

Giới thiệu Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy

Truyện kể về 6 cô cậu nhóc đang ở lứa tuổi "nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò". Và họ đang theo học tại trường Blue Moon. Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu nhân vật

*Nữ:

Trịnh Nguyệt Nhi (Rachel): 17 tuổi, con lai Việt-Anh

_Ngoại hình: cao 1m65. Tóc đen cột cao, mái ngố thừa, hai bát dài ngang vai, hay đeo cài có đôi tai mèo đen. Đôi mắt màu xanh dương (gen của mama). Dễ thương, đáng yêu, má phúng phính, có hai cái đồng tiền, đuôi thon thon.

Tính cách: năng động, lanh lợi, thông minh, hoạt bát, thuộc loại con gái dễ gần. Lắm chiêu trò quậy phá. Ham ăn, ham chơi, thích xem anime/manga và sưu tầm poster về anime, figure. Cực yêu thích nhóm nhạc BTS. Cực kì sợ rắn %><%

Hoàng Ngọc Linh (Kelly): 17 tuổi. Bạn thân của Rachel và Kelly.

_Ngoại hình: cao 1m65. Tóc đen xoã dài, mái xéo. Đôi mắt màu nâu. Xinh đẹp, ngoại hình khá chuẩn (trừ ngực).

_Tính cách: khá hung dữ, hoà đồng, lanh lợi. Quậy phá ghê gớm. Thích xem anime/manga. Sợ bóng tối.

Trương Nhật Anh (Lily): 17 tuổi, bạn thân của Rachel và Lily.

_Ngoại hình: cao 1m66. Tóc nâu ngắn ngang vai. Đôi mắt đen láy. Xinh đẹp, hoàn hảo về ngoại hình (cân đối ăn uống, tập thể dục bla bla)

_Tính cách: già trước tuổi, chín chắn, đôi lúc rất trẻ con. Quậy ko phải dạng vừa. Thích xem phim kinh dị, phim ma.

*Nam:

Nguyễn Nhật Nam (Kevin): 18 tuổi. Đối tác của công ty Rachel đã lâu.

_Ngoại hình: cao 1m75, tóc xanh đen. Đẹp trai, thân hình menly.

_Tính cách: vui vẻ, bí ẩn, chín chắn, mạnh mẽ, thông minh, hay làm việc trong âm thầm và lặng lẽ, thích chiếm hữu. Thích xem các loại phim hành động, kinh dị, sau này lại thích xem anime (nhờ ai đó đó)

Hà Lâm Phong (Kaito): 17 tuổi. Bạn thân của Kevin và Max.

_Ngoại hình: cao 1m75, tóc nhuộm đủ màu. Đẹp trai, có răng khềnh cực cung.

_Tính cách: tốt bụng, dễ gần, hay đối xử cực tốt với đám con gái, thích thả thính (sau này đổi rồi).

_Sở trường: Giỏi xài các chất nổ.

Vương Minh Trí (Max): 17 tuổi. Bạn thân của Kevin và Kaito.

_Tính cách: Cởi mở, cái gì cũng chơi. Tốt tính.

_Ngoại hình: cao 1m75, tóc nâu đen. Đẹp trai, đeo kính cận.

_Sở trường: Giỏi phi tiêu.

[Còn 1 số nhân vật khác mình sẽ giới thiệu sau]

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2

10:00pm. Tại 1 biệt thự ở Việt Nam.

"Ba mẹ à~ cho con qua Anh thăm chị hai đi mà." - Nguyệt Nhi cầu xin hai người đang ngồi đối diện cô, xin tới 30' rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu tiến triển gì hết mặc dù đã xài rất nhiều chiêu trò.

"Không là không, con xin đến mấy cũng là vậy thôi. Qua bên để quây chứ thăm gì"- Hai người đã quá quen với chuyện này rồi.

"Con hứa là khoanh quây đâu mà" - Nguyệt Nhi ko chịu thua, cô cố gắng năn nỉ tiếp.

"Nếu như con nói thêm lần nữa là ta sẽ cắt luôn cái thẻ tín dụng của con đấy." - Ba cô nói bằng giọng nguy hiểm.

"Dạ thôi dạ thôi." - Nghe đến khúc đó cô liền lác đầu và chạy lên phòng.

Trên phòng. Cô thần thờ lấy cái điện thoại trên bàn ra và điện cho Ngọc Linh

"The club isn't the best place to find a lover

So the bar is where I go

Me and my friends at the table doing shots

Drinking faster and then we talk slow... "

(Shape of you - J.Fla)

_Alo ai đấy? - Ngọc Linh đang tắm, nghe tiếng chuông liền quần khăn chạy ra nghe điện thoại.

_Tao nè, mày ko nhận ra tao à? - Nguyệt Nhi dựa vào tường.

_Moá con quỷ, bà mày đang tắm. Rồi có chuyện gì? - Ngọc Linh nói như hét trong điện thoại, rồi lại tò mò hỏi.

_Nãy tao xin ba mẹ tao qua Anh ó, mà ko cho mày ới. Còn mày cho ko? - Nguyệt Nhi nhăn nhó báo cáo tình hình bên đây.

_À vụ đó hả. Haha bên đây như mày. - Ngọc Linh xịu mặt xuống.

_Ừ... Có cách rồi! Nếu ko đi được thì bỏ nhà ra đi đi. - Nguyệt Nhi bỗng nhiên nghĩ ra được cái ý kiến quái dị nào đó, liền hào hứng nói.

_Giề? Bỏ nhà á? Tao còn nhiều đồ bên đây lắm, dọn ko nổi ầu. - Ngọc Linh ngạc nhiên

_Ủầy đâu phải đi luôn đâu, tụi mình qua bên quây 1 thời gian rồi về đây. - Nguyệt Nhi cười toe toét khuyên nhủ con bạn.

_Vậy được, vậy để tao điện cho con Anh kêu nó đặt vé, rồi 12h khuya tao qua đèo mày với Nhật Anh, ok. - Ngọc Linh nhìn đồng hồ rồi tắt máy. Nhỏ vứt cái điện thoại lên giường rồi vào tắm tiếp.

Nguyệt Nhi hí hửng lấy balo và bỏ những đồ vật quan trọng và quần áo vào. Lúc đang mò vào tủ đồ thì thấy có cái gì đó, cô lấy ra thì thấy 1 thanh kiếm và 1 cái hộp, bên trong là cây súng. Cô bỏ hai thứ vào balo luôn. Rồi thay đồ, sau đó đi đến cái máy tính xem anime.

Khoảng 2 tiếng sau. Nguyệt Nhi vác balo lên, đi lên cửa sổ, nhảy qua cành cây, rồi trèo qua tường 1 cách dễ dàng. Vừa trèo xuống thì thấy cái đèn xe đến gần.

"Hề ló." - Nhật Anh vẫy tay.

"Tụi mày đi đúng giờ ghê ha." - Nguyệt Nhi chẹp miệng.

"Ủầy, lên nhanh lên đi má, đứng đó quài." - Ngọc Linh đưa cái mũ bảo hiểm cho Nguyệt Nhi. Cô cầm đội lên và ngồi lên xe. Sau đó Ngọc Linh chạy tăng tốc cái vù, đường vắng tanh nên càng dễ dàng hơn, may là hai nhỏ này quen rồi nên ko sao. Chứ người thường lên chắc yếu tim mà chết quá.

Sân bay Tây Sơn Nhất. Cả ba đi đến ghế ngồi chờ chuyến bay của mình.

"Moá, tới tận 1h sáng mới bay mà, thế mà mày hồi thúc tao!" - Nguyệt Nhi cầm cái vé máy bay, tức giận nói với Ngọc Linh

"Thì Nhật Anh mua chứ tao đâu biết đâu." - Ngọc Linh đỏ mặt hời hợt, giờ hai tay trước mặt.

"Mày đâu có hỏi tao đâu." - Nhật Anh vừa coi phim kinh dị vừa trả lời. Nguyệt Nhi liếc Ngọc Linh bằng ánh mắt toé lửa.

"Vậy mày đi đâu đi đó đi, mua đồ ăn này nọ ý." - Nhỏ nặn ra nụ cười rồi đem tiền của mình nhét vào tay Nguyệt Nhi rồi đẩy cô đi.

Nguyệt Nhi đi ra khỏi sân bay, nhìn qua nhìn lại, chẳng còn cửa hàng nào mở cửa nữa, giờ này người ta đang ngủ ngon lành mà. Nguyệt Nhi thờ dãi quay lại thì thấy 1 tên nào đấy chạy nhanh. Bỗng nhiên tên đó đến chỗ cô rồi ôm chầm vào làm cô và tên đó té xuống bụi cỏ lườn. Mờ mắt ra thấy anh ta đang nằm lên thân mình, do quá tối nên ko nhìn thấy rõ mặt anh, cô định chống cự thì bị anh ta bịt miệng lại. Nguyệt Nhi ngược lên phía trên, thấy 3 thằng to con, mặc đồ vest đang kêu tên ai đó:

"Cậu Nhật Nam!"

"Cậu chủ ơi!!"

"Dưới đó có ai kia."

"Ngta đang âu yếm nhau thôi mà, chắc ko phải cậu chủ đâu. Đi kiểm chỗ khác nhanh đi."

Sau khi ba tên đó đi mất. Anh đứng lên, dựng Nguyệt Nhi lên.

"Cảm ơn!" - Rồi chạy đi mất.

Nguyệt Nhi chả hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô quay lại sân bay.

"Ê con quý, mới đi có tý mà sao đồ dơ rồi?" - Ngọc Linh nhìn lại thân mình bị dính cát của Nguyệt Nhi mà hỏi.

"Ko có gì, tao bị té thôi." - Nguyệt Nhi phủi cát trên mình.

"Chân mày bị thương kia." - Nhật Anh lấy cái băng cá nhân dán lên vết thương.

'Chắc hồi nãy trúng cây nên bị thương' - Nguyệt Nhi trầm nghĩ.

Cả ba ngồi đó nói chuyện với nhau cho đến 1h sáng, máy bay chuẩn bị cất cánh. Cả ba đi lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

[Qua bên đây là nói chuyện bằng tiếng Anh nhé]

Sau khoảng mấy tiếng trên máy bay, cuối cùng cũng đã đến Anh Quốc. Cả ba xuống máy bay.

"ANH QUỐC ƠI!!!! TA ĐẾN RỒI ĐÂY!!!!" - Kelly (Ngọc Linh) hét lớn làm mọi người xung quanh chú ý, nhìn nhỏ bằng ánh mắt khác người. Rachel (Nguyệt Nhi) và Lily (Nhật Anh) nhanh chóng kéo Kelly ra chỗ khác.

"Xin lỗi mọi người." - Lily cười trừ rồi đi mất.

Ra khỏi sân bay, Rachel và Lily cóc vào đầu Kelly:

"Đồ ngốc! Mày đang làm cái gì vậy hả?"

"Hức hức tại tao vui quá mà." - Kelly ôm cái đầu thân yêu, xịu mặt nói.

"Bộ mày thích làm người nổi tiếng à?" - Rachel nhiu mày.

"Thôi đi, lên taxi đi về nhanh nè! Đứng đó cãi nhau quái." - Trong lúc Rachel và Kelly cãi nhau. Lily đã bắt được chiếc taxi và chui vào từ đời nào. Rachel tạm dừng cãi nhau, kéo Kelly đi vào xe.

"Vậy mình ở đâu đây?" - Kelly hỏi.

"Mày quên nhà của chị ba tao à?" - Rachel vừa bấm điện thoại vừa nói.

"À he, còn chị Lynn mà quên." - Kelly cười toe toét.

"Vậy thì... Nhà chị Lynn thẳng tiến." - Cả ba đồng thanh.

Tới nơi, tụi nó đi xuống. Ngôi nhà này chỉ có hai tầng, bao phủ bởi 1 màu trắng. Đi qua cái hàng rào, bên phải là 1 vườn hoa hồng trắng, hoa ly và hoa linh lan (hầu hết là hoa linh lan), giữa vườn hoa ấy là 1 cái ghế xích đu trắng. Bên trái là các cây xương rồng. Đường đi lát gạch men.

"Wow, vườn hoa đẹp ghê." - Lily thích thú với những bông hoa ly. Tên của nó trùng với tên bông hoa nên Lily cảm thấy vui vẻ khi ngắm chúng.

"Nhà chị Lynn đẹp vãi." - Kelly nhìn xung quanh.

"Vô nhà lẹ đi rồi làm gì thì làm." - Rachel kêu gọi 2 con bạn thân rồi quay qua nhìn cái cửa gỗ, nó có gắn ổ khóa bằng mật khẩu. Cô gõ số, màn hình ổ khóa hiện lên chữ "Right", sau đó cửa mở, cả ba đi vào nhà.

"Hình như chị ba ko có nhà." - Rachel nhìn xuống chỗ để giày, ko thấy giày đâu. Vì nếu khi ở nhà, Lynn toàn để giày bừa bãi ở đấy.

Cả ba lên tầng hai, tầng này có 5 cửa phòng, 3 phòng ngủ trống, 1 phòng ngủ của Lynn và 1 phòng WC.

Sau khi chia phòng, ai nấy đều vào phòng của mình, dọn đồ xong rồi xuống dưới phòng khách đợi Lynn về.

Ngồi đó 1 lúc thì Lynn về. Vào cổng thì thấy cửa mở, cô đi vào nhà thì thấy 3 bóng dáng đang ngồi xem TV.

"Trộm chẳng?"

"Hề nhô chị ba." - Rachel quay lại, thấy Lynn đang đứng đấy thì chạy đến ôm chầm lấy Lynn.

"Ủa mấy nhóc này, qua đây hỏi nào vậy?" - Lynn ngạc nhiên, nhìn qua tụi nó. Ba mẹ đâu cho qua đây nữa đâu! Ko lẽ...

"Tụi em mới qua thôi. Trốn ba mẹ qua đây." - Kelly giải đầu, cười toe toét.

"Biết ngay mà. Vậy thôi điện ba mẹ." - Lynn móc túi lấy điện thoại. Vờ bấm số.

"Ê?? Đừng điện mà." - Cả ba chạy đến. Đưa ôm chân, đưa ôm eo, đưa ôm cổ làm cho Lynn ko thể di chuyển được.

"Thả chị ra coi!! Chị ko điện nữa."

"Vậy thì được hìhì." - Rachel đập tay Kelly và Lily, Lynn cũng chịu thua với mấy đứa em siêu quậy này luôn.

"Ngày mai mấy đứa đi học đấy nha, nãy chị đăng kí dùm rồi đó, xui có người đem đồng phục lại." - Lynn vừa đọc sách vừa nói.

"Vâng a! Vậy tụi em đi chơi nha, Lily mới làm đồ ăn cho chị rồi đó." - Rachel nói xong rồi kéo Kelly với Lily ra ngoài.

Lynn nhìn bọn nó rồi nhìn 1 tấm hình, trong đó là ảnh có cô, Rachel, 1 thằng nhóc và 1 cô gái tóc đen xoăn dài, ngoài sau là 1 cái nơ xanh dương, đang mỉm cười tươi như ánh nắng mặt trời. Cô mỉm cười nhìn cô gái tóc đen ấy.

"Sophia! Cậu ngủ lâu quá rồi đấy"

-----*

GTNV:

Trịnh Nguyệt Như (Lynn): 21 tuổi. Con lai Việt-Anh. Chị gái của Rachel.

_Ngoại hình: cao 1m77, tóc nâu đen xoã, hơi xoăn. Đôi mắt màu xanh. Xinh đẹp, dễ thương. Ba vòng chuẩn.

_Tính cách: nghiêm túc, chín chắn, hơi lạnh lùng, hay quan tâm mọi người nên được nhiều người yêu mến.

_Sở trường: Cầu lông, bóng chuyền. Đại diện Karatedo, giỏi kiếm.

Chương 3

Sau khi ra khỏi nhà. Cả ba quyết định sẽ đi vào nhà hàng gần đó rồi đi xem phim.

Nhà hàng khá sang trọng, ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon. Do Rachel và Kelly có tâm hồn ăn uống, còn Lily mặc dù đang giữ dáng nhưng vẫn ko thể chối bỏ được thức ăn do đó nên nhà hàng sẽ là nơi đầu tiên đến. Vừa đi vào thì thu hút nhiều sự chú ý của mọi người xung quanh, cả ba đi vào 1 chỗ khuất mắt hơn để né tránh những ánh mắt đó.

Vừa ngồi xuống thì phục vụ cầm menu đi đến:

"Xin chào quý khách! Mời quý khách chọn món!"

"VẬY chị lấy cho em món này, món này, món này nữa,... Rồi xong rồi à!" - Rachel dành cái menu trước rồi chỉ cả đồng món ăn khiến chị phục vụ ghi ko kịp luôn.

"Này Rachel! Sao mày kêu nhiều thế hả? Ăn sao hết?" - Lily bắt bình lên tiếng.

"Ừây, ko sao đâu, có gì tụi tao xữ tiếp mày." - Kelly cười nham hiểm.

Sau khi đồ ăn được đem ra, phải nhờ 3 phục vụ, đi qua đi lại 3 lần mới đem xong. Kelly và Rachel ăn như chưa từng được ăn. Lily cũng phải trở mắt ra nhìn, đúng là hai con người có hai cái bụng ko đầy mà.

Ăn no xong xuôi, Rachel và Kelly xoa xoa cái bụng của mình, còn Lily cứ kiểm tra xem mình có mập chỗ nào ko, vì hồi nãy nó ăn nhiều quá rồi.

"Tao mua kem đây, tụi mày ăn ko?" - Kelly lên tiếng hỏi

"Thôi, tụi tao ăn nhiều rồi, mày ăn 1 mình đi." - Rachel trả lời dùm Lily luôn.

Kelly đi xuống tầng 1, đi đến chỗ mua kem. Mua xong lo nhìn cây kem mà ko để ý có người đang chạy đến về hướng của mình.

"RẦM" - Kelly đụng phải 1 ai đó. Cây kem của nhỏ bay lên và yên vị trên áo người kia.

"Ahhhh!!! Kem của tôi huhu. Nè tên kia, mau đền kem cho ta nhanh." - Khi thấy kem của mình bị rút, Kelly khóc lóc và chỉ vào mặt người đối diện.

"Ồ hay, mi làm bẩn áo ta. Ta chưa có kêu mi đền là mày rồi đấy, cái áo này 1 triệu USD đấy." - Cậu đứng dậy, cầm cái que kem lên, đáp lại.

"Hừ, cái áo đấy thì ngoài kia đầy rẫy, mi xem, cái que kem thì rất ít, nên bây giờ mi phải đền kem cho ta." - Kelly phủ định việc áo của cậu giá trị hơn que kem yêu quý của nhỏ.

"Que kem đấy đáng cái gì chứ." - Cậu nheo mắt nhìn nhỏ.

"Đáng giá hơn cái áo của anh đấy." - Kelly to mồm đáp lại.

"67&&67+78(*" - Cả hai cãi nhau chỉ choé làm mọi người chú ý tới. Rachel và Lily đi xuống lầu kiểm con bạn vì nhỏ đi lâu quá.

"Nè Kelly! Mày làm gì thế hả?" - Rachel ngăn Kelly lại.

"Hắn ta làm rút kem của tao!!!" - Kelly khóc ròng.

Bên kia thì Kevin và Max cũng đến. Nhận ra được tình hình hiện tại, Max và Kevin kéo Kaito đi vào WC.

"Ủây bản hết rồi, tao mà gặp đc cô ta thì cô ta chết với tao." - Kaito nhìn lại cái áo, dậm chân xuống đất.

"Haha, tao ko ngờ người như mày vì 1 cô gái mà mất bình tĩnh đấy." - Max ôm bụng cười to.

"Im đi."

Còn bên Rachel, cả ba ra khỏi nhà hàng. Từ lúc ra khỏi nhà hàng tới giờ Kelly cứ chửi nằng Kaito làm cho Rachel và Lily nhức cả đầu lên.

"Mày im lặng dùm tao, nãy giờ mày chửi tụi tao nghe ko à." - Lily lên tiếng.

"Tao tức lắm chứ bộ!!"- Kelly tức giận nói như hét.

"Thì tao biết mày tức, khi nấp gặp tên đó thì tự chửi đi." - Rachel nhún mày.

"Tao biết rồi. Bây giờ đi về. Ko đi đâu chơi nữa." - Kelly nói khiến Rachel và Lily rất bất ngờ. Sau đó cả ba phải đi về nhà thôi.

Buổi chiều: ko có gì

Buổi tối: cũng ko có gì

Sáng hôm sau, 6:00am

Rachel thức dậy sớm nhất. Cô đi làm VSCN. Xong xuôi rồi đi làm nhiệm vụ: đánh thức hai nhỏ bạn thân.

Cô qua phòng Kelly trước. Vừa vào thì thấy cảnh tượng thật ngửa mắt. Kelly nằm ngủ kiêu sa biển, chần với gối bị đập tứ lung tung, bộ pijama màu hồng xộc xệch. Nhỏ ngủ chả biết trời trăng gì luôn.

"Thức dậy nào." - Rachel lay lay Kelly.

"Oa, biến nhanh, ta đang ngủ." - Kelly nhăn tằm đập Rachel bay xuống đất luôn. Cô bình tĩnh ngồi dậy, xuống dưới nhà bếp lấy cái nắp nhôm và cây múng mức canh. Và...

"Bong Bong Bong"

"Con quỷ!! Im lặng tao thức nè." - Kelly ngồi dậy, bịt hai lỗ tai lại và hét lớn. Sau đó cũng đi vào làm VSCN luôn.

Rachel qua phòng của Lily, thấy nó đã thay đồ từ đời nào.

"Mày thức hồi nào vậy?" - Rachel ngạc nhiên.

"Lâu rồi! Mày đi thay đồ đi." - Lily nói.

Khoảng một lúc sau, cả ba đi xuống dưới nhà.

Rachel vẫn kiểu tóc cột cao bằng dây nơ xanh dương, mái ngố thừa, hai bát dài ngang vai, đeo cài có đôi tai mèo. Mặc bộ đồng phục trường Blue Moon (BM), áo sơ mi trắng có bầu, khoác áo ngoài đen, thắt cà vạt xanh đen kẻ ngang, váy xếp li đen ngắn ngang đùi. Đeo tất đen ngắn ngang bắp chân, mang giày boot thấp cổ đen.

Kelly có phần nữ tính, tóc đen xoã dài, mái xéo, đeo thêm băng đô trắng. Tô chút son môi. Mặc đồng phục trường BM. Tất dài đến đùi, đeo hài thấp gót đen. Dù nhìn nữ tính nhưng lại trái ngược với tính cách của nhỏ.

Còn Lily thì khá giản dị, tóc nâu đen buộc hai bên nhưng để thấp, đeo kính giả cận. Mặc đồng phục trường BM. Đeo tất ngắn ngang gối, mang giày Nike. Nhìn Lily trông rất dễ thương và trong sáng.

Vừa xuống nhà thì gặp Lynn đã mang đồ ăn ra sẵn. Cả ba ngồi ghé và thưởng thức buổi sáng.

"Mấy em sẽ học ở trường BM, chị đã để hai chiếc xe moto ngoài kia rồi đấy, tý xíu lấy đi học nhé." - Lynn ân cần nói.

"Vâng ạ~" - Cả ba đồng thanh.

Ăn uống xong liền vác cặp đi ra ngoài gara để lấy xe. Kelly chờ Rachel, còn Lily chạy chiếc còn lại. Sau đó phóng cái vù lên trường.

Trường BM là ngôi trường rộng lớn, đạt chuẩn quốc gia ở Anh. Đây là ngôi trường mang phong cách giao thoa giữa truyền thống và hiện đại. Là 1 ngôi trường quý tộc toàn diện về thứ hạng, chất lượng, vị trí, danh tiếng, kiến trúc.

Vừa vào trường là 1 hàng cây, trường có 4 tầng. Mỗi tầng là 1 khối lớp học. Xung quanh trường có hồ bơi, căn tin, sân bóng chuyền, bóng rổ, vườn hoa,.... Ngoài sau có 1 cái sân rộng lớn, dành để học thể dục và chào cờ.

Tụi nó choáng ngợp về ngôi trường. Đúng là ko hổ danh là ngôi trường đứng nhất nhì ở Anh mà. Cả ba đi thẳng vào phòng HT xin phòng rồi ngồi ở ngoài vườn hoa nói chuyện phiếm mà ko nhận ra là đã trễ giờ vào học.

"Oh mai chuối!! Trễ giờ vào lớp rồi kìa tụi bây." - Lily nhìn đồng hồ, hoảng hốt nói.

"Chết cha! Cái trường này rộng lắm, đi tới lớp mất nhiều thời gian lắm ý." - Rachel gấp gáp nói.

"VẬY CHẠY NHANH LÊN!!!!!"

Cộc cộc cộc, tiếng giày, tiếng guốc vang lên gấp gáp.

"Tao ko ngờ là cái lớp tụi mình ở tận tầng 4 đấy." - Rachel thở gấp.

Chạy 1 hồi cũng tới lớp. Cả ba thở dốc ko ra hơi.

Trước cửa phòng lớp 11B, cánh cửa được mở ra, cả ba ngang nhiên đi vào.

"Ồ, hay nhì? Đã đi trễ mà còn tỉnh bơ vào lớp đấy. Chút nữa ba em theo tôi lên phòng HT nào." - Giọng ông thầy cất lên uy quyền, tay cầm thước gõ gõ lên tay.

'Biết ngay mà'- Cả ba suy nghĩ rồi nhả mặt.

"Thầy ơi, lúc nãy cô HT kêu tụi em gọi thầy xuống á!"- 1 cô bạn đứng ngoài cửa nhẹ nhàng nói.

Rachel, Kelly và Lily quay lại, là 1 cô gái nhìn khá dễ thương, nhưng mà hơi lùn...

"Thế à? Vậy các em ngồi vào chỗ đi, tí xíu tôi xử các em tiếp." - Ông thầy bỗng nhiên mặt ngoan hiền, liền đi ra khỏi lớp.

"Phù ~ may vãi." - Rachel vuốt ngực - "Cảm ơn bạn nhiều nha!"

"Hihi ko có gì đâu! Mình tên là Windy Smith, chúng ta làm quen nhé." - Windy nhẹ nhàng nói.

"Tớ tên là Trịnh Nguyệt Nhi, tên tiếng Anh là Rachel. Là người Việt Nam"

"Tớ tên là Hoàng Ngọc Linh, gọi tớ là Kelly nhé."

"Còn tớ tên là Trương Nhật Anh, gọi tớ là Lily được rồi."

Ở dưới lớp, 1 tên nào đấy đang chơi điện thoại, khi Kelly lên tiếng liền ngẩng đầu lên. Là con nhỏ hôm qua, đúng là oan gia mà, lần này Kaito phải trả nợ mới được.

"Ê con nhỏ kia, còn nhớ ta là ai ko hả?"

"Cái gì vậy?" - Cả bốn nhìn xuống lớp.

"Hả??" - Tụi nó ngạc nhiên, vì ở đây chỉ có 4 cái bàn, 8 cái ghế.

"À, ngôi trường này nổi bật là vì mỗi lớp chỉ có 8 học sinh thôi." - Windy giải thích.

"Á a!! Thì ra là mì, mau đền kem cho ta!!" - Nhận ra được kẻ hôm qua dám làm rớt que kem nên Kelly hùng hổ chạy đến chỗ ngồi và chỉ vào mặt Kaito.

"Ủa ủa? Hai người này quen nhau à?" - Windy nhìn cả hai đang cãi nhau chỉ choé ngây thơ hỏi.

"À chỉ là tình cờ thôi, kệ họ đi." - Lily đặt tay lên trán.

"Im lặng hết coi." - Max nãy giờ im lặng cũng bất bình lên tiếng. Kelly và Kaito liếc nhau toé lửa.

"Đề tớ giới thiệu cho."- Windy đi đến chỗ từng người.

"Đây là Max, cũng là người Việt đấy, tên là Vương Minh Trí. Còn người bên phải là Jack Gray. Cái tên đang cãi nhau này là Kaito, tên Việt là Hà Lâm Phong. Tên còn lại là Kevin, tên Việt là Nguyễn Nhật Nam." - Windy giới thiệu hết tất cả.

"Oh oh." - Vừa dứt lời thì ông thầy đi vào. Mặt đen xì một đồng, rất muốn la mắng nhưng vì Windy là con của HT nên phải nhịn. Sau đó cả đám ngồi lại chỗ.

Sơ đồ như sau:

Rachel - Kelly / Lily - Max

Kevin - Kaito. / Windy - Jack.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Dù thầy trên bục giảng bài nhưng chẳng ai nghe ngoại trừ Windy và Jack (Học sinh nghiêm túc đấy nhé). Lily thì xem phim ma mới cập nhật gần đây, tới những cảnh ghê gợn mà nó vẫn bình tĩnh như ko có chuyện gì. Max liếc qua Lily, cũng phải thắm thán phục luôn, hần ko hề dám xem những thứ này đâu.

Còn bên Kelly thì nhỏ và Kaito dù ko cãi nhau nữa nhưng cả hai đang liếc mắt toé lửa nếu vô tình nhìn nhau.

Kevin nhìn như đang học bài chứ thật ra sau cuốn sổ đựng đứng đấy là cái điện thoại đang chiếu 1 bộ phim hành động nào đó, Rachel thì im lặng mà nghe giảng.

Giờ ra chơi. Kevin đi đâu mất hút, Rachel thì cũng đi ra WC.

Ngoài WC, Rachel đang rửa mặt tại bồn thì thấy 1 con rắn đang bò đến chỗ cô. Cô bỗng nhiên lùi lại, rắn chính là kẻ thù của cô.

"Cút ngay, đừng lại đây"

"CỨU TÔI VỚIIIIII"

Phập - 1 con dao đâm ngay đỉnh đầu nó làm nó chết tại chỗ.

Rachel chưa kịp hiểu chuyện gì thì thấy Kevin đi đến rút cây dao từ con rắn rồi đi mất.

"Hôm nay cúp học ko? Ta dẫn bọn mi đến chỗ này để ăn party nà." - Max vui vẻ nói với cả đám

"Làm gì mà ăn party?" - Kaito hỏi.

"Thì để chào mừng 3 cô gái may mắn được học trong cái lớp này." - Hần nháy mắt.

"May mắn là sao?" - Lily hỏi.

"Có rất nhiều cô gái muốn học ở lớp này đấy, nhưng chả hiểu tại sao ba tụi mi lại có số vào đây."- Max cười toe toét.

"À tụi ta cũng chả muốn đâu, chả hiểu tại sao bà HT lại cho tụi ta vào trong cái ỏ toàn mấy người ảo tưởng nữa?" - Rachel nói bóng gió.

"Mi nói cái gì hả?" - Max và Kaito đồng thanh hỏi lớn.

"Vậy giờ tụi mi có đi ko?." - Kevin im lặng nãy giờ mới lên tiếng (thật ra ánh háo hức đi đấy à).

"Đi đi! À Windy với Jack có đi ko?" - Kelly quay qua hỏi Windy.

"Tớ ko đi được." - Windy cúi đầu.

Sau đó cả đám âm thầm đi ra ngoài cổng rồi chạy mất hút. Mấy tụi nó vừa đi ra ngoài thì trống vào tiết luôn. Bà cô vào dạy thì há hốc mồm, vì cái lớp gì đâu mà chỉ có hai đứa học vậy??

Trong lúc đó, cả đám đang ngồi ở 1 cái quán ăn gần đó.

"Ồi lâu rồi mới có cái cảm giác cúp tiết." - Rachel vui vẻ nói.

"Bộ trường bên VN ko cho tụi mi cúp à?" - Kaito hỏi.

"Đúng á! Tụi ta mà học lớp nào là lớp đó sẽ có camera gắn ở góc tường này nọ. Làm ko thể chuẩn đi được." - Kelly than vãn kể lại.

"Thấy cũng tội! Mà thôi cũng kệ." - Kaito cười tươi, lộ ra cái răng khểnh cực cưng nhưng cũng thật đáng ghét.

"Này thì kệ." - Kelly lấy nước đá trong ly nước chơi vào Kaito.

"Coi bộ nhà mi thích kiểm chuyện quá đấy." - Kaito cũng chơi lại Kelly.

"Thôi đi! Suốt ngày... Như chó với mèo ý." - Lily ngăn lại để đề phòng cuộc chiến đấu võ mồm của hai đứa này.

"Nè Kevin! Chuyện hồi nãy cảm ơn"- Rachel nói nhỏ với Kevin đang ngồi im lặng xem bọn nó nãy giờ.

"Ừm"

Cứ thế, ăn uống rồi nói chuyện chêm chọc nhau cho đến tiếng trống vang lên, Kevin, Kaito và Max vác cặp lên thì ba cô nàng kia nhớ ra là mình để quên cặp ở trong lớp. Cả ba hối hả chạy vào để lấy cặp.

Lúc khi lấy cặp xong, vừa ra khỏi cửa có ba con nhỏ nào đấy đứng chặn tụi nó lại.

"Giờ đây? Muốn cái gì hả?" - Rachel nheo mắt nhìn ba con nhỏ đang đứng đường đó.

"Tụi bây đi theo tao." - Con nhỏ có vẻ là đầu đàn hùng hổ nói.

"Mắc gì tụi tao phải đi theo mày?" - Kelly khoanh tay đốp lại.

"Tụi mày vừa mới vào trường mà dám động vào anh Kaito của tao! Tụi mày chán sống rồi phải ko?" - Con nhỏ đứng bên phải nói.

"Anh Kaito của mày là thằng nào? Tao ko biết. Mà tụi tao ko quan tâm. Tránh ra cho tụi tao đi về." - Kelly xua đuổi ba đứa này như virus làm ba con nhỏ càng tức hơn.

"Nếu ko đi thì sẽ dùng vũ lực, lên đi hai đứa." - Con đầu đàn ra lệnh. Hai con nhỏ đứng bên cạnh xông lên định nắm tóc Kelly và Lily đi thì...

"Két... Vút" - 1 thanh kiếm ở đâu đó giờ lên, mái tóc dài của hai con nhỏ đó bị cắt đi, bay bay theo gió cùng với đường kiếm của Rachel.

"Nếu bọn mày còn dám đụng vào bạn của tao thì lần sau ko đơn giản là vậy đâu." - Rachel lạnh lùng nói, ánh mắt sắc lạnh nhìn ba nhỏ đó với thanh kiếm trong tay.

"Kiếm sao?" - Ba con nhỏ kia té ngã xuống đất, 1 phần vì sát khí của Rachel, 1 phần vì thanh kiếm.

"Đi về thôi." - Rachel thu kiếm lại, kéo tay Kelly và Lily đi. Để lại ba con nhỏ 1 phần sợ sệt 1 phần tức giận nhìn vào ba tụi nó.

Cảnh tượng lúc nãy đã bị tụi hấn thấy. Kaito và Max trầm thán phục Rachel. Còn Kevin thì cứ nghĩ ngợi gì đấy.

"Lúc nhìn thấy cô ta cầm kiếm, sao lại giống chị ấy thế nhỉ?"

Trong lúc đó, khi cả ba đi ra gara, Lily lên tiếng hỏi:

"Rachel, thanh kiếm của mày ở đâu ra vậy?"

"Lúc tao lục đồ ở bên nhà ba mẹ tao thì thấy, nên đem đi theo luôn hihi." - Rachel cười trừ.

"Lúc nãy mày ngầu ghê luôn á! Tao hâm mộ mày qtqđ." - Kelly sáng mắt.

"Thôi đi má! Về nhà nhanh thôi, kéo bà chị hai tao đọc diễn văn bây giờ." - Rachel lờ đi chuyện lúc nãy, hối thúc kêu hai con bạn thân về nhà.

Thật ra Rachel có rất nhiều bí mật, chính cô còn ko biết nữa.

Hôm nay lại là 1 ngày thật dài.

Bỗng nhiên mình có hứng nên ra 2 chap luôn:3 các bạn ủng hộ mình tiếp nhé <3 cmt để góp ý truyện của mình nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Sao cậu lại ngồi ở trời mưa này chứ? Sẽ bị cảm lạnh đấy!"

"..."

"Tay cậu bị thương rồi kìa! Để tớ cầm máu lại tý cho!"

"Tại sao cậu lại giúp tớ khi chúng ta mới gặp lần đầu?"

"Tớ với cậu giống nhau! Khi nào gặp nhau thì cậu trả cái dây nơ này cho tớ nhé! Tạm biệt"

"..."

Kevin bỗng nhiên tỉnh giấc. Nhìn xung quanh mới nhận ra anh đang ngủ trong giờ học, hiện giờ đang là tiết 1.

Kevin chống cằm ngẫm nghĩ lại giấc mơ ban nãy.

"Cô bé đó... Khi nào mình mới gặp lại nhỉ? Mặt mũi chả nhớ! Chỉ nhớ mỗi mái tóc dài màu đen cùng với nụ cười nhẹ thôi là sao??"

"Suy nghĩ gì mà tập trung dữ vậy?" - Rachel quay xuống hỏi thăm.

"Không có gì"

"Hừ cái thứ khinh người, tiết lộ xúi đi"

"Biến lên trên liền"

"Hừ"

Bên chỗ Kelly và Kaito thì hai anh chị này vẫn cãi nhau chí choé, đúng là kẻ thù ko đội trời chung mà.

Còn chỗ Lily và Max, Lily thì vẫn xem phim kinh dị, Max xem ké, thỉnh thoảng liếc nhìn Lily (ý gì đó?:>)

Giờ ra chơi.

"Ê ê! Xuống canteen ko?" - Kelly hí hửng lên tiếng.

"Đi!" - Kaito giờ tay.

"Ai rủ đâu mà đi." - Kelly trề môi, nói 1 câu khiến anh Kaito què 1 cục luôn.

"Thôi đi hai người kia, giờ 6 tụi mình đi nào." - Lily ngăn cuộc chiến lại rồi quay qua nói với tụi nó.

Cả 6 ra khỏi lớp, hướng đến canteen. Vừa đi xuống thì ai cũng nhìn tụi nó hết, ngưỡng mộ có, ganh tị có, vì toàn là trai xinh gái đẹp mà còn đi chung với nhau nữa mà. (Mới quen có 2 ngày thôi mà sao thân thể kia?)

Cả đám ngồi xuống ghế nơi khuất nhất nhưng vẫn bị chú ý. Đồ ăn cũng được Kevin và Rachel đi mua đem tới. (Chơi oẳn tù tì thua đấy:-D)

"Tụi mình đi chung với nhau có gì đâu mà bàn tán thấy ghê vậy trời?" - Kelly nhìn những học sinh khác đang bàn tán chán nản nói.

"Nhờ mấy tụi nì đi chung với mấy nam bọn ta đấy." - Kaito cười tươi nói làm Kelly và Lily đang uống nước ngay lập tức phun ra, dính ngay mặt 2 người ngồi đối diện mình là Kaito và Max (tội nghiệp anh Max, anh ý có làm gì đâu:()), còn anh Kevin nhà ta thì ngồi ở bên giữa, ngồi cạnh Rachel nên ko bị dính (anh chơi khôn ghê)

"Mì ảo tưởng vừa thôi chứ." - Rachel nói, thật ra lúc nãy Rachel kiềm chế được, chứ ko thôi phun ra luôn.

"Ta ko làm gì hết tại sao lại bị dính thế này??" - Max nhìn bộ dạng của mình.

"Ê nhỏ kia! Mì chơi khăm ta à." - Kaito tức giận nói, nhìn Kelly đang ho sặc sụa kia.

"Mì bệnh ảo tưởng tới cỡ đó à?" - Kelly khoanh tay.

Trong lúc lũ này đang cãi nhau thì Jemma, Elly, Ann đi đến, hùng hồ nói:

"Tụi mày làm gì anh Kaito và anh Max của tao thế hả?"

Tụi nó quay qua, Rachel nheo mắt nhìn:

"Thì ra là ba con nhỏ hôm qua à? Hôm qua bị cắt tóc free bằng kiếm mà ko sợ à?"

Hiện giờ tóc của hai nhỏ bên cạnh bị ngắn lại, trông rất buồn cười, vì khuôn mặt của hai nhỏ ko hợp với tóc ngắn nên vậy ý.

"Hôm nay tao đến đây ko phải để tranh cãi với tụi mày, mà là thách đấu." - Elly - nhỏ đầu đàn chỉ vào mặt của tụi nó nói

"Chỉ vào mặt người ta vậy là vô duyên lắm đấy! Muốn thách đấu? Ok tao chiều." - Lily gạt tay của Elly, nói với giọng khinh thường. Rachel và Kelly thì cười hiểm, vì đã lâu rồi mấy nhỏ ko vận động tay chân nên rất hào hứng.

"Ok, hôm nay học 4 tiết, vừa ra về, vào sân bóng rổ, chúng ta sẽ thi đấu bóng rổ. Nếu như bọn tao thắng, mày sẽ tránh ra xa anh Kevin, Kaito và Max và chuyển trường. Còn nếu như tụi mày thắng, tụi tao sẽ làm theo ý kiến của tụi mày." - Elly nói.

"Được thôi."

Ăn uống xong xuôi rồi cả đám lên lớp.

"Mọi chuyện nhờ tụi mi nhá, bọn ta cũng ko thích 3 con nhỏ đó nữa nên cố gắng thắng cuộc nhá." - Kevin cổ vũ tinh thần cho ba đứa.

"Vụ này do bọn mi mà ra nên khi tụi ta có thắng, bọn mi phải bao đồ ăn cho bọn ta." - Rachel phồng má.

"Ok ok vào lớp nào." - Kevin xoa đầu Rachel.

Vào lớp, vẫn như mọi ngày thôi.

Sau các tiết học chán nản, cuối cùng cũng ra về. Cả ba ung dung ra ngoài sân bóng rổ. Lúc đó học sinh ở đây cũng đã tập trung lại, đứng trên bậc lan can để xem trận đấu giữa 3 hoa khôi và 3 hotgirl mới vào trường.

Tụi nó và ba nhỏ kia lên sân, trận đấu bắt đầu. Lúc đầu bên tụi nó có chút bất lợi, ba nhỏ kia cũng từng có danh hiệu nên ghi bàn đến tận 9 điểm. Đồng bọn của ba nhỏ ko ngừng hò hét, cổ vũ cho ba nhỏ. Còn bên đồng bọn của tụi nó cũng ko ngừng cổ vũ (vừa mới vào cũng lắm fan nhè?). Tới khi bên ba nhỏ ghi điểm thứ 10 là lúc đó tụi nó cũng bắt đầu thể hiện tài năng của mình. Lily cầm bóng, hướng người sang Kelly làm ba nhỏ tưởng sẽ chuyền cho Kelly nên liền chạy đến chỗ của nhỏ. Lily bỗng nhiên nở nụ cười, chuyền bóng sang Rachel. Ba nhỏ kia sùng sốt, vì chỗ của Rachel gần với rổ của bên đấy. Rachel nhảy lên, cho cả bóng vào rổ. Các bàn tiếp theo, bên ba nhỏ lại bắt đầu bất lợi. Tụi nó dần dần ghi điểm, chẳng mấy chốc lại bằng điểm nhau. Tỉ số hiện giờ là 20-20.

"Giờ chỉ còn lại 40 giây. Cố áp dụng chiến thuật đó để ghi bàn nào." - Kelly nói.

"Ok." - Rachel và Lily đồng thanh.

Jemma dẫn bóng, lúc gần đến rổ thì bị Rachel cướp bóng, chuyền sang Lily. Lily dẫn bóng, Elly và Ann rượt theo để cướp bóng nhưng Lily lại chuyền cho Rachel. Rachel dẫn bóng đến rổ thì Jemma đã đứng đấy đợi từ hồi nào.

"Để xem mày có qua được ko? Lần này tao sẽ ko sơ ý đâu."

"Vậy à?" - Rachel nhìn lên thời gian, chỉ còn lại 15s thôi.

Cô nhanh chóng lấy đà chạy đến. Jemma cũng chuẩn bị để cướp bóng. Thời gian như dừng lại, Rachel nhảy lên, tay cầm bóng, tay dè lên vai Jemma và cho bóng vào rổ. Lúc đó chỉ còn 1s...

"Trận đấu kết thúc, phần thắng thuộc về Rachel, Kelly và Lily." - Trọng tài lên tiếng.

"Ồ nhưng trọng tài, con nhỏ đó nó dè lên vai Jemma mà." - Ann bất bình nói.

"Đây là trận đấu tự do, các cô ko giao luật."

"Yeah!!!!" - Cả ba bọn nó đập tay.

"Chúng tôi thắng rồi, từ giờ trở đi mấy cô ko đc làm phiền tụi tôi nữa ok?" - Kelly hào hứng nói rồi kéo Rachel và Kelly đi. Ở ngoài cửa có ba chàng trai đang đứng đấy chờ bọn nó. Rồi cả đám đi về. Học sinh bắt đầu giải tán. Chỉ còn lại ba nhỏ đứng đấy trong sự tức giận.

"Chào mấy cô! Mấy cô có muốn trả thù ko?" - Một người đàn ông đeo mặt nạ nhảy qua cửa sổ nói.

"Ông là ai?"

"Người bí mật! Thế mấy cô muốn trả thù bọn chúng ko? Tôi sẽ giúp."

"Được thôi."

....

Ngoài quán, tụi nó ăn như chưa từng được ăn làm tụi hấn sợ luôn.

"Mấy tụi mi chơi hay đấy." - Kevin vỗ tay.

"Aww chuyện bình thường." - Rachel vỗ ngực đầy tự hào.

"Lily nà, uống nước đi, nãy h mi mệt rồi đúng ko?" - Max dịu dàng đưa chai nước.

"Cảm ơn nha." - Lily cười nhẹ.

4 đứa ngồi ngoài kia nhìn chăm chăm vào cặp đôi hường phấn kia. Lily nhìn sang làm nó giật mình luôn:

"Gì mà nhìn ta dữ vậy?"

"Tụi mi thành người yêu từ hồi nào đó?" - Kelly và Kaito đồng thanh. Cả hai liếc nhau.

"Ai cho mi bắt chước ta?" - Lại đồng thanh.

"Mi bắt chước ta thì có." - Kaito gân cổ cãi.

"Mi thì có." - Kelly không vừa đáp lại.

"Tụi mi cãi nhau vì 1 cái chuyện con con này đây.

'Fall (evering thing) fall (everything)' - Tiếng nhạc chuông điện thoại của Rachel reo lên. Cô bấm máy

_Alo

_.....

_Êh? Em về liền. - Rachel đỏ mặt vội nói.

"Ai điện vậy?" - Kelly hỏi

"Bà chị điện lại rồi. Chị ý nói nếu ko về sẽ tống khứ chúng ta về Việt Nam đấy."

"Vậy nhanh lên!!" - Tụi nó chạy đi mất hút. Bỏ mặt tụi hấn chả biết gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cả đám chạy về nhà với tốc độ bàn thờ, lao như con thiêu thân.

Trong nhà đã có 1 bóng người đứng đấy, cầm cây gậy dài vỗ vỗ, nhìn ba đứa bằng ánh mắt toé lửa.

"Tại sao giờ này mới về nhà?"

"Dạ em... Đi chơi nên về trễ." - Rachel vừa nói vừa nhìn vào đồng hồ, đã 5h chiều rồi.

"Tụi em xin lỗi".- Cả ba đồng thanh.

"Hm phạt 3 đứa phải làm việc nhà." - Lynn nở nụ cười ranh ma.

"Êh?? Không đâu không đâu."

"Thế thì...điện ba mẹ vậy." - Lynn móc cái điện thoại ra.

"Thôi tụi em làm mà." - Cả ba gật đầu liên tục rồi kéo Lynn đi vào nhà.

Nhà của ba tụi hấn.

"Kaito! Hôm nay mày dọn dẹp nhà." - Kevin nói.

"Gi? Nậy dọn rồi mà." - Kaito đang xem TV nói vọng lại.

"Dọn của mày đó hả?" - Kevin chỉ vào đồng lộn xộn trong nhà.

"Thế sao mày ko kêu thằng Max dọn mà để tao dọn?" - Kaito chỉ vào Max đang ngồi ngoài đó.

"Tao dọn dùm mày trên tầng luôn rồi nhé." - Max lên tiếng.

Và cuộc tranh cãi được kết thúc khi anh Kaito lúi thủi đi lấy cái máy hút bụi.

-----skip đến giờ ra chơi ngày hôm sau.

Giờ ra chơi.

"Ê mấy tụi mi! Hôm nay đi thám hiểm ko?" - Lily hào hứng đi tới chỗ tụi nó nói.

"Đi đâu?" - Kelly khá ngạc nhiên, mới thấy Lily mở lời đi đâu đó đấy.

"Chỗ này vui lắm nà, Max đưa ta cái điện thoại." - Lily quay qua Max, hấn đưa nó cái điện thoại rồi nói tiếp. "Chúng ta sẽ đi khám phá bí mật của căn biệt thự hoang này." - Lily gơ cái điện thoại lên, trong đó có ảnh của 1 căn biệt thự rộng lớn. Lúc nó đi về thấy nên sẵn tiện chụp luôn.

"Nhàm chán." - Kevin và Rachel đồng thanh phán 1 câu làm Lily tức tối.

"Ủầy! Chuyện là vậy nà. 3 năm trước có 1 gia đình 3 người đang sống trong đó. Bỗng nhiên 1 ngày con gái của họ bị giết bởi 1 tên nào đó. Cảnh sát đã tìm thấy hung thủ và bị kết án tử hình. Gia đình đó liền dọn đồ đi chuyển sang nước ngoài sống. Và từ đó căn biệt thự đó bị bỏ hoang. Ta nghe nói hôm bữa có 1 người đi làm về khuya, đi ngang căn biệt thự đó và thấy mỗi có 1 bóng trẻ con với ba cái ngọn lửa đằng sau cái bóng ý~".- Lily kể lại bằng giọng ghê ghớm.

"Ghê... Ghê quá vậy." - Kelly ớn lạnh, mồ hôi hột vãi ra.

"Đã thế, ok tối nay đi đi, ta có mấy dụng cụ bắt ma mà chưa xài nè." - Ngược lại với Kelly, Kaito thì rất hào hứng.

"Thế thì có đi ko?" - Lily hỏi.

"Tao ko đi đâu, ghê quá." - Kelly từ chối trước.

"Mấy hôm kia mi gan trời lắm mà, sao giờ lại sợ rồi? Còn thua cả ta nữa haha." - Kaito cười lớn chọc ghẹo Kelly.

"Ta đi." - Kelly tức đến đỏ mặt và gơ tay.

"Ok, đi hết, không được ý kiến." - Lily tự tiện quyết định hết luôn.

Tiết học bắt đầu, tụi nó im lặng trong lớp. Nhưng ko phải học, đùa thì chơi game, đùa xem phim, đùa chế tạo, đùa xem anime bla bla.

-----tua thời gian-----

Khoảng 9h tối, tụi nó lên ra khỏi nhà 1 cách âm thầm làm Lynn chả biết luôn. Và sau đó đến điểm hẹn. Thấy 3 tụi hấn đứng đó từ lúc nào.

Rachel vẫn là kiểu tóc cột cao. Cô mặc cái áo thun kẻ ngang đen trắng, khoác thêm áo màu trắng xoắn tay áo lên đến khuỷu tay, mặc quần đen ngắn ngang đùi. Đeo 1 đôi boot thấp cổ đen. Kelly thì cột tóc sang 1 bên, mặc chiếc áo phông, mặc quần bò tới chân, đeo giày Nike. Còn Lily thì xõa tóc, mặc áo sơ mi trắng, mặc váy gần bằng gối, đeo giày Adidas.

"Tụi mi tới cũng đúng giờ đó." - Kevin nói.

Kevin vẫn để tóc xanh đen. Mặc áo sơ mi kẻ caro xanh, mặc thêm áo khoác đen, mặc quần dài, đeo đôi giày thể thao. Kaito nhuộm tóc thành màu đỏ dựng đứng, mặc áo thun, mặc quần ngắn hơn gối, đeo đôi giày Nike. Còn Max thì để kiểu tóc bình thường, đeo kính cận, mặc áo thun, đeo đôi giày Adidas.

Cả đám ngồi xuống trước cổng nhà.

"Thế tụi mi đem theo cái gì?" - Lily hỏi.

"Ta đem theo các dụng cụ như khói 7 màu,... Để bắt ma." - Kaito hào hứng nói.

"Ta đem theo đồ ăn để đề phòng khi đói bụng." - Kelly vừa nói vừa ăn.

"Ta đem 3 cái đèn, nậy gấp quá nên quên đem theo 3 cây đèn kia." - Max gãi đầu.

"Ta chả đem gì cả" - Rachel và Kevin đồng thanh. Cả hai liếc nhau bằng ánh mắt toé lửa.

"2 tụi mi vô dụng ghê haha." - Kaito cười to.

"Thời giờ đột nhập nào." - Lily lên tiếng.

Sau đó, cả 6 đi vào 1 cái lỗ ở bên thân hàng rào.

"Tại sao lại có cái lỗ ở đây? Nó vẫn còn mới" - Kevin suy nghĩ.

Cả đám nhẹ nhàng mở cửa đi vào rồi bật đèn lên, bên trong rộng rãi, cấu hình khá sang trọng.

"Đi tiếp nào! Chúng ta là 1 đội quá cảm, chả có gì phải sợ hết." - Lily cổ vũ tinh thần.

"Woo!!!" - Kelly, Kaito và Max đồng thanh giơ tay. Chỉ có mỗi Rachel và Kevin chán nản nhìn tụi này.

Đang đi thì cánh cửa của phòng nào đó bỗng mở ra, 4 tụi nó giật mình nấp vào lưng của Rachel và Kevin.

"Rachel với Kevin ko sợ thì đi kiểm tra thử đi." - Kaito nói với giọng run rẩy.

"Nãy gan dữ lắm mà, tại sao lại sợ rồi?" - Kevin và Rachel cùng suy nghĩ.

Cả hai đi vào phòng kiểm tra thì thấy cửa sổ ko đóng lại, gió thổi vào làm rèm cửa bay bay.

"Tại gió thổi mà chứ có gì đâu." - Rachel ngó đầu ra.

"Ồ, vậy đi tiếp thôi." - Kaito cười trừ rồi cả đám đi tiếp.

Cả đám đi qua phòng này đến phòng khác, có lúc cửa tự mở, đồ vật rơi xuống toàn phải nhờ đến Rachel và Kevin kiểm tra dùm thôi. (Nhát gan thế 4 anh chị kia?)

Đến phòng WC.

"Uầy, cuối cùng cũng tới WC, nãy giờ tay ta dơ mà ko rửa được." - Kelly cười toe toét rồi đi đến bồn rửa tay. Vặn vòi nước, nước liền chảy xuống.

"Biệt thự hoang mà cũng có nước chảy à?" - Rachel cảm thấy kì lạ.

Sau đó, cả đám đi đến 1 phòng nào đó nghỉ ngơi và ăn uống.

"Nãy giờ cái căn biệt thự này cứ làm ta giật mình mãi." - Max cười toe toét.

"Sợ thì nói đại đi, ở đó mà giật với chả mình." - Kevin vừa ăn vừa liếc Max.

"Ê, tao ko sợ nha." - Max đáp lại.

"Vậy sao lúc nãy không kiểm tra mà cứ để tao với nhóc kia kiểm tra mãi vậy?". - Kevin chỉ vào Rachel và nói làm Max cứng họng.

"Thôi ta đi WC tý, ai đi với ta ko?" - Kelly đứng dậy, vui vẻ nói nhưng chẳng có ai lên tiếng.

"Kaito đi với Kelly kia." - Rachel nhìn vào Kaito.

"Ê? Tại sao lại để tên này đi với tao?" - Kelly bất bình.

"Thì mày sợ ma, nhưng tên này lại muốn bắt ma, để cho hai tụi mày đi chung là ok nhất." - Rachel phân tích lí lẽ.

"Ok ta sẽ đi cùng với mi." - Kaito đứng dậy.

"Vậy đi." - Kelly chả buồn quan tâm, cùng Kaito đi WC.

Cả hai đi trong im lặng, Kelly chả hiểu vì sao khi đi cùng hai người là ko thể nói chuyện được. Kaito cứ lải nhải, vì thấy Kelly im lặng nên tưởng mình bị khinh nên nhảy lên.

"Mi ở ngoài này đợi đi, ta đi xong rồi ra." - Kelly nở 1 nụ cười nhẹ rồi vào trong.

Kaito đứng ngoài, nhìn xung quanh. Bỗng nhiên nghe tiếng bước chân ngoài sau lưng mình, cậu quay lại, thấy 3 cái ngọn lửa và...

Kelly lúc đấy vừa đi ra, tâm trạng khá ổn thì bỗng nhiên hoảng sợ và...

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA." - Tiếng hét vang lên. Cả 4 đứa nghe thấy, hoảng hốt nhìn qua.

"Đấy là tiếng hét của Kaito và Kelly mà." - Lily sợ hãi nói.

"Không lẽ họ bị ma bắt đi?" - Max cũng hoảng sợ lên.

"Hai tụi mi ở đây đi, ta với Kevin đi kiểm tra, nhớ là ko được đi đâu đấy nhé." - Rachel nhanh chóng nói rồi chạy đến WC cùng với Kevin.

Khi đến WC ko thấy Kaito và Kelly đâu, chỉ thấy có mỗi quả bóng đựng khí 7 màu của Kaito. Rachel đi vào bên trong tìm kiếm nhưng ko thấy, cô nhìn lại ở mép gương, thấy 1 mảnh giấy. Nội dung trong mảnh giấy:

"Ngày 22/2/XXXX

Rikka, mẹ xin lỗi con nhiều lắm, mẹ ko cố tình gì..." dòng sau toàn máu ko thể đọc được nữa.

"Ta nghĩ là trong căn biệt thự này có cái gì đó đấy." - Kevin nhìn vào mảnh giấy.

"Đúng thật." - Rachel gật gật đầu.

"R... Tên mi là gì nhĩ?" - Kevin định gọi tên Rachel nhưng lại quên mất.

"Rachel, tên vậy cũng ko nhớ" - Rachel phòng mả nói.

"Biết rồi, vậy đi thôi" - Cả hai đi tiếp.

Căn biệt thự này có gì đó bí ẩn?

Kelly và Kaito đang ở đâu?

Tất cả sẽ được giải đáp ở chap sau.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhà của Rachel, Kelly và Lily.

"Mấy nhóc này ngủ sớm ghê ha, mới thấy à." - Lynn vừa uống trà vừa nhìn lên cầu thang. Cô ung dung và ko hay biết rằng tụi này đang gặp nguy hiểm trong căn biệt thự.

Tại căn biệt thự hoang

"Rachel, mi cầm cây đèn lúc nãy về chỗ Max và Lily trước đi, ta đi quan sát xung quanh trước đã." - Kevin nói rồi đi luôn, ko để cho Rachel mở miệng.

Rachel cầm cây đèn của Kelly và Kaito đi về chỗ căn phòng. Hai người kia nãy giờ ngồi ở đó ăn đồ ăn, thấy cô đến Lily vui mừng đứng lên và hỏi:

"Kaito và Kelly đâu?"

"Không biết nữa, họ mất tích rồi." - Rachel ngồi xuống trả lời.

"Đúng là căn biệt thự này có ma rồi." - Max sợ hãi nói làm Lily cũng sợ theo.

"Bọn mi thích tự hù dọa mình lắm à?" - Rachel chán nản nói.

"Thế thì Kevin đâu?" - Nhận ra Rachel chỉ đi về 1 mình, Max hỏi.

"Tên đó muốn đi quan sát cái gì đó nên kêu ta quay về với tụi mi nà." - Rachel vừa nói vừa nhìn ra cửa.

"Oh." - Max gật gù.

"Lộp cộp... Lộp cộp" - Tiếng bước chân từ đâu vang lên.

"Chắc Kevin về rồi đây." - Max vui vẻ nói.

"Không đâu..." - Rachel nói nhỏ, vì Kevin đeo giày mà, tại sao lại có tiếng bước chân nặng nề này?

Max đi ra ngoài, đi ra hành lang tìm kiếm tiếng bước chân đó, bỗng nhiên phía trước hắn thấy cái ánh sáng, hắn liền chạy đến mà ko hay rằng mình sắp bị nguy hiểm. Và rồi...

"AAAAAAAAAAAAAAAAA." - Tiếng hét vang lên làm cho Rachel, Lily và Kevin ở đằng xa nghe thấy.

"Lily! Mày ở đây đi, tao sẽ quay lại ngay." - Rachel nói rồi ngay lập tức liền đi đến chỗ tiếng hét.

Đi đến chỗ đó ko thấy Max ở đâu, chỉ thấy mỗi cây đèn lúc này hắn cảm đang yên vị dưới đất.

Trong lúc đó, chỗ của Lily. Khi Rachel đi mất, nó sợ sệt ôm mình lại.

"Rachel, mày quay lại nhanh đi." - Vừa nói xong Lily đi ra ngoài để tìm con bạn luôn.

...

...

"AAAAAAAAAAAAAAAAA." - Tiếng hét của Lily vang lên.

'Đồ ngốc, đã báo ở trong phòng rồi mà'- Rachel chạy nhanh về căn phòng, đến thì chả còn thấy ai nữa.

Cô nhìn thẳng, ngoài sau cô đã có tiếng bước chân nhưng ko để ý. Lúc đó, có hai bàn tay giơ ra và bịt miệng Rachel, kéo cô vào trong.

"Shut." - Kevin đưa ngón tay lên miệng, báo hiệu phải im lặng. Vừa kéo vào thì có 1 người cao to đang cầm 3 ngọn nến đi thẳng. Sau khi hắn ta đi mất, Kevin thả Rachel ra.

"Mọi người biến mất hết rồi! Chúng ta cần phải khám phá bí mật của căn biệt thự này để cứu họ mới được." - Rachel nói.

"Uhm, đi tiếp thôi." - Kevin nắm tay Rachel đi.

Trong lúc đi, Rachel cứ nhìn về hai bàn tay đang nắm mà lòng dâng lên cảm giác kì lạ gì đấy.

"Tay của mi bị thương rồi kìa. Ngồi xuống đây để ta băng bó cho." - Rachel nhìn vào cánh tay bị thương đang chảy máu của Kevin.

Kevin ngồi xuống, Rachel lấy cái dây nơ ra, mái tóc đen tuyền xoa xuống, sau đó cô lấy dây nơ băng vào chỗ bị thương đó, Kevin quan sát hết hành động của Rachel, bỗng nhiên cảm giác quen thuộc xuất hiện.

'Cái cảnh này... Sao y hệt như cô bé đó thể kia...?'

'Xong rồi.' - Rachel mỉm cười làm Kevin khá ngạc nhiên. Mới thấy cô cười như thế đấy.

"Mi cười đẹp đấy." - Kevin xoa đầu cô rồi đứng lên đi tiếp.

Cả hai vào trong 1 căn phòng. Là phòng ngủ, Rachel đi thẳng đến cái tủ cạnh giường, ở đó có 1 bức ảnh chụp 1 gia đình, có lẽ đây là chủ nhà cũ của căn biệt thự này.

"Ở đây có 1 cái máy tính nè, ta bật lên thử nhá." - Kevin nói xong rồi bật máy tính, Rachel lại xem thử. Vẫn là giao diện máy tính quen thuộc. Cô click chuột vào Nhật kí.

"Để xem trong đây có cái bản hoàn chỉnh ko đã."

Rachel lướt từng trang. Chủ nhà này chỉ viết có 1 hoặc 2 dòng thôi. Cô kiểm cái ngày 22/2/XXXX. Khi đã thấy, cô click vào, vừa đọc xong nội dung thì Rachel và Kevin ngỡ ngàng lên.

"Hừm, ta biết trong đây có gì lạ mà."

"Vậy thì đi theo tên đó để giải cứu nào." - Rachel và Kevin đi ra ngoài căn phòng.

Cả hai đi đến căn phòng cuối cùng, mở cửa ra, tất cả đều trống trơn, ko có gì hết.

"Mi có chắc là căn phòng này ko?" - Rachel nghi hoặc hỏi.

"Chắc mà, căn phòng này có vẻ khả nghi" - Kevin nói chắc chắn.

Hai người đi vòng vòng xem xét để kiểm xem có cánh cửa nào ko.

"Kevin, chỗ sàn nhà này có tiếng khác so với mấy chỗ kia." - Rachel kêu gọi Kevin.

"Đầu đầu." - Kevin chạy đến, đập đập thử chỗ đấy thì nghe tiếng thép vang lên. Anh gọi đèn, thấy cái tay cầm, Kevin liền kéo lên.

Khi nắp hầm mở ra, là 1 cầu thang dẫn xuống dưới. Cả hai ko chần chừ mà đi xuống dưới.

Sẽ có gì ở dưới đó đây?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cả hai đi xuống dưới cầu thang, nơi đây bao trùm bởi bóng tối, chỉ có mỗi ánh sáng hiu hắt của cây đèn nằm trên tay hai người. Xuống hết bậc cầu thang thì thấy 1 cái cửa sắt, Kevin đẩy ra. Bên trong là 1 căn phòng khá rộng, ánh sáng tràn ngập căn phòng.

Cả hai vào bên trong thì rất ngạc nhiên khi thấy 1 cái lồng sắt, phía sau song sắt ấy là những đứa trẻ con và những cô gái bị trói và bịt miệng, điều làm cho cả hai chú ý hơn là trong đó có Kelly, Lily, Kaito và Max.

"Lộp cộp... Lộp cộp"- Tiếng bước chân vọng tới.

"Nguy rồi! Trốn sau cái tủ kia nhanh." - Rachel và Kevin nhanh chóng chạy vào phía sau cái tủ.

Bên kia, có 2 tên đi vào, 1 tên có hình dáng như trẻ con và 1 tên cao to.

"Thì ra là thế! Mình đã hiểu rồi!.- Rachel suy nghĩ.

"Hàng nhiều đây đã đủ chưa Andrew?"- Tên lùn hỏi.

"Hmm tương đối rồi, ngày mai chúng ta sẽ tiến hành giao dịch. Shin, mau gọi cho bên kia đi."- Tên cao to ngồi xuống ghế, chân bắt chéo nhìn vào cái lồng sắt và nói tiếp "Đúng là 1 lũ ngu ngốc thích tò mò, hahaha." - Hắn ta cười man rợ.

"Bọn buôn bán phụ nữ và trẻ em sao? Được lắm!" - Kevin nói nhỏ.

"Chật quá, xích qua xiu coi." - Rachel khó chịu nói và đẩy đẩy Kevin.

"Ê ê, khoan đã."

"Rầm...cộp cộp "- Đẩy qua đẩy lại nãy giờ làm cho cái xô trên tủ rơi xuống. Rachel và Kevin đứng tim, hai tên ngồi kia bắt đầu chú ý.

"Ái chà chà! Ko ngờ ở đây lại có 1 lũ chuột đấy! Mau ra đây đi nào mấy con chuột nhỏ bé." - Andrew cầm cây dao, bước dần dần đến phía sau cái tủ.

"Ko thể tránh được rồi, phải đối mặt thôi"

"Tôi tưởng bên trong căn biệt thự này có gì đó bí ẩn, ko ngờ ở đây lại là căn cứ của những bọn bắt cóc và buôn bán nhĩ?" - Kevin ra mặt, uy quyền nói.

"Mày là tên nào?" - Andrew hung hăng hỏi.

"Tôi là ai ko cần người quan tâm. Ở đây có rất nhiều dấu hiệu để chứng minh có người sống ở đây. Thứ nhất là lối đi bí mật của các người, nó vẫn còn mới. Thứ hai là nước và điện, nếu như là căn biệt thự hoang thì nước và điện phải bị cắt. Nhưng mà đằng này nước lại chảy ra như bình thường, điện vẫn hoạt động tốt thì chứng tỏ ở đây có người ở. Và cái bóng trẻ em với ba ngọn lửa ma trời mà mọi người nói là linh hồn của con gái của chủ nhà này, thực chất là 1 vở kịch của các người, tên kia nhờ có thân hình như trẻ con, đi lại với cây nến trên tay vào buổi tối để đánh lừa mọi người xung quanh làm họ tưởng đó là linh hồn cô bé trong nhà, các người biết họ sẽ cho rằng căn biệt thự này bị ma ám, sau đó sẽ ko ai dám đi vào căn biệt thự này nữa, như thế thì căn cứ của các người sẽ được an toàn. Những người bị nhốt ở đây kể cả bạn của tôi nữa, hầu hết là những người tò mò vào đây và bị hai người bắt đi." - Kevin phân tích lí lẽ.

"Và còn nữa, hung thủ đã giết cô bé của chủ nhà thật ra ko phải là tên đã bị kết án tử hình. Mà hung thủ thật sự chính là mẹ của cô bé đó, bằng chứng là mảnh giấy nhật kí trong ngăn gương WC và cả nhật kí trong máy tính trong phòng thư viện nữa, bà ấy đã thú tội trong cái nhật ký trong máy tính. Chắc hẳn là 3 năm trước, bà ấy đã giết đứa con của mình vì 1 lí do nào đấy nhưng lại bị người phát hiện, vì lúc đó người đang định trộm cái gì đó trong nhà, trong nhật kí có ghi lại như thế. Sau khi bị phát hiện người đã đe dọa bà ấy mấy ngày liền để được giao nộp cái căn biệt thự với điều kiện là sẽ giấu kín chuyện này, và bà ấy cùng với chồng đi ra nước ngoài ở, người chồng cũng ko hề biết chuyện gì xảy ra. Người mẹ chắc hẳn là rất hối hận và cố tình để

lại nhật kí trong máy tính, có vẻ các người ko bao giờ đi vào những phòng khác nên chả thấy được manh mối quan trọng nhất trong vụ này. Còn tên vô tội bị gán mác là hung thủ kia cũng từng là 1 đồng đội của người, vì bọn buôn bán các người rất nổi tiếng, có tận 3 người lận, nhưng cũng bị đe dọa cho hẳn đi đầu thú để giấu hết tất cả sự thật như lời hứa với bà mẹ, và vụ án đấy lại được khép lại. Tôi nói có đúng ko hả hai bọn buôn bán kia?" - Rachel cũng ra mặt và phân tích như 1 thám tử làm cho hai tên kia giật mình với suy luận của Rachel và Kevin (hai anh chị này bị Conan nhập rồi)

"Hah, hai tội mày biết nhiều quá rồi đấy, và đối với những đứa biết quá nhiều như tội mày cần phải được thủ tiêu." - Andrew nói xong liền chạy đến với con dao trong tay. May là Rachel và Kevin tránh được. Rachel liền xài võ Karatedo đánh liên tục vào hắn ta. Nhưng lạ thay là chiêu nào của cô hẳn ta đều có thể đánh bật lại được.

"Hừ, đừng tưởng tao cũng ko biết võ, đai đen nữa là đẳng khác." - Andrew liền đá vào bụng Rachel làm cô bay ra, trúng vào người Kevin. Anh đứng dậy, định đánh với tên đó thì bị Rachel cố gắng ngăn cản.

"Hắn ta mạnh đấy, mi ko thể đánh lại đâu, phải xài thủ thuật thôi."

"Hiện giờ mi đang bị thương đấy." - Kevin lo lắng.

"Ko đã động gì đến ta đâu."

"Thế xài gì bây giờ?" - Kevin hỏi nhỏ.

"Mi còn giữ trái bóng chứa khối 7 màu của Kaito ko? "

"Còn."

"Bây giờ chúng ta sẽ làm như thế này €ç^÷©¶÷×." - Rachel nói to nhỏ gì đấy.

"Hmm thêm cả cái này vào nữa, mi biết xài kiếm đúng ko? '*&&*'-'." - Kevin nói tiếp.

"Hai con chuột kia, đầu hàng chưa?" - Nãy giờ xem bọn này to nhỏ làm hắn phát bực (Aurthế sao ko nhào vào luôn đi mà phải kiên nhẫn chờ? /Andrew: vì mi có cho ta nhào đâu./Au: à he hihi)

"Đầu hàng á? Còn lâu nhé." - Rachel lè lưỡi chọc tức Andrew, hắn nhào đến và định đâm Rachel.

"Kevin!!" - Nghe được tiếng báo hiệu, Kevin liền chọi quả bóng vào mũi dao làm nó nổ tung, khối 7 màu phát tán, dày đặc luôn căn phòng làm Andrew và Shin ko thấy gì hết.

Nhân lúc này, cả hai dùng kính xuyên khối (là 1 cái kính do tên Kaito sáng chế), cầm hai cây gỗ dài được ví như thanh kiếm. Cả hai vung lên, đánh liên tiếp vào Andrew, do ko thấy gì nên cực bất lợi cho hắn. Dù chưa có đấu kiếm đôi với nhau lần nào nhưng các đường kiếm vung lên rất đồng nhau, bổ sung cho nhau, thành 1 cặp đôi đấu kiếm cực kì hợp nhau.

Khi khối gần tan hết, Andrew ko thể trụ được nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, ngay lúc đó cả hai dùng quyền Karatedo, đập hắn ta 1 cái cực mạnh bay vào tên Shin rồi bay vào tường, cả hai bất tỉnh.

"Yeah." - Rachel và Kevin vui vẻ đập tay.

Khoảng 1 lúc sau, cảnh sát đến, giải thoát cho mọi người bị nhốt trong lồng sắt, bắt hai tên bắt cóc về đồn.

"Mấy đứa này!! Làm cái gì ở cái chốn này vậy hả?" - Lynn bước đến, hét mắng làm Rachel giật mình.

"Em xin lỗi, em chỉ đi chơi hoy à." - Rachel gãi đầu, liếc liếc cái tên Kevin đang bị lấy lời khai kia.

"Em thật là... Làm chị lo lắng lắm biết ko hả?" - Lynn bỗng nhiên đổi giọng, ôm chầm Rachel và khóc như một đứa trẻ. Có lẽ vì Lynn sợ Rachel sẽ ra đi ko báo trước như con bạn thân của mình. Rachel mỉm cười và ôm lại.

Vụ án của 3 năm trước đã được sáng tỏ nhờ có sự trợ giúp của Rachel và Kevin. Người mẹ đã tự sát do quá hối hận, người chồng thì đã tự nguyện nhận tội dìm vợ. Rachel và Kevin được đưa lên báo, với hình thức giấu tên giấu mặt.

Nhưng có điều kì lạ chẳng ai biết là lí do tại sao người mẹ lại giết người con nữa.

Trong lúc đó, tại 1 nơi khác.

"Thiếu gia tại sao sốt sắn đi qua Anh dữ vậy?" - Ông tài xế hỏi.

"Tại con em gái tình nghịch của cháu nên mới khổ này." - Chàng trai ngồi ghế sau ôm đầu chán nản nói.

"Không lẽ tiểu thư Nhật Anh...?"

"Đứng đấy ạ, haizzz, bị ba mẹ kêu phải bắt nó về đấy ạ."

Ngày hôm sau, trong trường học.

"Ta nhớ là tên Kaito ngồi xuống có vẻ run sợ, rồi nhìn ra là con ma tóc dài đang cầm ngọn nến, sau đó quá sợ nên ta chả biết mình bị gì luôn, thức dậy thấy mình đang trong phòng." - Kelly cố gắng nhớ lại.

"Còn ta thì tưởng là Kevin nên ra ngoài hành lang, ai ngờ là con ma cầm ba ngọn nến như hai tụi mi thấy đến và sau đó ta chả biết trời trăng gì hết." - Max rùng mình kể lại.

"Ta thì kiểm Rachel nên ra ngoài thử, rồi bị con ma đó làm gì rồi ngủ luôn." - Lily cũng kể lại.

"Và nhận ra đó ko phải là con ma mà là 1 tên bắt cóc đã bị thuốc mê tụi mình." - Kaito chốt lại 1 câu làm tụi nó chán nản.

"Haizz ta tưởng là có ma trong đó chứ. Buổi đi thám hiểm thất bại rồi rết" - Lily thất vọng.

"À đúng rồi, ta nghe nói là hai bọn mi là người đã bắt hai tên đó lại đúng không? Mọi chuyện ra sao vậy nói nghe coi!" - Lily sáng mắt nhìn Rachel và Kevin.

"Ừ đúng á, kể nghe coi." - 3 đứa kia hòa theo.

"Chả có gì đặc biệt đâu." - Rachel nói làm cho 4 đứa kia tò mò hơn. Bỗng nhiên tóc đang quấn củ tỏi bị tuột xuống, mái tóc đen tuyền lại được xoã xuống. Lúc đó Rachel trông rất đẹp nha, làm 3 tên kia ngẩn người ra.

"À đúng rồi, Rachel! Trá mi cái dây nơ nè, buộc lên đi." - Kevin móc trong cặp ra cái dây nơ. Rachel lấy lại và buộc lên, trở thành kiểu tóc hôm nào của cô.

"Cảm ơn nha." - Rachel mỉm cười.

Sau đó Rachel và Kevin nói chuyện với nhau trông vui vẻ.

"Tụi mi có thấy từ lúc hai người này ra khỏi đó thì bắt đầu kì lạ ko?" - Kaito hỏi nhỏ.

"Hừm hừm" - Cả 4 nhìn vào Rachel và Kevin làm cả hai ón người.

Và buổi học bắt đầu trong sự ồn ào của 6 tụi nó.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tối hôm đó. Tại biệt thự của Lynn.

"Nè Rachel, ba mẹ có khoẻ không?" - Lynn hỏi, 3 năm nay cô vẫn chưa về nhà thăm ba mẹ vì công việc bên đây.

"Hai người vẫn khoẻ lắm, vẫn còn sức la mắng em đây nè hehe." - Rachel cười vô tư.

"Suốt ngày nghịch ngợm ko hà, ba đưa luôn đấy." - Lynn lắc đầu, nhìn vào ba đứa nhóc đang ngồi đối diện.

"Èo, ko quậy sao mà vui được." - Kelly đan tay đưa sau gáy.

"À đúng rồi, bang Black Moon ra sao rồi?" - Lynn hỏi tiếp.

"Tan rồi mất rồi ạ. Sau khi tan rồi thì lại có 1 bang nào đấy lại đứng thứ nhất, không có tung tích của người đứng đầu." - Rachel kể lại.

"Ủm ừm." - Lynn gật gù, cũng đã biết phần nào về bang phái đứng thứ 1 rồi.

"Ba nhóc kia chắc khoẻ lắm nhể?" - Lynn cười đưa đà.

"Quá khoẻ luôn là đáng khác!"

Căn biệt thự lại tràn ngập sự vui vẻ khi có sự xuất hiện của tụi nó. Lynn cười lặng lẽ, sau khi 1 người quan trọng của cô đi mất, biệt thự này từng rất cô độc và buồn bã....

Ngày hôm sau, lại có chút đổi mới. Hôm nay bỗng nhiên ông thầy đi đến lớp sớm hơn mọi ngày, nhưng tụi nó cũng chẳng quan tâm, ai nấy làm việc nấy.

"Hôm nay tôi có việc quan trọng muốn nói với các em. Và LÀM ỒN NGHE TÔI NÓI DÙM CÁI!!!!" - Ông thầy nghiêm túc nói và hét lớn khi đưa nào cũng coi ông như là không khí.

Tụi nó bắt đầu chú ý, nhìn lên ông thầy.

"Có chuyện gì mà thầy kute đây lại đi sớm vậy ạ?" - Kelly nói với giọng mặt ngọt.

"E hèm, thật ra là nhà trường sắp tổ chức một sự kiện về âm nhạc vào tuần tới, các em sẽ được thể hiện năng khiếu về âm nhạc. Nếu như có thành tích cao nhất sẽ được 30.000 USD và 1 buổi cắm trại trên núi. Nếu như các em đi thi sau này tôi sẽ ko la rầy mấy em nữa." - Ông thầy cố gắng thuyết phục tụi nó, bởi vì đạo gần đây tài chính của ông giảm sút nghiêm trọng..

"Hìmm ok thầy, tụi em tham gia." - Rachel đứng lên, hí hửng nói.

"RACHEL!!!! MI/MÀY LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ????"- Cả 5 tụi kia đồng thanh hét lớn làm Rachel giật bắn mình.

"Thì tao đồng ý thôi mà! Nếu như tham gia được giải thì sau này sẽ tự do thôi hehe." - Rachel gãi đầu nói.

"Mày rành ghê luôn á trời ơi!" - Kelly chán nản nói, vì tụi này đâu có dự định tham gia đâu.

"Mấy em đồng ý rồi nhé." - Ông thầy nói xong rồi gấp rút đi ra ngoài kéo tụi nó đổi ý.

"Đậu phộng! Rachel ta hận mi!! - Max nhìn Rachel toé khói.

"Mà tham gia cũng tốt mà, tớ cũng muốn xem tài năng của các cậu hìhì." - Windy cười nhẹ nhàng giải cứu Rachel.

"Ahh! Windy tớ yêu cậu lắm" - Rachel đi qua chỗ của Windy ôm chầm vào để né những ánh mắt hình viên đạn đang chăm chăm nhìn cô.

Tiết 1 bắt đầu, bà cô đi vào. Khá ngạc nhiên vì hôm nay tụi nó im lặng ko làm gì hết, bà cô chăm chú dạy học mà ko biết rằng tụi nó chẳng ai quan tâm đến bà cô dạy gì hết.

Tiết 1: ko có gì

Tiết 2: ko có gì

Tiết 3: ko có gì

Tiết 4: ko có gì

Ra về, 8 đứa tụi nó tập trung lại với nhau.

"Vậy thì chúng ta nên tham gia chủ đề gì đây?" - Windy hỏi.

"Hừm? Cậu là lớp trưởng mà không nghĩ ra gì à?" - Kelly hỏi lại.

"Vấn đề của cả lớp mà, sao lại nhờ lớp trưởng không?"- Jack nói dùm Windy.

"Nhảy được ko?" - Kaito ra ý kiến.

"Nhảy nhiều người chọn lắm, khác đi." - Windy phủ định.

"Hìmm" - Cả đám trầm ngâm suy nghĩ.

...

...

"Thế kết hợp đàn với hát được ko? Thế loại kết hợp các chủ đề ít người nghĩ đến lắm" - Windy suy nghĩ ra được gì đó trong lúc im lặng.

"Cũng được đấy!"- Rachel liền tán thành ý kiến, đám còn lại cũng tán thành.

"Thế ai hát? Ai đàn?" - Jack nhướn mắt hỏi.

"Hát sẽ là Rachel nhé. Bởi vì tại Rachel mà tụi mình phải mất thời gian này." - Kelly và Lily chỉ vào Rachel.

- Ờ nhưng mà...- Rachel chưa kịp nói thì bị Kelly đắp lại.

"Cấm ý kiến!"

"Thế đàn thì sao?" - Jack hỏi tiếp.

"Ờo, nếu đàn thì là Kevin đẹp trai đây nhá." - Max và Kaito cười nguy hiểm chỉ vào Kevin.

"?" - Kevin chả hiểu gì.

"Ok vậy Rachel hát, Kevin đàn nhá. - Windy" - lớp trưởng chớp lại làm tụi nó chả cãi được gì.

Sau đó, cả đám về, để lại Rachel và Kevin đứng ngây ngốc ở đó.

"EH?????" - Sau khi nhận ra được sự việc, cả hai tăng tốc chạy đến chỗ tụi nó.

Cái máy tính của mình vừa bị rot, nat luôn màn hình nên ko thể chơi được ạ, mình phải ra net ghi tiếp nên truyện sẽ ra hơi lâu nhé. Xin lỗi vì sự cố này ^^

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

8 tụi nó đi tung tăng ngoài đường, ai nấy đều cười nói vui vẻ, dù chỉ quen nhau được 1 tuần nhưng lại thân nhau như đã quen lâu rồi...

Tại nhà Lynn, một chiếc xe taxi dừng ngay cổng, có 1 chàng trai đeo kính râm đi ra, nhìn căn biệt thự rồi tiến đến, ấn chuông cửa.

"dinh dong"

"Ra liền đây." - Lynn đang đọc sách, nghe thấy tiếng chuông liền mở cửa.

"Chào em, Lynn." - Chàng trai nở nụ cười.

"Ah! Ken đúng ko?" - Nghĩ ngợi 1 hồi mới nhớ ra, Lynn bất ngờ lên tiếng.

"Ừ anh đây.

- Lâu rồi không gặp anh, vào trong đi." - Lynn đẩy Ken đi vào nhà.

Cả hai đi vào nhà, Ken để cái balo ở 1 bên, sau đó ngồi xuống. Lynn pha trà rồi đem lên mời.

"Anh qua đây để làm gì thế?" - Lynn vừa uống trà vừa hỏi.

"Em biết rồi đấy." - Ken chán nản nói.

"Vi Nhật Anh (Lily) đúng ko?" - Lynn hiểu ý.

"Ừ nó đấy, cả Nguyệt Nhi (Rachel) và Ngọc Linh (Kelly) nữa. Chúng nó bỏ nhà rồi còn viết thư để lại, làm cho Trịnh gia, Hoàng gia và Trương gia loạn lên này. Cả ba nhà đây kêu anh qua Anh để bắt chúng nó về đây. Hiện tại 3 đứa nó đang ở nhà em đúng không?" - Ken kể lại và ôn lạnh nhà Trịnh gia, khi biết Rachel bỏ đi họ như núi lửa phun trào vậy, làm cho các vệ sĩ và giúp việc hoảng sợ luôn.

"Phải, chắc chúng nó sắp về rồi." - Lynn nhìn đồng hồ.

Cả hai im lặng 1 hồi, Ken nhìn lên cái bức ảnh có cô gái tóc đen lác đác đang cười, trong đó có Ken, Lynn, Rachel và 1 người nào đó.

"Sophia... cô ấy đi lâu rồi nhỉ? 3 năm rồi." - Ken nói bằng giọng buồn.

"Đứng đây, em vẫn đang truy tìm hung thủ đây. Nhưng có 1 người khiến em rất nghi ngờ." - Lynn nói.

"Ai thế?" - Ken sốt sắng tò mò.

"Là..." - Lynn chưa kịp nói thì ngoài cửa có 1 giọng nói vang lên.

"Chị Lynn ơi em đói." - Lily vừa mở cửa vừa than.

Cả hai bên nhìn nhau. Lily bất chợt sợ hãi khi nhìn thấy Ken, nó núp mình sau Kelly.

"Mấy đứa về rồi à?" - Lynn.

"Dạ. Chào anh rề hehe." - Rachel nói với Lynn xong quay qua Ken cười toe toét làm Ken hơi đỏ mặt còn Lynn chả biết gì hết.

"Anh rề là sao?" - Lynn ngây thơ hỏi.

"Là anh Ken thí..." - Kelly định nói ra thì bị Rachel bịt miệng lại.

"Bí mật của anh Ken, đừng nói ra chứ." - Rachel nói nhỏ nhắc nhở.

Kelly gật đầu rồi Rachel thả tay ra.

Ken qua con hoảng hốt rồi nhì Lily đang núp sau lưng Kelly thì thờ dài và nói:

"Ra đi, anh thấy rồi Lily"

"Ah ah hê nhô anh hai." - Lily giật mình khi Ken nhắc đến tên mình, nó cố nặn ra nụ cười.

"Biết ngay là mấy đứa ở đây, nhanh đi về Việt Nam nào." - Ken khoanh tay, nghiêm túc nói. Vì 3 đứa nhóc tình nghịch này mà anh khổ lắm rồi! (Tội anh Ken ghê:)

"Ây cha, nà anh Ken đập zai oi~, tội em ở đây á là hom có quậy zì hết ák. Anh có thể cho bọn em ở đây 1 vài ngày đi ăh"

"Anh mày không tin đâu. Ba chúng mày ko có quậy thì nghịch ngợm ko à." - Ken trề môi.

'Hết cách rồi... Ah! Lại có cách rồi' - Rachel nghĩ ngợi cách để Ken cho mình ở đây. Cái đầu lại hoạt động được 30s thì có sáng kiến quái dị nào đó.

"Anh mà không cho em ở đây á thì em sẽ nói cho chị Lynn biết là anh thích chị Lynn á." - Rachel cười nham hiểm, nói nhỏ vào tai Ken làm Ken giật mình.

"Được rồi, anh sẽ cho mấy đứa ở đây 1 vài ngày, nếu anh thấy mấy đứa quậy phá thì sẽ bắt về Việt Nam đấy nhé." - Ken bực mình nói. Dám lấy cái bí mật đại kị ra để hù dọa. Rachel nói là làm thật, hôm trước xúu nữa là bị Lynn phát hiện rồi.

"Yeah." - Cả ba đập tay vui mừng.

Sau đó, mọi người nói chuyện vui vẻ, cho đến 8h tối, Ken định vác balo đi về.

"Anh hai đi đâu thế? Sao không ở đây?" - Lily hỏi.

"Anh có đặt 1 phòng khách sạn rồi, chỗ này không đủ cho anh đâu." - Ken cười rồi đi mất hút.

Mọi người đi lên phòng của mình.

Phòng của Rachel. Sau khi thay đồ, cô nằm lên giường, check facebook 1 tý thì thấy tin nhắn của Kevin.

-----Gửi lúc 6h30-----

_Kevin: Ray, mi đâu rồi?

-----Gửi lúc 8h15-----

_Rachel: Ta đây.

Sau đó luots face 1 tý thì Kevin nhắn lại.

_Kevin: Mi dự định sẽ chọn bài nào?

_Rachel: Ta cũng chả biết...

_Kevin: Hmm

....

_Rachel: Bài này được ko? Link:.....

_Kevin: Hmm cũng được, vậy bài đó.

_Kevin: Ngày mai ta với mi đi học sớm tý để tập, rồi về trễ chút ☐☐

_Rachel: Ok con dê (^ω^)

....(Cả hai đang chat qua lại tý tý nên mình ko ghi).

_Rachel: Ta đi ngủ đây (¯▽¯)

_Kevin: Ngủ ngon ☺☐☐☐

Rachel tắt cuộc trò chuyện, sau đó ngủ giấc thật ngon.

GTNV:

Trương Hoàng Minh (Ken): 21 tuổi, anh trai của Lily. Bạn của Lynn.

_Ngoại hình: tóc đen, đẹp trai, lẳng tử, tốt bụng, hiền lành.

_Tính cách: loại người mê hoà bình ghét chiến tranh. Hiền như cục bột, đôi khi hay nghiêm khắc nhưng rất thương em gái. Thích xem kinh dị giống em nó vậy.

_Sở trường: Đánh lén bằng dao

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sáng sớm lúc khoảng 5h mấy, mặt trời hơi rạng thì đã có hai bóng dáng xuất hiện ở phòng nhạc trong trường học.

"Cái chỗ này mi đừng hát cao quá, thấp xịu thôi." - Kevin lấy bản nhạc ra để chỉ khuyết điểm.

"Fly~" - Rachel thử lại chỗ đó.

"Ừ được rồi đấy, tiếp nào." - Kevin đi lại chỗ cây đàn và bắt đầu tập tiếp.

....

"Rồi nghỉ xả hơi tý nào." - Sau hơn 1 tiếng tập luyện, Kevin ra tay nói.

Tay của Kevin vô tình đụng trúng 1 bản nhạc của thầy cô nào đó, giấy bay tứ lung tung, cả hai đứng hình nhìn vào những mảnh giấy đang bay đó mà bỗng dưng muốn khóc.

"Trời ơi Kevin! Mi làm cái gì vậy hả?" - Rachel nói như hét, tay chỉ vào cái đồng giấy lộn xộn kia.

"Ta... hihì"- Kevin gãi gãi đầu.

Và thế là cả hai người phải nhặt lên hết và sắp xếp lại, tốn cả đồng thời gian cực luôn.

Sau đó cả hai lên lớp ngồi. Hôm qua khi bác bảo vệ sơ ý nên cả hai tụi nó lấy được chìa khoá phòng nhạc và phòng lớp 11B nên có thể vào phòng học.

Lúc này ở ngoài kia mặt trời đang dần lên.

"Rachel, mi hát hay đấy, giống như chị của ta vậy." - Kevin nói.

"Hehe đã quá khen, mà chị mi là ai?" - Rachel vỗ ngực đầy tự hào, rồi sau đó tò mò hỏi.

"Mi chả cần biết đâu. - Kevin tối mặt đi. Rachel thấy thế nên ko hỏi nữa mà chuyển sang đề tài nói chuyện khác.

"Mi xem anime của ta đi nhoa~" - Rachel đi pr anime.

"Mấy cái hoạt hình dành cho con nít á hả? Đừng mong ta coi"

Khi 6 bọn kia đến lớp thì đã thấy tụi này đang cãi nhau vì cái vụ gì đấy.

"Mi nói anime của ta dở hả? Nếu anime dở thì mấy cái phim hành động của mi còn dở hơn gấp 1000000000000000000 lần." - Rachel đập bàn.

"Có mà ngược lại ý." - Kevin đứng lên cãi lại.

"r*<\$U<U~|:737" - Cả hai cãi nhau chí choé. Cả đám thờ dài rồi sau đó ngăn cản lại kéo oánh lộn - -

Những ngày sau đó cũng như bình thường, tập luyện chăm chỉ, mỗi tối inbox messenger với nhau để góp ý,....

Sau tất cả, cuối cùng cũng đến ngày tổ chức sự kiện âm nhạc. Tất cả học sinh đều háo hức xem các lớp thể hiện. Nguyên đám ngồi chiếm gần hết cái sân trường. Tụi nó đứng ở chỗ phòng học, nhìn xuống dưới.

"Sao ta thấy mấy cái lớp kia nhiều học sinh quá vậy?" - Kelly hỏi, lớp nào cũng 40 học sinh trở lên.

"E hèm, muốn tạo sự khác biệt tý mà." - Windy nháy mắt.

"Èo."

Sau khi ổn định lại hết, MC - Hội trưởng hội học sinh bắt đầu đi lên sân khấu.

"Xin chào tất cả các bạn, các thầy cô. Hôm nay trường ta tổ chức sự kiện âm nhạc để cho các bạn tự do thể hiện tài năng âm nhạc qua các bộ môn âm nhạc. Tất cả các lớp đều phải tham gia. Việc chấm điểm sẽ cho BGK và các bạn ở bên dưới bình chọn. Nếu ai được lượt bình chọn và điểm cao nhất sẽ thắng. Giải thưởng là 30.000 USD và một chuyến cắm trại trên núi." - MC giải thích và giới thiệu về sự kiện âm nhạc.

"Bộp, bộp, bộp" - Ở bên dưới vỗ tay gầm gầm

"Và bây giờ mời lớp trưởng của các lớp lên rút thăm." - MC

"Xuống dưới rút thăm kìa Windy, đừng rút lượt đầu tiên nhá." - Rachel vỗ vai Windy.

Sau khi màn rút thăm kết thúc, tiết mục của tụi nó ở cuối cùng.

"Bây giờ mời tiết mục đầu tiên, lớp 11C lên thể hiện." - MC cầm cái bản danh sách lên và nói.

Jemma, Elly và Ann bước lên sân khấu.

"Xin chào các bạn, mình tên là Jemma Katty, đây là Elly Fabel, Ann Lamber. Hôm nay bọn mình sẽ nhảy hip-hop." - Jemma giới thiệu từng người.

Ở dưới vỗ tay.

Sau đó cả ba đưa thể hiện, những động tác nhảy uyển chuyển, rất ăn khớp, kết hợp rất tốt. Một màn biểu diễn tuyệt vời.

Và tới các lớp khác, ai nấy đều thể hiện tốt. Đúng như lời Windy nói. nhảy hip-hop có lẽ là bị trùng nhiều nhất.

Toi tiết mục cuối cùng cũng là tiết mục của lớp 11B. Cả hai đi lên sân khấu.

"Chào các bạn, mình tên là Rachel, còn đây là Kevin. Sau đây chúng mình sẽ kết hợp đàn với hát." - Rachel cầm micro, giọng hơi run.

Học sinh bên dưới vỗ tay.

Sau đó Kevin đi đến chỗ cây đàn. Nhạc bắt đầu nổi lên. Cô cũng bắt đầu hát.

"Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Stars in the sky

Wishing once upon a time

Give me love Make me smile

Till the end of life

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Can't you believe that you light up my way

No matter how that ease my path

I'll never lose my faith

[Kevin và Rachel song ca]

See me fly

I'm proud to fly up high

Show you the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm singing in the sky

Show you the best of mine

The heaven in the sky

Nothing can stop me

Spread my wings so wide"

(Proud of you - Fiona Fung)

Giọng hát của Rachel rất hay, Kevin đàn hay nữa. Cả hai người này kết hợp với nhau tạo thành tiết mục rất hoàn hảo. Cả đám học sinh vỗ tay gào gào. BGK cũng vỗ tay.

"Cuối cùng cũng đã hết, mời các bạn nghỉ ngơi, kết quả sẽ có trong 15' nữa" - MC nói.

Chỗ tụi nó.

"Rachel hát hay quá đi." - Windy nhìn Rachel bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

"Còn tui thì sao?" - Kevin liếc Windy.

"Thì mi đàn hay, vậy thôi." - Windy nói không cảm xúc.

"Mi... giỏi lắm" - Kevin bực dọc đi qua 3 thằng bạn.

"Rachel của tao vẫn hát hay như ngày nào." - Kelly ôm chầm Rachel.

"Thả tao ra." - Rachel đẩy đẩy Kelly.

"Hai bọn mi kết hợp với nhau hoàn hảo thật. Hay là triển lãm người yêu luôn đi." - Kaito gật gù.

"Người yêu cái con khi!!!!" - Cả hai đồng thanh.

"Tao sẽ không bao giờ thích cái con nhò vừa nhây mà vừa dữ đầu." - Kevin chỉ vào Rachel.

"Thế mi tốt lành quá ha, ta nhảy với dữ còn đỡ hơn cái ĐỒ ẢO TƯỢNG HẠNG NẶNG." - Rachel đá xoáy, nhấn mạnh câu cuối.

"Muốn gì hả?" - Kevin gân cổ.

"Oánh nhau 1 trận nè, chiều nay 5h ngoài sân sau, chơi không?" - Rachel chống nạnh, ngược mặt lên nhìn Kevin (do chị ý lùn mà)

"Ok con dê." - Kevin chấp nhận không do dự.

"\$~^{|<¥U*U¥U¥"

Cả đám nhìn bọn này cãi nhau mà một lòng ghê.

"Tao thấy bọn này dù như chó với mèo nhưng thật ra hợp nhau dữ lắm á nha." - Kelly nói nhỏ.

"Đúng á." - Lily mỉm cười nhẹ. (Làm 1 ai đó xao xuyến rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sau 15', học sinh liền quay trở lại hội trường. Còn các thí sinh thì đứng ở cánh gà.

"Mấy tụi mi xuống cầm bảng giữ lớp đi, nãy ông thầy đến mắng ta 1 trận này." - Kevin than thở nói.

"Ok." - Sau đó Kelly, Lily, Kaito, Max, Windy và Jack xuống dưới lớp. Lúc khi xuống ai cũng liếc nhìn tụi nó hết.

"Xin chào mọi người! Sau 15' bàn bạc với BGK, rồi các bạn học sinh thì nhau vote thì tôi đã có kết quả. Sau đây tôi sẽ đọc kết quả." - MC đồng dục nói, cầm cái bản kết quả lên.

"Đương nhiên là lớp tụi mình thắng rồi, lớp 11B sao có cửa?" - Elly tự tin nói lớn để cho Rachel nghe.

'Chưa có gì hết mà tự tin rồi' - Rachel lắc đầu tội nghiệp nhìn bọn Elly.

"Trường ta có 15 lớp, trong đó đã có 10 lớp đã bị loại. Có 2 giải 3, 2 giải nhì và 1 giải nhất. 2 giải 3 đó là lớp 10C và 12B. 2 giải nhì là lớp 11C và 12E. Còn giải nhất là lớp.... 11B!!!!" - MC tuyên bố kết quả. Lớp 11B bên dưới mừng rỡ trong âm thầm (Phải giữ trật tự mà ^^).

"Mời các thí sinh của các lớp được đọc tên lên nhận giải. Sau đó các BGK sẽ đánh giá." - MC vừa dứt lời thì những thí sinh đã ra sân khấu.

Mấy lớp kia nhận xong, nghe đánh giá rồi xuống vui mừng đoàn tụ với lớp. Và đến lớp 11C là của Jemma, Elly, Ann.

"Các em thể hiện rất tốt. Nhưng mà các em thiếu sáng tạo nên không thể đứng nhất được. Thầy cô chúc bọn em sẽ may mắn lần sau." - BGK lần lượt đánh giá.

"Vâng ak!" - Cả 3 đồng thanh nói rồi hơi bực tức xuống cánh gà. Bởi vì lớp 11B lại được giải nhất trong khi các năm trước cô ta luôn luôn được giải nhất.

Và sau đó tới Rachel và Kevin lên nhận giải nhất. Rachel thì hào hứng còn Kevin thì bình thường.

"Hai em thực hiện rất tốt. rất tuyệt vời. Cả hai em đều bổ sung cho nhau, khiến cho tiết mục này trở nên rất hay! Hầu như ko có khuyết điểm lại ko bị trùng với các lớp khác. Nên các em xứng đáng được giải nhất. Thầy cô mong các em sẽ cố gắng hơn nữa!" - BGK nhận xét.

"Vâng ạ! Chúng em sẽ cố gắng." - Rachel cúi người.

"Và như lúc đầu, lớp 11B sẽ được 30.000 USD và 1 chuyến cắm trại vào Chủ nhật." - MC đưa cho hai đứa cái phong bì.

Sau khi cả hai đi xuống lớp. Trên BGK.

"Lớp thầy nhìn cá biệt vậy mà cũng có tài năng đấy chứ." - Cô HT khen tới tấp.

"Ủây, cô quá khen." - Ông thầy gãi gãi đầu. Được crush khen nên vậy đó.v khổ nỗi là người ta có chồng rồi -_- (poor thầy)

Sau đó tất cả giải tán, có lớp ở lại ăn tiệc, lớp đi về. Còn tụi nó thì sao nhỉ?

Lớp 11B.

"Mấy đứa làm tốt lắm. Theo như lời hôm trước nói, tôi sẽ ko la rầy các em nữa. À ngày mai tôi bận rồi nên Windy, em lớp trưởng sẽ chỉ đạo lớp đi cắm trại nhé." - Ông thầy cầm phong bì vui vẻ nói rồi đi ra ngoài.

"Ồi vậy càng tốt." - Kelly vui mừng nói.

"Giờ đi ăn tiệc nào! Tiệc chúc mừng lớp ta đã đạt giải." - Max hét lớn.

"Còn tụi ta có công nên phải được ưu tiên đấy nhá." - Rachel khoanh tay nói.

"Ok giờ đi nào tập thể 11B." - Windy nói với giọng vui vẻ rồi cả đám tung tăng đi ra ngoài.

Trong lúc đó có 6 ánh mắt chán ghét nhìn tụi nó.

"Khi nào mới hành động hả?" - Ann khoanh tay hỏi.

"Sẽ sớm thôi. Nhưng vẫn phải chờ nữa." - Tên đàn ông đeo mắt nạ nhếch mép.

Quay lại chỗ tụi nó. Hiện giờ tụi nó đang ăn party ngon lành. Ko biết sẽ có những chuyện gì sẽ xảy ra với tụi nó đây nhỉ?

Sau khi party ngon lành. Cả đám đi dạo xung quanh phố rồi nhà ai về nhà nấy.

Biệt thự của Lynn. Cả 3 vừa về thì đã thấy Ken ngồi trên ghế sofa đang nói chuyện với Lynn.

"Tụi em mới đi có mấy tiếng mà hai người đã tình tứ ở đâu rồi à?" - Lily mặt ngọt nói.

"Ủây, vợ chồng người ta đang nói chuyện. Tụi mình ra ngoài đi kéo làm phiền hehe." - Rachel còn tiếp thêm dầu cho lửa.

"Mấy đứa này nói gì thế hả?" - Ken ngượng đến chín mặt nói như hét.

"Thì tụi em có nói gì đâu." - Kelly vờ ngây thơ nói. "Anh nhột à?"

"Mấy đứa...." - Ken nhìn vào mặt từng đứa bằng ánh mắt toé lửa.

"Thôi nào! Cuộc thi gì đó ra sao rồi." - Lynn dù không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng vẫn cố giúp Ken bằng cách lảng sang chuyện khác.

"Đại thành công luôn ý! Tụi em được giải nhất nè! Được đi cắm trại vào ngày mai." - Rachel hí hửng nói.

"Sướng nha. Giờ đi ăn cơm nào. Chị mới nấu xong đây." - Lynn cười tươi nói rồi quay qua Ken. "Anh cũng ở lại ăn luôn nhé?"

"Tất nhiên rồi." - Ken trả lời.

Rồi tụi nó kéo nhau vào phòng ăn, phòng ăn ngập tràn tiếng cười nói vui vẻ của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sáng hôm sau, mới có 6h sáng thì tụi nó và tụi hần đã tập trung đông đủ rồi.

"Khi nào xe mới đến vậy nhỏ lùn?" - Kaito đứng đấy và hỏi, sẵn chọc luôn.

"6h30 mới đến." - Windy trả lời rồi sẵn tiện đánh vào đầu Kaito luôn nhưng cậu tránh được (kinh nghiệm bao năm bị ăn cú rồi mà:3)

"Haha, đừng tưởng mà cú được bốn thiếu gia đây nữa nhá." - Kaito cười to làm cho Windy tức giận.

"Yah!!!!" - Windy cú đầu Kaito nhưng cậu tránh, ngay lúc đó cô đá vào chỗ hiểm của Kaito làm cậu ngã xuống, mắt ngấn nước ôm thẳng nhỏ của mình.

"Tội nghiệp, mắt giống rồi." - Kevin và Max lắc đầu tội nghiệp cho thẳng bạn.

"Windy hay quá đi!" - Kelly và Windy đập tay, vì kẻ thù của hai nhỏ này chính là Kaito đây mà.

Trong lúc đó Rachel đứng 1 góc, nhìn lên trời, bỗng nhiên trong lòng dấy lên 1 cảm giác bất an.

"Mây sao thế? Không khoẻ chỗ nào à?" - Lily nhìn thấy sắc mặt Rachel ko được tốt nên lo lắng hỏi.

"À không có gì đâu hìhì." - Rachel ngượng cười trấn an con bạn.

Khoảng mười mấy phút sau, xe bus cũng đến, cả 8 lên xe.

"Windy! Ngồi ở chỗ này này." - Kelly vẫy tay Windy.

"Ok con dê." - Windy tung tăng ngồi chung với Kelly.

Rachel chọn 1 chỗ ngồi gần cửa sổ, vì ở đây sẽ dễ chịu hơn nhiều.

"Cho ta ngồi chung nha?" - Kevin mở lời.

"Ừ."

Ở dưới chỗ của Rachel và Kevin là Lily và Max. Hiện giờ Lily tím tái mặt, tay bịt miệng, có lẽ là bị say xe.

"Có ai có thuốc chóng ói ko? Cho bên này 1 viên." - Max lo lắng đứng dậy lên tiếng. Rachel lập tức đưa cho Max 1 viên thuốc còn Kelly thì đưa cho chai nước suối. Do Lily hay quên mấy cái thứ thuốc nên nếu có đi xe hơi thì Rachel và Kelly phải chuẩn bị giúp.

Sau khi Lily uống xong thì mặt ko còn tím tái nữa, nó ngồi đó 1 lúc rồi chìm vào giấc ngủ.

Sơ đồ chỗ ngồi.

Tài xế

Jack - Kaito

Rachel - Kevin / Windy - Kelly

Lily - Max

~

"Ngon đồi này ở xa nên khoảng 3 tiếng sẽ tới." - Kaito quay mặt lại tụi nó và nói (công ty nhà Kaito là công ty du lịch nên cậu biết rất nhiều về những chỗ này nhá).

"Giờ mà 3 tiếng mới tới? Mì nói có đúng không đấy?" - Kelly nghi ngờ.

"Đương nhiên phải đúng, cá không?" - Kaito gân cổ, vì đây là lần đầu tiên cậu bị nghi ngờ vì cái tài hướng dẫn của mình.

"Cá luôn, nếu ai sai sẽ phải mua cho cả nhóm 1 chai nước suối." - Kelly đáp lại.

"Ok luôn."

Chỗ Rachel và Kevin.

"Ax cái tai nghe của mình đâu rồi?" - Rachel lục cái balo của mình, kiểm không thấy liền than thở.

Cô nhìn qua Kevin, thấy anh đang nghe nhạc.

"Để quên tai nghe ở nhà rồi, hay nghe của tên này đỡ vậy" - Nghĩ là làm, cô liền lấy 1 bên tai nghe của Kevin gắn qua tai mình làm Kevin giật mình, bài Blood Sweat & Tear của BTS vang lên.

"Mì làm cái gì vậy hả?"

"Hihi quên tai nghe rồi, cho ta nghe ké, ta thích bài này. À mà mì là ARMY à? Trong list nhạc hầu như là bài hát của BTS nà." - Rachel cầm cái điện thoại của Kevin lướt lướt.

"Thích thôi, đây là nhóm nhạc k-pop ta thích." - Kevin nói.

"Giống ta nè, vừa là FA (Fan Anime) và là ARMY luôn nà." - Rachel cười tươi khi thấy có người cùng sở thích. (Auu cũng thế =))))))

Kevin im lặng nhìn Rachel, vô thức nở ra nụ cười.

Sau đó cả hai đều phiêu theo nhạc cùng nhau.

Khoảng 3 tiếng sau, cuối cùng cũng đã đến nơi. Cả đám hí hửng xuống xe nhì ngọn đồi.

"Ê nhỏ kia, 3 tiếng đấy nhá, đi mua nước suối cho bọn ta nào." - Kaito hả hê nói làm Kelly tức giận nhưng cũng phải ngậm ngùi đi mua nước suối ở gần đây.

Sau khi mua rồi phát hết cho mọi người, cả đám hào hứng đi lên ngọn đồi.

"Sao mà nó xa quá vậy nè? Ta mệt quá rồi." - Lily ngồi tại 1 chỗ than thở. Hiện giờ mới đến 1 nửa cái đồi thôi.

"Tao cũng thế rồi." - Rachel ngồi cạnh Lily than thở.

"Trời ơi! Mới có 1 nửa mà tụi bây mệt là sao?" - Kelly đi đến chỗ của hai nhỏ.

"Tụi tao đâu có sức trâu như mày đâu." - Rachel đáp lại.

"Thời nào đứng lên đi. Cố gắng mà đi nào." - Cả đám kéo hai đứa đứng dậy. Và rồi sau đó cả hai phải lặn lội đi tiếp thôi.

Đi 1 hồi cũng tới ngọn đồi. Ở đây ít cây, gió lùa qua rất dễ chịu, cạnh đó cũng có 1 con suối nữa. Điều này làm 8 đứa hào hứng hơn, tụi nó bắt đầu dựng 3 cái lều.

Dựng xong lều, cả đám liền đi đến 1 gốc cây, sau đó trải vải bạt ra rồi ngồi xuống. Lily đem thức ăn mà nó đã chuẩn bị, cả 8 ăn ngon lành cho buổi trưa.

"Ê nè, hay là xiu nữa tụi mình đi vào rừng tìm kiếm gì đó đi, sẽ vui lắm đó." - Kelly nhìn vào khu rừng rồi nghĩ ra ý tưởng gì đó, nhỏ liền thông báo cho 8 đứa.

"Ok."

Ăn uống xong xuôi, tụi nó chơi oẳn tù tì để cử ra 2 người canh giữ đồ. Và người canh giữ đồ đó là Windy và Jack.

Tụi nó bắt đầu tiến vào bên trong, vừa đi vừa nghe tiếng chim hót rất vui tai, ở trong khu rừng này có khá nhiều động thực vật lạ. Đi 1 hồi thì đến 1 cái ngôi trường bị bỏ hoang.

"Wow! Cái này vui nè! Mau đi về thôi." - Lily hào hứng nói. 5 đứa kia tò mò cũng đi về.

Khi thấy bóng dáng của tụi nó trở về, Windy liền đứng lên chạy đến bọn nó.

"Các cậu có tìm thấy gì không?"

"Một ngôi trường bỏ hoang! Đến tối chúng ta sẽ đi thám hiểm tiếp, ai chơi không?"- Lily nói ra suy nghĩ của mình.

"Oh thú vị đấy, ok đi hết." - Cả đám liền đồng ý, Rachel và Kevin im lặng nhìn tụi này.

"Hôm trước bị 1 lần trong căn biệt thự hoang mà ko sợ à?" - Cả hai suy nghĩ.

Và rồi cả 8 liền đi qua con suối và chơi tạt nước nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tối hôm đó.

"Bỏ đồ ở đây có sao không?" - Lily lo lắng nhìn vào lều.

"Không sao đâu, trên núi này không có thú dữ." - Kaito nói để trấn an.

"Vậy đi thôi." - Cả 8 cầm đèn pin đi vào khu rừng.

Ban ngày khu rừng trông dễ chịu và vui vẻ bao nhiêu thì ban đêm trông khu rừng đáng sợ bấy nhiêu. Kaito, Kelly và Max run rẩy đi sát nhau, Lily và Windy háo hức đi, còn Rachel, Kevin và Jack ko cảm xúc mà đi. Vô tình chia thành 3 team: team sợ ma (Kaito,Kelly,Max), team ko sợ ma (Rachel,Kevin,Jack), team cuồng ma (Lily,Windy).

Đi 1 lúc cuối cùng cũng đến ngôi trường bỏ hoang. Trông ngôi trường rất là âm u và đáng sợ, có lẽ ngôi trường này đã bị bỏ hoang khá lâu nên rêu đã bám vào, thỉnh thoảng có tiếng cú vang lên làm cho không khí ở đây càng đáng sợ hơn.

"Bây giờ ta sẽ giải thích luật nha. Ở cửa thoát hiểm ngoài sau trường có 1 ngôi đền, chúng ta sẽ lấy cái nến này để ở thành đèn rồi đi bằng đường vòng. Tụi mình sẽ chia cặp ra để đi, mỗi cặp có 7' để hoàn thành nhiệm vụ, sau 7' cặp tiếp theo sẽ tiếp tục vào trong." - Lily giải thích.

"Oh vậy cũng được." - Jack gật gù.

"Vậy rút thăm nào." - Windy tinh quái đã chuẩn bị những mảnh giấy có ghi những con số, nếu ai mà trùng số là 1 cặp.

"Cầu mong sẽ cặp với Rachel!" - Kelly nói.

Sau khi rút thăm xong xuôi thì kết quả cũng có:

Số 1: Rachel và Max

Số 2: Lily và Kevin

Số 3: Kaito và Jack

Số 4: Windy và Kelly.

"Windy à~ giúp nhau nhé." - Kelly vui mừng nắm hai tay Windy.

"Bắt đầu nào, cặp đầu tiên Rachel và Max." - Lily lên tiếng.

Rachel và Max bắt đầu đi vào trường, hiện giờ trên tay cả hai là cây đèn pin, Max nhìn xung quanh sợ sệt nên cứ đi sát sát vào Rachel, mỗi lần có tiếng gì đó là hần run rẩy sợ hãi lên.

"Mi đi xa xa ta ra tỷ coi." - Rachel đẩy đẩy Max ra.

"Ta sợ lắm chứ bộ." - Max khóc ròng rọc như con nít làm Rachel bật cười lên.

"Trời ạ, lớn đầu rồi mà còn sợ ma tới cỡ này à haha." - Rachel cười sấp mặt làm Max đỏ mặt vì xấu hổ và tức giận.

"Ủ ta sợ đó thì sao hả?" - Hần nói như hét làm cô giật mình.

"Thôi đi tiếp đi." - Sau đó cả hai dạo bước đi tiếp.

"À nè Max, mi thích Lily à?" - Sau 1 chuỗi im lặng, Rachel lên tiếng hỏi.

"Sao mi lại hỏi ta như vậy?" - Max hơi ngạc nhiên.

"Thì ta thấy mi hay thân với Lily lắm á, với ánh mắt của mi nhìn Lily rất khác." - Rachel phân tích.

"Ta cũng không biết nữa. À chắc cũng có 1 tỷ." - Max cười, thật sự hiện giờ hần cũng ko biết là có thích nó hay ko nữa. Chắc hần cũng cần phải có thời gian để xem lại đã.

Sau đó cả hai im lặng đi tiếp. Đang đi thì bỗng nhiên trong phòng nào đó có tiếng động khá lớn, với cái tính tò mò nên Rachel đi kiểm tra.

"Max, mi đi tiếp đi, ta đi đây xíu rồi sẽ quay lại nhanh thôi." - Rachel đưa cho Max cái nến rồi lấy cây đèn pin, sau đó chạy đi mất làm Max ko kịp ú ớ lời nào hết.

Rachel đi vào 1 cái hành lang và chạy vào 1 căn phòng liền thấy 1 vật thể lạ nào đấy chạy đi, cô liền đuổi theo.

Trong lúc đó cũng đã đến lượt của Kevin và Lily.

Sau khi các cặp còn lại hoàn thành nhiệm vụ thì mới thấy Max về tới.

"Ủa? Rachel đâu rồi? Sao có mình mày về vậy?" - Kaito hỏi.

"À lúc nãy... AAAAAAAAAAAAAAAAAA." - Max chưa kịp nói thì tiếng hét của Rachel vang lên trong trường học.

"Cái gì vậy? Đó không phải là tiếng của Rachel sao?" - Kelly lo lắng.

"Mau chạy vào bên trong tìm nhanh lên." - Sau đó cả đám chạy vào bên trong.

Lúc đó, trong phòng nhạc, Rachel hoảng sợ nhìn con rắn dài màu trắng, đôi mắt màu đỏ máu, đang thè lưỡi đi đến gần Rachel.

"Tránh ra ngay cho tao, đừng lại đây." - Cô càng lùi con rắn càng tiến tới, đến khi lưng đụng tường, lúc này con sợ hãi càng tăng cao. Con rắn bỗng nhiên bay đến, cắn vào tay của Rachel. Cô có cảm giác như mình bị tách ra làm hai. Lúc đó Kevin vừa vào, ánh mắt đỏ máu của con rắn phản chiếu với ánh sáng của mặt trăng, tạo thành 1 tia sắc đỏ chiếu vào mắt của Kevin.

Rachel tỉnh dậy, mở mắt ra thì thấy mình đang ở hành lang, cô đứng dậy, đang nhớ lại cái chuyện lúc nãy thì thấy Kaito đang chạy đến phía mình. Cô mừng rỡ vẫy tay Kaito, nhưng bỗng nhiên Kaito lại đi xuyên qua cô luôn. Rachel cảm thấy rất kì lạ, sau đó Max và Jack cũng tới nhưng cũng đi xuyên qua, Rachel liền chạy theo cả 3.

Trong phòng nhạc.

"Kevin, mày sao vậy? Sao lại đứng ở đây?" - Kaito vỗ vai Kevin làm anh tỉnh mộng lại.

"À không có gì." - Kevin dụi mắt rồi nhìn sang chỗ kia, con rắn ấy đã biến mất, giờ chỉ còn "Rachel" đang đứng trong góc phòng thôi.

"Có sao không vậy Rachel?" - Kevin đi đến hỏi thăm.

"Rachel" lắc đầu nguầy nguậy.

Lúc đấy Rachel vừa đi vào, cô ngạc nhiên đến ngỡ ngàng khi nhìn vào bên trong. Đó chẳng phải là thân xác của cô sao?? Tại sao thân xác của cô lại ở trong đó, mà còn đang di chuyển và nói chuyện được nữa kia.

"Không lẽ mình bị cướp xác rồi sao??" - Rachel trầm nghĩ.

"Vậy thì đi ra ngoài nào." - Kevin đỡ "Rachel" lên. Cả đám đi ra ngoài, ai ai cũng đi xuyên qua Rachel hết.

Kevin đi ngang bỗng nhiên thấy 1 cái bóng có hình dáng của Rachel, nhưng sau đó mặc kệ và đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Tụi hần đi ra ngoài trường hoang, mấy tụi nó đang đứng ngoài nhìn thấy liền chạy đến.

"Rachel à, mày có sao ko vậy?" - Kelly và Lily nắm hai tay "Rachel"

"Không sao." - "Rachel" rút tay ra, lạnh lùng nói.

Kevin bắt đầu chú ý tới "Rachel", từ lúc cô từ trong đó ra là thấy kì lạ luôn, anh chưa bao giờ thấy cô lạnh lùng với bọn này cả.

Sau đó cả đám đi về lều trại, lúc đó Rachel mới đi ra ngoài. Thấy bọn nó liền chạy đến, nhưng vừa đến có 3m đã bị đẩy ra xa rồi. Rachel ngược lên, thấy "Rachel" đang nhìn qua mình, cười vô hồn.

"Thân xác này... từ giờ sẽ là của ta"

Rachel ngỡ ngàng. Cô bị cướp xác thật rồi à? Ko can tâm đâu! Nhất định phải lấy lại xác.

Bên kia cũng đã đến lều trại. Lily với Windy đem đồ ăn ra sau đó cả đám cùng xử hết tất cả đồ ăn.

"Rachel à, sao hôm nay mày ít nói thế? Ăn lại ít nữa!" - Kelly quay qua "Rachel"

"Mày thích ăn bít tết lắm mà." - Lily gấp thịt bít tết sang cho "Rachel"

"Cái món này mà thích à?" - "Rachel" nhăn mặt suy nghĩ.

"Tao hơi mệt, vào lều trước đây." - "Rachel" nhanh chóng chạy vào lều.

Kevin thì cứ nhìn vào bóng dáng của "cô".

"Này Kevin, làm gì mà nhìn nhỏ quài vậy? Phải lòng rồi phải không haha." - Max vỗ vai Kevin nói châm chọc.

"Mày bị bệnh xâm hồi nào vậy?" - Kevin nhướn mày.

Trong lúc đó, Rachel đang trốn trong 1 bụi cỏ, thèm thuồng nhìn đồ ăn. Nếu ko phải tại cái vụ này thì cô đang ngồi ăn ngon lành ở đó rồi.

"Con rắn chết tiệt! Mày nhớ đấy!!!!!"

Và rồi cả đám bắt đầu vào lều ngủ, lửa cũng trở thành đám tro tàn.

Rachel bắt đầu đi lại cái lều của cô, Kelly và Lily thì thấy "Rachel" đang nhìn vào cô, ánh mắt sắc lạnh làm Rachel ớn lạnh. Bỗng nhiên cô ta گیر tay ra, lập tức Rachel bị đẩy ra, xuyên thân cây. May thay cô là linh hồn, chứ đang trong thể xác thì bị gãy luôn cái xương sống luôn là cùng.

Khi biết mình không còn cơ hội, cô liền đi lại 1 cái lều bên trái và khóc. Bên trong Kevin đang ngủ, nghe tiếng khóc ầm ĩ ko thể ngủ được mà phải ngồi dậy, nhìn qua 2 thằng bạn, vẫn còn đang ngủ ngon lành trong cái tiếng ầm ĩ kia luôn. Anh lật đật đi ra ngoài thì thấy Rachel ngồi đó.

"Giờ mà um xum quá vậy, cho ta ngủ cái coi." - Kevin nhắm mắt, tay đút vào túi quần đi đến.

"Êh?? Kevin mi thấy ta à, huhu mừng quá." - Rachel đứng dậy, mừng đến phát khóc.

"Vậy là sao?" - Anh ko hiểu ý của cô lắm.

"Ủầy chắc mi không biết đầu r\$-¥?¥U*<+U\$U chuyện là vậy đó." - Rachel kể lại.

"Hmm..." - Kevin nhìn Rachel bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Không tin thì mi qua cái lều ta ngủ xem thử đi." - Rachel chỉ vào cái lều bên phải, Kevin liền đi qua nhìn, anh bỗng nhiên ngỡ ngàng đi lại chỗ cô.

"Giờ tin chưa hả?" - Cô phồng má.

"Ừ, hiện giờ mi là linh hồn đúng không? Chẳng ai thấy mi ngoài ta với con rắn đó hết chứ gì?" - Kevin hỏi lại.

"Đúng đó! Con rắn chết tiệt, MK!" - Rachel tức giận chửi thề 1 câu.

"Cái này hơi khó à! À đúng rồi, ngày mai đi về rồi nên mi cứ ẩn nấp con rắn đó đi. Rồi cố gắng chạy lên xe nhanh nhất trốn ở chỗ tài xế để đừng cho nó phát hiện. Sau đó tụi mình tính tiếp ok?" - Kevin liền nói ra suy nghĩ của mình.

"Ok." - Sau đó Rachel đi vào bụi cây, còn Kevin chui vào lều nằm ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, cả đám dậy sớm bắt đầu dọn đồ rồi đi về nhà. Vì ở đây hết cái để chơi rồi.

"Rachel, đây là đồ của mày nè, cầm lẹ đi, sáng giờ mày cứ lơ ngơ sao á." - Lily đưa cái balo cho "Rachel".

"À ừm cảm ơn." - "Rachel" vẫn lạnh lùng cầm balo và đi ra ngoài.

"Mấy thấy từ hôm qua tới giờ nó lạ sao á mày." - Kelly nói nhỏ.

"Ừ tao cũng thấy vậy, cứ như nó không phải là nó ý." - Lily nhìn theo "Rachel".

Xe bus đi tới, cả đám đi lên xe. Thế là 1 cuộc hành trình lại kết thúc.

Chiếc xe chở từng người đi về nhà, đầu tiên là nhà của Windy, sau đó là nhà của Jack rồi đến nhà của 3 tụi nó.

Lúc khi 3 tụi nó xuống xe. Rachel nấp ở ghế tài xế cũng đứng dậy, đi qua ngồi cạnh chỗ Kevin.

"Rồi giờ chúng ta sẽ làm gì?"

"Đợi khi xe bus ghé đến nhà ta đi." - Kevin trả lời.

"Uôi Kevin, mày tự đọc thoại 1 mình à?" - Kaito quay xuống hỏi.

"Ừ đó." - Kevin trả lời cho có lệ.

"Khục... Hahahaha trời ơi, Kevin đẹp trai nhà mình bị bệnh tự kỉ hãhaha." - Max và Kaito cười phá lên (Vây cũng cười được hả 2 ông nội? -.-)

Kevin im lặng nhìn tụi kia bằng ánh mắt sắc lạnh làm cả hai im bất luôn.

Tới biệt thự của Kevin.

"Hai tụi mày đem balo vào dùm tao. Tao có chuyện cần phải đi gấp." - Kevin quăng cái balo cho Kaito rồi kéo áo Rachel đi.

Trên đường đi.

"Mi dẫn ta đi đâu vậy?"

"Đi đến nhà 1 pháp sư chứ đi đâu, mấy cái vụ tâm linh này phải đi nhờ chứ." - Kevin nói.

Cả hai đi vào 1 cái ngõ hẻm nhỏ, đi khoảng 5' thì tới 1 căn nhà khá âm u. Hai người đành phải đi vào bên trong thôi.

Kevin vén 1 cái màn đỏ thì thấy 1 bà pháp sư đang ngồi bên trong. Nghe thấy tiếng động bà pháp sư liền ngó mặt lên.

"Hai cô cậu đến đây làm gì?"

"Bà ấy nhìn thấy ta kìa." - Rachel nói nhỏ.

"Pháp sư mà ỉ." - Kevin

"Cô gái này có vẻ mờ nhạt.... dường như cô chỉ là 1 linh hồn đúng không?"- Bà pháp sư nhìn 1 lượt Rachel và nói.

"Đúng ă! Cháu bị 1 con rắn trắng, mất màu đỏ cướp xác ăk. Và rồi..." - Rachel tức giận kể lại.

"Hừm con rắn đấy là 1 loài hay dụ dỗ những linh hồn vất vưởng đi theo chúng để tăng thêm tuổi thọ. Bù lại là nó sẽ kiếm cho cái linh hồn đó 1 thể xác có cùng tuổi, cùng giới tính. Có lẽ cô gái đây đã vô tình làm vật tráo đổi cho chúng rồi." - Bà pháp sư nói.

"Thế cháu nên làm gì để lấy lại thân xác của cháu ă?" - Rachel nhanh chóng hỏi.

Bà pháp sư suy nghĩ 1 lúc rồi nói:

"Bây giờ cô phải đi thực hiện ước nguyện của linh hồn vất vưởng đó, sau khi nó mãn nguyện thì sẽ trả lại thân xác cho cô nhưng nó có thể nhập lại bất cứ lúc nào. Đến 1 đêm trăng tròn cô phải kiếm được con rắn và đâm vào đầu nó để cho linh hồn vất vưởng ấy được siêu thoát. Lúc đó cô sẽ thoát khỏi nó thôi."

"Vâng ă." - Sau đó cả hai đi ra ngoài, lúc Kevin đi khuất bóng thì bà pháp sư nói nhỏ.

"Chàng trai đó... đang có định mệnh với cô đấy."

Rachel quay lại thì thấy bà pháp sư đã biến mất rồi.

Cô lấy làm lạ, liền đi ra ngoài căn nhà cùng Kevin.

"Thế thì chúng ta phải cố gắng thực hiện ước nguyện của nó đúng không?" - Kevin nói chán nản.

"Đúng rồi đó, chắc phải cố khuyên con rắn ấy phải tin tưởng mình." - Rachel gật gù rồi nói tiếp. "À hiện tại ta không thể về nhà được nên cho ta ở nhà mi tạm vài bữa nhá." - Rachel cười toe toét.

Kevin định từ chối nhưng vì hoàn cảnh đành phải chấp nhận thôi.

Sau đó cả hai bước đi dạo về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Đang trên 1 con đường khá vắng vẻ.

"Nãy ta quên hỏi tại sao mi lại thấy ta rồi." - Rachel bỗng nhiên nhớ ra cái gì đấy.

"Lúc đó có cái tia gì đó đỏ đỏ từ con mắt con rắn ấy chiếu vào mắt ta, chắc đó là năng lực của con rắn đó, vì vậy nên ta mới thấy được mi, có khi thấy được các linh hồn khác luôn không chừng." - Kevin suy đoán.

-Ồh ồh. - Rachel gật gù.

Qua nhà của tụi nó. Lúc này tụi nó đang trên phòng sắp xếp đồ đạc đây.

Phòng của Rachel. "Rachel" mở cửa thì choáng ngợp, tường xanh, bàn xanh, tủ xanh, giường xanh,.... nói chung hầu hết ở đây là màu xanh dương hết đấy.

"Chẳng lẽ con bé này (chỉ Rachel) cuồng màu xanh đến vậy à?"

Vừa vào phòng thì mùi của hoa linh lan xộc vào mũi. Bên trong, ở xung quanh các figure và các poster BTS là 1 chậu hoa linh lan trắng.

Sau khi dọn đồ xong, "Rachel" liền đi đến cái bàn học, kéo ngăn tủ ra thì có cuốn sổ "The relations of Rachel □"

"Có thể mình sẽ hiểu hơn về cuộc sống của con bé này." - "Rachel" vạch từng trang và đọc.

Qua nhà của tụi hần. Lúc này Rachel và Kevin vừa về đến nhà.

"Kevin à~ mày đi đâu mà về lâu quá vậy? Hay đang hú hí với em nào đấy à?" - Kaito đang xem TV, thấy Kevin về liền mở miệng chọc ghẹo.

"Im mồm mà xem TV tiếp đi, không thôi tao phá cái TV của mày đấy." - Kevin bình tĩnh nói.

"Haha, mày làm thằng Kevin tức rồi kìa." - Max cầm đồ ăn ra, thấy tình huống này liền cười nói.

"Lên phòng thôi, đứng đó làm gì nữa." - Kevin nói nhỏ.

Cả hai lên phòng. Phòng của Kevin bao phủ bởi 1 màu xám nhạt.

Rachel liền chạy lên trên cái giường, giường ngủ ở đây êm hơn giường nhà cô nữa nên cô thích thú lăn qua lăn lại rồi nhún nhún.

"Giường của ta đấy nhé." - Kevin cảnh cáo.

"Cho ta chơi xíu thôi." - Rachel lấy chón nhún cao gần đến cái trần nhà rồi rơi xuống, nhưng bên dưới ko phải là cái giường...

"Bộp"

Lúc thấy Rachel gần rơi xuống đất, bỗng nhiên anh chạy đến bế cô. Chứ ko thôi là bị té xuống mất rồi.

"Gì vậy? Ta là linh hồn mà! Có rớt xuống cũng đâu có sao!"

"Ồ ha." - Kevin thả xuống làm Rachel té cái bịch, dù là linh hồn nhưng cũng có tý cảm giác đau nhá (cái này mình chế chứ ko có đâu (' ▽ ')/)

"Cái thứ gì đâu á!!!!" - Rachel tức giận hét lên.

"Mi kêu ta thả xuống mà." - Kevin đáp lại.

"Nhưng có cần mạnh tay thế không???"

Và sau đó cả hai người này lại cãi nhau vì cái chuyện rất chi là cón con này nữa.

-----skip thời gian nào-----

12h khuya, Rachel đang ngủ ở sofa bỗng nhiên bị tỉnh giấc, ngủ lại cũng không được. Cô lật đật đi xuống nhà dưới xem TV giết thời gian.

TV được bật, Rachel lấy cái remote chuyển qua kênh ITV, hiện giờ đang là khung giờ nhạc Quốc tế. Vừa bật lên là bài Not Today của BTS, còn phần dưới khung bình chọn là bài Dope, For You và Save Me.

"Chời ơi, mấy oppa đẹp trai quá à!!! Nhảy đẹp nữa!!!!" - Rachel phấn khích hét lên (mới khuya bị tăng động □).

Lúc đó Kaito đi xuống dưới lầu đi WC, đi xong ngang qua phòng khách thì nghe tiếng TV phát lên.

"Giờ này mà còn thằng nào xem TV nữa vậy? Còn xem nhạc của BTS nữa chứ!" - Kaito thăm nghĩ rồi đi vào, chỉ thấy có mỗi cái TV đang phát sóng nhưng chả thấy ai đang xem cả.

Kaito bắt đầu rợn người, ko lẽ nhà này có ma sao? (Đứng rồi đấy anh ơi!)) Cậu liền đi đến tắt TV.

Trong lúc đó, Rachel đang phiêu theo nhạc tự nhiên lại im bật, nhìn lại là Kaito đã tắt TV. Cô chạy đến bật TV. Kaito vừa đi ra ngoài cửa thì TV lại phát sóng tiếp. Cậu hơi sợ chạy đến tắt tiếp.

"Đậu phộng, đậu mè, đậu nành, đậu đen, đậu xanh nồi canh, đậu má con cá, đậu xanh rau má Kaito ơi!!!!" - Rachel tức giận hát 1 loạt bài ca về đậu chửi bới Kaito rồi bật TV phiêu tiếp.

Lúc này Kaito hoảng sợ thật sự, cậu nhanh chóng đi lên phòng của Max và Kevin đập cửa rầm rầm làm hai thằng đang ngủ ngon cũng phải thức mà ra mở cửa.

"Gì mà đập cửa ghê dữ vậy?" - Max vừa ngáp vừa hỏi

"Mới có nửa đêm mà um xum rồi." - Kevin bực dọc lên tiếng.

"Có...có....có..." - Kaito nói không ra lời, tay chỉ chỉ ở cầu thang.

"Max, mày cóc vào đầu nó 1 phát đi." - Kevin nói.

"Cốp"

"Có ma ở dưới phòng khách!!!" - Kaito nói như hét, gương mặt hoảng sợ.

"Thật hả trời??" - Max cũng tin luôn.

Còn Kevin khoanh tay nhìn Kaito.

"Đâu? Dẫn tao đi xuống nào." - Sau đó Kaito dẫn Kevin và Max đi xuống phòng khách, hiện giờ TV đang phát bài Dope.

"Mày đi đến đó tắt TV là nó tự mở lại đó, thử đi." - Kaito nói, Max đi đến tắt TV thử, bỗng nhiên cái remote bay đến trúng ngay đầu của Max làm hắn ôm đầu và sợ hãi chạy ra ngoài, rồi TV lại được bật tiếp.

"Nhà này có ma thật rồi tụi mày! Chuyển nhà gấp." - Max sợ sệt nói.

Còn Kevin này giờ nhìn vào cái linh hồn phá phách đang ngồi ở đó hào hứng xem TV và cứ kêu gào "oppa,oppa"

"Bọn mày đứng ngoài đó đi, để tao xử." - Kevin đóng cửa lại rồi đi đến chỗ Rachel và cóc đầu.

"Ui da, mi làm gì vậy hả?" - Rachel ôm cái đầu thân yêu nói như hét.

"Nãy giờ mi làm cái nhà này mất ngủ hết rồi đấy, đừng làm loạn nữa mà đi vào phòng ngủ lẹ nào." - Kevin nói với giọng khá bực tức.

"Đợi xíu nữa đi mà~ còn bài For You thôi là xong rồi." - Rachel giương đôi mắt long lanh nhìn Kevin làm anh xiu lòng. Rồi sau đó ngồi xuống xem cùng cô luôn.

Khoảng 3' sau Kevin đi ra ngoài, bên trong TV đã được tắt.

"WOW!!! Anh hùng đời tao." - Kaito và Max vỗ tay.

"Đi lên ngủ thôi." - Kevin bế Rachel đang ngủ 1 cách ngon lành đi lên phòng.

Ngày hôm sau trong trường học.

"Ta kể cho bọn mi chuyện kinh dị nè! Hôm qua lúc 12h khuya á,ta xuống dưới đi WC tự nhiên trong phòng khách tự mở TV luôn á, ta tắt bao nhiêu lần rồi mà nó vẫn tự mở lên được á." - Kaito ghé sợ kể lại.

"Lúc đầu ta không có tin thằng Kaito nhưng mà thật đấy, ta tắt TV rồi tự nhiên cái remote từ đâu đó phi vào đầu ta rồi cái TV tự bật nữa." - Max tiếp lời Kaito.

"Ghê quá vậy." - Kelly sợ sệt.

"Rồi sao? Tiếp đi." - Lily và Windy hào hứng.

"Và rồi Kevin đi vào làm cái gì đó rồi TV tắt luôn."

"WOW!!!" - Cả đám (trừ "Rachel") nhìn vào Kevin.

"Rachel à... mi lại tạo rắc rối nữa rồi đấy!" - Kevin nhìn qua cửa sổ cái linh hồn đang bay nhảy ở dưới sân trường mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Giờ ra chơi, cả đám lại tụ tập với nhau.

"Xuống canteen tiếp đi mấy đứa." - Max lên tiếng.

"Ừa mà Kevin đâu rồi?" - Kaito nhìn sang chỗ Kevin thì chả thấy anh đâu hết.

"Rachel cũng mất tiêu luôn rồi kìa." - Cả đám lại nhìn sang chỗ Rachel.

"Không lẽ hai người này đang hẹn hò á???" - Kelly lại nhớ mấy cảnh trong những bộ anime shoujo mà nói.

"Không có đâu à, hôm nay ta không thấy Rachel quay xuống nói chuyện với Kevin." - Kaito nhớ lại, dù trong giờ học đang cãi nhau với Kelly nhưng cậu vẫn có thể biết vì có nhìn qua hai người này 1 tý.

"Hmm."

"Thôi, cứ kệ họ đi, tụi mình đi xuống dưới ăn rồi tính tiếp." - Jack lên tiếng phá cảnh im lặng. Sau đó 6 tụi nó xuống dưới canteen.

Vậy thì hai nhân vật chính của chúng ta đâu nhể??? Chúng ta cùng nhau tìm kiếm nhé!

Ở 1 vườn hoa ngoài sau trường, "Rachel" đang ngồi đó đọc truyện tranh 1 mình. Và ở 1 góc gần đó là Rachel và Kevin đang trốn sau bụi cây.

"Đầu tiên chúng ta thử thương lượng với nó xem được không đã." - Kevin nói.

"Mi nghĩ sẽ thành công không đấy?" - Rachel nghi ngờ.

"Cứ thử đi. Có gì ta thuyết phục giúp." - Kevin kéo Rachel đi đến chỗ của "Rachel"

"Rachel" đang đọc truyện, nghe tiếng bước chân liền quay lại, thấy Kevin và bên cạnh đó là 1 thứ mà "cô" ko hề muốn gặp.

"À này...bạn g..."- Rachel chưa kịp nói lại bị đẩy ra xa rồi. "Rachel" trừng mắt nhìn vào cô rồi nhanh chóng đi mất.

"Việc này hơi khó à nha." - Kevin nhìn theo và nói.

"Quá khó luôn đấy!!!" - Rachel âm ức hét lên.

Tiết 1: ko có gì

Tiết 2: ko có gì

Tiết 3: ko có gì

Tiết 4: ko có gì

Ra về~

"Cuối cùng cũng về rồi~ Yay!!!" - Kelly duỗi tay. Vô tình lại trúng 1 phát vào mặt Kaito.

"Mi cố tình có đúng không?"- Kaito bực tức đập bàn làm Kelly giật mình quay xuống.

"Gì vậy? Ta có làm gì mi đâu! Cái tên ảo tưởng này..." - Kelly nhú mày nhìn Kaito.

"Bộ 1 ngày mi ko làm gì ta thì ăn cơm không ngon miệng hả? Suốt ngày cứ thích kiếm chuyện với ta. Không lẽ mi thích ta sao? Đừng có hòng bòn thiếu gia đây mà thích mi." - Kaito luyện thuyên tự luyện 1 tràng.

"Cái câu đầu ta nói với mi mới đúng, tự nhiên ta không có làm gì mà mi lại đi kiếm chuyện với ta mới đúng á? Thích mi á? Có cho vàng ta còn không thích cái người bị bệnh **ẢO TƯỚNG MÀ CÒN TỰ LUYỆN HẠNG NẶNG** như mi." - Kelly cũng xô lại thêm 1 tràng. (phản dame hay đấy chị Kelly ☐)

"Mi...giỏi lắm. À đúng rồi hehe." - Kaito cứng họng, bỗng nhiên cậu lại nghĩ ra cái gì đó liền cười hiêm làm cho Kelly ớn lạnh.

"Ây cha, bây giờ á, ta cãi thua mi rồi nên ta tặng cho mi cái hộp quà này nà. Mở ra sẽ có bất ngờ đó." - Kaito đem 1 cái hộp quà nhỏ từ trong cặp ra, đưa cho Kelly

Kelly nhìn vào Kaito, cái tên này hay chế ra những thứ kì dị lắm, ko chừng đây là 1 cái bẫy của tên này à.

Max nhìn sang hộp quà, thấy Kelly cứ lưỡng lự, tính tò mò nổi lên nên hần cướp luôn hộp quà từ tay Kelly và mở ra.

"Boom!!!" - 1 tiếng nổ vang lên làm chim chóc hoảng hồn bay đi hết.

Hiện giờ mặt Max đen xì, còn tóc bị dựng đứng lên, cái kính cận cũng bị bể luôn. Trông hần rất chi là buồn cười luôn nhé (Auu: từ giờ trở đi mi nên sửa cái tính tò mò đi nhá =)))) /Max: ừ mi nói cũng có lí *cười ngược*)

"Cái thằng này!!! Tao đang định cho con nhỏ đó 1 vố mà tại sao mày lại phá thế hả??" - Kaito tức giận nói.

"Hên vãi beep, mở ra là xong luôn rồi. Cảm ơn mi nhá Max." - Kelly vuốt ngực rồi vỗ vai Max.

"Rachel, Lily đi về nào." - Nhỏ nắm tay hai đứa rồi tung tăng đi ra ngoài.

"Rachel" nhìn vào bàn tay được nắm kia và nghĩ:

"Lần thứ hai mình mới có được cảm giác của tình bạn sau 8 năm. Cô bé này thật hạnh phúc, khiến mình ghen tỵ ghê" - "Rachel" nở 1 nụ cười nhẹ nhàng.

Rachel đứng ở 1 góc cây nhìn vào 3 tụi nó mà tức giận.

"Cmn! Trả thân xác cho bà mày!!!" - Rachel lấy 1 cục đá chọi vào 1 cái hồ gần đó, rồi sau đó đi mất hút.

Về nhà tụi nó. Không thấy Lynn đâu hết. Tụi nó tìm kiếm hết căn phòng chả thấy Lynn đâu. Bỗng nhiên cái điện thoại Oppo A37 phát lên nhạc chuông.

"Fall (everything) Fall (everything) Fall (everything)~"

(I Need U - BTS).

Màn hình hiện lên chữ "Anh Rê", "Rachel" liền bật điện thoại.

"Bật loa lên đi." - Lily nói.

_ Alo, Rachel phải ko? - Ken lên tiếng.

_ Vâng ạ. - "Rachel" lễ phép.

_ Lúc nãy Lynn đang ở công ty, đang đi cầu thang va vào ai đấy bị ngã cầu thang rồi, hiện giờ đang trong bệnh viện, mấy em tự làm đồ ăn hoặc mua đồ hộp ăn đỡ đi. - Ken nói với giọng khá lo lắng.

_ Thế chị Lynn ra sao rồi ạ? - Lily hỏi.

_ Anh cũng chưa biết nữa, thôi anh cúp máy đây... tút...tút...tút.

"Vậy là chúng ta sẽ ở 1 mình vài hôm à? Lily nấu đồ ăn nhanh đi." - Kelly chán nản.

"Ừm... để tao nấu đồ ăn nhé?" - "Rachel" hỏi có phần hơi gượng gạo.

"Gi? Bình thường mấy chuyện bếp núc này mày có chịu đi làm đâu." - Kelly và Lily ngạc nhiên.

"Thì tao muốn thử làm bếp 1 tý ý mà." - "Rachel" gãi đầu cười trừ.

"Nó muốn thì cho nó làm thử đi. Để xem Nhi tý sẽ làm đồ ăn như thế nào!" - Lily cười thích thú.

Sau đó, "Rachel" đi qua cửa hàng tiện lợi xong rồi mua cả đóng đồ ăn về rồi bắt đầu trở tài tài năng bếp núc của mình. Lúc 8 năm trước, hồi "cô" vẫn còn sống thì đang làm việc trong 1 nhà hàng và được người ta đánh giá nấu ngon nhất đấy nhé.

Lily ngồi ở sofa cùng với Kelly mà nhìn vào, cách "Rachel" làm đồ ăn cực kì chuyên nghiệp luôn.

Khoảng 1 lúc sau, đồ ăn được mang ra, mùi đồ ăn phát lên trên mũi Kelly làm nhỏ thèm thường đến cả chảy nước dãi.

"Xong rồi đây, ăn thử đi." - "Rachel" lên tiếng.

Nhìn mấy thứ này trông rất ngon, lúc trước Rachel toàn làm những thứ quái dị, bây giờ tại sao lại làm đã mắt thế này???

Kelly và Lily bắt đầu cầm đũa ăn, sau khi thử 1 miếng, nhỏ lại nhào vào ăn cả đóng vào mồm. Còn nó thì ăn từ tốn, cười híp mắt lên.

Lát sau, cả ba ăn xong hết. Kelly xoa cái bụng của mình mà nói:

"Mày nấu ngon ghê luôn á."

"Tao không ngờ hôm nay mày lại làm ra những món ăn toẹt vời này, nấu còn ngon hơn tao." - Lily đánh giá.

"Cảm ơn." - "Rachel" mỉm cười.

Nhà bên đây khá đầm ấm đấy, còn nhà bên kia ko biết ra sao nhỉ? Chuyển camera nào!

Nhà tụi hần.

"Giờ đây? Kevin xem phim hoạt hình dành cho con nít kìa bây giờ." - Kaito lại chăm chọc.

Hiện giờ Rachel đang xem anime trên TV, vì ko muốn rắc rối như đêm trước nữa nên Kevin phải bắt đất đi ngồi đó vờ như xem ấy mà (poor Kevin (´·_·`))

Bỗng 1 cái gói bay vào mặt Kaito.

"Thằng kia! Mày làm cái gì vậy hả?"

"Xúc phạm tới anime là không được nghe chưa?" - Kevin nói lại lời của Rachel.

'Con rắn chết tiệt!!! Mày mau trả thân xác cho con nhỏ rắc rối này nhanh!' - Kevin bình tĩnh suy nghĩ.

Phòng Kevin.

"2 ngày ta ở đây rồi đấy! Vui không?" - Rachel cười toe toét.

"Ta chả thấy vui gì hết! Mì biến ra khỏi đây ta mới vui." - Kevin tàn nhẫn nói.

"Muốn gì hả? Mì tự nguyện cho ta ở đây mà." - Rachel gân cổ.

"Mì xin ta mới cho." - Kevin đáp lại.

"..." - Rachel im lặng liếc Kevin bằng ánh mắt toé lửa. Kevin hả hê đi vào phòng tắm.

Sau mấy ngày lập tất cả kế hoạch để khuyên nhủ "Rachel", hầu như chả có cái nào thành công cả. Bởi vì nếu "Rachel" thấy cô là bị đẩy xuống lùm hết rồi.

Và lần này, họ lại nghĩ ra cái kế hoạch khác, tấn công trực diện luôn.

Lúc "Rachel" đang ngồi gốc cây, ở ngoài sau đang có 2 cái bóng lén lút đi đến.

"???"

Liệu kế hoạch của tụi nó sẽ thành công ko?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ở nơi đâu đó tại Việt Nam.

"Nhi tỷ đi đâu mà lâu quá vậy nè?." - Một chàng trai ngồi ở 1 cái ghế nhìn lên bầu trời trong xanh chán nản nói.

"Cả chị Linh và chị Anh nữa, haizzzz, 1 tháng rồi đấy." - Chàng trai ngồi bên cạnh tiếp lời.

"Trọng Nhân! Thành Đạt! Tôi tìm thấy hai người rồi nhé, lại trốn ra ngoài này à?" - Một cô gái từ đâu chạy đến.

"Ái Thy à~ cậu tha cho tụi tôi đi~ sáng giờ làm việc mệt lắm chứ bộ." - Trọng Nhân nhăn nhó cầu xin.

"Còn có 1 tý xíu mà, làm xong đi rồi muốn làm gì làm." - Ái Thy lập tức kéo áo hai tên lười biếng này đi.

"Nhi tỷ à!!!! Mau quay về cứu tụi em đi ạ!!!!!! - Cả hai tên la oai oái.

Nếu bên kia là buổi trưa thì chắc bên này là buổi tối rồi.

7h tối tại 1 cái nhà kho cạnh biệt thự nhà Kevin.

"Hắc xiiiiiiiiiiiiiiii~~~~ ai nhắc đến mình vậy cả?" - Rachel hắc xì 1 cái rồi chửi thầm.

"Ủây cha, cuối cùng cũng bắt được, con rắn chết tiệt." - Kevin hả hê nói.

Thật ra là kế hoạch hồi trưa rất là hữu dụng, ko thương lượng được thì bắt cóc luôn. Hiện giờ "Rachel" đang bị trói ở 1 cái ghế, mắt nhìn hai người lạnh tóc gáy nhưng hai đứa này ko bị ảnh hưởng đâu à (chợt nhăm người rồi chị rắn ơi:v)

"Hai người muốn làm gì tôi hả?" - "Rachel" lạnh lùng hỏi.

"Thật ra là bọn tôi muốn thực hiện ước nguyện cho cậu." - Rachel nhìn "cô" bằng ánh mắt nghiêm túc và tin tưởng.

"Thật không?" - "Rachel" nghi ngờ.

"Thật đấy." - Lại thêm 1 tia tin tưởng từ mắt Kevin làm cho "Rachel" hơi lay động tinh thần.

"Tôi không tin"

"Nếu như mà tôi không làm được, tôi sẽ cho cậu luôn cái thân xác đó"

Sau 1 hồi suy nghĩ, "Rachel" đành nói:

"Được thôi, tôi sẽ tin tưởng hai cậu 1 lần."

'Yeah! Thành công rồi! Đúng là đòn tâm lý mà'- Rachel nghĩ ngợi.

"Thế ước nguyện của cậu là gì?" - Rachel cúi người xuống hỏi.

"Tôi muốn gặp 1 người bạn của tôi..." - "Rachel" hơi cúi đầu nói lí nhí.

"Cậu còn nhớ tên hay không? Địa chỉ nhà cũng được." - Kevin này giờ im lặng lên tiếng hỏi.

"Tên là Edgar Akerman, còn địa chỉ là XXX, 8 năm rồi cũng không biết còn ở đó không" - "Cô" trả lời.

"Hmm để tôi điều tra thử." - Kevin lấy cái Samsung Galaxy s7 của mình ra và điện cho ai đó.

~

"Rồi đã có kết quả, người mà cậu nói vẫn còn sống ở đó!" - Kevin thông báo tình hình.

"Vậy thì đi luôn đi." - Rachel hào hứng.

Sau khi cởi trói cho "Rachel", cả ba lập tức đi đến nhà của Edgar. Ở đây cũng hơi xa, 2 cây số lận mà...

Cả ba đi đến trước căn nhà, ngôi nhà ko sang trọng, khá giản dị, lại cách thành phố nên ở đây khá yên bình.

"Thịch..." - Bỗng nhiên lồng ngực của "Rachel" đập mạnh. "Rachel" quay qua 2 người kia đang trốn trong 1 bụi cây rồi quay lại. "Cô" nuốt nước bọt, tay run run nhấn chuông.

"Dinh dong"

"Ai thế." - Một người đàn ông trông khá trẻ ra mở cửa.

"Ừm... tớ à không... em à không... cháu... à không ahhh." - "Rachel" hơi rối não với cách xưng hô.

"Trời ơi!!!! Cậu ấy sẽ làm hỏng mọi chuyện mất!!!!" - Rachel trốn trong bụi cây mà còn phản ứng hơn cả hai người đứng bên kia.

"Em có chuyện gì à?" - Thấy "Rachel" cứ ngập ngừng nên Edgar lên tiếng phá vỡ tất cả các rắc rối bên trong "Rachel".

"À em mới chuyển qua đây, vì muốn làm quen với 1 vài hàng xóm nên tặng anh 1 món quà làm quen ah!!!!" - "Rachel" lấy 1 cái túi đem ra tặng.

"Vậy cảm ơn em nhé! Có phiền nếu anh mời em vào nhà 1 tý không?" - Edgar cười hiền.

"K-không đâu ạ, chúng ta vào trong thôi". - "Rachel" hít thở sâu rồi đi vào trong.

Lúc này cái cặp đôi lạnh chanh kia cũng dòm nơi trốn.

Cả hai đi vào bên trong, "Rachel" nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn như cũ, vẫn như lần cuối "cô" đến đây.

"Em ngồi ở đó đi, anh đi pha trà 1 tý."

"Rachel" đi vào phòng khách và ngồi ở đó. Ánh mắt đảo xung quanh và dừng lại 1 tấm ảnh trong khung, đó là ảnh của "cô"!!!

Edgar đem trà đến và ngồi đối diện "cô".

"Em tên gì thế?"

"Em tên... Rachel ạ." - "Rachel" trả lời.

Cả hai nói chuyện xã giao qua lại.

Phía bên ngoài, Rachel nhìn vào bên trong, tò mò ko biết họ đang nói gì cả.

"Hay là chúng ta đến cái cửa sổ đó đi." - Kevin biết được ý nghĩ của Rachel liền mở lời, sau đó hai người đi đến gần cái cửa sổ và nghe ngóng.

Bên trong

"Nãy giờ em cứ nhìn vào bức ảnh đó nhĩ?" - Edgar cười hiền nhìn vào "cô" rồi nhìn sang bức ảnh.

"Cô gái đó là ai thế ạ?" - "Rachel" hỏi, thật ra trong lòng biết được kết quả rồi.

"À đó là người bạn đầu tiên của anh đó, cô ấy trông giống em đấy, nhưng khác là cô ấy có đôi mắt màu đen láy còn em là đôi mắt màu xanh dương thôi... Tên là Emi Scarlet." - Edgar nhẹ nhàng kể lại. "Emi tính tình trẻ con lắm, ngoài mặt lạnh lùng vậy nhưng bên trong rất yếu ớt, con người ấy khiến tôi muốn bảo vệ."

Lúc này "Rachel" bắt đầu rơi nước mắt trong vô thức. Edgar khá ngạc nhiên và hỏi lại:

"Rachel, sao em lại khóc vậy?" - Vừa dứt lời bỗng nhiên "Rachel" ôm chầm Edgar.

"Edgar à! Cảm ơn cậu... cảm ơn cậu nhiều lắm." - "Rachel" khóc nức nở.

Edgar im lặng nhìn "Rachel", bỗng nhiên anh lại nhận ra gì đấy, liền ôm lại.

"Emi à"

Còn ở bên ngoài, Rachel thì bắt đầu khóc sụt sùi rồi, còn Kevin thì cảm động thật nhưng anh lại ko thể hiện ra ngoài.

Để lại 2 người ở đó, cô và anh dạo bước về trước, lúc này trăng xanh đã lên cao, cùng với những ngôi sao chiếu sáng lấp lánh trên bầu trời.

"Tình bạn đôi khi thật ý nghĩa nhĩ? Ta rất vui khi có 1 người bạn như mi đó." - Rachel mỉm cười.

"Có lẽ ta cũng thế đó." - Kevin đáp lại, anh bỗng nhiên nở nụ cười, ít khi anh thể hiện cảm xúc, đặc biệt là cười, nhưng từ khi quen cô anh bắt đầu cười nhiều hơn, có lẽ anh đã thay đổi chẳng?

"Thật á!? Ta tưởng mi sẽ đáp lại cho ta mấy câu khó nghe nữa chứ, nhưng không ngờ mi lại nói ra câu nghe ảm lòng ghê nha." - Rachel khá ngạc nhiên, trong lòng bỗng vui vẻ lên.

"Rachel! Kevin! Chờ tôi." - Ngoài sau 1 tiếng kêu gọi vang lên. "Rachel" chạy đến rồi thở hì hục.

"Cuộc gặp gỡ ra sao rồi?"

"Hạnh phúc ghê luôn á! Được gặp bạn cũ! À đúng rồi! Ta trả thân xác cho mi nè." - "Rachel" nhanh chóng nói.

Sau đó, cả hai đặt tay vào nhau, 1 ánh sáng nào đấy phát lên. Rachel cuối cùng cũng lấy lại được thân xác. Cô vui mừng hết cỡ. Xong nhìn qua Emi (là "Rachel" đấy) cô lại ngỡ ngàng. Đúng như lời Edgar nói, Emi giống cô thật luôn, chỉ trừ mỗi màu mắt thôi. Tóc đen xoả dài, phía sau cột dây nơ màu đỏ tươi.

"Emi!? Đây là cậu sao?" - Rachel ngạc nhiên.

"Ừ đúng vậy." - Emi khẽ cười.

"Giờ đi về nhà nào! 9h20 rồi đấy." - Kevin nhìn vào đồng hồ.

Sau đó, cả 3 tung tăng về nhà. Ánh trăng xanh chiếu xuống cùng làn gió nhẹ thổi qua như chúc mừng tình bạn của Rachel và Kevin vậy.

Chap này lời thoại hơi nhiều nhì? Mọi người cho Auu xin lỗi xúu nha (´_´)

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Khi đến ngã ba, Kevin rẽ sang hướng khác, chỉ còn lại Rachel và Emi.

"Gặp lại bạn thân cảm giác ra sao thế?" - Rachel khẽ cười hỏi.

"Hạnh phúc, tôi không ngờ cậu ấy có thể nhận ra tôi luôn mặc dù tôi đã chết." - Emi vui vẻ trả lời rồi nhìn lên bầu trời đầy sao.

Rachel im lặng, và rồi cả hai cùng nhau đi về ngôi nhà thân yêu, 4 ngày ko ở nhà rồi.

Biệt thự tụi nó. Lúc này Kelly và Lily đang ngồi sofa chơi điện thoại. Nghe thấy tiếng cửa mở liền nhìn ra.

"Rachel mày về r..." - Chưa kịp nói thì Rachel đã ôm chầm Kelly và Lily.

"Huhu Kelly! Lily! Tao nhớ hai tụi mày lắm huhu." - Rachel khóc ròng, Kelly và Lily thì vẫn ko hiểu chuyện gì đang xảy ra hết.

Emi nhìn tụi nó bỗng nhiên thấy hơi có lỗi, vì mình mà họ mới bị chia cách ra như thế.

"Rachel, nấu ăn đi nào, nãy giờ tao đợi mày về đó." - Kelly chép miệng, tay xoa xoa cái bụng đang đói của mình.

"Nấu ăn gì trời? Tao có biết nấu đâu, tụi mày vốn biết vậy mà." - Rachel nhú mồm nhìn 2 đứa này.

"Gi? Hôm qua mày nấu ngon lắm mà." - Lily lên tiếng.

"Không lẽ..." - Rachel liếc sang Emi, hiểu ý Emi liền gật đầu.

"Ok nấu thì nấu." - Cô xoắn tay áo lên và bắt đầu công việc nấu nướng.

Và một lúc sau, cả ba đứa phải gọi đồ hộp vì ko thể nào ăn đồ ăn do Rachel nấu.

Sau khi xử lý xong đồ ăn, ai nấy về phòng nấy. Rachel cùng Emi lên phòng.

"Cậu ngồi đó đi, tôi đi tắm đã." - Rachel lấy bộ pijama màu xanh dương in hình doraemon đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm

"Yah!!! Lâu rồi mới được tắm nước nóng." - Rachel vui sướng rồi dần dần ngụp đầu trong bồn tắm.

~

Lát sau, Rachel tắm xong, đi ra ngoài với mái tóc đen tuyền ướt nhẹp được quấn khăn và bộ pijama doraemon trông rất dễ thương cùng với đôi dép bông màu xanh đi trong nhà.

"Emi, cậu có thể kể cho tôi quá khứ của cậu không?" - Rachel nằm lăn lăn trên giường ngước đầu hỏi.

"À chuyện đó à..." - Emi hơi ngập ngừng.

Lúc Emi còn nhỏ thì gia đình lại xảy ra xung đột. Mẹ cô rất yêu ba cô nhưng ba cô lại yêu bạn thân của mẹ cô, do quá yêu ba cô nên bà ấy đã cố gắng nhờ thế lực gia đình mình để có được ba cô. Mặc dù hai người đã cưới nhau, sinh ra Emi rồi nhưng ba cô vẫn âm thầm ngoại tình với bạn thân của mẹ

cô. Đến 1 ngày khi mẹ Emi biết ba cô ngoại tình liền đem búa đi đến và giết cả hai người (yandere =))). Và lúc đó Emi đã bắt đầu đi học, cả hai người chẳng ai quan tâm đến cô hết, cô hay bị bạn cùng lớp bắt nạt. Đến khi Emi học lớp 11 thì cô mới có được 1 người bạn, đúng 8 năm trước, đó là Edgar Akerman. Cả hai chơi với nhau rất thân vì cùng hoàn cảnh. Cho đến khi 1 ngày. Khi Emi đang đi mua quà sinh nhật cho Edgar thì bị một chiếc xe tải chạy đến và bị tai nạn và ko thể qua khỏi do đụng chạm quá mạnh. Đến đám tang của cô thì chỉ có mỗi Edgar tham dự. Vì muốn tặng món quà cô đã cố gắng tự làm cho Edgar nên cô trở thành 1 linh hồn vất vưởng. Sau đó bị 1 con rắn trắng mắt đỏ đi đến và hứa sẽ thực hiện ước nguyện của mình, cứ như thế suốt 8 năm trôi qua cho đến khi gặp được Rachel và Kevin.

Rachel lắng nghe câu chuyện của Emi mà buồn bã, ko ngờ 1 cô gái mà lại trải qua những chuyện như thế. Cô ôm chầm Emi.

Cả hai oà khóc.

Đến giờ đi ngủ, Emi và Rachel nằm chung 1 cái giường.

"Rachel nè, Kevin là gì của cậu thế? Thấy hai người thân dữ lắm luôn á." - Emi tò mò hỏi.

"Ừa là bạn chứ là gì trời, nhìn tên đó khó ưa nhưng cũng tốt bụng chán, do hay giúp tôi mấy cái chuyện rắc rối nên quyết định sẽ kết thân với cậu ta luôn hihi." - Rachel nói ko do dự.

"Haha, cậu ngây thơ quá đi." - Emi cười cười.

"Hừ. Không nói chuyện với Emi nữa đâu." - Rachel quay lưng lại.

Ngày hôm sau. Vẫn là ngày như bao ngày.

"À nhon mấy đứa hihi." - Rachel vẫy tay chào cả bọn.

"Ủa? Rachel mi bình thường rồi hả." - Max ngạc nhiên.

Cả đám còn lại nhìn Rachel bằng ánh mắt khác người (trừ Kevin).

"4 ngày qua mi lạnh lùng với bọn ta ghê luôn á, vừa đến là ngồi vào chỗ đọc truyện tranh rồi, giờ mới thấy mi mở lời với bọn ta ý." - Kaito tiếp lời Max.

"Thì mấy ngày đó ta đang nghĩ ngợi đến 1 tương lai của thế giới này, liệu cái thế giới này sẽ đi về đâu nếu như toàn chứa mấy loại người ảo tưởng như ngài Kaito và ngài Max đây?" - Rachel thao thao bất tuyệt, biểu cảm ra vẻ nghiêm trọng và làm các hành động diễn tả luôn.

"Hahaha. Tao tán thành ghê luôn á." - Kelly, Lily và Windy ôm bụng cười.

"Rachel!!!! Mi nói vậy là ý gì hả??" - Hai thằng đen mặt lại, đồng thanh nói như hét.

"Ấy chà, quá đúng rồi đâu." - Rachel đập mạnh vào vai làm Max và Kaito la oai oái, cả hai tên hứa sẽ ko bao giờ dám đụng vào Rachel nữa đâu (Nhi tỷ mà:3)

Và buổi học bắt đầu trong sự vui vẻ của tụi nó và tụi hần.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trong giờ học. Kelly và Kaito vẫn đang tranh cãi như bình thường, Windy và Jack vẫn chăm chỉ nghe giảng, Lily vẫn chú ý vào cái điện thoại còn Max thì nhìn vào Lily, thỉnh thoảng nếu Lily đụng trúng Max thì hần bỗng nhiên đỏ mặt lên. (Thần Pire đã bắn tên □□)

"Ê này, hôm nay là đêm trăng tròn đó, còn là trăng xanh nữa, chúng ta phải giết được con rắn đó Emi mới siêu thoát được." - Rachel quay xuống nói nhỏ.

"Tới lúc đó thì chúng ta sẽ cố gắng dụ nó vào bẫy, chắc chắn con rắn chết tiết đó đã đánh hơi được Emi rồi đó." - Kevin.

"Ok ok." - Rachel gật đầu, cả hai bắt tay nhau.

Rachel quay lên thì Kelly quay qua huýt vai.

"Rachel à, hôm nay chúng ta đi thăm chị Lynn đi."

"Chị ba bị gì mà thăm?"

"Ừa mày quên hả? Chị Lynn bị ngã ở công ty bị trật chân rồi, hiện đang ở bệnh viện đó." - Kelly kể lại.

"Gi? Thiệt hả? Trời ơi! Bà chị này đi cẩn thận lắm mà." - Rachel ngạc nhiên.

"Chắc có người hăm hại chị ấy á, haizzz "

"Eww vậy thì cúp đại 1 tiết đi rồi tao, mày với Lily đi thăm" - Rachel nói.

"Ok, giờ ra chơi rồi lên ra." - Kelly viết thư gửi sang Lily. Lily nhận được liền đưa tay kí hiệu ok.

Vừa đến giờ vào lớp là ko thấy 3 tụi nó nên tụi hần khá ngạc nhiên.

Ở bệnh viện VK có 3 bóng dáng của 3 nữ sinh chạy hí hục vào phòng bệnh 9597.

Lynn đang ngồi trên giường bệnh VIP, chán nản nhìn ra bên ngoài và thở dài thì cánh cửa phòng bệnh mở ra. 3 tụi nó đi vào, tay cầm trái cây và các đồ ăn dinh dưỡng (Người ta trật chân thôi mà mấy má -_-)

"Chị ba có sao không?" - Rachel lo lắng hỏi.

"Chị không sao đâu, cỡ 1 tuần là được xuất viện." - Lynn cười trấn an.

"Chị ăn đi nè." - Lily gọt táo đưa cho Lynn.

"Mấy đứa này, chị chỉ bị trật chân thôi mà." - Lynn cầm táo lên và cắn 1 miếng.

"Anh Ken đâu rồi chị?" - Kelly nhìn xung quanh hỏi.

"Anh đang ở công ty làm giúp chị 1 vài việc ý mà." - Lynn trả lời.

"Ồh." - Cả đám gật gù.

Tối hôm đó, Rachel cùng Emi âm thầm đi ra ngoài.

Ở 1 bãi cỏ, Kevin đã đứng đó đợi sẵn, tay cầm lọ nước màu xanh dương. Rồi sau đó cùng Rachel nhỏ thành vòng tròn, ánh sáng trắng tròn phản chiếu làm cái vòng sáng lên. Emi bước vào vòng. Lúc đấy trong bụi cỏ có 2 ánh sáng màu đỏ phát lên.

"Nó sắp đến rồi đó." - Kevin nói nhỏ.

Bỗng nhiên con rắn trắng nhào đến định vồ lấy Emi thì Rachel và Kevin nhanh chóng chạy đến, vung kiếm lên, cắt thành hai mảnh. Con rắn dần tan theo gió, để lại 2 viên ngọc màu đỏ, Rachel nhặt lên rồi để vào trong cái vòng.

"Rachel! Kevin! Cảm ơn hai người vì mọi chuyện nhé." - Emi cười mỉm.

"Emi cũng hạnh phúc nhé!!!!"- Rachel hét lên.

Emi dần trong suốt rồi biến mất, chỉ còn thấy những cánh hoa bay lên.

"Về nhà nào." - Kevin vỗ vai Rachel.

Cô đứng trông ngông ở đó, cứ nhìn mãi vào khoảng không vô định. Sau đó về nhà cùng Kevin.

Tình bạn thật ý nghĩa nhỉ?

Rachel về nhà. Bước vào phòng và đi đến cái bàn học nhìn ra ngoài mới để ý đến chậu hoa linh lan nhỏ, bấy giờ chỉ có 1 bông thôi mà, bấy giờ sao ra tận hai bông hoa linh lan rồi.

Cô bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, miệng bỗng nhiên vẽ lên 1 nụ cười.

Mấy tuần trôi qua, gần đến giáng sinh rồi.

"Haizzz, chán quá đi." - Rachel và Kelly chán nản gục đầu xuống bàn.

"Thế thì về Việt Nam." - Lily vừa cầm cái điện thoại vừa nói.

"Bỏ mày, tao biết ở đây vẫn còn gì đó để quậy mà~." - Kelly

"Thế thì hôm nay tụi mi lại nhà ta chơi đi." - Max vui vẻ mở lời.

"Thật hả?" - Vừa nghe đến đó tụi nó bỗng nhiên sáng mắt lên.

"Đúng á. Tụi ta đón tiếp nồng nhiệt nhé." - Kaito hòa theo Max.

"Ê, ngôi nhà đó không phải của riêng hai tụi mày nhé." - Kevin liếc xéo hai tên.

"Ok quyết định vậy nhé." - Cả đám phớt lờ Kevin hí hửng nói.

"Nè!!"

Vừa đúng 7h15 thì cả đám đã tập trung ở nhà tụi hần. Max và Kaito đón tiếp nồng nhiệt.

"Wow!!!! Đồ ăn kia." - Kelly và Rachel liền nhanh chóng chạy đến bàn ăn.

"Nhanh đi đến đây ăn nào." - Kaito kéo tụi nó vào.

Ăn uống xong xuôi. Cả đám đi đến sofa ngồi.

"Có TV kia, coi cái gì đi." - Jack mở lời.

"Anime." - Rachel và Kelly.

"Phim ma." - Windy, Lily và Max.

"Phim hành động." - Kevin, Kaito.

"Phim ma được nhiều bình chọn hơn, nên chúng ta sẽ xem phim ma trước." - Max nhanh chóng tắt đèn rồi bật TV, bỏ đĩa vào. Lập tức màn hình xuất hiện chữ "The Exocris"

Và hiện tại team sợ ma (Kaito,Kelly,Max) đang ngồi ghế giữa, team ko sợ ma (Rachel, Kevin,Jack) ngồi ghế trái, còn team cuồng ma (Windy, Lily) ngồi ghế phải.

"Ủa này Max hào hứng lắm mà, sao giờ qua bên ngồi rồi?" - Windy chọc quê.

"Kệ ta." - Max quay mặt sang chỗ khác.

Và phim được bắt đầu, cứ tới mấy chỗ ghê là 3 team lại có 3 biểu hiện khác nhau.

"AAAAAAAAAAAA!!!!" - Team sợ ma.

"Con ma này đẹp hơn hồi này."- Team cuồng ma.

"Chả có gì đặc sắc." - Team ko sợ ma.

Cứ thế cho đến khi hết phim.

"Trời ơi! Chắc đi khám tim quá." - Kelly vuốt ngực.

"Phim hay ghê." - Lily khen tới tấp.

"Anime rõ hay hơn." - Rachel phồng má.

"Lũ ko sợ ma này chắc ko phải người" - Team sợ cùng suy nghĩ.

"Coi phim xong rồi, giờ mình làm gì đây?" - Jack lên tiếng hỏi.

"Hay chơi trò này đi, chúng ta sẽ oẳn tù tì cử ra 1 người làm master, còn 7 người còn lại là servant, sau đó master sẽ ghi hình phạt và quay bút, đầu bút

trúng ai thì người đó sẽ phải rút thăm hình phạt và thực hiện. Master sẽ ko bị phạt đâu nhé." - Windy giải thích luật chơi.

"Ok chơi luôn."

Sau đó cả đám chơi kéo búa bao, và cuối cùng cũng chọn được 1 người làm master, đó là Windy.

"Cái vị trí đó phải dành cho mình chứ." - Kaito bất bình.

Cả đám ngồi tụ lại 1 vòng tròn. Windy quay bút, cây bút quay nhanh làm cả đám hồi hộp. Liệu ai sẽ là nạn nhân đầu tiên đây?

Bút quay chậm lại, và chỉ ngay chằng Kaito.

"WTF??"

"Hahaha. Kaito mở đầu kìa bây." -

"Nào giờ rút thăm đi." - Windy đưa 7 mảnh giấy ra, Kaito rút 1 mảnh.

"Làm ngựa cưỡi cho người nặng nhất 1 vòng quanh nhà"

"Hình phạt kiểu đếch gì vậy nè??" - Kaito than thở, trách số phận do ông trời.

"Hmm nghe nói trong đây có ai nặng tận 57kg nè." - Jack gật gù.

"Hi ta đây." - Kelly nhanh nhẩu đi lên lưng Kaito.

Nhỏ vừa lên lưng cậu thì xém nữa là cậu ngã xuống. Kaito cố gắng chống tay chống gối để đi chuyện.

"Con nhỏ này... ăn cái gì mà nặng quá vậy nè?" - Kaito nghiêng răng.

Còn bên tụi nó thì hào hứng cổ vũ.

Và thế là anh Kaito nhà mình phải chở chị Kelly đi 1 vòng quanh nhà và cuối cùng cũng quay lại chỗ cũ. Kaito liền đẩy Kelly xuống, nằm úp mà thở dốc mạnh.

"Ta chắc chắn vòng thứ 2 sẽ là con nhỏ đó!!!" - Kaito chỉ vào Kelly.

"Ok để xem." - Kelly cười hả hê.

Vòng 2 được tiếp tục. Windy quay bút, và đầu bút lại quay trúng Kaito 1 lần nữa (thánh xui xẻo rồi:v)

"Haha vãi cả chuẩn đoán." - Cả đám cười bò, người cười lớn nhất chính là Kelly đây.

"Windy à!!! Mi cố tình đúng không?" - Kaito tức giận chỉ vào mặt Windy.

"Đầu có, tại số mi xui thôi mà." - Windy lập tức đem 6 mảnh giấy còn lại, Kaito rút 1 mảnh giấy.

"Xem 1 bộ phim kinh dị ngắn cùng Lily nè~"

"Ừầy, cái hình phạt này ta định dành cho Max mà." - Windy tỏ vẻ tiếc nuối.

"Vỡ mồm rồi"

Sau đó Kaito và Lily ngồi riêng ở 1 cái sofa, đèn lại được tắt, chỉ còn lại ánh sáng của cái máy tính. Cả hai đeo 1 cái headphone.

"Bộ nào nó nhẹ xiu nha Lily đẹp gái." - Kaito giờ giọng nịnh nọt.

"Ok." - Lily nháy mắt. Và rồi bấm vào 1 cái video nào đó.

....

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!" - Kaito hét lên làm cả đám kia giật mình.

~

"Ok vòng 3 nhá~". - Windy cười hiểm.

"Cảm giác thế nào vậy người anh em" - Max và Kelly khoác vai Kaito.

"Ta đi khám tìm sớm~~~"

Windy lại bắt đầu quay bút. Bút quay chậm dần và trúng Lily.

"Cái gì? Tôi ta á hả???"

- Hìhi rút thăm đi nào Lily~". - Windy giờ mảnh giấy ra. Lily liền chọn 1 cái.

"Ăn đồ ăn do Rachel nấu nào~"

"Windy à!!! Cậu ác lắm đấy nhé!!!" - Lily khóc rống.

"Hìhi tại cậu rút mà." - Windy gãi đầu.

Và sau đó Rachel đi vào bếp làm đồ ăn, tiếng chảo, tiếng muống vang lên ồn ào. Cuối cùng Rachel cũng đem ra 1 món ăn rất chi là "tuyệt vời".

"Cái gì đây?" - Cả đám nhìn vào cái món ăn "tuyệt vời" kia mà hỏi.

"Đồ ăn chứ cái gì! Ăn đi nào." - Rachel đưa cho Lily.

Nó nuốt nước bọt rồi cầm muống múc vào họng. Lúc đầu ko có vị nên nó tưởng khá bình thường..

"Khắc khắc...khụ khụ....sắc sắc..." - Sau đó là đầy các biểu cảm khác nhau.

"I' tưởng niệm Lily." - Cả đám cúi mặt xuống.

~

"Vòng 4 nào"

"Tau chính thức mất vị giác." - Lily mất bình tĩnh, cứ lải nhải mãi. Max lo lắng vuốt lưng Lily.

Windy bắt đầu xoay bút. Đầu bút xoay cả mấy vòng rồi dừng lại chỗ Max.

"Đù mạ, đéch gì đây??" - Max bất bình đứng lên.

"Nào rút đi servant nhỏ bé~". - Windy đưa ra 4 mảnh giấy còn lại. Max lại rút tiếp.

"Được Jack make up cho nè~"

"Con lùn này!!!"

"Jack! Tớ bonus thêm đó, cho cậu ta mặc váy con gái đi." - Windy hăng giọng.

"Ok." - Jack cười hiểm đẩy Max vào trong phòng.

10' sau. Max đi xuống dưới lầu với cái bộ dạng trông rất buồn cười. Mặt thì... mình cũng ko biết tả ra sao nữa!! Còn thân mình mặc 1 cái váy ngắn ngang đùi, còn là màu hồng nữa chứ, đeo găng 5 phân đi xuống.

"Háhahahahahaha." - Cả đám cười muốn vỡ bụng luôn.

"Con lùn này!!! Mi nhớ đấy!!!!!!!"

~

"Vòng 5 nào~"

"Thế ta phải để cái bộ dạng này đến hết bàn hả?". - Max bấu bấu chân váy.

"Đúng đấy." - Cả đám đồng thanh.

Windy lại quay bút, cây bút từ thần dần xoay quanh mọi người, dần dần chậm lại. Và chỉ vào...!?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Khi truyện được 2k lượt đọc mình sẽ ra lịch đăng nhé:3 cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình:3 chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ^^

Windy lại quay bút, cây bút từ thần dân xoay quanh mọi người, dần dần chậm lại. Và chỉ vào...!?

"Áh!!!! Trời ơi!!!!" - Kaito hét lên.

Không lẽ là Kaito!?

"Tại sao lại là ta thế này??" - Kelly đập bàn.

"Khẩu nghiệp đấy nhá." - Kaito cười hà hà.

"Kelly xinh đẹp rút thăm nào." - Windy đưa 3 mảnh giấy. Kelly lại phải rút thôi...

"Làm chuột bạch cho thí nghiệm của Kaito"

"CLGT?! Tại sao lại là hình phạt của tên này chứ!?" - Kelly hốt hoảng, vì cái tên Kaito này toàn chế tạo ra những thứ gì đâu không à!!!!

"Uầy chà, uống cái này đi nào~." - Kaito lập tức lên trên phòng lấy thứ nước gì đó bỏ vào trong nước lọc rồi đưa cho Kelly.

Nhỏ nuốt nước bọt nhìn cái ly nước rồi cũng cầm lên ực 1 cái.

...

...

"Meow~" - 1 tiếng kêu của mèo vang lên.

"Cái gì đây!?" - Cả đám nhìn chăm chăm vào Kelly.

Hiện giờ trên đầu nhỏ mọc 2 cái tai mèo, mặt mỗi bên 3 cái ria, ngoài sau còn có cái đuôi mèo đang ngo nguậy.

"Chắc mình bỏ thiếu cái gì đó nên không thể thành ra con mèo nhỉ?" - Kaito nhìn mèo Kelly mà suy ngẫm.

"Cái gì vậy nè meow?!" - Kelly nhìn lại hình dạng của mình mà tức điên lên.

"Mèo con ăn cá nè." - Rachel giơ con cá khô từ bếp ra quơ trước mặt Kelly.

Chả hiểu tại sao thấy cá là nhỏ bắt đầu thèm thuồng, sao đó nhào vào ăn.

"Háhhahahah." - Cả đám lại cười bò.

~

"Vòng 6 nào mấy baby." - Windy cười híp mắt.

"Các hình phạt càng ngày càng khắc nghiệt rồi!". - Rachel run người.

"Cầu mong đừng trúng mình nữa mà." - Kaito âm thầm cầu nguyện.

Cây bút lại quay thêm 1 lần nữa. Sẽ trúng ai đây??

Bút quay chậm chậm và dừng ngay chỗ của Kevin.

"Ồh!!!! Nãy giờ ông này im lặng lăm nè!!!!!" - Cả đám đập tay nói.

"Kevin rút thăm nào." - Windy đưa 2 mảnh giấy ra cho Kevin. Kevin rút thăm đại 1 miếng kiềng không quan tâm.

"Nếu như thương cậu bao nhiêu thì Max sẽ vuốt mặt mạnh bấy nhiêu nè~"

"AHHHHH!!!!!!" - Rachel đẩy Kevin ra và đập đầu vào gối. Còn Kevin cũng phản ứng thoái quá, chân đá mạnh vào cái gối làm nó bay đi luôn (lúc này anh còn mím cười nãy nó mà!!)

"Tại sao ta lại phải hôn má cái tên đáng ghét này chứ!!!" - Rachel mắt bình tĩnh la hét loạn xạ (Hôn má chứ đâu phải hôn môi đâu chị -_-)

"Ảnh đẹp haha." - Kaito giờ cái điện thoại lên. Là cái ảnh Rachel hôn má Kevin, ảnh rõ nét lắm nha~ Làm cho hai người kia tức lên mà đi giật điện thoại. Nhưng mà làm sao có thể giật lại được dễ dàng với bọn vừa nhây vừa lầy này chứ!?

Trò chơi Master và Servant kết thúc bởi màn trình diễn toẹt vời của tất cả mấy đứa còn lại và đặc biệt là cặp đôi số 7 cuối cùng.

"Rồi bây giờ đi ngủ được chưa?" - Windy vui vẻ hỏi, hiện giờ đã là 9h30 rồi.

"Gi? Bọn mi ở nhà bọn ta ngủ qua đêm hả?" - Kevin mặt nghech ra hỏi.

"Ừ, tên Kaito nói cho bọn ta ngủ ở đây 1 đêm mà." - Windy chỉ vào Kaito.

"Thằng Max nữa, nó khuyên tao đẩy Kevin." - Kaito chỉ vào Max.

"Gi mậy? Mày nghĩ ra cái ý định này mà." - Max đáp lại.

"Nhưng mà mày đồng ý." - Kaito không vừa cãi tiếp.

"Tóm lại là tại hai thằng bọn mày đấy." - Kevin trừng mắt nhìn Kaito và Max làm cả hai đổ mồ hôi hột.

"Thôi ngưng cãi nhau đi. Bây giờ nhà này có mấy phòng?" - Lily hỏi và ngăn chặn cuộc chiến này luôn.

"3 phòng và 1 phòng bị bỏ hoang." - Kaito trả lời.

"Ủầy vậy sao đủ 8 đứa bọn mình chứ meow~!!" - Kelly nhăn nhó.

"À vậy đi, giờ bọn mình sẽ chia nhau ra, 2 người 1 phòng." - Windy lại nghĩ ra cái ý tưởng điên rồ nào đó.

"Nhưng sẽ dư 2 người!!!"

"Vậy thì bọn mình sẽ chơi bài á, lúc đâu rút thăm chia cặp ngủ phòng rồi chơi 1 bàn bài để xem cặp nào thua chót là bị ngủ ở phòng bỏ hoang meow~" - Kelly tiếp lời Windy.

"Được được, thế rút thăm tiếp nào." - Windy lấy 8 lá bài. Và chia ra.

"Được đổi nhá."

Cả đám bắt đầu đổi qua đổi lại và kết thúc việc đổi bài bằng tiếng đập bàn của Windy.

Và giờ bài lên:

Lá 5 cơ - 5 bích: Kelly và Kaito.

Lá 6 cơ - 6 bích: Lily và Max.

Lá 7 cơ - 7 bích: Windy và Jack.

Lá 8 cơ - 8 bích: Rachel và Kevin.

"EH? Tại sao ta lại cặp với mi meow~?" - Kaito và Kelly đồng thanh.

"Cặp với nhau rồi nhé Max, giúp nhau nhé." - Lily và Max bắt tay.

"Chúng ta lại cùng đội rồi." - Windy khoác vai Jack.

Còn Rachel và Kevin im lặng, liếc nhìn đối phương.

Và rồi sau đó Max lấy bộ bài và chia, mỗi cặp sẽ cử ra đại diện để đánh bài.

Nửa bàn đầu

"Kaito, đánh thằng 4 cơ này đi meow~" - Kelly đứng sau chỉ.

"Ủầy, bài mình chắc thắng rồi, quán luôn thằng này" - Kaito vứt lá 2 cơ xuống, và anh ý định tới thằng 4 thì..

"Tứ quý nè!!!" - Lily bỏ 4 thằng át xuống. Kelly và Kaito xanh mặt xanh mày.

"Ta nói là đánh thằng 4 cơ trước đi mà meow~." - Kelly tức giận đập liên tục vào vai Kaito.

Và sau đó thì cũng đã phân thắng bại. Cặp tới nhất là Lily và Max, tới nhì là Windy và Jack, tới ba là Rachel và Kevin và tới chót là Kelly và Kaito.

"Tại mi không đó!!!" - Kelly quánh vào lưng Kaito tới tấp.

"Vậy là cặp Kelly Kaito ngủ trong phòng bỏ hoang nhá." - Max tuyên bố.

Và Kelly và Kaito phải bắt đắc dĩ đi vào trong phòng bỏ hoang. Và cả đám bắt đầu giải tán.

Trong phòng hoang đã được đặt 1 cái điện thoại cài đặt hẹn giờ rồi. Do anh Max nhà mình làm đó (Max: Con Auu kia nhỏ tiếng thôi) Chúng ta cùng xem chuyện gì đó trong phòng bỏ hoang nhé:3.

Khi vừa vào phòng thì cả hai thấy ớn lạnh vì trong đây lạnh thật, sắp đến giáng sinh nên thời tiết bắt đầu lạnh rồi.

Trong đây ko có đèn, chỉ có mỗi ánh sáng của trăng nên làm cái cảnh tượng càng rùng rợn hơn.

Vừa tới giường thì cái điện thoại bắt đầu phát ra tiếng ma rên.

"AAAAAAAAAAAA!!!!!!"

"MEOW~~!!!!!!"

Giờ chúng ta chuyển camera nào. Phòng của Rachel và Kevin nhá~

Rachel vì cái hôn má hồi nãy nên cô ko thể nói lời nào với Kevin, mím môi, tay nắm chặt gấu váy, mặt đỏ lên. Còn Kevin thì ngồi cạnh Rachel cũng không dám lên tiếng vì lí do gì đấy.

Kevin liền đứng lên, đi đến cái hộc tủ lấy cái gì đó thì làm rơi cái dây nơ buộc tóc màu xanh dương. Anh nhặt lên thì cô lập tức đi đến và dặt lắt.

"Cái dây này của ta đây mà!" - Rachel suy xét cẩn thận rồi lên tiếng.

"Gì??"

"Của ta đấy! Ở đuôi dây có cái chữ R&N nè, viết tắt chữ Rachel và Nhi đấy." - Rachel phân tích.

"Cái gì??" - Kevin ngạc nhiên đến tột độ, không lẽ cô bé đó chính là cậu ta sao??

"Ta nhớ là ta đã cho cái thằng nhóc nào đấy đó, bộ không lẽ là mi sao?" - Rachel cũng ngạc nhiên không kém.

Cả hai lại im lặng. Kevin cầm cái dây đưa cho Rachel.

"Vậy thì... ta cảm ơn mi vì chuyện đó." - Kevin khẽ cười.

"À không có gì." - Rachel cầm cái dây, mặt hơi đỏ, cũng chả biết tại sao hôm nay lại như vậy nữa, chắc là tại cái nụ hôn lúc nãy...

"Hôm nay ta sẽ ngủ ở sofa, mi ngủ trên giường đi" - Vừa nói xong cô liền lấy gối chăn lên sofa ngủ ngon lành không kịp cho Kevin nói gì luôn.

Kevin thấy vậy cũng không nói gì, tắt đèn rồi trèo lên giường ngủ.

Giữa đêm. Kevin bỗng nhiên tỉnh giấc, hôm nào cũng vậy, anh không bao giờ có 1 giấc ngủ ngon cả. Nhìn qua Rachel thì thấy cô đang ngủ ngon lành dưới sàn nhà.

Kevin đi đến bế cô lên giường, đúng là Rachel không hợp ngủ ở ghế sofa mà.

Nhưng mà anh không thích ngủ ở sofa, thôi vậy ngủ giường đi. Anh đi đến nằm cạnh cô, ôm cô vào lòng rồi ngủ. Hôm nay ngủ ngon thật nha.

Ngày hôm sau ở trường.

"Hơ??? EH???" - Rachel ngạc nhiên nhìn Kevin.

Mấy đứa kia không biết chuyện gì hết liền chạy đến.

"Gi vậy?"

"Ke...Kevin cậu ta xem anime kìa!!!"

Hiện giờ Kevin đang xem anime, lại xem ngay bộ Rachel đang thích nữa. Suốt ngày khuyên xem không chịu xem bỗng nhiên hôm nay dùng 1 cái xem anime, ai mà không ngạc nhiên.

"Ta xem để cảm ơn mi thôi, mà anime cũng hay thật" - Kevin nghĩ ngợi rồi cười.

Và buổi học lại bắt đầu trong sự náo nhiệt của tụi nó và tụi hần.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Ê này, hình như bọn mình quên cái gì đó á!" - Lily nghĩ ngợi.

"Quên? Êh???? Kaito và Kelly!!!" - Rachel và Lily đồng thanh.

Trong 1 căn phòng hoang có 1 đôi nam nữ đang ngủ ở trên 1 cái giường. Ánh sáng chiếu vào căn phòng làm căn phòng sáng lên. Cả bầy chim hót líu lo ngoài kia làm cho Kaito tỉnh giấc.

Bỗng nhiên có cái gì đó đụng vào cổ cậu mãi, cậu nhìn qua, à thì ra là cái bàn chân. Cái gì?? Cái bàn chân???

Kaito nhìn sang. Cái bàn chân này là của Kelly, nhỏ nằm ngang, 1 chân gác ở cổ Kaito, còn chân kia gác ở bụng, còn nhỏ thì ngủ mơ thấy gì đó đến chảy nước dãi, bộ pijama xộc xệch lại. Nhưng mà cái điều cậu chú ý nhất là... đã 10h rồi đấy!!! Gần hết 1 buổi học rồi, cậu cố gắng ngồi dậy nhưng lại bị 2 cái chân của Kelly cản lại.

"KELLY!!!! MI DẬY NGAY CHO TA!!!!!!" - 1 tiếng hét vang lên làm chim chóc hoảng sợ bay đi hết.

"Gi mà ồn ào quá vậy nè?" - Kelly ngồi dậy, tay dụi mắt hỏi.

"Mi bỏ hai cái chân của mi ra khỏi mình ta nhanh!!!" - Kaito hét lại

"À ừm... Trời ơi!!!! Trễ giờ rồi kìa!!!!" - Kelly nhìn lên cái đồng hồ rồi nói như hét.

"Ax trễ thì trễ luôn đi, nghỉ học 1 bữa chả có gì đâu." - Kaito rời giường rồi đi ra ngoài cửa, vào phòng cậu để làm VSCN. Còn Kelly thì cứ ngây ngốc ở đó. Lúc khi định thần lại được thì lập tức đi ra ngoài cửa.

Lát sau, cả hai ngồi ở bàn ăn.

"Kelly, mi nấu gì ăn đi, đói bụng quá à." - Kaito xoa xoa cái bụng đang kêu réo của mình.

"Sao mi không tự đi làm đi mà sai ta?" - Kelly nhướn mày.

"Nếu ta biết làm đồ ăn thì chả cần phải sai mi đâu." - Kaito phẩy tay

"Ừ đúng rồi, suốt ngày toàn đi chế mấy cái thí nghiệm quái dị không à, sao biết nấu ăn được?" - Kelly chân bắt chéo, tay chống cằm. Bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đấy, nhỏ lấy tay sờ lên đầu xem thử thì không còn thấy cái tai mèo đâu nữa.

"Nó chỉ có tác dụng trong 6 tiếng thôi." - Kaito giải thích.

"À vậy thì tốt." - Kelly vuốt ngực, cứ tưởng là sẽ trong cái hình dạng này mãi luôn.

"Vậy mi nấu gì đó ăn đi." - Kaito gục đầu xuống bàn thờ dài.

"Ok vậy." - Kelly lưng thưng đi vào bếp.

Dù không nấu được những món ngon như Lily nhưng ít nhất nhỏ không như Rachel, vẫn nấu được mì gói chẳng hạn.

Lục đục trong bếp 1 vài phút thì Kelly đem ra được 2 tô mì tôm. Kaito nhìn cái tô mì nghi ngút khói mà nghi ngờ.

"Mì có bỏ thuốc độc vào đây không đây?"

"Đương nhiên là không rồi, ko tin ta sẽ ăn thử cho xem." - Nói là làm, Kelly liền lấy đũa ăn tô của Kaito.

"Thôi!!! Ta tin rồi." - Kaito dành lại cái tô, chứ cho Kelly nếm tiếp thì chắc hết tô mì luôn quá.

Sau khi ăn mì xong cả hai cùng nhau xem TV.

Qua trường BM. Bây giờ đã đến giờ ra về, cả đám học sinh ủa nhau ra khỏi cổng và đi về nhà.

"Vậy hôm nay tụi ta phải về nhà bọn mì 1 chuyến rồi." - Rachel vỗ vai Kevin.

"Về thì về." - Kevin dứt tay vào túi quần và đi đến gara.

"Lily!" - Max chạy đến chỗ Lily.

"Sao thế?" - Lily hỏi.

"À mì có thể... ngày mai... Ngày Lily đi nhanh lên nào." - Max ngập ngừng nói thì Rachel từ đằng trước quay lại nói to.

"Ok!!!" - Lily chạy theo, bỏ lại Max 1 mình với 2 tấm vé xem phim.

"Rachel! Mì nhớ đây!" - Max oán hận nhìn cô.

Biệt thự của tụi hần. Lúc này cả đám đã đi về, hôm nay Windy và Jack ko thể đi chung nên chỉ có 4 đứa quay lại thôi.

"Kelly! Kaito!"

Nghe tiếng gọi tên cả hai liền quay lại. Thấy tụi nó đang ở ngay sau lưng.

"Ủầy, không có tụi ta ở nhà thì 2 mì tình cảm phết." - Max khoanh tay nói móc.

"Có đâu trời?!"

"Kìa. Tay trong tay này nọ"

Kaito và Kelly nhìn xuống thì thấy 2 người đang nắm tay thật, cả hai lập tức bỏ tay ra.

"Kelly, về không mà? Chị Lynn với anh Ken đang kêu về nhà kìa." - Lily.

"Ok về." - Kelly tung tăng đi ra ngoài cùng tụi nó.

"Lily à!!" - Max gọi lại, Lily liền quay ra đằng sau. Ngay lập tức Max liền kéo Lily ra đằng sau làm tụi nó và tụi hần ngêch mặt ra.

"Ngày mai mì xem phim cùng với ta nha, ta có chuyện muốn nói với mì." - Max đưa cái vé xem phim, tay run run, mặt bỗng chốc đỏ lại.

"Được thôi." - Lily liền đồng ý, vì lâu rồi nó không đi chơi, hần mừng rỡ chạy xiếc vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ra về

"Kevin à~ ngày mai đi festival cosplays với đi concert của BTS với ta đi nha, ta có 2 vé nè." - Rachel chạy đến chỗ Kevin giơ 2 cái vé lên.

"Mai chủ nhật đúng không?" - Kevin hỏi lại.

"Ừ đó."

"Ok mai ta đi với mi." - Kevin khoanh tay, nhìn Rachel.

"Yeah! Mai 8h nha~" - Ánh mắt của Rachel sáng lên lấp lánh.

~~

Ngày mai Rachel và Kevin đi festival với concert BTS nên nhân vật chính của chap này sẽ là Lily và Max nhé:3

Chủ Nhật lúc 8:00am. Max đang đứng đợi ở công viên và thu hút khá nhiều ánh mắt của nữ, hôm nay hắn mặc áo thun trắng, khoác thêm cái áo jean xoắn lên khuỷu tay, mặc quần bò, giày thể thao, đội nón kết, đeo thêm cái kính râm trông khá bụi và ngầu.

"Max!" - 1 tiếng nói ngoài sau vang lên cùng với tiếng giày đi đến, Max quay lại thì thấy Lily.

Lily mặc áo sơ mi trắng xoắn khuỷu tay, mặc quần short jean, đeo đôi boot đen và quai 1 cái cặp nhỏ. Tóc nâu vẫn xoắn dài ngang vai, đeo thêm cái băng đô.

"Mi đợi có lâu không?"

"À không đâu, dù sao ta cũng mới đến mà." - Max gãi đầu.

"Vậy mình đi thôi." - Lily giờ tâm vế xem phim mà lên cười tươi làm Max tim đập thình thịch.

'Được rồi... hôm nay mình phải nói ra mới được' - Hắn đỏ mặt và nghĩ ngợi.

Và sau đó cả hai đi vào rạp chiếu phim, hôm nay có chiếu 1 bộ phim mà rất hay và hot nên rất đông người.

Sau khi mua xong bắp rang và coca, hắn và nó đi vào rạp phim. Vừa mới vào đầu đã làm nhạc intro rùng rợn nên Max có hơi run người, còn Lily thì ngược lại, nó rất hào hứng chờ đợi.

Tới khúc kinh dị thì các cặp đôi, những người khác đồng thanh la hét rất dữ dội. Max thì cũng la hét theo, Lily vỗ tay cổ vũ (WTF?)

Lát sau, hết phim. Max lững thững đi ra ngoài với cái bộ dạng mệt mỏi vì hét quá nhiều.

"Max! Mi không khoẻ à?" - Lily lo lắng hỏi.

"Không, ta khoẻ mà." - Max ngược lên, nở nụ cười trấn an.

"Vậy tốt rồi." - Lily vỗ vai Max.

"Keng Keng Keng" - Tiếng xe kem từ đâu vang lên làm cho nó chú ý. Lily cứ nhìn những cây kem được ông bán kem làm ra mà thèm thường nhưng sáng hôm nay nó để quên tiền ở nhà rồi..

Max nhìn biểu hiện của Lily cũng đoán ra được, hắn liền đi đến chỗ bán kem mua 2 cây rồi đem về cho nó.

"Nè cho mi đó, khỏi trả tiền nha~"

"Ah! Cảm ơn nha." - Lily nhanh chóng cầm hai cây kem. Bỗng nhiên nó nhìn qua Max, hay là cho hắn 1 cây nhỉ? Dù sao kem này cũng là của cậu ta mà!

"Max, cho mi 1 cây nè, ăn cùng ta nha." - Lily đưa cây kem cho Max và cười tươi.

Hắn đứng hình, bỗng nhiên lại đỏ mặt quay ra chỗ khác.

"Cảm ơn."

Cả hai cùng nhau đi ăn kem, chụp ảnh, chơi những trò chơi cảm giác mạnh như tàu lượn siêu tốc. Rồi cùng đi trượt patin. Hắn và nó đi chơi rất vui vẻ, nhìn nó cười mà hắn cũng vui vẻ theo.

Thấm thoát cũng đã đến chiều, ánh hoàng hôn chiếu xuống cái hồ mà Max và Lily đang trèo thuyền làm cho cảnh thêm thơ mộng.

"Lily à... ta có chuyện muốn nói với mi..." - Max cầm cái quai chèo cứng ngắt, lắp bắp nói.

"Hử? Chuyện gì?" - Lily đang dọc nước cũng ngừng lại mà nhìn vào Max.

"Thì chuyện này hơi đột ngột, nhưng mà... ta..." - Đến khúc quan trọng là Max lại lắp bắp tiếp.

"Ta...?"

"TA THÍCH MI." - Hấn đứng dậy, hét lên làm Lily giật mình, lúc này chỉ có mỗi hấn và nó trèo thuyền nên không ai nghe thấy hết.

Lily đứng hình nhìn vào Max, hấn sau khi tỏ tình xong liền nhìn vào mặt Lily xem phản ứng.

Nó nhớ khoảng thời gian trước, khi ngồi chung với hấn thì nó cũng có tí ấn tượng, rồi những lúc mà khi Lily gặp rắc rối thì hầu như Max luôn đến giải quyết giúp, cả hai cũng có sở thích chung là xem phim ma nữa (ảnh đang thể hiện đây ah), dần dần nó cũng có cảm giác khác với hấn, rồi cảm giác ấy càng ngày càng mạnh mẽ vào ngày hôm nay. Không lẽ là nó thích hấn luôn rồi sao?

"Ta..."

Thấy vẻ mặt bối rối của Lily, Max tưởng là thất bại nên quay lưng lại và nói:

"Quên những lời lúc nãy ta nói đi."

"TA CŨNG THÍCH MI!" - Lily hét lớn làm Max giật mình (2 anh chị này thích tự hù dọa nhau thế nhỉ?)

Max quay lại với vẻ mặt ngạc nhiên, vậy là thành công rồi sao? Hấn nhanh chóng đi đến chỗ Lily và đặt 1 nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nó, nó cũng đáp trả lại.

Dưới ánh hoàng hôn, lại xuất hiện thêm 1 cặp đôi.

Tối hôm ấy.

"Trời ơi!!! Máy anh hát hay kinh luôn ý!!! Nhảy đẹp nữa!!!! Nổ tim mất thôi!!!" - Rachel vui sướng kêu gào.

Chuyện là Rachel và Kevin vừa mới đi concert BTS về, và nửa dọc đường cứ kêu gào suốt.

"À còn nữa đây, haha, ta còn mua được figure của Kurumi, Chitoge và Shiro nữa, và một đồng manga nữa hí hí." - Rachel ôm chặt cái túi đồ chứa nhưng thứ liên quan đến anime mua từ festival về.

"Ui trời ạ..." - Kevin áp tay lên trán, chán nản nhìn Rachel, nếu như mà cô còn cuồng thêm 1 thứ gì đó nữa chắc là chót thiệt luôn.

"Đưa ta cái ARMY BOMB nào hiih." - Rachel đưa tay ra. Kevin lấy ra, vừa đi vừa lấy nên anh không để ý đến cái vỏ chuối ở phía trước. Và các bạn hiểu chuyện gì xảy ra rồi đấy:3.

Kevin ngay lập tức té ngửa, tay quơ trúng cái túi đồ của Rachel làm nó rơi xuống cái hồ gần đó, cái ARMY BOMB bay lên 1 vòng rồi rớt xuống đất và vỡ ra thành từng mảnh. Rachel lác mắt nhìn.

"Trời, vỡ rồi sao?" - Kevin đứng dậy thản nhiên nhìn những mảnh vỡ.

Bỗng nhiên cảm thấy ón ọc ngoài phía sau, anh quay lại thì thấy cô nhìn anh bằng ánh mắt toé lửa.

"ĐẬU PHỘNG ĐẬU NÀNH ĐẬU MÈ ĐẬU ĐEN ĐẬU ĐỎ ĐẬU XANH RAU MÁ ĐẬU MÁ CON CÁ ĐẬU XANH NỒI CANH ĐẬU PHỘNG CON NHỘN KEVIN ƠI!!!!!!!!!!!!!!" - 1 loạt bài ca về đậu được phát lên và sau đó là 1 cú tát đầy uy quyền làm cho anh xoay mấy vòng rồi ngã xuống, cô tức giận quay lưng lại và đi tiếp, bỏ mặt Kevin ở đó.

"Fall (everything)... Fall (everything)... Fall (everything)..." - Tiếng nhạc chuông vang lên.

_Alo. - Rachel mở máy bằng giọng bực mình.

_Mày ở đâu mà giờ này chưa về nữa vậy? - Kelly hỏi.

_Tao về ngay đây. - Sau đó cúp máy làm Kelly và Lily ko hiểu nhìn nhau.

Sau đó Rachel đi về nhà, vừa về đến không nói tiếng nào mà đi lên phòng luôn.

"Rầm" - Tiếng cửa trên tầng vang lên làm Kelly và Lily giật mình.

"Nó bực bội cái gì vậy kia?" - Lily nhìn lên tầng hỏi.

"Tao cũng không biết." - Kelly lắc đầu.

"Gi mà ồn ào thế?" - Lynn từ trong bếp vang lên.

"Rachel mới về thôi chị ơi"

Trên phòng của Rachel.

"Đồ đáng ghét, lâu lắm mới có dịp mua đồ mà cậu ta phá hết rồi." - Rachel gặm cái áo gối tức giận.

Qua chỗ Kevin. Anh đi về nhà.

"Kevin về rồi đó hả? Sao má mày đồ thế kia?" - Kaito hỏi.

"Vi 1 vài chuyện thôi." - Kevin lững thững đi lên phòng.

Có vẻ rắc rối nhỏ đến rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngày hôm sau, ở gara xe.

"Êh? Cái gì? Mày với Max thành đôi rồi á?" - Rachel và Kelly ngạc nhiên đến bất ngờ.

"Ừ thì đó, có gì đâu trời." - Lily thản nhiên nói.

"Vậy tụi mày tiến triển ra sao vậy? Nói nghe coi." - Rachel khoác vai Lily nói nhỏ.

"À... Max!" - Lily định nói thì thấy Max đi vào trường, nó liền chạy đến chỗ hân đoàn tụ. Và sau đó tung tăng nắm tay đi vào lớp.

"Đúng là mê trai bỏ bạn mà!" - Kelly tặc lưỡi, còn Rachel cười to.

Đến khi Kevin đi vào thì nụ cười của Rachel lại tắt ngấm, Kevin nhìn qua cô, cô chau mày quay đi và đi tiếp. Điều này làm cả đám tò mò và nhìn qua Kevin.

"Ê tụi mày đang giận nhau hả?" - Kaito hỏi.

"Có thể là vậy." - Kevin nhanh chóng chạy vào lớp, bỏ lại cả đám với dấu chấm hỏi to đùng.

Đến giờ vào lớp. Giáo viên đi vào dạy học như bình thường, Windy và Jack chăm chú học bài, Max và Lily lại hường phấn với nhau trong lớp, Kelly thì cãi lộn với Kaito, còn Rachel thì im lặng nhìn ra cửa sổ, Kevin nhìn vào cô.

"Ax~ Chán ghê luôn"

"Rachel à." - Kevin khiêu khiêu Rachel, cô quay xuống với đôi mắt lạnh giá nhìn Kevin làm anh ớn lạnh rồi quay lên. Và cái chỗ đấy lại im lặng.

Bỗng nhiên cái điện thoại rung lên gì đó, là tin nhắn của Lily, Kaito cũng qua nhòm ké.

'Mi với Rachel bị sao thế?'

'Hôm qua ta lỡ làm hư đồ của con nhỏ đó nên giờ giận ta rồi'

'Mi làm hư đồ gì của nó?'

'Thì cái ARMY BOMB với 1 vài thứ liên quan đến anime và manga'

'Nó giận phải rồi, mi đụng trúng những thứ đồ nó quý thì nó cạch mặt luôn đó'

'Thế ta phải làm gì?'

'Đền lại những thứ đó'

'Uk'

Anh tắt máy, thờ dài 1 cái thì nghe tiếng cười khúc khích bên cạnh. Kevin liền cú đầu Kaito 1 cái rõ đau.

Ra về. Rachel đi chung với Kelly về nhà, hiện phải về bằng bộ vì cái xe hư cmnr. Còn Lily đi hẹn hò với Max luôn.

Đi đến 1 cái hẻm thì bị 2 tên to con nào đó ra chặn đường.

"Cô là Rachel đúng không? Đi theo chúng tôi nhanh."

"Mắc gì tôi phải đi theo mấy người?" - Rachel bức dọc hỏi, hết bị vụ của Kevin xong tới vụ này nó khiến cô cực tức giận, núi lửa sắp phun trào rồi.

"Nếu cô không đi tôi phải dùng vũ lực." - Tên nào đó tiến lại gần, Rachel hăng say tiến lại.

"Ah! Thả ra nhanh!!!" - Kelly bị cái tên nào đó bắt lại làm Rachel chú ý quay qua. Vì thế nên cái tên còn lại liền bật thuốc mê. Ngay lập tức tên thứ 2 liền bỏ Kelly ra và nâng Rachel lên xe. Còn Kelly được thả xuống thì thở hổn hển. Chết tiệt! Tại sao đến lúc này nhỏ lại vô dụng đến thế chứ! Lỗi là do nhỏ nên Rachel mới bị bắt đi. Kelly nhanh chóng chạy về nhà.

"Chị Lynn... anh Ken!!!"

"Ừa Kelly về rồi đó hả em? Rachel và Lily đâu? Có chuyện gì mà em gấp gáp thế?" - Lynn đang nói chuyện với Ken, nghe tiếng Kelly ngoài cửa liền nói vọng ra.

"Ra-Rachel, nó đã bị..." - Chưa kịp dứt lời thì tiếng chuông điện thoại của Lynn vang lên. Cô bắt máy.

_Alo ai thế?

_Chào Lynn, cậu còn nhớ tôi chứ?

_Cậu là ai?

_Qua 3 năm mà không nhớ tôi sao? Cậu thật là... Tôi là bạn của cậu đây, Trần Khánh Duy.... Eric.

_Cái gì??

_Hiện giờ tôi đang giữ cô em gái bé nhỏ của cậu đây, ây cha~

_Rachel?! Tên kia cậu làm gì em tôi hả? - Lynn mất bình tĩnh hét lên.

_Nếu cậu muốn cứu được em gái cậu thì hãy cố gắng tìm đến chỗ tôi đi nhé, tạm biệt. - Đầu dây bên kia cúp máy.

"Chuyện gì vậy em?" - Ken hỏi, lúc đó Lily cũng đã đi về và ngồi cạnh Kelly hóng.

"Cái tên đó... Eric ấy... cậu ta bắt cóc Rachel rồi." - Lynn lo lắng nói.

"Cái gì??" - Cả ba đồng thanh lo lắng.

"Lúc này có hai tên to con bắt cóc Rachel á chị." - Kelly kể lại.

"Thế à?"

"Bây giờ chúng ta hãy đi tìm kiếm địa điểm đi!" - Ken nhanh chóng nói.

"Ừ." - Lynn gọi cho ai đó.

Kevin thì cảm thấy có lỗi nên đã nhờ người mua dùm ARMY BOMB và figure, những cuốn manga y hệt của cô và tìm cô để xin lỗi. Vừa đi ngang qua cái hẻm thì thấy Rachel bị giam lên xe, anh cố gắng chạy đến nhưng không kịp, chiếc xe đã đi từ lâu rồi, nhưng anh nhớ kịp cái biển số xe nên đã về nhà gọi cho ai đó.

Tại 1 chỗ nghiền cứu dưới lòng đất.

Rachel mở mắt, liền thấy mình ngồi trên 1 cái gối, tay chân bị còng lại, trên đầu có 1 cái mũ điện. Xung quanh là những thí nghiệm và những con chuột bạch.

"Em đã tỉnh rồi sao?"

"Anh là ai? Tại sao lại bắt tôi?" - Rachel hét lên, giãy giụa nhưng vô dụng.

"Anh chỉ là 1 người bạn của Lynn, Ken, Royan và Sophia thôi mà." - Eric cười khẩy.

"Sophia?! Anh biết chị ấy?!" - Rachel ngạc nhiên hỏi lại.

"Đúng vậy, Sophia rất xinh đẹp, 1 nét đẹp thuần khiết." - Eric bỗng nhiên cười hiền khi nói về Sophia.

"Nhưng thật ra cô ta rất ích kỉ và đáng ghét." - Bỗng nhiên hấn lại đổi biểu hiện.

"Chị Sophia không có đáng ghét và ích kỉ!!! Anh toàn nói bậy bạ." - Rachel phản bác lại.

"Bởi vì em chưa biết đầu. Anh sẽ kể cho em nghe 1 chuyện nhé... Lúc anh còn đi học thì anh bị cô lập, và bị 1 nhóm đầu gấu đánh cho gần chết, và Sophia đã xuất hiện bảo vệ anh, lúc ấy cô ấy như 1 thiên thần vậy. Sau đó cô ấy đã kết bạn với anh, và cả Ken, Lynn và Royan. Sophia thật tốt với anh, cứ thế thời gian trôi qua anh đã yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại chỉ xem anh là 1 người anh. Sophia đã thích Royan, và cô ấy chỉ xem anh như 1 người anh trai. Và kể từ ấy Sophia lại tránh xa anh ra và không quen biết anh. Vì vậy nên anh đã uống rượu và điện cho Sophia, nhưng cô ấy không hề đến. Lát sau đi ra ngoài thì anh lại thấy Sophia đang vui vẻ cùng với Royan, sau đó anh tiến lại đâm vào Royan khiến cho cậu ta không thể đứng dậy nữa. Nhưng Sophia lại tiến đến Royan để bảo vệ và nói với anh như thế này "Tớ cứ tưởng cậu là người tốt nhưng tớ đã nhầm" và nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường, lúc đấy lòng anh như sụp đổ, anh loạn choạng lầy con dao và đâm rất nhiều nhất... và lúc khi cô ấy sắp tắt thở vẫn còn nhìn anh bằng đôi mắt khinh thường ấy..." - Eric kể lại làm Rachel ngạc nhiên đến ngớ ngàng.

"Thì ra... anh đã giết chị Sophia..." - Rachel lắp bắp nói.

"Đúng vậy, và đây chính là thí nghiệm anh định cho Sophia thử nghiệm nhưng... cô ấy đi rồi, em sẽ là người tiếp theo làm chuột bạch, anh nhất định sẽ cho cái tên Royan chết tiệt đó quay lại đây!!!!" - Eric tiêm thuốc mê cho Rachel và sau đó ẩn công tắt....

Lúc ấy có 1 bóng người đang nhìn vào chỗ nghiên cứu.

GTNV:

Trịnh Minh Huy (Royan): 22t, anh trai của Lynn và Rachel.

_Ngoại hình: cao ráo, đẹp trai, tóc đen, mắt đen.

_Tính cách: khá vui vẻ, cởi mở, hay bốc đồng, khá vụng về.

Nguyễn Nhật Linh Lan (Sophia): 21t, chị gái của Kevin, bạn thân của Lynn và Ken, người yêu là Royan.

_Tính cách: hoà đồng, tốt bụng với mọi người.

Cmt để góp ý đi mấy bạn:3, Nhớ đề cử cho mình nếu thấy hay nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Mọi người đang rầu rĩ trong phòng thì bên ngoài có 1 tiếng cửa. Kelly nhanh chóng ra mở cửa. Là tụi hấn.

"Tụi mi đến đây làm gì?"

"Đến trả đồ." - Kevin vừa dứt lời thì Lynn và Ken chạy ra.

"Kevin!?" - Cả hai đồng thanh.

"Hả? Ủa chị Lynn? Anh Ken?" - Kevin ngược mặt lên, cũng ngạc nhiên không kém.

"Mọi người quen nhau à?" - Lily lên tiếng hỏi. Thật sự là nãy giờ Lily, Kelly, Max, Jack, Windy và Kaito chả hiểu cái mô tê gì đang xảy ra cả.

"Đương nhiên rồi. Kevin là em trai của Sophia mà!" - Lynn trả lời.

"Thì ra...! HẢ?? THẬT HẢ??" - Lily và Kelly đồng thanh hỏi lớn.

"Thật."

"Nhưng lúc kia qua nhà chị Sophia đâu có Kevin đâu!" - Lily nói.

"Thằng nhóc này suốt ngày ra ngoài chơi không à! Mấy em không thấy chắc là Rachel thấy á." - Lynn mỉm cười.

"Ồ... À hai em này là ai thế?" - Ken nãy giờ im lặng mới chú ý đến Windy và Jack đứng 1 góc.

"Em tên là Windy Smith, đây là Jack Gray, 2 em là bạn của mấy cậu này ak." - Windy giới thiệu và chỉ vào tụi nó và tụi hấn.

"Ah! Còn chị là Lynn, đây là Ken. Chị là chị gái của Rachel, còn Ken là anh trai của Lily." - Lynn vui vẻ giới thiệu.

Và sau đó tất cả mọi người đi vào ngồi ghế sofa.

Lúc Lynn và Ken 10 tuổi thì rất thân với Sophia, Sophia hay đang nhà của Lynn chơi. Rachel vốn rất ghét người lạ nhưng không hiểu sao mà Sophia mới qua lần đầu liền thu hút Rachel, Lily và Kelly, mọi người rất thân nhau như là chị em ruột vậy. Và hôm nào Rachel cũng mong Sophia qua chơi hết.

Cứ bên nhau cho đến 8 năm sau, khi Sophia và những người khác phải đi du học, có cả Royan. Lúc này Royan và Sophia đã trở thành người yêu. Sau đó cô bắt đầu quen Eric và coi cậu ra như 1 người anh trai, chắc vì thế nên Eric hiểu lầm là Sophia thích cậu ta, và Eric lại yêu Sophia đến mù quáng. Cậu ta tỏ tình Sophia nhưng cô lại không đồng ý, khiến cậu ta rất tức giận. Mấy ngày sau đó không còn thấy Eric đi học nữa, Sophia lại rất lo lắng. Gần đến ngày sinh nhật của Eric thì thấy cậu ta xuất hiện, cô thấy có lỗi nên đã cùng Royan ra ngoài mua quà sinh nhật để tặng và xin lỗi. Và Sophia đã bị giết và chết do mất máu quá nhiều, cảnh sát không tìm ra được hung thủ, điều này làm ảnh hưởng đến Trịnh gia và Nguyễn gia, nhất là Lynn, Rachel và Royan. Rachel thì cứ khóc và kêu tên Sophia, Lynn cũng khóc nhưng khóc trong âm thầm, còn Royan sau khi Sophia chết thì nằm trong phòng ở biệt thự riêng suốt 3 năm liền không ra ngoài mặc cho mọi người khuyên ra ngoài. Đám tang Sophia thì cứ thấy Eric cười thầm, sau đó không còn thấy bóng dáng của cậu ta đâu hết.

Mọi người nghe lại chuyện quá khứ ai cũng buồn. Windy và Jack cũng đồng cảm giúp, không ngờ những người ở đây lại có cái quá khứ buồn đến thế.

"Ring Ring Ring." - Tiếng nhạc chuông của Lynn vang lên.

_Alo

_...

_Đã tìm ra rồi sao? Nói nhanh đi.

_...

_Rồi...

"Mọi người, đã tìm được chỗ của Rachel rồi, ở 1 khu nhà hoang XXX gần bãi biển." - Lynn thông báo.

"Vậy chúng ta đi nhanh đi." - Sau đó cả đám lấy xe.

Kevin định đi thì thấy cái túi đồ, linh tính mách bảo rằng anh phải đem theo nên đem luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tất cả lên xe phóng cái vù, lách qua từng xe để tiến lên phía trước.

Đi một lúc thì đến 1 cánh rừng. Cả đám dừng xe rồi đi vào. Đến 1 cây cổ thụ to thì thấy 1 ngôi nhà hoang, cả đám đi vào thì thấy 1 cái cầu thang sắc, mọi người không ngần ngại và đi xuống dưới.

Đến cuối cầu thang, Kevin mở cửa ra thì khá ngạc nhiên cùng với mọi người. Xung quanh toàn những ống nghiệm chứa những con người ở bên trong, vật thí nghiệm, chuột bạch.

Nhìn xung quanh rồi mới chú ý cái ghế ở giữa, ở đó có 1 người ngồi cúi mặt xuống đất, mắt nhắm nghiền. Người ngồi trên đó chính là...

"Rachel!"- Kevin lên tiếng, sau đó chạy đến chỗ cái ghế và đỡ cô lên.

Bỗng nhiên Rachel ngược mặt lên, con ngươi đỏ máu cùng với khuôn mặt không cảm xúc nhìn lên Kevin làm anh giật mình. Ngay lúc đó cô bỗng nhiên đứng dậy, đá anh 1 phát lộn mấy vòng.

Kevin vẫn chưa hiểu hết chuyện thì bị 1 thanh kiếm chìa vào mặt bởi Rachel.

"Rachel! Mi đang làm gì vậy hả?" - Kevin hét lên.

"Giết...giết..." - Đáp lại chỉ là tiếng thì thầm nhỏ của cô.

Mọi người liền chạy đến chỗ Kevin để cứu anh thì Lynn, Ken, Kaito, Max, Windy, Jack bị nhốt trong lồng sắt từ đầu rơi xuống. Kelly và Lily hoảng hốt chạy đến thì bị 1 đường roi chặn lại. Cả hai nhìn lên, là những người hay làm phiền cả ba, là những người bỗng đứng mất tích sau sự kiện âm nhạc.

"Kelly, Lily~ 2 cô vẫn còn nhớ chúng tôi chứ?" - Elly cười hiểm nhìn cả hai.

Chính là Jemma, Elly và Ann!

"Thì ra là ba bọn cô." - Lily nói với giọng chán ghét.

"Ây cha~ bây giờ cô muốn đi đến chỗ 2 người kia? Trước tiên phải thắng chúng tôi đã." - Ann vỗ vỗ cây roi vào tay.

"Được thôi." - Kelly chuẩn bị tinh thần chiến đấu, tay đang cầm súng gây mê. Còn Lily cũng đã chuẩn bị phi tiêu.

Sau đó Elly và Ann nhanh chóng chạy đến chỗ Kelly và Lily, nhỏ và nó nhanh chóng bắn và phóng phi tiêu nhưng 2 nhỏ kia lại tránh được, và Elly liền đánh thêm 1 đường roi và trói trướng Kelly làm nhỏ không thể duy chuyển được. Bên Lily cũng bị Ann trói lại. Cả hai vùng vẫy nhưng roi càng ngày càng siết chặt làm cả hai la oai oái.

"Sao nào? Thích không?" - Elly nâng cằm Kelly lên.

"Bỏ cái bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi tôi." - Vừa dứt lời, nhỏ cắn vào tay Elly làm cho cô ta đau. Elly tức giận tát mạnh vào má Kelly làm má nhỏ đỏ ửng lên. Khoé miệng cũng đã chảy máu.

Mọi người bên trong lồng sắt liền lo lắng cho tụi nó.

"Haha làm tốt lắm."- Một bóng người xuất hiện trên cái bật. Là Eric.

"Vâng! Thưa chủ nhân." - Jemma liền cúi người trước Eric.

Thật ra người đeo mặt nạ chính là Eric (Chap 5)

"Eric!" - Lynn nghiêng răng nhìn hắn ta.

"Ây cha! Lâu rồi không gặp bạn cũ nhỉ?" - Eric cười đùa đùa, sau đó liếc qua chỗ Rachel và Kevin.

Nãy giờ Kevin bị nằm xuống và bị Rachel đè lên. Do cú đá hồi nãy với đây là bạn của anh nên anh không thể kháng cự được, chỉ có thể tránh những đường kiếm của Rachel, hiện giờ trên mặt anh đã có 1 vết thương do kiếm gây ra.

"Mi bị làm sao vậy hả??"

"Hah, hiện giờ con nhóc đó không nghe lời người đâu. Vì hiện giờ nó đang bị ta điều khiển, ây cha, 1 con chuột bạch không có cảm xúc." - Eric cười hiểm.

"Tên chết tiệt." - Kevin vừa nghiêng răng chửi thì thêm 1 vết thương trên mặt tiếp, máu đỏ lại chảy xuống.

"Mình phải làm cái gì đó! Hắn ta có nói Rachel chỉ là chuột bạch, nếu như đây là thí nghiệm đầu tiên thì có thể sai sót. Hiện giờ cậu ấy đang bị mất cảm xúc, nếu như mình tạo 1 cảm xúc nào đó cho cậu ta thì... Có thể!!!" - Kevin nghĩ ngợi rồi nhìn qua bên cạnh anh.

"Rachel! Giết đi, những người có quan hệ máu mủ với Sophia tuyệt đối không được sống." - Nghe được lệnh, ngay lập tức Rachel vùng kiếm lên, vẫn là đôi mắt vô hồn và khuôn mặt vô cảm ấy nhìn vào anh.

"Rachel!!!!!! Ta xin lỗi mi nhiều." - Kevin đem cái túi đồ ra trước mặt Rachel làm cô đứng khựng lại.

"Đây chính là những đồ vật ta vô tình làm hỏng đấy! Bây giờ ta đã đền cho mi rồi đấy, đừng giận ta nữa, hãy tha lỗi cho ta đi!" - Kevin nói như hét, ánh mắt hi vọng nhìn vào cô.

Từng chữ từng chữ bỗng nhiên đập vào tai cô, Rachel nhìn vào túi đồ, là ARMY Bomb ver 2 và figure anime, cả những bộ manga nữa. Trong lòng bỗng

nhìen vui về hần lên. Cô mỉm cười và nhắm mắt lại, mở mắt ra, đôi mắt trở thành màu xanh dương ngày nào.

"Cảm ơn...!"

"Thành công rồi sao?"

....?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Từng chữ từng chữ bỗng nhiên đập vào tai cô, Rachel nhìn vào túi đồ, là ARMY Bomb ver 2 và figure anime, cả những bộ manga nữa. Trong lòng bỗng nhiên vui về hần lên. Cô mỉm cười và nhắm mắt lại, mở mắt ra, đôi mắt trở thành màu xanh dương ngày nào.

"Cảm ơn...!"

"Thành công rồi sao?"

"Hơ hơ... Mình đang ở đâu thế này?" - Rachel ngỡ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn vào Kevin, thấy 2 vết thương trên má anh, tay cô lại đang cầm thanh kiếm, thăm đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô nhanh chóng lấy khăn tay của mình ra và lau máu cho Anh.

"Ta xin lỗi huhu."

"Không sao, dù gì cũng không phải tại mi, hiện giờ chúng ta phải lo cho tên đó trước đã." - Kevin cười nhếch mép chỉ vào tên Eric đứng trên lan can.

Bên phía Eric bên vệ ngoài không có biểu hiện nhưng bên trong khá tức giận, hần ta đã làm sai cái gì sao? Tại sao lại như thế chứ?

Eric thì thầm với Jemma đang đứng kế bên.

"Bây giờ là nhiệm vụ của cô, mau tóm 2 đứa nhóc kia lại nhanh, nhưng tuyệt đối không được quơ trúng máy chủ đấy nhé."

"Vâng ạ."

Jemma liền nhảy xuống, đứng sau lưng Rachel và vung roi lên, toan trói Rachel trước, vì hiện tại Kevin đang bị thương nên trói anh lại không phải là vấn đề. Cô ta cười hiểm, cuối cùng cũng đã có thể trả thù rồi. Có thể dành lại tất cả rồi.

"Rachel! Cẩn thận." - Kevin nhanh chóng đẩy Rachel ra và hứng lấy. Và anh cũng đã bị trói lại như Kelly và Lily.

"Kevin, tại sao cứ lại là con nhóc đó? Tại sao em yêu anh mà anh cứ bênh con nhóc đó vậy???" - Jemma mím môi, nói với giọng ra vẻ mình bị nạn.

"Thứ nhất là con nhóc đó là bạn của tôi. Thứ hai là tôi không có yêu cô, còn ghét cô nữa là đằng khác. Thứ ba là tôi không có bệnh gì hết nhé." - Kevin nghiêng răng nói, ánh mắt chán ghét nhìn Jemma, những hành động trước kia Jemma làm với những nữ sinh muốn tiếp cận anh như là đánh đập, hăm dọa khiến cho họ sợ hãi mà chuyển trường, tất cả anh đều thấy hết nhưng khi hỏi bọn họ lại nói dối nên anh không thể buộc tội cả 3 cô ta được.

"Anh... Không! Tất cả là tại cô ta nên mới ra nông nỗi này, cô phải trả giá." - Nghe những lời từ Kevin bỗng nhiên trong lòng cô ta như bị đổ nát.

Jemma quay qua Rachel, ấn nút trên roi. Roi tự động cuốn lấy Kevin. Sau đó cô ta lấy dây roi khác mà vung tới tấp vào Rachel. Rachel phải tránh từng đường roi, nhìn xung quanh xem còn cách nào để tránh không thì thấy máy chủ, cái đầu bắt đầu suy nghĩ ra cái gì đó, cô cười cười rồi nhanh chóng chạy đến chỗ máy chủ. Còn Jemma đang điên loạn, thấy Rachel chạy đi cũng cố gắng chạy theo cho đến khi Rachel đi vào đường cùng. Cô ta cười hiểm đi đến gần.

"Cô thua rồi...! "

"Hah." - Rachel nhếch mép, chọc tức Jemma khiến cô ta nổi giận lên mà vung 1 đường thật mạnh xuống, ngay lúc đó Rachel nhanh chóng né đi. Đường roi nhanh chóng vung vào máy chủ khiến cho máy móc hư hỏng nặng. Các hoạt động ở đây đều dừng lại.

Còn cái lồng sắt bị bay lên đâu đó. Cả đám trong đó liền chạy ra đẩy Elly và Ann ra, cời trói cho Kelly, Lily và Kevin. Tình thế bỗng nhiên thay đổi.

"1 lũ vô dụng, đã cảnh cáo mà không nghe." - Eric nghiêng răng nhìn Jemma, Elly và Ann, trán cũng đã nổi gân. Hần ta nhìn qua Rachel lại nghĩ ra 1 ý gì đó.

Còn chỗ Rachel, nhân lúc Jemma đang hoảng loạn cô liền lấy roi quất vào cô ta. Rồi nhanh chóng chạy lại chỗ Kevin.

"Ta đến rồi đây." - Rachel lần lần tìm nút bấm trên roi.

"Àh àh... Rachel!! Cẩn thận!!!!" - Kevin vừa dứt lời thì Rachel bị 1 bàn tay túm tóc, kéo ngược lại, dây buộc tóc cũng đã bị tuột xuống. 1 cây dao nhọn kề sát cổ cô.

"Nếu tụi mày đi đến đây thì con nhóc này sẽ bỏ mạng đấy." - Eric hăm dọa, trợn mắt nhìn tụi nó.

Cả đám lo lắng cho Rachel, hiện giờ cũng ko biết nên làm gì nữa, tình thế lại lật ngược rồi.

Rachel nhìn thẳng thì thấy 1 thanh kiếm, cô liền cầm 1 phát mạnh vào tay Eric khiến hắn đau đớn mà bỏ tay ra. Rachel nhanh chóng lấy thanh kiếm, nhưng vừa chạm được đã bị Eric túm tóc kéo lại, cô chịu đau mà vồ lấy lại thanh kiếm.

"Xoạt" - Kiếm được vung lên, lần lượt từng sợi tóc bay theo đường kiếm. Rachel đã dùng kiếm để cắt tóc mình, ngay lúc đó cô liền chạy đến chỗ Kevin ấn nút còi trời cho anh rồi chạy đến chỗ cả đám, lúc này trong tay Eric vẫn còn chùm tóc của cô.

"Eric! Mày đã thua rồi." - Ken nghiêng răng nói.

"Rachel! Kevin! Hai người có sao không?" - Đám còn lại lo lắng cho cả hai.

"Không sao đâu." - Rachel cười trấn an.

"Chết tiệt..." - Eric vừa dứt lời thì...

"Đoàng" - Tiếng súng từ đâu phát ra, viên đạn ghim trúng ngực Eric. Cả đám nhìn lên trên lan can, là 1 người đeo mặt nạ đen, người đó thổi khói ở miệng súng rồi biến mất. Chưa khỏi ngạc nhiên thì thấy Eric loạng choạng lùi lùi rồi ngã xuống, tay ấn vào nút màu đỏ.

"Nếu ta chết!!! Thì các người phải chết theo ta." - Hắn ta nghiêng răng nói rồi bắt đầu ngã xuống sàn, máu đỏ dần lan ra.

"Éc éc éc phòng thí nghiệm chỉ còn 1' sẽ tự động phát nổ éc éc éc" - Xung quanh đột nhiên toàn đèn cảnh báo.

"Sắp nổ rồi!!! Mọi người chạy lên!!!" - Lynn hét lớn, Ken cõng Kevin lên và mọi người bắt đầu chạy ra ngoài.

Vừa chạy ra ngoài thì căn nhà hoang phát nổ tiếng khá to.

"Cuối cùng cũng đã an toàn." - Lynn nhìn vào và nói. Cả đám ôm nhau.

"Giờ chúng ta đi về thôi." - Kaito cười cười và cả đám bắt đầu quay bước đi cùng nhau.

...

...

"Bịch"

"RACHEL!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

2 ngày sau, tại nhà của tụi nó.

Rachel mở mắt, xung quanh là cảnh vật quen thuộc. Cô dụi mắt vài cái rồi ngồi thất thần ở đấy.

"Ah! Rachel mày tỉnh rồi đó hả?" - Kelly mở cửa, thấy Rachel tỉnh dậy liền vui vẻ đi đến cùng với Lily đang cầm đĩa táo đi đằng sau.

"Ukm, ủa mà sao tao lại ở đây vậy?" - Rachel quay lại hỏi.

"Thì vừa ra khỏi cái nhà thí nghiệm đó là mày bị ngã xuống rồi, tụi tao mới khiến mày về nhà đó. Mày ngủ được 2 ngày rồi!" - Kelly kể lại.

"Ồ..." - Rachel nói xong quay qua, mắt vô tình đập vào gương, nhìn cái bộ dạng bây giờ chả biết nói sao nữa, mái tóc đen tuyền dài bây giờ ngắn cụt ngắn, mà còn bù xù, nhìn trông khó coi thật.

"Đề tao cắt tóc lại cho mày." - Lily nhìn biểu hiện của cô liền hiểu chuyện. Nó lấy cái kéo và bắt đầu xèng..

~

"Đã xong hehe!" - Lily vui vẻ nhìn lại thành quả của mình.

"Gì đây? Đây là Rachel của tui sao??? Mày bị ài ài khen né vờ lai~" - Kelly ca 1 bản nhạc đầy buồn thảm.

"Mây tưởng mày là chim chắt?" - Rachel nhướn mày.

"Tao là chim, tao có thể bay" - Nhỏ vẫy tay bạch bạch như 1 con chim và bay ra khỏi phòng, để lại hai đứa nhìn nhò bằng ánh mắt khác người.

Ngày hôm sau tại trường.

"Héy hhey hey~~~~ cò hứ~~~~ #*%*%+đ+%-:~%" - Vừa vào lớp là đã nghe được giọng ca oanh vàng của anh Kaito nhà mình rồi.

"Trời ơi!!! Câm mồm dùm tao!!!" - Max và Kevin bịt tai lại.

Thật ra là mới này Max vừa mới nghe được 1 bài hát hay nên cho Kaito nghe thử, ai dè ảnh nghiện luôn và bây giờ...

"Im mồm ngay" - Kelly thồn luôn trái chuối màu vàng vào mồm Kaito.

"Mới sáng sớm đã nghe bò rống rồi." - Rachel đi vào lớp và nói.

Kevin nghe được giọng nói quen thuộc liền ngốc đầu dậy, liền đứng hình, mấy đứa còn lại cũng thế. (Trừ Kelly và Lily)

Mái tóc đen tuyền dài hay được cột cao giờ đã trở thành mái tóc ngắn cúp phồng, mái thưa, đeo 1 cái băng đô nơ, mặc đồng phục trường BM, hiện giờ trông cô rất dễ thương nha~

"Học sinh mới hả Lily?" - Max ngây thơ hỏi.

"Gì mà học sinh mới? Rachel đó! Không nhận ra hả?" - Lily khá ngạc nhiên.

"Hử???"

"Có cái gì đâu mà tụi mi ngạc nhiên vậy?" - Rachel khá khó chịu khi tụi nó nhìn cô như con thú lạ.

"Mi đi học với bộ dạng này làm cho tụi ta không nhận ra luôn." - Kaito vừa ăn trái chuối vừa nói.

"Rachel cute quá à." - Windy sáng mắt lên

Reng Reng

"Thôi vào lớp rồi, ổn định chỗ ngồi lẹ.% - Cả đám nháo nhào vào chỗ.

"Rachel à? Mi có ổn không?" - Kevin hỏi thăm.

"Ừ, ta ổn mà." - Rachel quay lại nhìn anh cười cười.

Giờ ra chơi.

"Ê, hôm nay giáng sinh ời đó. Tụi mi lại nhà ta chơi đi." - Kelly vui vẻ lên tiếng.

"Ok con dê..."

Chap này hơi ngắn xịu, huhu bỏ bê 1 tháng rồi, xin lỗi mấy bạn ạ TvT

Chương 29

Tối giáng sinh, tuyết phủ khắp thành phố. Ở mọi nhà đều có những cây thông toả sáng lấp lánh, ai ai cũng đều vui vẻ quây quanh gia đình để đón giáng sinh.

Qua nhà của tụi nó, hiện giờ tụi nó đã chuẩn bị xong bữa tiệc, giờ chỉ còn đợi tụi hấn đến để tổ chức thôi.

"Sao mấy cái người này đến lâu thế nhể?" - Kelly khó chịu lên tiếng.

"Xứ tới liền đây." - Rachel vừa cầm điện thoại vừa trả lời.

"Mày coi cái gì mà chăm chú quá vậy?" - Kelly bò qua chỗ Rachel ngó vào cái điện thoại.

"Teaser DNA ó, mai mấy oppa nhà tao comeback hí hí" - Rachel cười hả hê.

"Xí, lo mà đi ôm mộng mấy oppa Hàn Quốc của mày nữa đi." - Kelly chẹp miệng quay qua chỗ khác.

"Lily làm gì đó?" - Kelly đến chỗ Lily, nó đang hí hục làm gì đó.

"Quà giáng sinh đó." - Lily nháy mắt

"Cho thằng Max chó gì, biến đi con mê trai." - Kelly nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ rồi lại đi đến chỗ Lynn.

"Chị Lynn đang làm gì đó?"

"Chị đang ngồi đợi đó." - Lynn cười cười với Kelly rồi điện thoại reo lên. "Đợi chị xú, alo Ken hả? Bla bla bla..."

Lynn đi ra ngoài nghe điện thoại và bỏ Kelly tại đó.

- "TRỜI OI CÁI NHÀ NÀY MÊ TRAI HẾT RỒI!!!!" - Kelly gào thét đau đớn trong đầu.

"Ting Ting Ting"

"Tới rồi đó. Kelly đâu mở cửa." - Rachel vừa nhìn điện thoại vừa nói.

"Sao mày không mở đi mà kêu tao?"

"Tại mày rảnh rồi nhất đám mà."

"Tao không đi đó thì sao?"

"Thôi đi hai má. Thôi Kelly mở dùm đi nha." - Lily nhìn Kelly.

Thế là Kelly phải bắt lực đi ra mở cửa.

"Hế lô~" - Kaito hào hứng.

"Lô cái quần, biến vào nhà hết đi." - Kelly chỉ vào nhà.

"O kìa, khách lại mà mi nói gì kì vậy?" - Kaito gấn cổ cãi lại.

"Thế mi vào nhà không?"

"#7%-2-%84+5+&9" - Thế là cả hai cãi lộn với nhau, còn mấy đứa còn lại đi vào nhà, không quan tâm tới hai đứa này nữa.

Vào nhà, tụi hấn nhìn quanh nhà, trang trí đơn giản mà đẹp lắm nha, tạo cảm giác ấm áp nữa.

"Chào mọi người! Merry Christmas!" - Rachel vui vẻ nói.

"Merry Christmas" - Windy chào lại.

Cả đám vào bàn ăn.

"Woa đồ ăn ngon quá!" - Windy nhìn vào đồ ăn mà thèm thuồng.

"Mọi người ngồi vào hết đi. - Lynn lên tiếng.

Cả đám vào ngồi, cùng nhau ăn uống và nói chuyện trên trời dưới đất.

"Lily ăn món này đi." - Max gấp miếng thịt qua cho Lily.

"Cảm ơn nha hihi. Max ăn miếng này lun đi." - Lily gấp thêm đồ ăn qua chén của Lily.

"Thôi đi hai người kia, biết ở đây toàn dân FA không?" - Kaito trề môi.

"Xì, sao mi không chịu kiếm gấu để ôm đi mà nói 2 tụi ta." - Lily đáp lại.

"Bà Kelly kia, sao không tới với nhỏ đó luôn đi? Bình thường 2 tụi bây đánh nhau lắm mà." - Max hòa theo Lily và chỉ vào Kelly.

"Ê tui không liên quan à nha! Chỉ trò giẻ hả? Còn lâu tui mới lấy cái tên không nào toàn chế mấy cái thứ xàm quần đấy." - Kelly hùng hổ đáp lại.

"Nhỏ ngực lép kia? Mi nói ai chế mấy thứ xàm quần hả?" - Kaito gân cổ cãi lại.

"Mi nói ai lép hả??? Chết nè!!!" - Và thế là hai đứa này rượt nhau như 2 con khi.

"Ôi mệt thiệt." - Rachel lắc đầu nhìn 2 con khi đang làm trò con bò.

Sau khi ăn uống xong xuôi, cả đám đi ra ngoài sofa ngồi.

"Max nè... Merry Christmas!" - Lily đứng trước mặt Max, cúi đầu xuống và đưa qua 1 hộp quà.

"Cảm ơn Lily nha, Max cũng có quà cho Lily nè." - Max cười cười đưa lại quà cho Lily.

"Tụi bây tình cảm ghém, quà giáng sinh tao đâu?" - Rachel khoác vai Lily cười ranh mãnh đòi quà.

"Để hết tiệc rồi tao tặng." - Nó trả lời.

"Con mê trai Biển!"

"Chị với anh Ken có quà cho mấy đứa nè." - Lynn bắt đầu cầm quà phát cho từng người.

Những người còn lại cũng bắt đầu tặng quà cho nhau, chỉ có riêng Kevin là tặng thiệp cho mọi người, nhưng không tặng cho Rachel. Còn cô thì cũng thấy lạ nhưng cũng không quan tâm lắm.

Cả đám tám chuyện lâu ời là lâu.

Windy chạy ra cửa sổ, hí hửng như 1 đứa trẻ con:

"Tuyệt rơi kìa mấy cậu!"

Mọi người liền nhìn ra ngoài cửa, những bông tuyết rơi nhẹ nhẹ dần xuống đất.

"Ê ra ngoài chơi đi." - Rachel bỗng nghĩ ra ý tưởng táo bạo nào đấy liền lên tiếng.

"Không được, lỡ bị cảm thì sao hả?" - Lynn nghiêm túc nói.

"Nhưng mà..." - Rachel đưa ánh mắt cầu cứu sang Ken.

"Thôi, cho tụi nó ra ngoài chơi xịu đi. Lâu rồi mới được chơi tuyết mà." - Ken khuyên nhủ Lynn.

"Ừm, vậy chơi xịu thôi nha."

Chỉ đợi có vậy thôi, cả đám liền nhanh chóng chạy ra ngoài và bắt đầu chơi ném tuyết.

Còn Lynn cũng chạy ra chơi ném tuyết luôn (thế lúc nãy nhắc mấy đứa này làm gì vậy chị?)

Riêng Kevin chỉ đứng ngoài cửa quan sát mọi người, liếc từng người rồi dừng lại chỗ Rachel, nhìn cô cười đùa vô tư làm anh cũng vui theo. Làm anh nhớ lại nụ cười vô tư của Sophia, hồi trước Kevin cũng đã cùng với mọi người chơi rồi, lúc ấy có Sophia, thời gian ấy rất vui vẻ.

"Bộp" - 1 cục tuyết trúng ngay mặt Kevin.

"Mi làm gì mà thân thơ ngồi đó vậy? Ra chơi chung nè." - Thủ phạm của cục tuyết đó chính là Rachel.

"Ta không có hứng." - Kevin phủi tuyết trên mặt đi.

"Vui mà." - Rachel ngồi cạnh Kevin. "Cảnh tượng này giống như hồi đó quá nhỉ? Lúc đó chị Sophia chơi sung lắm luôn." - Cô chống cằm, mỉm cười nói.

"Ừm."

Cả hai im lặng nhìn mọi người chơi nặn người tuyết.

"Rachel nè, merry xmas." - Kevin móc ra 1 hộp quà nhỏ.

"Quà cho ta á hả? Mon nha." - Rachel chớp lấy và mở ra, là 1 cây kẹp nhỏ và 1 tấm thiệp Giáng sinh.

"Đáng yêu quá à~" - Cô trầm trồ nhìn cây kẹp.

Anh lấy cây kẹp và kẹp lên tóc cô.

"Dễ thương hơn rồi đó." - Kevin mỉm cười.

Rachel không nói gì, nhìn vào Kevin, mặt hơi hơi đỏ lại và nhìn sang chỗ khác.

"Cảm ơn..."

Kevin xoa đầu Rachel, cô cúi đầu xuống và cứ để cho anh xoa đầu, không hiểu sao cô lại muốn anh làm thế nữa...! Tim Rachel bỗng đập nhanh hơn, mặt đỏ rực.

"Hai người kia! Ra đây chơi chung đi." - Jack hét lên.

"Ra chơi đi" - Rachel bừng tỉnh, nắm tay Kevin và đi ra chung với tụi nó.

Hôm nay đúng là 1 buổi Giáng sinh ấm áp.

Tôi mất nha mấy bạn iu, nhớ đề cử truyện của mình nhé!!!!

18/9/2017

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mọi người chơi ném tuyết đã thôi, đến khi thấm mệt mới quay vào nhà.

Vào trong nhà tụi nó với tụi hấn ngồi 1 chỗ ở đó. Rachel đi vào trong bếp trở tãi làm bánh, vừa mới phát biểu ý kiến thôi mà đã bị mọi người phản đối quá trời quá đất. Thế là chị Rachel nhà mình giận dỗi ngồi tự ki 1 góc, Lynn vì thấy thương Rachel nên liền cho em nó trở tãi xịu, thế là Rachel nhảy cẫng lên và chạy vào bếp. Vì để an toàn cho nhân loại nên Lynn đề cử Kelly vào bên trong giám sát.

Hai đứa vào đó được 5' thì cãi lộn um xùm hết luôn. Sau đó Kelly tức giận chạy ra ngoài, và Kevin phải thay thế Kelly để giúp cho Rachel.

"Mi cho nhiều đường tý đi."

"Ồm ồm."

Trong lúc đó, Lynn và Ken ngồi đối diện với Lily và Max, còn 4 người kia thì đang tranh luận cái gì đó.

"2 đứa quen nhau bao lâu rồi?" - Lynn hỏi.

"Dạ mới quen hơn 1 tuần ah." - Lily trả lời.

"Thế hai đứa có cưới nhau luôn không?"- Ken xen vào hỏi.

"Anh này, chúng nó còn đi học mà cưới gì?" - Lynn nhéo mạnh eo của Ken.

"Khi nào ra trường với cả tụi em phải chờ thêm 2 cặp đôi nữa anh chị ơi." - Lily cười mỉm rồi nhìn sang Kelly và Kaito đang cãi nhau rồi sang Rachel và Kevin đang ở trong bếp.

Lynn nhìn theo ánh mắt của Lily, ngầm hiểu ý của nó, cả hai liền cười với nhau. Còn Ken và Max thì chả hiểu gì.

Một lúc sau, Rachel đem cái bánh ngọt ra và để trên bàn. Mọi người liền tập trung lại chỗ cái bánh.

"Ê Rachel, ăn được không mấy?" - Kelly nhìn cô như kiểu nghi ngờ.

"Thì này ăn thử đi." - Rachel đáp lại.

Cả đám cầm đĩa lên, ăn thử một miếng.

"Cũng được đấy chứ."

"Ờ hơn mấy cái hồi lần hihi."

"Cảm ơn."- Rachel chồm qua nói nhỏ với Kevin.

*

Lúc này Windy và Jack đã đi về nhà. Còn Kevin, Kaito và Max ở lại với lý do khá là củ chuối: làm biếng về nhà.

"Này mấy đứa, qua giáng sinh chúng ta về Việt Nam nhé." - Lynn lên tiếng.

"Êh? Em còn muốn ở đây cơ." - Rachel vừa nghe như sét đánh ngang tai, cô còn chưa quấy đã mà.

"Không được, ở đây 5 tháng rồi đó, ba mẹ sẽ tìm thấy sớm thôi, lo mà về nhà đi, chứ bị ba mẹ qua đây bắt về là toi đấy." - Lynn từ từ giải thích. "Đúng rồi, còn cả Kevin, Kaito và Max nữa! Ba đứa cũng trốn qua phải không?"

"Vâng ạ, sao chị đoán hay quá vậy?" - Kaito gãi đầu.

"Gia đình mấy đứa cũng làm rằm lên đấy."

"Ôh! Thế là bọn mi cũng trốn đi như ta á hả?" - Kelly cười toe toét.

"Ồm."

"Haha đồng bọn." - Nhỏ quánh tới tấp vào vai của Kaito.

"Nói chung là mấy đứa về Việt Nam được hok? Cả 6 luôn á!"

"Về thì về thôi, dù sao ở đây chả còn gì chơi." - Lily chặc lưỡi.

Sau đó cả đám tám chuyện tiếp.

Rachel ngồi đó, ngả đầu về hướng này đến chỗ khác rồi tựa lên vai của Kevin rồi ngủ luôn, anh nhìn sang cô rồi tựa lên đầu cô mà ngủ luôn.

Sau đó bắt đầu giải tán, nhưng không ai lên phòng ngủ hết, cả đám ngủ ở dưới nhà hết luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Mấy ngày hôm sau tại sân bay.

"Huhu mấy cậu đi rồi ai mà chơi với tớ đây huhu." - Windy khóc lóc thảm thiết.

"Huhu tớ cũng không muốn xa cậu đâu, xa nhau rồi ai mà ăn hiếp cái tên Kaito với tớ đây." - Kelly cũng khóc lóc thảm thiết và ôm chầm Windy.

"Thôi đi hai người, diễn sâu quá rồi." - Jack tách 2 đứa này ra, nãy giờ người ta nhìn tụi này bằng ánh mắt khác người ghê luôn.

"Khi nào rảnh tụi tớ sẽ qua thăm 2 cậu hihi." - Rachel nói.

"Nhớ nha~" - Windy mặt buồn rười rượi nói.

"Thôi lên máy bay đi mấy đứa." - Lynn gọi.

"Vâng~" - Cả 6 đi lên máy bay.

Máy bay bắt đầu cất cánh, Kevin ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ, nhìn xuống dưới, vẫn còn thấy Windy và Jack đang vẫy tay ở dưới. Anh cũng ko ngờ là mình đã ở đây được 5 tháng rồi. Bên đây anh đã gặp được bạn bè, những sự kiện kì ảo, và rất nhiều thứ khác nữa... Nhưng đặc biệt hơn là anh đã gặp được bạn thân là con gái.

"Nghĩ cái gì mà đắm chiêu dữ vậy?" - Rachel đi đến ngồi cạnh Kevin.

"Nghĩ gì đâu, mà ai cho mi ngồi cạnh ta hả?"

"Ta thích đấy, thì sao?"

"Ủầy, lúc đầu khi quen mi ta còn thấy mi còn ý tứ này nọ, mà khi thân nhau mới thấy mi nhây kinh." - Kevin trề môi nói.

"Tại mi là đồng bọn của ta mà hihi, ta với mi cũng nhiều sở thích chung lắm nha, thích BTS nè, anime nè..." - Rachel liệt kê ra.

"Ta thích anime hồi nào?"

"Hôm bữa mi xem đó chỉ?"

"À lúc đó là ta nể mi hồi nhỏ cho ta thấy được ánh sáng nên mới vậy đó." - Kevin nói nhỏ dần dần.

"Mi nói cái gì mà ta không nghe gì hết vậy?" - Rachel nhăn mặt.

"Thôi không có gì đâu." - Kevin xoa đầu Rachel.

"Cái tên đáng ghét" - Rachel liếc mắt lên Kevin.

[Về Việt Nam là nói tiếng Việt nhé]

Trải qua 7 tiếng trên máy bay, cuối cùng tụi nó cùng tụi hấn đã về Việt Nam. Lúc này đã là 18h00.

"Việt Nam!!! Ta đã trở về rồi đây!!!!"

"Thôi đi con này." - Nguyệt Nhi (Rachel) kéo Ngọc Linh (Kelly) lại.

"Lên xe về thôi 3 đứa." - Nguyệt Như (Lynn) lấy xe oto ra.

"Vậy còn 3 tên này thì sao ạ?" - Nhật Anh (Lily) chỉ vào tụi hấn.

"Tụi ta chờ tài xế." - Lâm Phong (kaito) trả lời.

Và sau đó hai bên nhà ai về nhà nấy.

Trên xe.

"Sao tao lo khi về nhà sẽ bị ăn chửi quá à." - Nhật Anh lo lắng nói.

"Có gì đâu! Có gì thì tao, mày với con Nhi chịu chung." - Ngọc Linh hồn nhiên nói.

"Moá mải"

Nguyệt Như đưa Ngọc Linh và Nhật Anh về rồi cùng với Nguyệt Nhi về chung đến nhà.

Biệt thự Trịnh gia.

Cả hai nuốt nước bọt cái ực, nhìn vào căn biệt thự không thay đổi nhưng có điều là sát khí hơi bị nhiều.

"Sao em cảm thấy có cái cảm giác không lành nhỉ?" - Nguyệt Nhi lạnh xương sống.

"Vào đi." - Nguyệt Như đẩy cô vào bên trong.

Vào bên trong thì cả hai đã thấy 2 đại boss đang ngồi chiếm chỗ trên sofa.

"Chào pama ạ." - Nguyệt Nhi cúi đầu lên tiếng.

"Về rồi à? Sao không ở bên luôn đi." - Ông Trịnh lạnh lùng nói.

"Vâng ạ~"

"Mau đưa hành lý cho quản gia rồi ngồi vào đây nhanh." - Bà Trịnh tiếp lời

Và sau đó.

"×€_÷°_°√_•×¢×`_÷£đhwłhuwbđjud-#-đ-;"

"×£÷€÷_°•√_•_•×°×€×€×£×¥×~≡`="

....

Hiện tại là cô đang bị pama "đọc rap" liên hồi và có khả năng không dừng lại. Nhi liếc sang Nguyệt Như thấy cô đang đứng 1 góc cười cười càn khiến Nhi tá hỏa lên.

Thế là hơn 1 tiếng sau mới hết cái trận chiến này.

Và ông bà Trịnh qua nói chuyện hỏi thăm Nguyệt Như, bơ cô luôn.

Nguyệt Nhi buồn bã đi lên lầu, vừa vào phòng liền nhảy lên chiếc giường thân yêu của mình. Cô lấy điện thoại và điện video cho Ngọc Linh và Nhật Anh.

_Nhi Nhi (Rachel): Ê tao mới bị tằm 1 trận rồi, bên tụi bây có bị gì không?

_Linh Lém Linh (Kelly): làm gì mà không, xem nữa là tao bị cắt luôn cái thê tính dưng luôn kìa.

_Anh Lùn (Lily): Tao cũng bị như tụi mày nè, pama kinh khủng lắm luôn.

_Nhi Nhi (Rachel): Haizz mệt dễ sợ, mà tụi mày có liên lạc với 3 tên kia không?

_Linh Lém Linh (kelly):Chưa.

_Anh Lùn (Lily): Ê mai có đi học không? Tao nhớ cái lớp của tụi mình quá ả.

_Nhi Nhi (Rachel): làm gì mà không có! Tao muốn gặp đồng bọn của tao vãi luôn.

...

Cả đám bàn này bàn nọ rồi tắt, Nguyệt Nhi xuống dưới nhà. Đến chỗ pama của cô.

"Papa à~"

"Rồi biết, ta đăng kí học dùm con rồi." - Ông Trịnh đọc báo và nói.

"Ừ sao papa biết hay quá vậy?" - Nguyệt Nhi khá ngạc nhiên.

"Chị con có bàn về vụ này rồi, mai con đi học được rồi đó."

"Vâng ạ~"

Ngay lập tức, cô lên phòng nằm ngủ.

Không biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

Chương 32

Ngày hôm sau, Nguyệt Nhi thức dậy, cô vươn vai vài cái rồi nhảy ra giường, ra ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu vào khiến cô rất dễ chịu.

Cô đi vào nhà với tâm trạng thoải mái, và nhìn vào đồng hồ...

6h54...

Và sau đó...

À không có sau đó nữa...

...

Ngoài trường học.

"Ê tụi mình bỏ con Nhi lại có sao không vậy?" - Nhật Anh khá lo lắng cho cô.

"Tại nó khoá cửa mà." - Ngọc Linh đáp lại.

"Hế lu tụi mi~" - Tụi hấn cuối cùng đã đến.

"Ủa tụi mi học ở đây luôn á hả?" - Ngọc Linh hỏi lại.

"Chứ gì nữa hehe, Nhật Anh à bla bla..." - Minh Trí (Max) trả lời Ngọc Linh rồi qua tình cảm với Nhật Anh.

"Nguyệt Nhi đâu?" - Nhật Nam (Kevin) nhìn lui nhìn dọc không thấy cô đâu, liền hỏi lại.

"À nó chưa lại... Cô vào rồi kia, vào lẹ lên."

Tụi nó cùng tụi hấn vào lớp giới thiệu về mình rồi sắp xếp chỗ ngồi.

"Nhi tỷ tỷ đâu?" - Thiên Vy - lớp trưởng của lớp ngó qua hỏi tụi nó.

"Chưa tới."

Trong lúc đó, Nguyệt Nhi đang chạy bộ cực nhọc đến trường, may là mặc váy nên khá dễ cử động. Sáng thức trễ chà ai kêu hết, còn cái cửa thì không mở ra được nên cô phải lấy dây thừng trèo xuống dưới. Rồi cái xe bị 2 con bạn chạy mất luôn. Chả kịp bắt taxi nên chạy bộ luôn.

"Mới ngày đầu mà xui xẻo vãi!!!!"

Cuối cùng cô cũng đã tới trường, lúc này là 7h30 rồi, trường khá là xa luôn.

Nhưng mà cổng trường đã bị đóng lại.

"Hình như ngoài sau trường còn 1 cái lối thì phải" - Nghĩ là làm, cô liền chạy ra ngoài sau trường.

"Ê cái cậu kia!! Đi học trễ đúng không? Tên gì nói lẹ!" - Vừa mới chui qua xong thì bị 1 tên nào đó thấy, cô định chạy đi thì cánh tay bị tên đó kéo lại, Nguyệt Nhi nhìn sang thì thấy trên tay của cậu ta là khẩu hiệu của sao đỏ.

"Bỏ ra nhanh!!!"

"Cậu phải đọc tên rồi tôi mới cho cậu đi." - Cậu sao đỏ quyết tâm không bỏ ra.

"Tên sao đỏ này thèm đòn thì phải" - Đây là suy nghĩ của cô lúc này, sáng sớm đã gặp toàn chuyện gì rồi mà còn gặp cái thứ này nữa, đến khi tức nước vỡ bờ... Cô nắm lại cái tay tên đó và...

...

Lúc này đã hết tiết 1, cô nhanh chóng chạy lên lớp.

"Này cậu kia! Cậu ở lớp nào vậy hả?" - Thiên Vy ngăn cản không cho cô vào.

Hiện tại là cô đang đeo kính ngó với cắt tóc ngắn nên lũ đồng bọn này không nhận ra là phải rồi.

"Ồi Nhi ơi~ mày tới rồi đó hả?" - Ngọc Linh chạy ra cười toe toét nhìn cô.

"Nhĩ? Nhi á hả?" - Thiên Vy hỏi lại. Nguyên cái lớp nhìn qua tụi nó.

"Á Nhi! Lâu rồi không gặp mày." - Nguyên cái đám lo nhoi quay quanh cô.

"Ê bây có mua quà cho tao không?" - Tuấn Anh vừa hỏi vừa chìa tay đòi quà.

"Bên có vui không?"

....

Sau khi họp báo này nọ xong thì trống đánh vào lớp, Nguyệt Nhi lon ton đi vào chỗ

"Ủa tụi mi cũng học ở đây hả?

"Ừ đó" - Lâm Phong (Kaito) đáp lại.

"Ồ vậy vui rồi hehe." - Nguyệt Nhi cười toe toét.

Giờ ra chơi, 6 tụi nó đi ra ngoài, tụi nó đi đến sân thượng, nơi mà hay tập trung.

Trên đó đang có 4 người, 1 người con gái và 3 người con trai đang nói chuyện với nhau, nghe tiếng mở cửa nên quay lại.

"Chào mấy đứa~"

"Ah! Chị Linh và chị Anh kia đây." - Trọng Nhân và Thành Đạt vui mừng bay đến chỗ tụi nó.

"Nhi tỷ tỷ đâu rồi 2 chị? Đám người này là ai đây?" - Ái Thy đi đến và chỉ vào tụi hấn cùng với Nguyệt Nhi.

"Nhi tỷ tỷ của chúng bây kia." - Nhật Anh chỉ chỉ vào cô.

"Cái gì???" - Bọn kia ngạc nhiên đồng thanh hỏi

"Chị mày đây. - Nguyệt Nhi bỏ kính ra, lúc khi bỏ ra mới thấy giống a.

"Ủa mà sao tóc chị ngắn rồi? Bình thường chị ghét tóc ngắn lắm mà!" - Trọng Nhân tò mò hỏi

"Chị mày thích được không." - Cô trả lời, thật ra cô chả muốn nhắc tới chuyện đó 1 tý nào cả.

"À còn đây là đám bạn chị mới quen ở Anh, là người Việt á nha, tên này là Hà Lâm Phong nè, còn tên này là Vương Minh Trí bạn trai của Nhật Anh, còn đây là Nguyễn Nhật Nam" - Ngọc Linh giới thiệu.

"Còn đây là Trần Trọng Nhân, Bùi Thành Đạt và Đỗ Ngọc Ái Thy."

"Hửm? Chị Nhật Anh đây có bạn trai rồi đó hả? Ai mà ăn ở tốt dữ vậy? Em còn định rước chị về mà~" - Thành Đạt meo máo.

"Nhưng có người rước chị trước rồi, phải hơn anh" - Nhật Anh ôm lấy cánh tay của Minh Trí.

"Vậy còn cái tên gì đó đang đứng xoay mặt là ai vậy?" - Nguyệt Nhi chỉ chỉ người phía sau Ái Thy

"À em đang băng bó thôi, tên là Võ Thanh Thiên ah."

Nghe nhắc đến tên mình, hấn liền quay lại, khuôn mặt của hấn hiện giờ rất khó coi, mắt bị bầm tím, mũi thì chảy máu...

"Cậu chính là..." - Thiên chỉ vào Nguyệt Nhi

"Gi vậy?"

"Nè Ái Thy, cậu ta, là cậu ta đã đánh tôi ra nông nỗi này đó." - Hấn tức giận nói.

"Thì ra cậu là cái tên sao đỏ hồi sáng á hả? Cho chờ cái tội sáng chặn đường tôi." - Nguyệt Nhi chạt lưỡi.

"Đã không xin lỗi mà còn nói vậy hả???" - Hấn tiến tới, mặt hầm hầm định đánh

"Cậu thử đánh xem, hồi con mắt còn lại tím đây." - Cô khoanh tay cảnh báo.

"Vào nào!!"

"Thôi thôi được rồi." - Nhật Nam kéo cô quay lại, lúc đó cô định đánh tên đó cho nhừ tử vậy mà...

"Nè, bỏ ra coi." - Nguyệt Nhi vùng vẩy, nhưng làm sao có thể thoát ra khỏi được, anh mạnh hơn cô nhiều hơn mà.

"Im lặng đi." - Anh nắm tay cô lại.

Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đang được nắm, im lặng, mặt bỗng nhiên thoáng đỏ.

"Mình bị sao thế này?"

"Được rồi... Ta không đánh nữa... Mau bỏ ra đi..." - Nguyệt Nhi nói nhỏ nhẹ, mặt vẫn còn đỏ, quay sang chỗ khác.

"Xuống dưới đi." - Anh vẫn còn nắm tay cô và kéo cô đi, cô vẫn cúi đầu đi theo anh.

Và cái đám kia thì ngạc nhiên đủ kiểu (Ái Thy, Trọng Nhân, Thành Đạt, Lâm Phong, Minh Trí cùng Ngọc Linh).

"Có phải là nó không vậy?"

"Ăn nói nhỏ nhẹ? Nghe lời người khác? WTF? Anh ta là ai mà có thể thuần phục được chị ấy vậy?"

"Đại ca tương lai của chúng bây đó." - Nhật Anh nói nhỏ, chẳng ai nghe hết, rồi nó nở nụ cười.

Còn Thiên thì vẫn chôn chân đứng đó.

"Hừ, cậu đợi đấy con nhóc kia!! "

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

* GTNV:

Trần Trọng Nhân: 16 tuổi, là đàn em của Minh Huy (anh trai cô). Thân với Nguyệt Nhi, tính cách lóc chóc, nhoi nhưng ngẫu rất đúng hoàn cảnh. Tên này cùng với Thành Đạt nghe lời tụi nó lắm a~. Đụng vào là xác định.

Bùi Thành Đạt: 16 tuổi, bạn của Ái Thy và Trọng Nhân, 2 tên này tính cách khá giống nhau, cũng lạnh chanh loca chóc.

Đỗ Ngọc Ái Thy: 16 tuổi, tính cách khá là điềm tĩnh và lạnh lùng, luôn luôn bảo vệ Ngọc Linh và Nhật Anh âm thầm (Nguyệt Nhi sai ý).

Sau khi Nhật Nam cùng Nguyệt Nhi đi đâu đó, Thanh Thiên cũng đi luôn, thì tụi hấn cùng với 3 đứa kia làm quen.

"Anh Phong hay thật, quen được chị Ngọc Linh luôn. Bình thường mấy người kiểu như anh là bị chị ý tẩy rồi"

- Thành Đạt ra về ngưỡng mộ.

"Tại sao?"

"Nhìn anh kiêu căng thế kia mà."

"Ủầy tên này bị chị tẩm quai mà, cùng với Windy ý." - Ngọc Linh cười vô tư.

"Windy?" - Thành Đạt hỏi lại.

"Đồng bọn của chị đó, cả Jack nữa."

"Lúc này em thấy anh Nhật Nam quen quen sao ý, như kiểu đã gặp ở đâu thì phải." - Trọng Nhân cố gắng suy nghĩ gì đó.

"Em của chị Linh Lan (Sophia)." - Nhật Anh trả lời.

"Hử? Em trai của đại tỷ đó hả? Lâu rồi không nhìn thấy trông khác hẳn nhì." - Ái Thy này giờ im lặng mới lên tiếng

"Thôi xuống dưới nào." - Minh Trí nói, rồi cả đám đi xuống.

Lúc đó, ở chỗ Nhật Nam và Nguyệt Nhi ngoài vườn hoa của trường.

"Nhăm nhăm ngon quá à~" - Nguyệt Nhi ngồi cạnh anh, ăn bánh ngon lành.

"Đúng là ham ăn mà." - Khoé môi Nhật Nam khẽ nhếch lên.

"Nè, anh là em trai của chị Linh Lan thật hả?" - Nguyệt Nhi quay qua hỏi

"Chứ không lẽ là giả." - Anh trả lời, giọng có chút buồn.

"Mà hồi đó chúng ta có gặp nhau không nhì? Tôi chả nhớ nổi." - Nguyệt Nhi trầm ngâm suy nghĩ.

"Có, khoảng 2 lần ấy." - Nhật Nam trả lời rồi nhìn lên bầu trời trong xanh.

"Chị ấy đi lâu rồi nhì?"

"Ừ." - Sắc mặt anh tối đi.

Cô im lặng, ko tiếp tục câu chuyện nữa. Cô liếc mắt nhìn anh thì thấy vẻ buồn buồn trên gương mặt đều cáng ấy (có mỗi Nhi tý nghĩ vậy thôi à:v), trông anh rất cô đơn, càng khiến cô cảm thấy có chút thương thương.

"Vào lớp thôi." - Nguyệt Nhi khẽ nói, anh nghe theo rồi cả hai đi vào lớp.

Vào lớp, lớp 11B4 này vẫn ồn ào như bình thường.

Bây giờ chỗ ngồi đã có tý thay đổi.

Nguyệt Nhi - Nhật Nam

Ngọc Linh - Lâm Phong

Nhật Anh - Minh Trí

"Tại sao ta phải ngồi với mi mãi vậy hả???" - Ngọc Linh lớn tiếng.

"Bộ mi tưởng ta thích ngồi chung với mi chắc?" - Lâm Phong không vừa đáp lại.

- ÷£_¢_ -đ-đ-%-3748291 - Lại cãi nhau như thường ngày rồi.

"Minh Trí nà, hôm nay tụi mình đu chơi ở đâu đây?" - Nhật Anh ôm lấy cánh tay của Minh Trí mà hỏi.

"Nhà sách hay là quán ăn?" - Hấn dụi dằm hỏi lại.

"Nhà sách đi nha"

Trong khi cặp kia đang cãi lộn thì cặp này ngọt ngào khôi nói, khiến cho nguyên cái lớp nhìn tụi nó mà xì xào.

"Thiên Vy oi ới ới, tao mới mua được album Love YourselfHer nè, full ver luôn á." - Nguyệt Nhi nhanh nhẩu nói.

"Woa! Tao còn chưa dành dụm đủ nữa huhu. Mà y sướt quá à." - Thiên Vy khóc rống.

À quên nói với mọi người thật ra lớp trưởng là ARMY, do cô đào tạo đấy nhé >:3

"Mày còn thiếu bao nhiêu, để tao cho mày vay."

"Huhu Nguyệt Nhi ơi mày là thần sáng thế của đời tao~"

Ra về, cặp Minh Trí và Nhật Anh nhanh chóng đánh lẻ mà đi.

"Cái con mê trai bỏ bạn này." - Ngọc Linh và Nguyệt Nhi thầm chửi nó.

"Chào anh chị!!" - Bọn Trọng Nhân nhanh chóng đến chỗ tụi nó.

"Nè, tụi mày đem cái thằng cô hồn này làm gì vậy?" - Nguyệt Nhi khó chịu chỉ vào Thiên.

"Cậu nói cái gì đó?" - Hấn lên tiếng.

"Chị mày lớn hơn mày 1 tuổi đấy nhé, đừng có mà xưng hô ngang hàng." - Nguyệt Nhi khoanh tay, lại gần hấn vênh mặt mà nói.

"Thì sao hả? Lớn tuổi thì kệ chứ! Đã lùn mà còn bạo lực, bà chị có phải là con gái không vậy?" - Hấn đáp lại.

"Tại chú mày dám kiếm chuyện với chị mày đây mà. Xem này, nhìn to con như thế này mà lại bị một đứa con gái đánh muốn vô viện, có thấy nhục không hả?"

"..." - Hấn không còn lời gì để nói lại nữa, đành ngậm cục tức mà đi.

Từ trước tới giờ chả ai dám cãi lời hấn hết. Gái theo àm àm còn không để ý, thế mà giờ đây lại bị 1 đứa con gái xúc phạm đến lòng tự trọng mà ko thể nào trả thù được.

Bài "Shape of you" vang lên, Ngọc Linh liền lấy điện thoại ra.

"Ai điện vậy?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Papa điện." - Nhỏ trả lời rồi nghe điện thoại.

_Alo?

_.....

_Vâng ạ. - Nhỏ liền tắt máy rồi quay sang nói với tụi nó.

"Papa kêu tao về, thôi tao về trước nha."

Sau đó nhỏ cất bước đi.

"Vậy thôi tụi mình về luôn đi." - Nguyệt Nhi nói với Nhật Nam và Lâm Phong rồi quay qua bọn Trọng Nhân." 3 đứa đi theo chị đến chỗ anh hai đi."

"Vâng ah."

Trong lúc đó Ngọc Linh vẫn còn trên đường đi. Nhỏ đi qua 1 con đường khá vắng vì đường đó sẽ về nhà nhanh hơn.

"Mình vẫn chưa có đi đường này bao giờ, để đi thử cho biết" - Nhỏ tự độc thoại 1 mình rồi bước đi tiếp.

Nhưng có điều là nhỏ không hề biết từ lúc vào con đường đó thì đã có 1 bóng đen đang theo dõi. Cái bóng đen ấy bước đến từ từ đến chỗ Ngọc Linh. Đến khi nhỏ nghe thấy tiếng động lạ liền quay lại thì bị chụp thuốc mê, đầu óc dần mê muội, trước khi bất tỉnh nhỏ cảm thấy mình bị vác đi đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Nguyệt Nhi cùng bọn Trọng Nhân đi đến 1 căn biệt thự - là chỗ ở của Trọng Nhân, Thành Đạt và Ái Thy và cả anh trai của cô nữa.

Cô đi vào bên trong, mọi thứ cũng chẳng thay đổi gì sau mấy tháng không đặt chân đến đây. Tham quan xung quanh xíu rồi lên lầu, đến căn phòng cuối cùng.

"Mấy hôm nay anh ấy có ra ngoài không?" - Nguyệt Nhi quay sang hỏi Ái Thy.

"Anh ấy chỉ ra khỏi nhà vào ban đêm đến hộp đêm thôi." - Ái Thy trả lời rồi sau đó cùng 2 nhóc kia đi xuống nhà.

Nguyệt Nhi thở sâu 1 cái rồi mở cửa vào bên trong.

Căn phòng tối thui, chỉ có ánh sáng mặt trời chiếu qua rèm cửa, căn phòng rất bề bộn, cô nhìn mà ngán ngẩm, rồi tiến thẳng đến chiếc giường có 1 người đang ngủ ở đó.

"Anh hai à, thức đi." - Nguyệt Nhi lay lay Minh Huy.

"Ủm.." - Bên kia có phản ứng, ngóc đầu lên nhìn cô tý xíu rồi kéo cô nằm xuống luôn.

"?? Anh bỏ em ra nhanh, em sẽ cù léc anh đó." - Nguyệt Nhi cười gian xảo rồi bắt đầu cù léc.

"Hahaha... Mau dừng... lại... Hahah." - Minh Huy đẩy cô ra chỗ khác.

Anh đứng dậy mặc áo vào rồi bật đèn lên.

"Nhóc con về rồi đó hả?" - Minh Huy xoa đầu Nguyệt Nhi.

"Về ời đó, về để quản anh đó." - Cô phồng má nói.

"Anh có làm gì đâu mà quản." - Anh nhìn cô bằng ánh mắt vô tội.

"Em nghe Ái Thy nói là anh hay đi vào hộp đêm, chắc là đi cặp kè với gái đúng không?" - Nguyệt Nhi nhìn anh bằng ánh mắt dò xét.

"Làm gì mà có, anh chỉ chung thủy với em, Như và Linh Lan thôi." - Minh Huy cười cười

"Heh, còn nhớ đến em đấy à?" - Ngoài cửa có 1 tiếng nói vang lên, Nguyệt Nhi và Minh Huy nhìn qua.

"Nhu! Lâu quá không gặp em" - Minh Huy cười nhìn Nguyệt Như

"Em tưởng là anh chỉ còn nhớ có mỗi Nhi chứ." - Nguyệt Như trề môi đi vào bên trong.

"Hah sao mà anh quên được cô em gái đánh đá này chứ."

"Vậy thì tốt, mà em hỏi cái này nè." - Nguyệt Như trầm ngâm 1 lúc. - Hôm kia, khi còn ở trong phòng thí nghiệm, là anh đã bắn tên Duy (Eric) đúng không?

Minh Huy im lặng nhìn Nguyệt Như, mắt hiện rõ nét cười.

"Đúng đấy, thông minh phết, đúng là em gái anh mà."

"Mà anh đã biết hấn ta là hung thủ hồi nào vậy? Em nhớ lúc đó anh bị hấn đánh cho bất tỉnh rồi mà."

"Em có chắc lúc đó anh đã bất tỉnh không?" - Minh Huy tối mặt lại.

Nghe ngóng 2 anh chị nói chuyện với nhau, Nguyệt Nhi cũng hiểu được tất cả mọi chuyện, thì ra người đeo mặt nạ đã bắn Khánh Duy chính là anh.

Lúc này Ngọc Linh đã tỉnh dậy, nhỏ chớp mắt vài cái rồi định thần lại, mới biết là tay đã bị trói lại.

Phía trước là 1 cái bàn phẫu thuật, bên cạnh có rất nhiều loại dao kéo. Trên cái bàn ấy dính đầy máu.

Bên cạnh Ngọc Linh là ba em gái khoảng 11 tuổi cũng đang bị trói tay, chúng đang run rẩy vì sợ hãi.

Nhìn xung quanh có rất nhiều tay chân con người, là thật hết đấy!!! Mới hiểu rằng mình đang ở 1 chỗ rất nguy hiểm và có nguy cơ lên thót. Nhỏ bắt đầu sợ hãi.

Bỗng cửa mở ra, nhỏ nhìn lên, là 1 người đàn ông to xác.

Nhìn khá quen quen...

Hình như nhỏ đã gặp ông ta ở đâu đó.

"Tiếp theo..." - Giọng ông ta gấp gáp, nhanh chóng đi đến bàn mổ, cầm một con dao và mài.

"Két... Két... Két"

Tiếng mài dao vang lên khiến cho nỗi sợ càng lớn, Ngọc Linh bắt đầu ứa ra nước mắt, lũ trẻ run sợ.

Tiếng mài dao lại dừng, khoảnh khắc đáng sợ đã tới, hắn ta tiến đến, kéo 1 bé gái lên, nó la um xùm và vùng vẫy nhưng không thể nào thoát khỏi được hắn.

Hắn ta ném bé gái ấy lên bàn, cầm con dao lên và...

-"AAAAAAAA!!!!!!! ĐỪNG MÀ!!!! ĐỪNG MÀ!!!!!"

Ngọc Linh chứng kiến hết tất cả, đây là lần đầu tiên nhỏ thấy cái cảnh tàn bạo này, chắc hẳn nó sẽ ám ảnh nhỏ suốt đời.

Nhỏ vô tình đề người vào bức tường thì 1 cánh cửa nhỏ mở ra, không suy nghĩ nhiều, Ngọc Linh nhanh chóng thông báo nhỏ với hai cô bé bên cạnh.

"Đây hai em, hai em có muốn ra khỏi đây không?" - Ngọc Linh nhẹ nhàng hỏi.

"Vâng vâng ạ." - 1 cô bé trả lời.

"Vậy bây giờ chúng ta hãy chui qua đây đi, không thôi sẽ lên thớt đấy, nhanh đi." - Nhỏ nói gấp gáp.

Hai cô bé kia ngừng khóc, liền nhanh chóng theo nhỏ đi vào cái cửa nhỏ đó.

Ngọc Linh dùng đầu để đóng cửa lại, rồi sau đó vẩy vẩy cái túi, từ cái túi rút ra cái phi tiêu mà hôm trước nhỏ mượn của Nhật Anh.

1 cô bé hiểu ý, liền quay lại, cô lấy hai tay rồi đi đến cắt dây cho Ngọc Linh. Dây đứt, Ngọc Linh liền xoa xoa cổ tay rồi cầm phi tiêu cắt dây cho 2 cô bé.

"Bây giờ chúng ta an toàn rồi." - Ngọc Linh cười trấn an. "Chị tên Ngọc Linh. Mà hai em tên gì nhỉ?"

"Em tên là Huỳnh Bảo Ngọc, còn đây là bạn em Phạm Như Huỳnh." - Bảo Ngọc giới thiệu.

"Huhu Thanh Thanh à." - Như Huỳnh lại ra nước mắt.

"Cậu đừng khóc nữa, cậu ấy đã hi sinh cho chúng ta rồi, bây giờ chúng ta phải thoát ra khỏi đây cho bằng được, ko thể để sự hi sinh của Thanh Thanh vô ích được." - Bảo Ngọc đi đến trấn an.

"Mà đây là đâu thế?" - Ngọc Linh hỏi.

"Em cũng không biết nữa, tại chúng em bị bịt thuốc." - Như Huỳnh trả lời.

Ngọc Linh im lặng nhìn 2 cô bé, bỗng nhiên thấy trong túi áo run lên, nhỏ sờ vào, là điện thoại!

"Chị có điện thoại này, giờ chỉ cần gọi và chúng ta sẽ thoát ra ngoài thôi."

"Thật ạ?" - Bảo Ngọc ngạc nhiên hỏi lại.

"Thật đấy." - Ngọc Linh cười tươi khiến cho 2 cô bé vui mừng mà nhảy lên.

Nhỏ vui mừng mở điện thoại lên, kiểm số điện thoại của Nguyệt Nhi, định nhấn vào, nhưng bỗng chợt nhớ đến, điện thoại còn tiền đâu mà điện!!! (Sao số chị éo le thế _ _)

'Chết rồi, trong đây toàn xài vina với viettel, có mỗi mình xài mobi'- Ngọc Linh nhìn lên 2 cô bé đang nhìn mình bằng ánh mắt hi vọng.

'Tuyệt đối không thể bỏ cuộc được' - Ngọc Linh lướt lướt thì thấy tên "Tên bệnh hoạn" (là Lâm Phong ấy)

'Cái tên này xài mobi à? Nhá số mới được.' - Nhỏ ấn vào.

Lúc này Lâm Phong đang ngồi ở trong nhà xem TV thì điện thoại reo lên xong tắt.

Cậu nhìn vào, màn hình hiện lên "Con Nhỏ Lắm Chuyện", lập tức liền điện lại.

_ Alo, hôm nay làm gì mà gọi cho bốn thiếu gia thế?.

_ Hà Lâm Phong! Mi mau cứu ta nhanh đi. - Ngọc Linh nói chuyện gấp gáp, giọng nói thể hiện vẻ sợ hãi.

_ Chuyện gì vậy? - Lâm Phong hỏi lại, lần đầu tiên mới thấy nhỏ sợ hãi đến vậy, chắc hẳn đã gặp chuyện rồi.

_ Ta bị bắt cóc...

_ Cái gì? Mau đọc địa chỉ đi. - Cậu đứng dừng lên, nói như hét làm cho hầu gái trong nhà giật mình

_ Ta không biết chỗ này... Để ta bật vị trí rồi mi lần theo nhé?

_ Được rồi, nhớ đợi ta nhé. - Lập tức tắt điện thoại, cậu nhanh chóng khoác áo rồi quay qua nói với quản gia.

"Cháu cần phải đi có chút chuyện, xú bác nói lại với cha cháu liền." - Rồi đi mất hút.

Trong lúc đó, ở chỗ Ngọc Linh, nhỏ vui mừng rồi quay qua nói với 2 cô bé.

"Chút nữa sẽ có người cứu chúng ta."

"Yeah!" - Như Huỳnh cười tươi.

"Bây giờ chúng ta cứ đi về phía trước tìm kiếm đường đi đi."

Sau đó, cả ba cùng đi sâu vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tại biệt thự Hoàng gia.

"Sao Ngọc Linh về lâu quá vậy? Gần 8h rồi?" - Ông Hoàng nhìn lên đồng hồ.

"Em cũng không biết nữa, có khi nào nó gặp chuyện không?" - Bà Hoàng lo lắng nói.

"Ding dong" - Tiếng chuông ngoài cửa.

"Quản gia à, bác ra mở cửa dùm tôi đi."

"Vâng thưa bà chủ"

Bên ngoài, là Nguyệt Nhi và Nhật Anh.

Cả hai vào bên trong.

"Mama à." - Nguyệt Nhi gọi

Cả ba thân nhau từ nhỏ nên pama của Ngọc Linh xem Nguyệt Nhi và Nhật Anh như con gái họ vậy.

"Ủa hai đứa." - Bà Hoàng đứng dậy.

"Vâng ah~ mà Ngọc Linh có đây không vậy ạ? Từ nãy giờ con không thấy nó đây hết." - Nhật Anh hỏi.

"Nó chưa về nhà nữa. Mama tưởng nó đi chung với hai con chứ."

"?"

Lúc này cả ba đi đến 1 cái lỗ, sau đó liền chui qua.

Vừa bước vào thì Ngọc Linh đứng hình.

Đây là phòng chế tạo búp bê, xung quanh là máy móc chế tạo, nhưng điều đáng chú ý nhất là nguyên liệu làm ra nó, là những bộ phận con người!

"Đây là những con búp bê mà Thanh Thanh đã mua đây mà! Không lẽ là cái cửa hàng đó?" - Bảo Ngọc nhìn vào những con búp bê và sợ hãi nói.

"Cửa hàng búp bê Chain." - Nghe tới đây thì Ngọc Linh đứng khựng, đây là cửa hàng mà nhỏ hay mua búp bê đây mà, vì những con búp bê ở đây rất đẹp và dễ thương, y hệt như thật.

Có đôi khi nhỏ cũng tự hỏi tại sao nó quá giống thật.

Và đến bây giờ mới có câu trả lời.

Vì chúng được làm từ các bộ phận của 1 con người.

"Chúng ta suýt nữa là làm búp bê rồi đấy. Phải không chị Linh?" - Như Huỳnh sợ hãi nói

"U-ukm" - Nhỏ nuốt nước bọt cái ực, nắm tay Như Huỳnh và Bảo Ngọc lại.

"Lộp cộp lộp cộp" - Có 1 tiếng bước chân đến gần.

"Thời chết, trốn nhanh lên." - Ngọc Linh bừng tỉnh lại, cả ba trốn vào 1 cái tủ.

Tiếng cửa mở ra, là người đàn ông lúc nãy, người hấn đầy máu, trên tay cầm những bộ phận của Thanh Thanh mà tiến vào.

Ngọc Linh tròn tròn mắt nhìn từ cái lỗ nhỏ, chỉ may là cái lỗ này không thấp nên Bảo Ngọc và Như Huỳnh không nhìn thấy được. Nhỏ bặm miệng lại để những thứ bên trong không bị ào ra ngoài.

Hắn đem từng bộ phận mà đã bị cắt ra từng khúc cho vào chỗ để nguyên liệu, sau đó ấn nút gì đấy, cái máy lại bắt đầu hoạt động.

Khoảng 5' sau, 1 con búp bê xinh đẹp lại được ra lò.

Hắn ta đem con búp bê lại và bỏ vào 1 cái bồn chứa đầy chất dịch màu xanh.

Có lẽ là thuốc khử mùi.

Sau đó đem con búp bê lên, lau sạch và mặc váy cho nó, hắn nở một nụ cười quỷ dị rồi toan đi ra ngoài.

Nhưng lại quên đặt lại bồn thuốc khử, cái bồn ấy ở gần cái tủ nên mùi xộc vào mũi nhỏ.

"Hắt xìiiiiiiiiii"

Lúc đó hắn đi vào để đặt lại bồn thuốc khử.

"Hắt xìiiiiiiiiii"

"Hắt xìiiiiii"

Tiếng hắt xì làm hắn chú ý, liền đi đến cái tủ và mở ra. Là 3 con nhóc mà hắn đang định tìm.

Bảo Ngọc và Như Huỳnh đứng hình, còn Ngọc Linh thì sợ hãi nhìn hắn ta.

"Thì ra là ở đây." - Hắn cất lên cái giọng khàn khàn, rồi cười nham hiểm làm 2 cô bé khóc toáng lên.

Ngọc Linh nhắm mắt và đẩy mạnh hắn làm hắn ngã nhào, sau đó nắm tay Bảo Ngọc và Như Huỳnh chạy đi.

"Trông chạy thoát được ta sao? 3 con chuột bé nhỏ~" - Nói rồi hắn cầm gậy rồi rượt theo.

Trong lúc đó nhỏ chạy nhanh, chạy không cần biết cái gì hết.

Nhưng xui xẻo là lại đi ngay ngõ cụt.

Ngọc Linh dừng lại, ngoài sau hắn cũng đã đến gần.

"Không thể thoát được rồi nhì?"

Ngọc Linh sợ hãi lùi lại, cho đến khi lưng đụng tường, Bảo Ngọc và Như Huỳnh sợ hãi co người lại.

"Lâm Phong à, cái tên chết tiệt kia, mi đến nhanh lên đi" - Ngọc Linh suy nghĩ, lúc này trong đầu nhỏ bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh của cậu.

"Bình thường mi hung dữ và bạo lực lắm mà, tự nhiên sao giờ nhát thế? Còn thua cả ta nữa hahaha" - Bỗng nhiên trong đầu vang lên lời nói mà cậu từng chọc nhỏ.

Ta không có thua đâu nhé, đừng có mà giờ cái giọng điệu đó với ta!!!

Nghĩ đến cái vẻ mặt và nụ cười lộ răng khểnh đáng ghét của Lâm Phong khiến nhỏ bỗng nhiên nổi nóng lên. Nhỏ đẩy Bảo Ngọc và Như Huỳnh ra ngoài sau lưng. Và sau đó chạy đến dùng những võ công mà Nguyệt Nhi dạy cho mà tấn công nhanh chóng và dữ dội khiến hấn ta trở tay không kịp.

Có vẻ là hôm nay may mắn lại không cười với nhỏ rồi.

Hấn ta bỗng nhiên gồng mình tiến tới, đẩy mạnh làm cho Ngọc Linh ngã nhào xuống, nhân lúc đấy liền lấy dây trói nhỏ lại. Sau đó xử luôn 2 cô bé kia. Rồi vác nhỏ lên vai đến chỗ bàn mổ lúc nãy thấy lên đó, và bắt đầu lựa dao.

Ngọc Linh sợ hãi mà khóc toáng lên.

'Có lẽ là mình sẽ bị xanh cỏ ở đây rồi. Pama à, con xin lỗi vì vẫn chưa trả hiếu cho pama. Nhi à, Anh à, cảm ơn tội mày đã là bạn thân của tao trong 17 năm qua. Windy à tớ vẫn chưa cùng cậu trả thù cái tên Lâm Phong đáng ghét đó mà. Nhật Nam à, Minh Trí à, tụi mi hãy chăm sóc cho Nhi và Anh giúp ta nhé. Còn cái tên Lâm Phong đáng ghét kia, sao mi không tới nhanh đi, ta muốn nhìn mặt mi lần cuối quá, thôi thì ta hẹn nhau trong đám tang của ta nhé'
- Một loạt suy nghĩ trong đầu Ngọc Linh.

Và lúc đó hấn đã chọn dao xong.

"Chị Linh!!!" - 2 cô bé hét lớn

Ngọc Linh nhắm mắt lại.

Nhỏ sẽ bị phanh thây thật sao?

Nhỏ sẽ bị thành búp bê thật sao?

"Rầm" " Bịch"

1 tiếng động vang lên, nhỏ mở mắt thì thấy hấn ta bị ngã xóc xoài xuống đất. Ngược lên thì thấy Lâm Phong.

Nhỏ ngạc nhiên, cậu đã đến thật rồi sao?

Trong lòng bỗng nhiên mừng rỡ, tim đập nhanh hơn bình thường.

Hấn định đứng lên thì bị cậu đánh tới tấp đến không thể đứng lên được nữa.

"Đụng vào người của tôi là kết quả sẽ không tốt đẹp đâu nhé." - Lâm Phong nhìn hấn ta bằng ánh mắt căm phẫn, giọng nói lạnh lùng hấn.

Ngọc Linh nghe cậu nói, tim liền đập liên hồi.

Tên đáng ghét, ta là của mi hồi nào vậy.

Lâm Phong quay qua Ngọc Linh và cười trối. Ngay lúc khi tay được nói lỏng thì nhỏ ngay lập tức ôm chầm cậu mà khóc nức nở.

"Hức... Hức... Hức... Sao mi đến trễ quá vậy hả? Xém nữa là ta xanh cỏ rồi đấy. "

Cậu nhìn những vết thương mà hấn đã gây ra cho nhỏ mà đau lòng, tự hỏi tại sao cậu không đến đây sớm, để nhỏ phải chịu đựng chứ?

Lâm Phong ôm chặt Ngọc Linh, vỗ về nói:

"Đừng khóc nữa... Có ta ở đây rồi..."

Sau đó khoác áo cho nhỏ, và cùng nhỏ ra ngoài.

Ngay lúc đó, bọn Nguyệt Nhi, cùng cảnh sát và ông bà Hoàng nhanh đi đến cửa hàng Chain. Lúc này thì thấy Ngọc Linh cùng Lâm Phong đi ra ngoài.

"NGỌC LINH!!!!!!" - Nguyệt Nhi, Nhật Anh nhanh chóng chạy đến chỗ Ngọc Linh và hỏi han đủ thứ.

Nhìn mọi người lo lắng cho mình thế này, Ngọc Linh khẽ mỉm cười

"Không sao rồi, tao không sao đâu."

"Mày không sao là sao? Mình mày máu không kìa, còn có vết thương nữa chứ."

"Máu này không phải của tao...đầu." - Chưa kịp nói hết câu thì Ngọc Linh cảm thấy choáng váng đầu óc và ngất xỉu, may mắn là Lâm Phong đỡ được. Cậu liền bế nhỏ lên.

"Để ta đưa cậu ta vào bệnh viện, bọn mi cứ ở đây mà làm đi." - Rồi sau đó đi lên xe.

Đỡ nhỏ lên xe rồi cậu cũng đóng cửa ngồi vào, nhìn bộ dạng của nhỏ lúc này không còn thấy vẻ lanh chanh và hung dữ ngày nào nữa, giờ nhỏ như 1 con mèo nhỏ, thật khiến làm người khác muốn bảo vệ.

Bỗng nhiên cậu lại muốn bên cạnh và bảo vệ nhỏ khỏi mọi sóng gió ngoài kia.

Trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Có lẽ là cậu đã phải lòng nhỏ rồi

Sau đó tên chủ cửa hàng búp bê Chain đã bị giải đến đồn cảnh sát và bị lên hầu toà. Hắn ta bị kết tội tử hình.

Cửa hàng Chain nổi tiếng đã bị tịch thu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ở bệnh viện BTS

Lâm Phong đang ngồi thấp thòm ở ghế chờ. Khoảng 5' sau thì bác sĩ từ phòng Ngọc Linh ra.

"Bác sĩ à, Ngọc Linh ra sao rồi?"

"Tình trạng đã ổn, do gặp một thứ tồi tệ nên bị chấn động tâm lý. Sau này đừng làm cho cô ấy bị shock, vì có lẽ tâm lý của cô ấy từ nhỏ không được tốt, có thể dẫn đến trầm cảm." - Bác sĩ thông báo tình hình xong rồi đi.

Lâm Phong liền đi vào phòng bệnh, và tiến gần con người đang ngủ kia. Trong lúc nhỏ ngủ thì vẻ mặt rất yên bình, môi có nét cười, có vẻ như là đang ở trong mộng đẹp, Lâm Phong chống cằm nhìn vào nhỏ, bất giác mỉm cười.

Sau 3 ngày thì Ngọc Linh được xuất viện, nhỏ nhanh chóng chạy về nhanh nhất có thể.

"Ngọc Linh! Mày đi chậm chậm coi." - Nguyệt Nhi và Nhật Anh đuổi về phía sau.

Sao mà sức Ngọc Linh trâu thế kia? Nhìn như thế chả ai tin là nhỏ từ bệnh viện ra đâu.

"Tại 2 đứa mày đi chậm mà, đi nhanh lên coi."

"Mày thấy tụi tao phải rình đồ dùm mày không hả??"

"Thời nào~ tao đợi tụi mày là được chứ gì?"

Sau khi đưa Ngọc Linh về Hoàng gia thì Nguyệt Nhi và Nhật Anh về nhà luôn.

Ngọc Linh lên lầu, thay đồng phục để đi học luôn.

"Linh à, con vừa mới xuất viện sao đi học liền rồi?" - Mama nhỏ đi đến lo lắng hỏi.

"Ừay, con khỏe ời là khỏe rồi mà, với ngoài trường có servant hầu hạ con rồi ạ." - Ngọc Linh nháy mắt rồi chạy đi.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ, bà khẽ thở dài.

"Linh à, mama xin lỗi"

Vào lớp thì bị hỏi han một đồng khiến nhỏ chóng mặt. Nhờ Lâm Phong mà nhỏ mới thoát được.

Ra về, nhỏ lại được tụi nó, tụi hần và bọn Trọng Nhân đưa về.

Tối công thì tụi nó đi về, chỉ có Lâm Phong thì nán lại xiu

"Mi nhớ cẩn thận đấy nhé"

"Gì đây? Ta có nghe nhầm không? Mi mà cũng biết lo lắng á hả?" - Ngọc Linh lại giả giọng thêm đòn, nhìn cậu ta thế này nhỏ không quen xiu nào.

"Bỏn thiếu gia đây đang có lòng tốt thương người đấy nhé." - Cậu nhin cục tức vào người.

"À thế à, công nhận ta đây thật có phúc khi được bỏn thiếu gia mắc chứng bệnh ảo tưởng quan tâm đây nha." - Ngọc Linh khoanh tay nói bóng gió.

"Mi nói cái gì hả?"

"_£_€_¢°_×|["- Cả hai lại cãi lộn với nhau suốt 5'

"Đủ rồi, vào nhà đi." - Lâm Phong lên tiếng để chấm dứt cái cuộc cãi vã vô ích này

Ngọc Linh đi vào nhà, đôi môi xinh đẹp vẽ lên một nụ cười mỉm.

Tối hôm ấy.

"Ngọc Linh à. Lại đây cho papa."- Ông Hoàng gọi lại, nhìn nhỏ bằng ánh mắt trù mền.

"Vâng ah~"- Ngọc Linh ngay lập tức ngồi trên ghế sofa, đối diện với papa nhỏ.

"Papa có chuyện này với con." - Ông Hoàng nghiêm túc nhìn vào nhỏ.

"Papa nói đi ạ." - Nhìn vẻ mặt ông lúc này, Ngọc Linh có cảm giác không lành.

"Tuần sau con sẽ kết hôn." - Vừa nghe xong câu đó, Ngọc Linh đang uống nước xém nữa phun ra ngoài.

"Papa nói gì ạ?" - Nhỏ ngạc nhiên hỏi lại

"Ta nói tuần sau con sẽ kết hôn, là thiếu gia nhà họ Trần, hai bên đã chấp nhận hết rồi, ngày mai sẽ đi xem mắt." - Ông Hoàng nghiêm nghị nói.

"Không đâu! Con không muốn!"- Ngọc Linh lắc lắc đầu, mắt đã rướm nước.

"Chuyện này không đến lượt con quyết định." - Nói xong liền đi mất.

"Mama à, mama hãy ngăn cản papa đi mà." - Ngọc Linh chạy qua ôm chầm mama.

"Không được con à... Lần này ông ấy rất kiên quyết, mama không thể làm được." - Mama nhỏ vuốt đầu Ngọc Linh, thật ra bà cũng không muốn chuyện này xảy ra, bà cũng đã khuyên ông nhưng mà không được.

Ngọc Linh thần thờ đi lên phòng, không lẽ nhỏ sẽ cưới một người mà nhỏ vẫn chưa hề gặp mặt sao? Cuộc sống sau này của nhỏ sẽ trôi về đâu?

Ngọc Linh dựa vào tường nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hình bóng của Lâm Phong lại hiện ra trong đầu.

'Gì vậy nè? Sao lúc này mình lại nghĩ đến cái tên đó vậy?'

Ngọc Linh vò đầu suy nghĩ. Không được! Tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra!

Bởi vì trong trái tim nhỏ đang dần dần có hình bóng của một người.

Nhỏ mệt mỏi, nằm trên giường ngủ tới sáng

Đi đến lớp, Ngọc Linh đang trong tình trạng "hồn treo ngược cành cây", đụng cái gì thì hư cái nấy, có lúc đang đi mà suýt nữa là bị ngã xuống hố, còn vào lộn lộn nữa.

Nguyệt Nhi và Nhật Anh kéo Ngọc Linh vào chỗ.

"Mây bị cái gì vậy hả?"

"Huhu Nhi ơi, Anh ơi, tao không muốn đâu." - Nhò vùi đầu vào Nguyệt Nhi

"Thôi giờ bình tĩnh, chuyện gì? Kể ra nghe nào." - Nguyệt Nhi vỗ lưng nhỏ

"Thật ra là tao sắp kết hôn..." - Ngọc Linh nói nhỏ cho 2 người nghe.

"CÁI GÌ??? KẾT HÔN Á??? WTF???" - Vừa nghe xong thì cô với nó đồng thanh hét, cũng may là trong lớp chỉ có 6 người

"Gi mà kết hôn? Ai kết hôn?" - Minh Trí chạy đến hỏi.

"Đề tao kể cho nghe, papa tao muốn tao kết hôn với thằng nào họ Trần á, hôm nay đi xem mắt này, lễ cưới sẽ diễn ra vào tuần sau." - Ngọc Linh vừa kể vừa liếc nhìn Lâm Phong.

"Thì ra là thế, có vậy cũng xòn nữa, kết hôn thì kết hôn chứ, có vấn đề gì đâu." - Lâm Phong lại nói mấy câu thêm đòn.

"Bộ mi nghĩ chuyện này đơn giản lắm hả?? Nó quyết định đến tương lai sau này của ta đấy." - Ngọc Linh đứng lên đáp lại.

"Thì cái tính hung dữ và nắng mưa thất thường như mi thì ai mà chịu được, yên tâm đi, người ta sống với mi chưa được 1 ngày chắc đến đòi li dị rồi haha." - Lâm Phong cười tá hỏa.

"Chát"

Cậu ngã xuống, ngạc nhiên nhìn Ngọc Linh.

"Chuyện này không gờn được đâu, cái tên đáng ghét nhà mi, đừng có mà gặp ta nữa." - Ngọc Linh tức giận quát lên, đang trong tình thế này mà cậu còn có thái độ như thế, không tức mới lạ. Sau đó liền chạy đi ra ngoài.

"Ngọc Linh à!!" - Nguyệt Nhi, Nhật Anh cùng Minh Trí rượt theo Ngọc Linh.

Chỉ còn có mỗi Nhật Nam và Lâm Phong trong lớp.

Anh ung dung rút tay vào túi quần và nói

"Hôm nay mày ngu đột ngột rồi đấy." - Rồi đi ra ngoài. Chỉ còn cậu ngồi đó mà suy nghĩ

Sau vườn.

'Cái tên đáng ghét này! Sao cậu ta có thể thoát ra mấy lời đó chứ!?' - Ngọc Linh vừa nghĩ vừa đá bay hòn đá nhỏ xuống hồ.

"Mi sẽ định làm gì?" - Minh Trí hỏi

"Chấp nhận luôn cho bỏ ghét. Hôm nay ta nghỉ học, xúi tui mi nói với cô dùm ta." - Rồi sau đó đi mất hút.

Tụi nó và tụi hán nhìn theo bóng dáng của Ngọc Linh mà bất lực. Rồi nhanh chóng lên lớp.

"HÀ LÂM PHONG!!" - Nguyệt Nhi hét lên làm cậu giật mình.

"Cái gì? Nhà ai cháy?"

"Mi giỏi lắm, dám làm thế với nó đấy." - Nguyệt Nhi đập bàn.

"Gi kia? Ta với con nhỏ đó có là gì đâu mà..."

"..." - Nguyệt Nhi bình tĩnh quay sang bên kia, cô quên mất là 2 đứa này vẫn chưa biết được tình cảm của mình dành cho đối phương.

"Chúng ta nên làm gì đây? Mặc dù hồi nãy nói chấp nhận chứ thật ra là không muốn đâu." - Nhật Anh lo lắng nói.

"Hmm... Được rồi." - Nguyệt Nhi suy nghĩ gì đó rồi búng tay cái bốp.

"Sao?" - Minh Trí hỏi.

"Chúng ta... Sẽ phá nát cái đám cưới ấy." - Nguyệt Nhi cười nham hiểm.

Quay về Ngọc Linh, nhỏ đứng đờ đẫn đi về nhà, mở cửa ra cái rầm làm hai ông bà Hoàng giật mình.

"Sao hôm nay con về sớm vậy?"

"Papa à, dẫn con đi xem mắt rồi chấp nhận đi!" - Ngọc Linh nói xong liền lên lầu làm hai ông bà nhìn nhau không biết chuyện gì.

Hiện giờ gia đình hai bên Hoàng - Trần đang ở một cửa hàng, nói chuyện qua lại về đám cưới của nhỏ.

"Ngọc Linh thật xinh đẹp ah~ thật muốn con làm con dâu." - Bà Trần nhìn 1 lượt nhỏ rồi phán.

"Vâng cháu cảm ơn." - Ngọc Linh cười gượng gạo.

"À mà nãy giờ sao ta không thấy con rể đâu hết nhỉ?" - Ông Hoàng hỏi

"À nó đang đến kìa!"

"Thưa ba mẹ con đến rồi ạ! Xin chào 2 bác ạ!"

'Giọng này nghe quen quen nhỉ?' - Nhỏ nhìn lên.

Ngay lập tức liền đứng hình.

Người này... Không phải là...?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kế hoạch cướp dâu

Biệt thự Hoàng gia

"Papa à, con không thể cưới anh ta được." - Ngọc Linh phản bác.

"Nãy con đã đồng ý rồi, không được rút lại ý kiến." - Ông Hoàng nghiêm nghị nói.

"Con nói thật đấy ạ!"

"Con ồn ào quá đấy, nhanh lên phòng đi."

Ngọc Linh tức tối lên phòng, nhỏ mở cửa bước vào mà không đóng cửa, lấy điện thoại gọi cho Nhật Anh.

_Alo

_Anh à, mày giúp tao thoát khỏi đây với~

_Hừm? Không phải mày chấp nhận cái hôn ước đó à?

_Không, tao xin rút lại lời nói, mày làm ơn cứu tao đi, tao ko thể chấp nhận cái hôn ước n... Papa!?

_Ngọc Linh?

_...Con giỏi lắm, từ giờ trở đi ta sẽ nhốt con ở đây, tuyệt đối ko cho bọn nhóc kia đến phá đám. Mau đưa điện thoại đây.- Đầu dây bên kia chỉ vang vọng giọng nói tức giận của ông Hoàng và cúp máy.

Mấy ngày sau đó, Ngọc Linh không đến trường. Thầy giáo chủ nhiệm nói là nhỏ bị bệnh nên sẽ nghỉ nhiều ngày.

Ra chơi, trên sân thượng như thường ngày. Nguyệt Nhi, Nhật Nam, Nhật Anh, Minh Trí và Lâm Phong tập chung ở 1 chỗ.

"Chúng ta đã biết được địa chỉ làm hôn lễ rồi." - Nguyệt Nhi nói.

"Haizzzz, tới đó tao không được đi, pama không cho." - Nhật Anh buồn rầu nói.

"Tao cũng vậy nè. Papa nuôi nhanh óc quá." - Nguyệt Nhi thờ dãi nói.

"Giờ chúng ta cùng triển kế hoạch cướp dâu đi. Không thể nào để cho Ngọc Linh rơi vào cái tên thiếu gia xấu xí bụng phệ lằng nhằng ấy được!" - Nhật Anh đập tay xuống sân gạch, hung hăng nói. (Chỉ có thấy hình dạng của tên thiếu gia đó chưa ah?)

"Đúng vậy, không thể để Ngọc Linh vào cái tên tồi tệ ấy!" - Minh Trí hòa theo Nhật Anh.

"Ây chời, tụi mi không nghe hôm kia cậu ta thừa nhận rồi sao? Chuyện này không liên quan đến ta, cứ để vậy đi." - Lâm Phong vừa ngoáy tai vừa phán.

"Nè, hôm đó Linh gọi điện cho ta là kêu gọi chúng ta giúp rồi. Với còn nữa, mi là nhân vật chính của cái vụ này, lúc đó mi phải xuất hiện và cướp dâu đó nghe chưa?" - Nhật Anh vỗ vai 1 cái khiến Lâm Phong điếng người.

"Cái gì mà liên quan đến ta nữa? Ngọc Linh sắp cưới rồi, chắc chắn cậu ta sẽ rất hạnh phúc đấy, bọn mi muốn phá hạnh phúc của cậu ta lắm à? Không nói nhiều nữa, ta đi đây." - Lâm Phong đứng dậy, dứt tay vào túi quần mà đi nhanh xuống dưới.

"HÀ LÂM PHONG!! ĐỨNG LẠI CHO TA!!" - Nhật Anh đứng dậy hét lên nhưng Lâm Phong vẫn bước đi, không quan tâm tới lời nói của Nhật Anh.

"Mi thích Ngọc Linh đúng không?" - Nhật Anh vừa dứt lời thì cậu đứng sựng lại.

"Đừng tưởng ta không biết nhé, sau cái ngày mà Ngọc Linh bắt cóc thì mi đã lo lắng rất nhiều, lúc mà nó vào viện thì mi luôn ở bên nó suốt đêm, rồi mi còn rơi nước mắt khi tình trạng của nó bỗng nhiên chuyển biến xấu, đêm nào cũng thấy mi nắm chặt bàn tay nó, ánh mắt nhìn vào nó không hề giống như mi nhìn những con bồ trước kia của mi và những người bình thường khác, với cái tên playboy lằng nhằng như mi thì ta chắc mấy cái cảm xúc này không hề tồn tại đối với người khác đâu nhì? Nhưng mà bây giờ đối với Ngọc Linh mi lại có! Ta chắc chắn 1 điều là trái tim của mi đã có hình bóng của nó rồi đó!" - Nhật Anh tuôn 1 tràn.

"Mi nói cái gì? Bộ mi tưởng vậy là cho rằng ta thích con nhỏ đó hả?" - Lâm Phong giật mình quay lại, ánh mắt bối rối, Nhật Anh nhếch môi, cuối cùng cũng nắm thóp được điểm yếu của cái tên này.

"Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ khác, thế ánh mắt bối rối đó là gì hả? Nói trúng tim đen rồi chứ gì? Mi không qua mặt được ta đâu." - Nhật Anh khoanh tay đắc ý.

Lâm Phong im lặng, không ngờ lại bị 1 đứa con gái nhìn thấu mình, cậu đúng là vô dụng mà.

"Ta hỏi lại 1 lần nữa! Mi thích Ngọc Linh đúng không?"

"ĐÚNG RỒI ĐẤY, MI NÓI ĐÚNG HẾT RỒI ĐẤY TA THÍCH NGỌC LINH, THÍCH HOÀNG NGỌC LINH ĐẤY" - Lâm Phong hét lên thừa nhận.

"Nếu mi thích Ngọc Linh thì hãy chứng minh bằng hành động đi, mi muốn thấy nó ở bên cạnh người khác lắm à?" - Nó lại nói thêm nữa.

"Được rồi, ta sẽ hợp tác, vậy là được rồi chứ gì?" - Lâm Phong nhanh chóng quay lại ngồi chỗ cũ. Nhật Anh cười đắc ý, ý định ghép cặp của nhỏ lại sắp thành công rồi.

"Phong à, mày giỏi lắm, có lên nha bây." - Minh Trí vỗ vai Lâm Phong

"Nãy giờ cái cù gì đang xảy ra trên thế giới này vậy?" - Nguyệt Nhi dần mặt ra, Lâm Phong thích Ngọc Linh? 2 người này như chó với mèo, cô chả thể biết được là cả hai sẽ thích nhau ấy.

Nguyệt Nhi bên cạnh thấy vậy liền xoa đầu Nguyệt Nhi, lạnh lùng nói:

"Mi không cần biết nhiều đâu."

Nguyệt Nhi lườm anh, cái tên lạnh nhạt này làm như hiểu chuyện lắm à.

"Ta hiểu chuyện mới nhắc nhở chứ." - Nhật Nam không xoa đầu nữa, lạnh nhạt đáp lại.

Nguyệt Nhi giật mình, tên này có thể đọc được suy nghĩ của mình à? Sao có thể chứ.

Nguyệt Nhi nhếch môi, vẻ mặt của cô quá lộ liễu, rất dễ biết cô đang suy nghĩ cái gì.

"Được rồi, giờ quay lại kế hoạch nào, đầu tiên là... Bla bla" - Cả đám lại bàn chuyện.

Cứ thế, sao bao nhiêu ngày trôi qua, cuối cùng cũng đã đến ngày cưới của Ngọc Linh, vì 2 bên nhà danh tiếng rộng rãi nên được rất nhiều khách quý đến dự, có cả nhà báo đến nữa.

Lúc này, Nhật Anh, Minh Trí và Trọng Nhân đang ở nhà thờ - nơi tổ chức lễ cưới. Nguyệt Nhi, Nhật Nam, Thành Đạt, Ái Thy cùng Lâm Phong tập trung tại ngôi nhà bên cạnh nhà Ngọc Linh. Hàng xóm bên này đã đi du lịch hết, Nguyệt Nhi thì phá khoá, việc này hết sức dễ dàng với cô.

"Thành Đạt! Đã hack camera thành công chưa?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Còn xú nữa ạ! Rồi, đã xong." - Thành Đạt cười toe toét nhìn thành quả của mình.

"Ok, còn bên Ái Thy?"

"Đã xong rồi đây." - Ái Thy kéo Lâm Phong và Nhật Nam ra.

"Trời ơi, cái gì vậy nè?" - Lâm Phong nhìn cái bộ dạng hiện tại của mình.

Hiện giờ cậu đang mặc 1 bộ đồ hầu gái, makeup lên, nhìn cậu trong rất xinh đẹp và giống con gái ah~

Còn Nhật Nam thì hoá trang vệ sĩ, mặc vest đen, đeo kính râm, trông rất ngầu lòi và có khí chất.

"Thôi, giờ chúng ta bắt đầu hành động nào." - Nguyệt Nhi giờ cũng đã cải trang thành hầu gái, và rồi cả ba lặng lẽ đi vào biệt thự Hoàng gia.

Bên trong mọi người ra vào rất đông, vì đây là lễ cưới của tiểu thư độc nhất của Hoàng gia nên ai ai cũng bận rộn, vì vậy rất dễ để cả 3 trà trộn vào nhau.

Mọi chuyện sẽ như thế nào đây? Liệu tụi nó có thể cướp dâu thành công không?

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sau khi trộn lẫn vào bên trong, Nhật Nam đứng ở chỗ của vệ sĩ, chỗ của 1 tên vệ sĩ bị anh đánh ngất.

Nguyệt Nhi cùng Lâm Phong đi vào bên trong.

Cả hai định lên thẳng phòng của Ngọc Linh thì một tiếng nói vang lên ngoài sau làm cả hai giật bắn mình

"Hai cậu đứng đây làm gì vậy? Mau lại đây làm giúp tôi cái này đi." - 1 cô hầu gái đi đến nắm lấy tay của cả hai rồi đến cái phòng bếp. Trên bếp có rất nhiều đồ ăn, bên cạnh có bục thực phẩm.

"Hai cậu bực lại dùm tôi nhé, giờ tôi bận rồi." - Vừa nói xong liền đi.

"Lâm Phong này, lên lầu rồi đi vào căn phòng thứ hai bên trái, mấy cái này cứ để ta cho, đi nhanh đi." - Nguyệt Nhi nhanh chóng nói với Lâm Phong. Cậu hiểu ý, liền đi ra ngoài và tiến lên lầu 1 cách lặng lẽ.

Lâm Phong đi lên phòng, mở cửa ra, liền thấy Ngọc Linh đang ngồi ở trước cửa, ánh mắt nhìn vào một khoảng không vô định, vẻ mặt thanh thoáng nét buồn. Nghe tiếng động nhỏ liền quay lại.

"Cô đến đây làm gì?" - Ngọc Linh quay ra ngoài mà không nhìn kĩ lại.

"Tôi đến đây để cứu cô ra đây Hoàng Ngọc Linh." - Lâm Phong đóng cửa lại và tiến đến gần Ngọc Linh.

Nhỏ nghe thấy thế liền ngạc nhiên, ở đây chả ai dám gọi luôn họ tên ngoại trừ pama cả, nhỏ quay lại nhìn cô hầu gái, nhìn kĩ lại thì cô gái này giống giống với ai ấy nhỉ..?

"Hà Lâm Phong? Là mi đúng không?"

"Ta tưởng là mi không nhận ra luôn đấy." - Lâm Phong nở 1 nụ cười tươi rồi nói tiếp. "Ta đến đây là để cứu mi khỏi cái lễ cưới chết tiệt này đấy."

"Mi nói sao?" - Nghe đến đây trong lòng Ngọc Linh dâng lên vui vẻ, tim đập nhanh hơn.

"Mi yên tâm, ta sẽ cứu mi được thôi, bởi vì mi phải là cô dâu của ta chứ không phải của ai khác!" - Lâm Phong nghiêm túc nhìn thẳng vào Ngọc Linh.

Ngọc Linh sững sờ trước câu nói của Lâm Phong, sao có cảm giác như là cậu tỏ tình với nhỏ vậy?

Đang nghĩ ngợi này nọ thì nhỏ bỗng nhiên thấy mặt cậu đưa sát vào mặt nhỏ và rồi cảm giác có gì đó dán trên môi, là cậu đang hôn nhỏ! Nhỏ mở to mắt ngạc nhiên nhìn vào cậu.

Cả hai quần lấy nhau được khoảng 1 lúc mới bỏ ra. Ngọc Linh thở hổn hển.

"Ta thích mi, khi nào cứu mi ra khỏi đây nhớ trả lời nhé. Đến đấy mi hãy cố kéo dài thời gian nhé. Vì ta sẽ đến để cứu mi!" - Lâm Phong nháy mắt, toan bước ra ngoài thì quần gia cùng với đoàn makeup đi lên.

"Cô là ai? Hình như tôi chưa gặp cô bao giờ nhỉ?" - Quần gia đi đến xem xét cậu một lượt làm cậu đỏ mặt hời hợt

"Hình như đây là tóc giả thì phải." - 1 chị trong đoàn makeup lên toan thử đụng vào thì ngay lập tức cậu gạt tay ra và chạy nhanh ra ngoài cửa.

"CÓ KÊ ĐỘT NHẬP!!!!!!!!!!!!!!!"

Nguyệt Nhi đang bọc đồ ăn thì nghe thấy tiếng nói vang lên, cô nhanh đi ra ngoài thì thấy nguyên tập đoàn hầu gái rượt theo Lâm Phong. Cô liền lấy bom khói ra chơi, nhưng cô mới nhận ra rằng mình lấy lộn cái trái bóng 7 màu y hệt như bom khói, mọi người liền đồn ánh mắt qua cô, cô cười xoa xoa rồi nhanh chóng chạy theo Lâm Phong. Lúc ấy Nhật Nam đang ở ngoài cửa canh gác cũng quay đầu vào nhìn.

"Nhật Nam! Anh mau cắt đuôi bọn người ngoài sau đi." - Nguyệt Nhi hét lên.

Nghe thấy vậy, anh liền lấy súng ra, bắn ra những lá bài, những lá bài đâm dưới đất cách chân mọi người chỉ có 5cm

Ngay lúc ấy, Nguyệt Nhi và Lâm Phong nhanh chóng chạy ra ngoài, Nhật Nam cũng chạy theo lên chiếc xe mà Ái Thy và Thành Đạt đang ngồi trên đó, tất cả phóng xe đi.

"Hú hồn thật." - Lâm Phong vuốt ngực rồi tháo cái tóc giả xuống, cậu lau hết lớp makeup trên mặt và cười luôn bộ hầu gái xong vút qua 1 bên (lúc này anh mặc chông luôn bộ hầu gái vào bộ đồ của anh)

"Mi làm cái gì mà để phát hiện vậy hả?" - Nguyệt Nhi mặt đen xì liếc Lâm Phong.

"Lúc ta nói chuyện với Ngọc Linh xong thì quần gia vs đoàn makeup vào, trực giác của bọn người đó tốt thật ấy." - Lâm Phong kể lại.

"Bây giờ chắc là Hoàng gia sẽ tăng cường vệ sĩ nên chúng ta sẽ đổi mới kế hoạch xúi, Nhật Nam, mi cầm cái này đi." - Nguyệt Nhi quăng đạn có tẩm thuốc mê cho Nhật Nam

"Sao không phải là đạn thật đi?" - Nhật Nam cầm bọc đạn rồi lạnh lùng hỏi.

"Ta không thể để họ chết, và mi cũng thế." - Nguyệt Nhi trả lời, sắc mặt tối đi

Lúc này, ở nhà thờ. Nhật Anh, Minh Trí và Trọng Nhân đang ở bên ngoài xem xét.

"Sao mà vệ sĩ càng ngày càng nhiều vậy? Bên bọn họ có vấn đề à?" - Minh Trí nhăn mặt nói.

"Phải canh cho gắt, thấy 2 hầu gái và 1 tên vệ sĩ khác lạ nào đấy cứ bắt chúng nhé." - 1 tên vệ sĩ nói.

"OK." - Và sau đó họ chia nhau đi canh gác.

Cả ba đang trong bụi lùm nghe vậy, sắc mặt không thể nào khó coi hơn được.

"Bên kia đúng là có chuyện rồi!."

Biệt thự Hoàng gia, tại phòng Ngọc Linh, nhỏ đang thử áo cưới, vì đáng người đẹp nên mặc gì cũng đẹp khiến cho đoàn makeup ngưỡng mộ.

"Tiểu thư đẹp quá đi!"

"Cảm ơn" - Ngọc Linh cười buồn.

"Hôm nay là lễ cưới của tiểu thư nhưng sao không thấy cô vui nhỉ?" - Chị stylist thấy vẻ mặt buồn của nhỏ liền hỏi.

"Không có gì đâu." - Ngọc Linh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tụi nó đến nhà thờ và lặng lẽ đi vào bụi lùm.

"Mấy tụi mi tới rồi đó hả? Có chuyện gì xảy ra đúng không?" - Nhật Anh hỏi.

"Tại cái tên này nên kế hoạch của chúng ta sẽ có tí thay đổi." - Nguyệt Nhi liếc mắt vào Lâm Phong.

"Theo như em thấy thì lễ cưới sẽ tổ chức ở tầng 2, nhưng mà quá nhiều người canh gác e là không thể lên vào cửa chính." - Trọng Nhân suy xét rồi nói.

"Ngoài sau nhà thờ có 1 cái cửa phụ, con đường này sẽ dễ dàng vào hơn, với ở đây ít vệ sĩ canh gác, nhưng mà nó đã bị khoá." - Trọng Nhân nhìn vào máy tính.

"Khoá hiện đại hay khoá cổ?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Khoá hiện đại ạ!"

Nguyệt Nhi cười nhếch mép, điều này quá dễ dàng với cô rồi.

"Giờ để ta mở khoá cửa cho, còn tụi mi hãy đánh ngất bọn vệ sĩ nhé.

"Có được không đây?" - Minh Trí nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực.

"Được đây ạ, Nhi tỷ rất giỏi mấy vụ bẻ khóa này." - Thành Đạt trả lời.

Sau đó cả đám lặng lẽ tránh bọn vệ sĩ và đi đến cửa sau, ở dưới đất là 2 tên vệ sĩ đã bị tụi hắc đánh ngất.

"Khoá vân tay? Quá dễ" - Cô liền lấy chiếc nhẫn trên tay rồi rọi lên, 1 tia màu đỏ quét 1 lượt lên khoá, sau đó cô đặt tay vào. Màn hình xuất hiện chữ "Right" rồi mở cửa.

"Hay vãi!!" - Minh Trí và Lâm Phong tán thưởng Nguyệt Nhi.

"Đi vào thôi."

Cả đám đi vào, xung quanh đều phải cảnh giác, có lúc xém nữa là bị phát hiện.

Khi đi qua 1 cái cửa sổ, Lâm Phong nhìn ra. Bên ngoài người ta đã đưa dâu đến. Ngọc Linh trông rất lộng lẫy và thanh lịch trong cái váy cưới. Ngoài sau là vệ sĩ, ông bà Hoàng và những cô hầu, có 1 vài khách mời đến. Nhưng điều khá quan trọng là có cả Nguyễn gia (Nhật Nam), Hà gia (Lâm Phong), Vương gia (Minh Trí)

"Đây, kính râm nè, đeo vào hết đi." - Minh Trí đưa cho Lâm Phong, Nguyệt Nhi và Nhật Anh cái kính râm, còn Nhật Nam thì đã có rồi.

Vì phải trốn tránh, cảnh giác nên tụi nó đi đến trễ.

Lúc này Ngọc Linh cầm tay ông Hoàng và bà Hoàng tiến vào bên trong.

"Ngọc Linh à, hạnh phúc nhé con." - Ông Hoàng mỉm cười dịu dàng nhìn nhỏ.

Ngọc Linh đi đến bục, chú rể liền nắm tay nhỏ và khoác tay.

Trong lúc đó.

"Nhanh lên mấy tụi mi!!" - Lúc này vệ sĩ đã phát hiện ra tụi nó, và hiện tại tụi nó đang cong mông lên chạy tiến tới nơi làm lễ.

*

"Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau, Trần Phú Thịnh, con có đồng ý lấy Hoàng Ngọc Linh làm vợ không?" - Cha sứ nói.

"Vâng con đồng ý ạ"

"Hoàng Ngọc Linh, con có đồng ý lấy Trần Phú Thịnh, cùng chú rể vượt qua tất cả khó khăn, bệnh tật, để đến lấy hạnh phúc không?"

"Con... Con..." - Ngọc Linh ngập ngừng. Ai nấy đều chờ câu trả lời của Ngọc Linh, ai cũng tưởng là do hồi hộp nên mới vậy. Nhưng thật ra là đang đợi 1 bóng người đến cứu nhỏ khỏi nơi này.

"Con... Đồng ý." - Nhỏ trả lời làm ai cũng thờ phào nhẹ.

"Thế thì có ai từ chối lễ cưới này không? Nếu không thì mời cô dâu và chú rể đeo nhẫn." - Cha sứ nói.

Phú Thịnh cười cười cầm chiếc nhẫn nhìn vào nhỏ rồi đeo vào ngón áp út của nhỏ.

Ngọc Linh cũng cầm nhẫn, chậm rãi đeo vào, như đang chờ đợi điều gì đó.

'Lâm Phong à! Anh đến nhanh đi, em không thể nào kéo dài thời gian được' - Nhỏ vừa đeo nhẫn vừa nghĩ, mồ hôi chảy ra ướt hết lớp makeup, nhưng vừa chưa đeo được 1 nửa ngón tay thì...

"Tôi từ chối cuộc hôn nhân này." - 1 tiếng nói vang vọng từ ngoài cửa, mọi người ngoái lại nhìn ra. Cửa từ từ mở ra, là 5 người, 1 vệ sĩ, 1 hầu gái, và 2 chàng trai, 1 cô gái. Họ đều đeo kính râm và ánh sáng nên không ai có thể nhìn thấy mặt họ.

Lâm Phong tiến đến lễ đường đến chỗ Ngọc Linh, hiện giờ nhỏ đang đứng sững người vì do quá ngạc nhiên, quá xúc động.

Cậu thờ dài, đi đến đẩy cái tên chú rể ra, nắm tay nhỏ và hôn lên đôi môi của nhỏ.

Mọi người trong nhà thờ đều đứng hình và ngạc nhiên khi nhìn cảnh tượng này.

Lâm Phong buông Ngọc Linh ra, liền nắm tay nhỏ chặt lại, quay lại mọi người và nói to:

"Hoàng Ngọc Linh chỉ mãi mãi là cô dâu của một mình tôi, không là của ai khác!"

Mọi người lại shock tập 2, rồi sau đó lại xì xào bàn tán.

Ông Hoàng mặt đen lại, tức giận hét lên với hai tên vệ sĩ ở bên cạnh:

"Còn đứng đó làm gì hả? Mau bắt chúng lại nhanh!"

Cả hai tên vệ sĩ hoảng hồn nhưng cũng lấy lại bình tĩnh và xông vào Lâm Phong và Ngọc Linh.

Nguyệt Nhi và Nhật Nam nhìn thấy thế liền nháy mắt với nhau, cả hai xông lên, cầm súng và bắn vào 2 tên vệ sĩ khiến cho bọn chúng ngã xuống và ngất đi.

'Cặp đôi này thật là tuyệt vời' - Mọi người xung quanh dùng cặp mắt ngưỡng mộ nhìn cả hai.

"Papa à, con xin lỗi nhưng con yêu cậu ấy rất nhiều, con không thể kết hôn với anh Phú Thịnh ạ." - Ngọc Linh đi đến, nói nhẹ nhàng nhưng ánh mắt cương quyết nhìn ông Hoàng càng khiến ông nổi giận hơn.

"Con ranh này, mày đáp lại sự hiếu thảo của ba mày vậy đó hả?" - Ông Hoàng định tát Ngọc Linh thì Lâm Phong cầm tay ông lại.

"Nếu như ông là ba của Ngọc Linh thì phải yêu thương và mong muốn cho cô ấy hạnh phúc. Cuộc hôn nhân ép buộc này không thể để cô ấy hạnh phúc đâu ạ! Ông xem trọng danh tiếng và vật chất hơn hạnh phúc của con gái ông sao?" - Lâm Phong nhìn vào ông Hoàng rồi nói tiếp. "Cô ấy đã chọn con, không gì có thể cản con đến với cô ấy."

"Mày..."

Nguyệt Nhi thấy tên liền nhìn vào chú rể, bỗng nhiên cô đứng hình vì ngỡ ngàng khi nhìn vào chú rể. Nhật Nam nhìn qua cô rồi nhìn lên tên chú rể, Nhật Nam liền nắm tay cô. Nguyệt Nhi nhìn lên anh, thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, cô liền hiểu ra và gạt đầu, dần lấy lại được sự bình tĩnh. Nhật Nam hài lòng bỏ tay ra.

Lúc này đám vệ sĩ đến chỗ tụi nó. Nhật Anh thấy vậy liền thông báo với tụi nó.

Lâm Phong nắm tay Ngọc Linh chạy đi, đám vệ sĩ liền chặn đường tụi nó, Nhật Nam cùng Nguyệt Nhi bắn súng vào đám vệ sĩ khiến chúng ngã xuống và ngất. Còn Nhật Anh và Minh Trí mở đường cho cậu và nhỏ.

Tất cả đi lên xe Ferrari rồi phóng đi mất, để lại mọi người trong nhà thờ mắt tròn mắt dẹt nhìn theo, mọi người dần dần đi về. Chẳng mấy chốc chỉ còn có mỗi ông bà Hoàng và ông bà Trần cùng với Trần Phú Thịnh cùng với đám vệ sĩ nằm dài dưới đất.

"Đám đó là ai thế? Tại sao chúng có thể vào đây đ

ược?" - Ông Hoàng nghiêng răng ken két.

"Ông Hoàng, ông khiến tôi thất vọng đấy." - Trần Phú Thịnh nhếch mép tỏ vẻ khinh thường rồi đi ra ngoài. Hắn còn nhiều việc để làm.

"Tôi xin lỗi, chúng tôi xin đi trước." - Ông bà Trần nói rồi đi.

"Sau bao nhiêu năm cuối cùng tôi cũng đã gặp lại em rồi, Trịnh Nguyệt Nhi. Lần này tôi sẽ cướp lại em. Em hãy chờ đi!" - Trần Phú Thịnh ung dung rút tay vào túi quần rồi lên xe.

Trên chiếc xe Ferrari đang chạy vun vút trên đường, Nguyệt Nhi lái xe, lâu rồi cô không lái xe nên giờ cô rất phấn khích, tăng tốc dần dần lên.

"Mì đi chậm xíu coi." - Minh Trí và Lâm Phong sợ hãi bám vào cái ghế.

Lời nói của Minh Trí vô tác dụng, cô càng tăng tốc lên khiến 2 tên mặt trắng bệch không còn máu.

Và rồi, tụi nó đến 1 căn nhà, là nhà của Trọng Nhân, Thành Đạt và Ái Thy. Nguyệt Nhi đỗ xe trước cổng. Cả đám xuống xe. Ngọc Linh toan xuống xe thì Lâm Phong kéo lại, nháy mắt với nhỏ. Nhỏ nhanh chóng ngồi lại ghế. Đến khi người cuối cùng ra ngoài thì Lâm Phong đóng cửa xe lại, tụi nó quay qua nhìn.

"Ta với Ngọc Linh đi đây xíu, cho ta mượn xe." - Nói xong liền lên ga chạy đi không để tụi nó ú ớ được câu nào.

"Ax 2 cái người này." - Minh Trí trề môi nhìn cái xe đang dần mất dạng.

"Thôi kệ họ đi, chúng ta vào nhà nào." - Thành Đạt lên tiếng, cả đám đi vào nhà.

Nguyệt Nhi từ lúc gặp Trần Phú Thịnh đến giờ, trong lòng nhiều thắc mắc không thể nghĩ ra được. Cô nhanh chóng thay đồ rồi ra ngoài.

Ngồi ở ngoài vườn, cô nghĩ ngợi đủ thứ, không hề nhận ra có 1 người đang đến chỗ cô.

"Cậu bị sao thế?" - Nhật Nam tiến đến chỗ Nguyệt Nhi, cất giọng lạnh lùng hỏi làm cô giật mình.

"Trời đất, anh ra đây hỏi tôi làm tôi giật mình." - Nguyệt Nhi vuốt ngực rồi nói.

"Có phải là có liên quan đến cái tên chú rể đó không?" - Nhật Nam ngồi xuống, anh cởi bỏ cái áo ngoài vắt lên trên ghế.

"Sao anh biết?" - Nguyệt Nhi hơi ngạc nhiên vì anh có thể đoán ra được tâm tư của cô.

"Từ lúc gặp cái tên ấy cậu không tập trung vào việc gì hết."

Nguyệt Nhi nhìn vào ánh mắt lạnh lùng đang nhìn thấu mình mà bất giác rùng mình, từ trước tới giờ cô nghĩ cái tên Nhật Nam này chỉ là 1 tên công tử bột có vấn đề về đầu óc, nhưng bây giờ chả biết tại sao từ lúc về Việt Nam là anh lại lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, không còn vẻ cời mở như bên Anh Quốc nữa.

"Trần Phú Thịnh cùng với 1 cô gái tên là Phạm Hà Trâm là đồng lõa thân thiết nhất của tôi khi tôi còn là thành viên trong BlackMoon, sau khi bang BlackMoon bị tan rã, hẳn cùng với Phạm Hà Trâm biến mất không rõ tin tức, dù đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không ai thấy bóng dáng của 2 người họ, cứ như cả hai như không hề tồn tại. Nhưng tại ngày hôm nay, tôi đã thấy được hẳn ta rồi, nhưng không biết là Phạm Hà Trâm đang ở đâu..." - Nguyệt Nhi vô thức kể lại, nhận ra cái gì đấy cô liền bịt miệng lại, vụ này chỉ có những người thân quen với cô biết. Ánh mắt lạnh lùng của Nhật Nam như thôi miên cô, làm cô nói ra hết tất cả. Cái bí mật này Nguyệt Nhi đã hứa với Nguyệt Như và Minh Huy sẽ ko kể cho ai, không ngờ lại sơ hở mà cho tên này biết.

"À thì ra là thế" - Nhật Nam nghĩ ra được điều gì đấy, nhếch môi rồi đi vào bên trong. Để lại Nguyệt Nhi ngồi ngốc ở đó.

Trong lúc đó, tại chỗ của Ngọc Linh và Lâm Phong. Cả hai đang dừng xe ở 1 bãi biển. Sau đó đi ra ngoài ngắm hoàng hôn, chẳng ai nói với ai câu gì. Cứ thế im lặng, chỉ nghe mỗi tiếng sóng biển và tiếng gió thổi.

"Cảm ơn anh vì lúc đó đã đến kịp thời." - Ngọc Linh quay qua cười nhẹ.

"Nhờ em kéo dài thời gian nên anh mới đến kịp." - Lâm Phong nắm tay Ngọc Linh.

Ngọc Linh tựa vào vai Lâm Phong, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc bây giờ.

"Lâm Phong, em yêu anh."

"Anh cũng thế."

Sau đó cả hai hôn nhau, một nụ hôn nhẹ nhàng mà ngọt ngào dưới ánh hoàng hôn.

Chương 39

Ngọc Linh và Lâm Phong phóng xe đi về nhà của bọn Trọng Nhân. Lúc này trời đã sập tối.

Cả hai lặng lẽ đi vào bên trong thì gặp tụi hần và tụi nó.

- Nãy giờ tụi tao đợi 2 đứa mày đó nha, đi hú hí ở đâu mà lâu quá vậy? Mày còn chưa thay váy cưới nữa kìa. - Nguyệt Nhi xông tới giằng 1 trận.

- Hú hí gì ở đây chứ. - Ngọc Linh đỏ mặt quay ra chỗ khác.

- Chứ cái gì nữa? Tụi tao giúp 2 đứa mày cho đã rồi tụi mày trả ơn cho tụi tao bằng cái công ngồi chờ tụi mày suốt 3 tiếng liền đây à? - Minh Trí cũng khá phần nộ đứng lên nói.

- Hìhì tao xin lỗi mà. Vợ chồng tao đi hơi lâu. - Lâm Phong gãi đầu

- Chời, vợ chồng luôn ta, thì ra là lên đi hú hí. - Nhật Anh gật gù cười hiểm

- Được rồi, mau vào tổ chức party đi, còn Ngọc Linh mày vào thay đồ rồi đi nào. - Nguyệt Nhi thấy Ngọc Linh đỏ chín mặt nên giải vây cho nhỏ. Một phần cũng vì sợ đồ ăn nguội mất.

Ngọc Linh thầm cảm ơn Nguyệt Nhi, đúng là bạn thân tốt nhất của nhỏ mà.

Trong bàn ăn.

- Chúc mừng cho kế hoạch cướp dâu của chúng ta đã thành công. - Nguyệt Nhi giờ ly nước ngọt lên vui vẻ tuyên bố.

Cả đám bắt đầu cụng ly rồi uống.

- Cảm ơn tụi mi nhiều lắm nha. - Ngọc Linh cảm động nhìn tụi nó.

- Ày, ko có gì đâu, nhìn thấy chị Linh với anh Phong hạnh phúc là tụi em thấy vui theo rồi. - Trọng Nhân cười to.

- Hôm nay chúng ta uống rượu luôn nhá. - Thành Đạt cùng Minh Trí lấy chai rượu Whisky ra.

- Ày, chai này nồng độ cao đó. - Nhật Anh nhắc nhở.

- Càng tốt chứ sao, tao muốn uống thử. - Nguyệt Nhi sáng mắt, từ lúc mới sinh ra tới giờ cô chưa có uống cái thứ này bao giờ, chỉ thấy papa uống rượu khi đang nói chuyện với đối tác thôi.

- Mi chưa uống lần nào à? - Lâm Phong hỏi lại.

- Đúng ah, giờ rót ra thử đi, cả đám cùng uống. - Nguyệt Nhi cười toe toét.

- Papa Trịnh ko có cho mày uống. - Nhật Anh nhăn mặt nhắc nhở.

- Tụi mày đừng nói là ko biết chứ gì, từ lượng tao cao lắm nên ko sao đâu. - Cô cười híp mắt vỗ vai Nhật Anh.

- Ok vậy thì vào tiệc nào bây. - Minh Trí nhanh nhẩu đem rượu ra và rót từng ly cho tụi nó.

Nguyệt Nhi cầm ly toan uống thì liếc qua Nhật Nam, thấy anh cầm ly lắc lắc rồi từ từ uống, trông rất swag =)))

Cô thấy vậy cũng liền làm giống anh, vừa nếm thử 1 ngụm rồi xém phun đi. Cái thứ gì đâu mà khó uống vậy nè? (Chừa cái tội tò mò nha chị:v)

Cô liền lấy nguyên ly ực vào, rượu từ từ vào làm cho cổ họng nóng ran, sau đó tới thân mình nóng lên.

Và rồi Nguyệt Nhi lại ực thêm 1 ly nữa, rồi 2 ly, rồi 3 ly...

Mọi người vẫn đang vui vẻ trong buổi tiệc, vẫn đang ồn ào náo nhiệt nhưng cô chả còn nghe thấy gì nữa. Đầu óc ong ong lên.

- Cậu có sao ko? - Thấy Nguyệt Nhi thơ thẩn nhìn vào ly rượu mãi, Nhật Nam liền qua hỏi thăm, cô uống được 3 ly rồi.
- Sao vói trắng gì ở đây? Cút ra nhanh. - Nguyệt Nhi tức giận, mặt đỏ lên và đẩy mạnh Nhật Nam làm anh xém ngã.
- Nguyệt Nhi ời ời, calm down calm down! Có vụ gì cứ từ từ nói. - Minh Trí ngồi cạnh đó liền nhanh chóng đi qua can ngăn, kết quả là bị đập văng đi ko thương tiếc.
- Ta nói là dừng lại gần đây nghe chưa? - Nguyệt Nhi đập mạnh xuống bàn làm cái bàn xuất hiện luôn cái vết nứt, sau đó lại uống thêm ly rượu nữa
- Nó say rồi đó. - Ngọc Linh lo lắng nói.
- Đã bảo là dừng cho nó uống mà, cái lũ chúng bây đem rượu ra để làm cái gì vậy hả? - Nhật Anh phẫn nộ hét lên.
- Anh/em biết sai rồi em/chị tha lỗi ạ. - Minh Trí và Thành Đạt meo meo nhận lỗi.
- Thôi giờ ngăn nó đi, kéo nó phá đồ.

Nguyệt Nhi giờ đã bị rượu che đi lý trí, cô bắt đầu đứng dậy, lưng thưng đi.

- Nhi tỳ đi đâu vậy ạ? - Trọng Nhân nhanh chóng hỏi.
- Hết rượu rồi, mày đi lấy nhanh cho chị mày.
- Nhà hết rượu rồi chị ơi, no no no đừng phá nó. - Trọng Nhân trả lời thì thấy Nguyệt Nhi cầm bình hoa mà cậu đang trông định quăng đi thì nhanh chóng đi đến dành lại.
- Lấy ko hả!?
- Thôi giờ mày đi theo tao đi. - Ngọc Linh đẩy cô đi lên phòng ngủ. Cô lúc này liền đi theo Ngọc Linh.

Trên phòng

- Mày nằm đây ngủ đi nha, xú tao lên. - Ngọc Linh ấn vai cô xuống giường rồi đóng cửa lại, nhanh chóng xuống lầu.
- Rồi, Nhật Anh mày nhanh đi nấu nước chanh giải rượu đi, càng nhanh càng tốt.
- Ok. - Vừa nghe là nó đi thực hiện liền.

*

- Giờ nó ở trên ngủ rồi nên nhập tiệc tiếp đi hihi. - Nhật Anh đem lên lầu rồi đi xuống lầu cười trừ rồi cả đám ngồi lại tại chỗ và vào tiệc tiếp.

- Thôi tụi ta về đây, Ngọc Linh ở đây hả? - Minh Trí hỏi.
- Ừ, chứ ta còn chỗ đâu mà ở hihi. - Ngọc Linh cười toe toét.
- Còn đồ thì sao? - Lâm Phong hỏi.
- Mama sẽ gửi qua!
- Vậy bye nhé.
- Bye bye.

Sau khi Nhật Anh, Nhật Nam, Lâm Phong cùng Minh Trí về nhà. Ngọc Linh cùng bọn Trọng Nhân đi lên lầu xem xét tình hình. Lên trên phòng thì thấy cái giường trống không, còn cửa sổ mở toang quá.

- NGUYỆT NHI!!!!!! MÀY ĐÂU RỒI!?

Nguyệt Nhi đang chạy xe về nhà, đi ngang một cái hẻm thì nghe thấy tiếng hét thảm thiết của bọn nào đấy, anh đi ngang qua thì thấy 1 cái bóng đáng quen thuộc.

"Nguyệt Nhi?!"

Anh nhanh chóng dừng xe. Đi vào trong cái hẻm thì thấy khoảng 5,6 tên côn đồ bị đánh nhừ tử và nằm xuống đất.

- Cút ngay cho tao!

Và sau đó lại thêm 1 tiếng hét chói tai.

Nhật Nam đen mặt, đến chỗ Nguyệt Nhi và thô bạo nắm tay cô lôi đi. Nguyệt Nhi bỗng nhiên bị lôi đi làm cô chả biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết đi theo người ở trước mắt.

Anh ném cô vào ghế phụ, và rồi sau đó đóng cửa, lái xe chạy đi.

Trên xe hiện giờ im lặng đến mức có thể. Nguyệt Nhi liền nhìn vào người đang lái xe, cô chả biết đó là ai, chỉ thấy quen quen thôi.

Nhật Nam nhớ rằng Nhật Anh từng nói là pama của cô ko cho uống rượu, thấy cô về trong tình trạng này thì cỡ nào cũng sẽ bị mắng. Với lại hiện giờ anh cũng lười quay lại căn nhà của bọn Trọng Nhân. Coi như hôm nay anh có lòng tốt, anh sẽ chở cô về nhà anh. (Ừ thì lòng tốt)

Xe đến biệt thự, Nhật Nam mở cửa. Nguyệt Nhi toan chạy đi, cô còn chưa chơi đã thì bị anh kéo lại, cô ngay lập tức ngã vào lòng anh.

Cô ngước mặt lên nhìn, lúc này mặt của hai người cách nhau có khoảng 3cm thôi.

Nhật Nam như đang kiểm chế cái gì đó, liền bế cô vào nhà.

Căn biệt thự này chỉ có mình anh sống nên có thể tự do bế cô đi lại.

Lên đến phòng anh liền ném cô xuống giường.

Định đi tắm thì cô nú áo anh lại.

- Chuyện gì?

- Tại sao giờ này anh lại quay lại chứ Trần Phú Thịnh!? Anh phản bội tình cảm của tôi. Tôi đã sắp quên đi anh thì anh lại quay lại, anh thích đùa giỡn tình cảm của tôi lắm phải ko!???? - Nguyệt Nhi hét toáng lên, nước mắt rùng rã rơi xuống.

Nhật Nam khá ngạc nhiên, thì ra tên chú rể ấy là người yêu cũ của con nhóc này à!? Trong lòng anh khá hụt hẫ.

Nguyệt Nhi khóc cho đã đời rồi lim dim ngủ vào lòng Nhật Nam. Anh thở dài rồi đặt cô nằm xuống giường, sau đó lên sofa và mở máy tính...

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Nửa đêm.

"Xoạc xoạc tùm"

Một tiếng động nào đó khiến Nhật Nam đang ngủ trên sofa lập tức tỉnh dậy, anh nhìn xung quanh rồi nhìn lên giường, chả thấy Nguyệt Nhi đâu, chỉ thấy có mỗi chăn là bị lăn xuống đất.

Lấy làm lạ, và rồi nghe thấy tiếng nước. Anh nhìn sang phòng tắm, thấy đang bật đèn. Nhật Nam liền tiến tới, cửa chỉ đóng hờ nên anh đi vào bên trong.

Bên trong, cái cảnh tượng phía trước làm anh chả biết nói sao. Nguyệt Nhi đang ở trong bồn tắm, mắt nhắm nghiền, đang dần hụp đầu xuống.

Nhật Nam nhanh chóng đến đỡ cô lên, nhận ra cô vẫn còn đang mặc đồ.

- Cậu làm gì vậy hả?

- Umm, mát quá đi. - Nguyệt Nhi thoải mái trượt xuống, ko quan tâm người trên đầu mình.

"Cậu ta say thật rồi, lần sau ko nên cho cậu ta uống rượu nữa" - Nhật Nam nghĩ ngợi rồi bế cô ra khỏi phòng tắm thì cô vùng vẫy.

- Bỏ tôi xuống nhanh, Trần Phú Thịnh, anh đừng động vào tôi.

- Tôi ko phải là cái tên Trần Phú Thịnh gì đó của cậu hết. - Nhật Nam lạnh lùng nói, ánh mắt chứa đầy nộ khí nhìn cô.

Nguyệt Nhi nhướn mắt nhìn anh, mặt ko thấy rõ, chỉ cảm nhận rằng cái tên này khá là đáng sợ.

-...

Anh thờ dài, bế cô ra khỏi phòng tắm, lúc này cô ko vùng vẫy nữa, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay ấm áp của anh, mắt nhắm lại.

Nhật Nam đặt cô ở 1 cái ghế. Hiện giờ đồ của cô ướt hết rồi, nếu mặc tới sáng sẽ bị cảm lạnh, huống chi giờ này trời đang lạnh nữa.

Anh nghĩ ngơi 1 hồi rồi đi qua phòng của Linh Lan (chị của Nhật Nam ý).

Nhật Nam đẩy cửa vào, đi đến cái tủ quần áo, đồ mặc đều bị chuyển đi hết rồi, chỉ thấy có mỗi 1 cái quần short đen ngắn, anh quơ lấy đại rồi về phòng mình, lấy 1 cái áo sơ mi. Và sau đó cởi từng bộ đồ của cô ra rồi thay vào. (Trời má ảnh tỉnh vl)

Anh vứt đồ của cô qua 1 bên, rồi bế cô đi lên giường. Định quay lại cái sofa thì bị cô kéo lại làm anh ngã nhào xuống. Nguyệt Nhi nằm lên thân mình của anh, thoải mái cựa mặt vào tóc anh.

- Cậu câu dẫn tôi đấy à? - Nhật Nam quay người lại, và sau đó Nguyệt Nhi nằm dưới Nhật Nam, anh chống hai tay lên, nhìn cô đang nằm giữa 2 tay anh.

-...?

Nhật Nam như đang nhìn xuống, nhất định là ko được động tới cậu ta, nhưng mà cô quá câu dẫn nên anh cúi xuống, môi di chuyển đến cái cổ trắng ngần kia và cắn, để lại cái dấu ấn màu đỏ.

- Umm... - Cô thấy ngứa ngứa cổ nên khẽ kêu 1 tiếng.

Nhật Nam nhanh chóng đẩy mình ra, lúc nãy anh vừa làm cái gì vậy nè? Anh nhanh chóng đi đến sofa nằm xuống nhắm mắt nhưng ko ngủ.

Sáng hôm sau, tại trường.

- Ê mày, hôm qua là đám cưới của nhà Hoàng với nhà Trần á. - Thu Hà - là "dây ăng ten" của lớp, chuyện nào của trường, ở bên ngoài nó đều nắm bắt được hết, vì cha nó làm nhà báo mà.

- Đám cưới của Ngọc Linh á? - Thiên Vy hỏi lại.

- Nó đó.

- Có vụ gì ko? - Tuấn Anh hỏi.

- Trời, mày ko đọc báo hả? Hôm nay trên trang nhất đăng đầy luôn á. - Thu Hà ném cho Tuấn Anh tờ báo.

- Hôm qua đám cưới của Ngọc Linh bị phá hỏng bởi 1 nhóm người, nhóm người đó đến cướp dâu rồi cả đám mất tích luôn á! Bây giờ bên nhà Hoàng đang tìm kiếm Ngọc Linh ớ, vụ việc này làm gây chấn động khá lớn đấy. Nhóm người này gồm 1 vệ sĩ, 1 hầu gái, 2 chàng trai và 1 cô gái, do đeo kính râm nên chả nhìn thấy, và rồi cái anh chàng này nè, ảnh lên cướp dâu rồi cùng mấy người còn lại lên xe phóng đi. - Thu Hà kể lại khá chi tiết.

- Ôh, hôm qua tao đi đám cưới cùng với pama tao, nhìn cô hầu gái với anh vệ sĩ ngẫu và đẹp đôi lắm luôn á. Cả hai cùng bắn súng làm ngã một đồng tên vệ sĩ khá luôn. - Ngọc Hân vừa nói vừa sáng mắt

- 28đ-%;&-+:8%82 - Và rồi nguyên đám tám chuyện về vụ đám cưới hôm qua.

Bên này. Nhật Anh, Lâm Phong cùng Minh Trí nghe mà giật mình.

- Trời đừ, ko ngờ cái vụ này mà cũng bị đăng báo á. - Lâm Phong khá ngạc nhiên nói.

- Ta đã nói lễ cưới này nổi lắm á, nếu mà kế hoạch ấy mà ko thành công là vỡ mồm cả đám đấy. - Nhật Anh nói

- Thế tụi mình ăn may rồi. - Minh Trí cười cười rồi khoác vai Nhật Anh.

- Bỏ cái tay đó xuống nhanh, em chưa tha cho anh vì cái vụ hôm qua đâu. - Nó liếc hần.

- Anh xin lỗi rồi mà, huhu bà xã à đừng giận anh. - Minh Trí làm ra vẻ mắt cún nhìn vào Nhật Anh.

- Hứ ai là bà xã của anh chứ, nói nhăng nói cuội. - Nhật Anh quay qua chỗ khác, mặt bỗng chốc đỏ lên.

- Hờ hờ là em chứ ai.- Minh Trí ngất mũi nó.
- Đủ rồi nha 2 đứa tụi mi. - Lâm Phong mặt nhăn nhó nhìn 2 đứa này tình cảm với nhau.
- Mày đi về nhà mà tình cảm với Ngọc Linh của mày đi. - Minh Trí nói với giọng châm chọc.
- Đi được cũng đi, cái thằng mê gái bỏ bạn. - Lâm Phong trề môi khinh bỉ.
- Mày cũng thế mà nhì? Hôm qua thằng nào đi cướp xe chở Ngọc Linh đi hú hí làm tụi tao chờ tận 2 3 tiếng đồng hồ nhì? - Minh Trí nói bóng gió.
- Mày...
- Thôi đủ rồi, hôm qua tụi mi có thấy Nhi ko? - Nhật Anh ngăn chặn võ mồm của 2 tên này lại và lảng sang chuyện khác.
- Hừm? Ko phải nó trên lầu à? - Lâm Phong hỏi lại.
- Lúc tụi mi về nó chạy mất tiêu rồi, tụi ta kiếm mãi mà chả thấy, nếu thấy nó nhớ kêu nó về nhà nhé.
- Nhật Nam có thấy Nhi ko? - Nhật Anh qua hỏi.
- Yên tâm đi, cậu ta sẽ về sớm thôi
- Nhật Nam đáp lại rồi quay đi chỗ khác.

"Có khi nào Nhi ở chỗ nhà Nhật Nam ko nhì?" - Nhật Anh nghi ngờ nhìn anh.

Trong lúc ấy, tại 1 căn biệt thự, có một cô gái đang ngủ rất ngon trong 1 căn phòng, cô chợt quậy một hồi rồi mở mắt ngồi dậy nhìn xung quanh.

- Hừm... Đây là đâu vậy?

Cảm thấy lạ vì đây ko phải là phòng mình, cô nhanh chóng nhớ lại chuyện hôm qua. Hôm qua sau khi kế hoạch thành công thì cô cùng tụi kia ăn party chúc mừng, và rồi uống rượu rồi say cmn luôn. Rồi nhớ thoáng thoáng là có 1 người đưa cô đi vào 1 căn nhà và rồi chả nhớ cái cù gì nữa.

Nguyệt Nhi đi xuống giường và nhìn qua gương thì bất động.

Hiện giờ cô chỉ mặc 1 cái áo sơ mi dài, mặc cái quần short, cái áo dài qua quần nên nhìn như ko mặc quần ấy.

- Cái gì vậy nè???

Cô nhìn sang 1 góc ở cạnh phòng tắm, thấy đồ của mình liền đi đến chạm vào, ướt sũng!

- Trời đất, cái gì vậy nè?

Trên bộ đồ có 1 cái tấm giấy, cô cầm lên đọc.

"Cậu tỉnh rồi đó hả? Đi VSCN rồi xuống dưới ăn đồ ăn nhé, xúu nữa tôi về nhà

Kí tên: Nhật Nam"

Thì ra là cái nhà này là của tên Nhật Nam khốn nạn kia. Vậy là hôm qua anh ta thay đồ cho mình à? Vậy là thân thể bị phơi bày trước mặt anh ta rồi à?

- NGUYỄN NHẬT NAM!!!! ANH VỀ CHẾT VỚI TÔI!!!!!!

Nhật Nam đang ở trên lớp bỗng nhiên giật mình và ớn lạnh.

- Mày bị gì vậy? - Vì Nguyệt Nhi ko đi học nên Lâm Phong đi lên chỗ cô ngồi luôn.
- Tao thấy lạnh lạnh. - Nhật Nam đáp lại.
- Mày làm cái tội ác gì đó phải ko?
- Ko... ko có. - Nhật Nam nói nhanh.

- Hừm... - Lâm Phong nghỉ ngơi nhìn Nhật Nam.

Ra về, Nhật Nam nhanh chóng đi xe về nhà.

Vừa về đến nhà thì liền thấy 1 bóng người đợi anh từ nãy giờ.

- Nhật Nam!!!! Cái tên biến thái nhà anh!!! - Nguyệt Nhi nhanh chóng vung nắm đấm vào mặt anh nhưng lại bị anh chặn lại bằng tay.

- Cái gì vậy?

- Yah!! Anh đã làm gì tôi rồi hả?

- Vào nhà mà nói chuyện. - Anh nhanh đẩy cô đi vào nhà.

Trong nhà, anh quăng cặp sách sang 1 bên, ngồi xuống ghế sofa.

- Cái tên tổ tông nhà anh, anh đã làm gì tôi rồi hả? - Nguyệt Nhi tức giận hét lớn.

- Làm? Thân thể cậu tôi chả có hứng, làm với chả ko làm gì ở đây? - Nhật Nam thờ ơ nói (thể hôm qua có ai xém nữa là ăn chị ý nhể?)

- Anh thấy hết của tôi rồi chỉ, như vậy là có làm rồi!

Ngật Nam đang uống nước xem phun ra, bộ ko lẽ đối với cậu ta, nhìn thấy thân thể là "làm" à?

- Đây, cậu có biết làm tình ko?

- Làm tình là cái gì? - Nguyệt Nhi mặt ngây ngô nhìn anh.

Ngật Nam thờ dài, bỗng nhiên thấy vết đỏ trên cổ cô vẫn ko phai đi, anh bỗng nhú mày.

- Nhìn tôi cái gì vậy? Mặt tôi dính cái gì à?

- À ko...

- Anh kể lại chuyện hôm qua cho tôi nghe đi. - Nguyệt Nhi ngồi xuống đối diện với anh.

- Cậu say rượu, lên đi ra ngoài kiếm chuyện với bọn trong hẻm, sau đó tôi cứu cậu về nhà, rồi đêm hôm tự nhiên phóng vào bồn tắm làm ướt hết người, tôi có tắm thay quần áo cho cậu mà cậu đối xử với tôi vậy hả? - Nhật Nam kể lại.

- Vậy thì cảm ơn nhiều. - Nguyệt Nhi cười toe toét.

- Hừ. - Anh hừ lạnh rồi đi xuống bếp.

- Anh đi đâu vậy?

- Đi làm đồ ăn.

- Wow, biết làm đồ ăn luôn, ghê dữ. - Nguyệt Nhi đứng bên cạnh nói châm chọc.

- Đờ hơn ai kia. - Nhật Nam nhếch môi đáp lại.

- Ê tôi nấu được mì gói với trứng đó nha, đừng có mà coi thường. - Nguyệt Nhi phồng má nói như hét.

- Đi ra ngoài mà chờ đồ ăn đi. - Nhật Nam xoa đầu cô.

- Ừm. - Nguyệt Nhi lúi thủi ra ngoài rồi nhìn vào, nhìn anh nấu ăn rất chuyên nghiệp ah~ chắc sau này sẽ là đầu bếp nổi tiếng ấy. Chả bù cho mình. Nghĩ đến đây cô bỗng nhiên thờ dài.

Lát sau, anh đem ra những món ăn nhìn rất hấp dẫn a~ Nguyệt Nhi thèm thuồng nhìn vào đồng đồ ăn ấy.

- Tôi ăn nha~

- Chút nữa cậu rửa chén. - Nhật Nam khoanh tay nhìn vào cô.

- Hờ? Tại sao chứ?

- Đây ko phải đồ free, có ăn phải có trả.
- Tòì ko làm nhế.
- Thế thì trả đây. - Anh đem đĩa bát tết qua chỗ mình rồi ngồi ăn ngon lành.

Nguyệt Nhi cố chịu đựng nhưng mà đồ ăn quá ngon, bụng lại đói nữa nên dứt lại cái đĩa từ tay Nhật Nam.

- Ok tôi rửa. - Nguyệt Nhi xịu mặt xuống.

Nhật Nam xoa đầu cô, nở 1 nụ cười mỉm hiếm thấy. Nguyệt Nhi nhìn chăm chú, dù cái tên này khá là khác người nhưng lúc cười lên trông rất đẹp, tim bỗng đập nhanh hơn.

Cả hai bắt đầu ăn trong sự im lặng, ăn xong Nguyệt Nhi phải đem chén đĩa đi rửa. Còn Nhật Nam đi bật TV.

- Tin mới nhất, hôm qua ngày X/X/XXXX trong lễ cưới của tiểu thư Hoàng và thiếu gia Trần gặp biến động. 1 nhóm người xông vào cướp dâu và cùng nhau biến mất, hiện giờ bên Hoàng gia đang tìm kiếm nhóm người này..... - Tiếng cô phóng viên vang lên làm Nguyệt Nhi đang rửa chén cũng ngóc đầu ra xem.

- Ô, tội mình kia.
- Hừ, nổi tiếng luôn rồi. - Nhật Nam lạnh lùng nói.

Cô quay đi rửa chén tiếp, đầu nghĩ ngợi này nọ.

Khoảng 7' sau cô lại có mặt ở sofa cùng Nhật Nam, lúc này đã 1h chiều. Cả hai ngồi đó xem TV.

- Vậy là trong nhóm của bọn mình lại thêm 1 cặp đôi nữa rồi, chắc chắn là mỗi ngày phải chứng kiến lũ này tình cảm cho xem. - Nguyệt Nhi đan hai tay lại với nhau.

- Còn thêm 1 cặp nữa đấy, cậu có định kết hợp nữa ko? - Nhật Nam nhướn mày hỏi.

- Ai nữa?

- Chị Nguyệt Như và anh Hoàng Minh.

- Ủầy cứ để cho Nhật Anh lo đi, chuyện của con Linh là một óc lăm rồi. - Nguyệt Nhi dựa người vào ghế sofa, ra vẻ mệt mỏi.

Con buồn ngủ bỗng ập tới, cô gật

đầu qua bên đây rồi qua bên kia, Nhật Nam thấy vậy liền đẩy đầu của cô qua vai mình, rồi lìm dìm mà đi ngủ luôn.

Biệt thự Trịnh gia lúc 6pm

- Sao mà Nhi về lâu quá vậy? - Bà Trịnh thấp thỏm đi qua đi lại.
- Nó đang ở nhà của mấy nhóc Nhân Đạt Thy mà lo gì. - Ông Trịnh ung dung đọc báo và trả lời.
- Pama con về rồi nà. - Nguyệt Nhi đi vào nhà, hồn nhiên nhìn ông bà Trịnh.
- Về rồi đó hả con? Lần sau đừng đi về lâu nữa nhế. - Bà Trịnh lo lắng nói, vì bà sợ Nguyệt Nhi sẽ bỏ đi nữa.
- Vâng ạ~ con hơi mệt nên lên phòng trước đây ạ. - Nguyệt Nhi nhanh chóng đi lên phòng.

Phòng song Nguyệt (Như với Nhi ở chung phòng =))))))

- Chị, em đã về òi.
- Em tắm ở đâu hả? - Nguyệt Như đang ngồi đọc sách cũng bỏ quyển sách qua 1 bên mà chồm lại hỏi.
- Thì ở nhà của bọn Trọng Nhân ấy ạ. - Cô bình tĩnh nói dối rồi đi lên giường.

Nguyệt Như nhìn 1 lượt vào cô, trên người cô có 1 mùi hương khác lạ, còn cả cái vết đồ đáng nghi trên cổ nữa. Chắc chắn là hôm qua ở nhà của tên nào này. Mai cô sẽ điều tra cho ra lẽ, giờ thì đi ngủ đi!))))

Góc nhâm nhĩ

Cảm ơn các bạn đọc đã đi cùng mình đến đây:v thật ra cũng có vài lần mình muốn drop truyện nhưng nhờ 1 bạn nên mình mới có động lực để viết tiếp>

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Từ nay Auu sẽ thay đổi xíu, mỗi dòng sẽ cách ra 1 hàng, câu đối thoại ở trong '"', câu suy nghĩ ở ' '

Vào truyện nào:)))

"Hôm qua em thấy Trần Phú Thịnh"

"Thật á!?"- Nguyệt Như ngạc nhiên quay qua

"Vâng ạ."- Mắt cô đượm buồn khi nói về Trần Phú Thịnh.

"Cái tên chết tiệt này còn về làm cái gì nữa? Sao ko chết luôn đi, MK!"- Nguyệt Như tức giận chửi, đây là lần thứ 2 cô chửi cái tên chết bầm ấy.

"Thôi kệ, dù gì thì 3 năm trước em với anh ta đã thành đôi đâu..."

"Hử? Thả thính cho đã, đến khi ăn thính rồi trốn đi cùng với cô ấy, có đáng là đàn ông ko?"- Nguyệt Như quay qua nói 1 hơi.

Hơn 3 năm trước, khi bang BlackMoon vẫn còn làm bá chủ của thế giới đêm. Nguyệt Như, Minh Huy cùng Linh Lan dẫn dắt bang. Lúc này Phạm Hà Trâm, Trần Phú Thịnh và Nguyệt Nhi cùng làm bang phó, cả ba là cặp bài trùng, nhiệm vụ nào cũng có thể bắt tay đoàn kết mà làm. Cho đến 1 ngày Trần Phú Thịnh bỗng nhiên tuyên bố theo đuổi Nguyệt Nhi làm mọi người trong bang nghe mà choáng váng. Nguyệt Nhi hồi ấy chả biết yêu với thích là gì nên ko quan tâm, nhưng mà Trần Phú Thịnh vẫn kiên cường theo đuổi, mưa dầm thấm lâu. Và thế là cô cũng đổi lại cái tên ấy, mọi người ủng hộ khá nhiệt liệt, đến khi cô tỏ tình với hắn thì hắn chỉ cười mà ko trả lời. Và đến khi Linh Lan chết, thì Phạm Hà Trâm cùng Trần Phú Thịnh biến mất như chưa từng tồn tại, hắn để lại mảnh giấy với nội dung:"Tôi ko thích em, cảm ơn đã cùng tôi diễn vở kịch này". Sau đó bang BlackMoon lại bị tan rã. Minh Huy trốn trong phòng, làm bạn với bóng tối, Nguyệt Như thì qua Anh để trốn tránh sự thật. Vụ Linh Lan cùng với vụ Trần Phú Thịnh và cả vụ bang phải làm tình thần chấn động rất nhiều, xem nữa là bị trầm cảm, nhờ Ngọc Linh, Nhật Anh cùng với pama cô an ủi nên mới đỡ hơn. Từ ấy cô ko dám thể hiện tình cảm với ai nữa, và rồi cô cũng quên luôn khái niệm yêu là gì...

"Bỏ đi, nhắc lại càng tức hơn ấy, thế Phạm Hà Trâm có trở về ko?"- Nguyệt Như hít sâu 1 hơi rồi hỏi.

"Em cũng ko biết nữa. Chị ấy có lẽ là ko xuất hiện"

"Haizz, chị nói nghe nè, tuyệt đối là em đừng có mà lại gần cái tên đó nữa, tên đó nguy hiểm lắm"- Nguyệt Như nghiêm túc dặn dò, cô vẫn còn đang trong quá trình tìm hiểu thân phận của Trần Phú Thịnh.

"Vâng ạ."

"Giờ em đi mua đồ dùng chị nhé."- Nguyệt Như ném miếng giấy cho Nguyệt Nhi, cô cầm lên đọc 1 lần rồi nói:

"Sao lúc nào cũng sai em vậy?"

"Hehe, đồ ăn bí mật của chúng ta mà, mua lẹ đi rồi về coi BTS."- Nguyệt Như nhanh chóng đẩy cô ra cửa (2 chị em là ARMY:)))

Nguyệt Nhi đi ra ngoài, giờ trời tối, cô cảm thấy rất dễ chịu nên thong thả vừa đi vừa nghe nhạc.

Sau khi mua xong đồ,cô nhanh chóng về nhà.

Đi ngang 1 cái hẻm tối thì nghe thấy tiếng hét thất thanh. Cô quay lại nhìn sang cái hẻm nhỏ, quá tối nên cô chả thấy gì bên trong.

Nghe rằng cái hẻm này là đường tắt để qua con phố kế bên, nó chỉ an toàn vào buổi sáng, những đến buổi tối là nó rất tối, vì vậy trong đây có thể coi như là địa bàn của bọn côn đồ để bọn hắn giải quyết chuyện.

Cô cũng ko quan tâm, vì bóng đêm là nhược điểm của cô, ko có ánh sáng là cô ko thể đánh trả lại được. đành phải cầu nguyện cho con người xấu số kia còn đường mà sống.

"Mày là thuộc hạ của tên Trần Phú Thịnh đúng ko?"

Chỉ vì câu nói của 1 tên nào đó làm cô quay lại, tò mò ngó đầu vào hẻm, cố gắng nhìn vào.

Bên trong, người con trai đang bị bắt nạt bỗng nhìn ra ngoài hẻm, thấy Nguyệt Nhi thì nheo mắt.

Bọn kia nhìn theo ánh mắt của người con trai, Nguyệt Nhi thấy rằng mình sắp nguy hiểm liền cười trừ rồi toan chạy đi thì bị 1 tên đến bắt giữ, lôi xềnh xệch vào hẻm, cô cố gắng vùng vẫy nhưng ko được, trời tối nên ko thể sử dụng võ công, định hét lên nhưng lại bị bịt miệng.

"Đại ca, là 1 con nhóc ạ"

"Ừm ừm" - Nguyệt Nhi vùng vẫy.

"Đây là người thân của mày à? Vô Thanh Thiên?" - Tên đại ca quay qua hỏi người con trai.

"Vô Thanh Thiên?" - Cô quay qua, đúng là hấn thật.

"Ko, ta ko quen biết" - Hấn nhanh chóng trả lời, nếu như nói có quen biết thì Nguyệt Nhi chắc sẽ gặp nguy hiểm, hấn ko muốn người khác gặp nguy hiểm.

"Tôi ko thấy gì hết á, thả tôi ra đi, tôi vô tội."- Nguyệt Nhi nhẹ giọng cầu xin.

Nhưng có lẽ tối nên bọn hấn ko thấy được vẻ mặt tội nghiệp của cô.

"Mau giải con nhóc này với thằng kia" - Được lệnh, bọn hấn liền vác lên vai đem đi.

"Bỏ ra nhanh!!!!!!!!!" - Nguyệt Nhi vùng vẫy thì bị bọn chúng ném vào xe đi mất.

"Sao mà Nguyệt Nhi đi lâu thế nhỉ?" - Nguyệt Như nhìn lên đồng hồ, cô đã đi gần 1 tiếng rồi.

Bọn chúng chạy đến 1 căn nhà hoang nhỏ, và ko tiếc thương mà ném cả hai vào bên trong, nhốt lại.

"Ui da, đau quá, lũ chúng mi sao ko có thương hoa tiếc ngọc gì hết vậy! F***"- Nguyệt Nhi tức giận chửi thề, sau đó ngồi dựa tường.

"Tại cậu mà tôi bị liên lụy đấy, cái tên sao đó lại liên quan đến lũ côn đồ".- Nguyệt Nhi liếc xéo cái tên này giờ im lặng.

"Do cậu tò mò, chứ ko phải tại tôi." - Thanh Thiên đáp lại.

"Hừ,tôi nói là tôi hơn cậu 1 tuổi,phải gọi tôi là chị" - Nguyệt Nhi hừ lạnh, nhìn qua Thanh Thiên thấy hấn bị thương từ đầu đến chân, má vẫn đang chảy máu do vết dao để lại, vì cái tính thương người nên cô móc túi lấy khăn tay và băng cá nhân, đi đến chỗ hấn.

"Bà chị định làm gì hả?" - Hấn bất giác lùi lại nhưng bị Nguyệt Nhi bắt được và đè hai vai xuống. Sau đó lau máu trên má.

Thanh Thiên ngạc nhiên vì hành động của cô, chưa hết khỏi bàng hoàng thì cô dán băng cá nhân lên má hấn.

"Đừng có mà để bị thương nữa" - Nguyệt Nhi mỉm cười, ánh trăng chiếu vào nên hấn thấy rõ, hấn đứng hình nhìn vào, cô thật xinh đẹp! Trái tim bỗng đập nhanh, lần đầu tiên mới thấy.

"Sao vậy?" - Nguyệt Nhi hỏi khi thấy Thanh Thiên ko nhìn vào mình.

"Ko có gì." - Hấn quay qua chỗ khác, tim vẫn còn đập mạnh.

"Haizz, tôi muốn về nhà"- Nguyệt Nhi ngồi cạnh hấn, than thở.

Bỗng nhiên ở đâu 1 con rắn xuất hiện, bò qua bò lại. Nguyệt Nhi thấy con rắn liền xanh mặt, bám vào người bên cạnh.

"Nhanh... nhanh đuổi nó đi" - Nguyệt Nhi nói như hét, tay chân ko đứng yên mà bấu chặt vào Thanh Thiên.

Hấn thấy vậy, liền vơ đại 1 cái cây sắt, tháo Nguyệt Nhi ra và đập vào chỗ hiểm của nó làm nó chết ngay tức khắc.

"Xong rồi..." - Vừa dứt lời, hấn quay qua thấy cô đang ôm mình ngồi co rún ở 1 góc.

Hắn vô thức đi đến ôm chầm lấy cô, cô vẫn còn run rẩy. Hắn tưởng rằng cô khá là đáng ghét, vì sau khi cô đánh hắn 1 trận ko thể di chuyển thì hắn có luôn ác cảm với cô, cứ nghĩ cô giống như mấy con chị đại trong trường, nhưng giờ cô như 1 con mèo nhỏ vậy. Hắn muốn bảo vệ cô khỏi mọi khó khăn, nghĩ vậy liền ôm chặt cô hơn.

Có lẽ là hắn thích cô rồi.

"Trịnh Nguyệt Nhi, tôi sẽ khiến chị thích tôi" - Thanh Thiên nhếch môi.

Sau khi cô bình tĩnh lại, bỗng nhiên thấy cái gì chặc chội, thì ra là hắn đang ôm cô, cô nhanh chóng đẩy mạnh hắn ra. Thanh Thiên đang ko phòng bị nên bị té nhào ra.

"Cậu đang làm cái gì hử? Biển nhanh" - Nguyệt Nhi khá tức giận, cô ko muốn người khác động chạm vào thân thể mình.

"Đau đấy"- Thanh Thiên nhú mày nói.

"Đau kệ cậu" - Nguyệt Nhi quàu phắc ra chỗ khác, và nhìn xung quanh xem chỗ nào có thể thoát ra ko. Thì thấy 1 cánh cửa gỗ.

'Hay, đã phát hiện rồi' - Nguyệt Nhi đi đến nhưng mà cánh cửa sổ cao nên ko thể vớ tới, ước gì cô có chiều cao như Nhật Nam thì có thể rồi.

Thấy cô cứ nhón nhón lên cánh cửa sổ, hắn hiểu ý mà đi đến, hai tay ôm eo và đỡ lên, chẳng mấy chốc cô đã bằng với cánh cửa.

Nguyệt Nhi nhanh chóng lấy tay giơ lên, chiếc nhẫn ở giữa hiện ra 1 tia laser màu đỏ, cô vẽ thành hình chữ nhật, mấy cây gỗ bị rút xuống.

Ngay lập tức cô phóng ra ngoài 1 cách dễ dàng, hắn cũng nhảy ra ngoài, khá khó khăn vì đang bị thương nhưng cũng ra được.

Mà xui ngay lúc đó có 1 tên đi qua cạnh gác, thấy cô liền nhanh chóng quay lại gọi thì bị cô đâm 1 cái, rồi đá bay vào bụi lùm gần đó. Nhưng vì thế bọn chúng phát hiện. Và rồi 5,6 tên quay quanh cô và Thanh Thiên.

"Cậu ở đây, đang bị thương thì đừng có mà di chuyển" - Cô nói nhanh rồi bắt đầu phòng thủ, ánh trăng sáng nên cô có thể thấy đường, có thể thể hiện võ công.

Cả đám thấy vậy liền nhào vào, nghĩ đây chỉ là 1 con nhóc chân yếu tay mềm nên cả bọn chụm lại, đến khi đến gần thì cô lấy đà nhảy lên làm bọn chúng cụng đầu vào nhau, cả đám la oai oái.

"Rồi chạy nhanh lên" - Nguyệt Nhi nói, giờ mà ko chạy nhanh thì vỡ mồm hết, chắc hiện giờ các tên còn lại đã biết được. Cô nhìn sang Thanh Thiên, hắn bị thương như thế sẽ chạy rất chậm, bỗng nhiên nghĩ ra được suy nghĩ táo bạo. Cô đi đến, bế hắn lên và chạy (WTF?!?)

Hắn vẫn chưa hiểu vụ gì đang xảy ra. Ở ngoài sau cả đám người đang rượt theo. Nguyệt Nhi chạy nhanh ra khỏi cánh rừng, và tới đường lớn, xe cộ chạy qua chạy lại. Đi qua bên phải đến 1 chỗ an toàn liền thả hắn xuống.

"Hơ... hơ... mệt quá" - Cô thở dốc, mồ hôi chảy ròng ròng.

"Chị vừa làm gì...?" - Hắn ngạc nhiên hỏi lại.

"Im lặng đi" - Nguyệt Nhi nghiêng răng rồi quay lưng, đi mất. Cô vẫn còn chuyện quan trọng, là lấy bọc đồ của cô và Nguyệt Như.

Hắn đứng sững, chuyện gì vừa xảy ra!? Hắn bị 1 đứa con gái bế lên á!? Lại được 1 đứa con gái bảo vệ? Sao cảm thấy hắn như là 1 thằng thụ lỗi vậy này!?

Mà thôi, ko sao, dù sao thì hắn xác định rằng là hắn thích cô, nhất định hắn sẽ khiến cho cô thích hắn. Nghĩ vậy, hắn liền quay người bước đi.

Cô đi lại cái hẻm tối, tìm kiếm cái bọc đồ, kiếm chả thấy đâu. Cô bỗng nhiên rơi nước mắt, trời má đồ ăn của cô!!!! Công đứng đợi hơn nửa tiếng, vừa tới cái cuối cùng. Cái chỗ bán ấy bán đồ ăn rất ngon, chỉ có bán ở tối cuối tuần, chỉ duy nhất chỗ đó bán thôi.

"Huhuhu"

"Nhi?" - Nghe có người gọi tên mình, cô liền quay lại, là anh!

"Sao cậu lại ở đây?" - Anh đi đến, cúi xuống lau nước mắt của cô.

Nguyệt Nhi nhìn Nhật Nam, anh mặc vest đen, trông rất là lịch lãm. Chắc là mới đi tiệc ở đâu này, cô vẫn còn ngửi được mùi rượu từ anh.

"Bánh Chu Nhật" - Nguyệt Nhi lên tiếng, vì bánh này bán vào chủ nhật nên được gọi là bánh chủ nhật luôn (mình chế đấy chứ ko có loại bánh này đâu hihi>)

"?"

"Thôi ko có gì"

"Giờ trời tối quá, hay là tôi đưa cậu về nhé?"

"Ok Ok, đi liền"- Nguyệt Nhi hào hứng nói, nãy chạy rồi còn bế người làm chân cô muốn rã rồi, giờ được đi ô tô về nhà, có ngu mới từ chối.

"Nãy còn khóc dữ mà, sao cười nhanh vậy?" - Nhật Nam xoa đầu cô.

"Hứ kệ tôi" - Nguyệt Nhi cúi xuống để cho anh xoa xoa đầu mình, chả hiểu tại sao cô lại thích anh xoa đầu mình nữa.

"Đi thôi" - Nhật Nam để tay xuống rồi đứng dậy đi, cô lủi thủi đi theo sau.

Chiếc xe Ferrari chạy vù vù.

"Anh chưa đủ tuổi tại sao lại uống rượu? Với cả bằng lái xe nữa!"

"Tôi lớn hơn cậu 1 tuổi, tôi 18 tuổi rồi" - Nhật Nam vừa lái vừa bình thản trả lời.

"Cái gì? Thế sao cậu vẫn học lớp 11?"- Nguyệt Nhi ngạc nhiên hỏi.

"Tại vì lúc nhỏ tôi bị tai nạn nên học trễ 1 năm, và vì thế nên ba tôi khước lại tôi 1 tuổi. " Nhật Nam giải thích

"Thế còn Lâm Phong với Minh Trí?"

"Hai thằng đó bằng tuổi cậu đấy"

"Họ có biết ko?"

"Không"

"Thế chuyện này..."

"Chỉ có mỗi gia đình tôi và cậu biết"

"Tại sao anh lại kể cho tôi?"

"Vì cậu hỏi tôi"

"Nhưng tại sao anh không kể cho 2 người đó nghe? "

"Nếu vậy thì tình bạn giữa tôi và 2 thằng đấy sẽ có khoảng cách"

"Ồh"

"Cậu cũng đừng kể nhé?"

"Ừm"

Nhật Nam 1 tay lái xe, 1 tay sờ lên tóc cô và xoa đầu tiếp.

"Sao anh xoa đầu tôi quài vậy? Đầu tôi ko phải đầu chùa nhé"

"Thích đấy. Với còn nữa, ở đây chỉ có riêng tôi được xoa thôi, chứ chả ai được xoa hết. "- Nhật Nam bá đạo trả lời.

"Đâu ra cái logic này vậy?"

" Vì tôi với cậu có liên quan từ 3 năm trước"

"Hờ hờ" - Nguyệt Nhi quay qua ngoài cửa sổ ngắm cảnh. Chả buồn cái lộn với cái tên này nữa.

Nhật Nam thấy thế liền nở 1 nụ cười hiếm thấy rồi thu tay về lái xe tiếp.

Từ khi có cô xuất hiện, anh cũng thay đổi khá nhiều rồi nhỉ?

Xe đi tới cổng nhà họ Trịnh, cô đi xuống xe, nhưng vẫn còn quay lại đi đến gần anh.

"Đi về nhà 1 mình có sao ko?" - Cô lo lắng hỏi.

"Lại gần đây nào"- Anh ko trả lời câu hỏi của cô, liền ngoắc ngoắc lại.

Cô cũng tò mò mà đến gần, anh ra hiệu cúi người xuống, cô làm theo cho đến khi đối diện với anh. Anh lấy tay đưa ngang vào trán cô và hôn lên đó.

"Chẳng sao đâu, tôi đi về 1 mình được, ngủ ngon nhé mèo nhỏ" - Nói rồi phóng xe đi mất, để lại Nguyệt Nhi đứng như trời trồng nhìn theo bóng dáng chiếc xe đi khuất.

"CLGT? Ngủ ngon cái đầu nhà anh" - Nguyệt Nhi nói xong rồi mỉm cười đi vào nhà.

Trong nhà, ông bà Trịnh có lẽ đã ngủ hết, chỉ còn mỗi người hầu đang làm 1 vài việc. Cô nói với 1 chị người hầu rồi đi lên lầu. Vừa lên là thấy sát khí ùng ùng.

"Nói nhanh, này giờ đi đâu? Em đi mất 3 tiếng rồi đây" - Nguyệt Như mặt đen thui nhìn vào cô.

"À thì..." - Nguyệt Nhi lạnh sống lưng, đang kiểm câu trả lời hợp lí nhất.

"Thì em gặp 1 vài bọn cướp nên chạy đến giúp đỡ hìhì"

"Hay ha, em biết nhược điểm của em là gì không? Em không biết giờ trời đang tối à? " Nguyệt Như phồng má nói.

"Haha, dù gì thì em cũng có bị gì đâu" - Nguyệt Nhi cười cười rồi lại gần Nguyệt Như, xoa xoa đầu. Cảm giác xoa đầu người khác đã lắm luôn, hèn chi mà anh suốt ngày cứ thích xoa đầu cô.

"Làm gì vậy hả?" - Nguyệt Như lấy tay cô ra.

"Bánh chủ nhật đâu?"

"Em lại là hết hàng rồi"

"Có tin được ko đây!"

"Này em thấy anh Minh (Ken)"

"Kệ anh ý chó, kể làm gì"

"Anh đi mua bánh Chủ Nhật cho gái á"

"Cái gì, mua cho gái luôn á!?"

"Đúng á hìhì"

"Cái tên đáng ghét, không mua cho mình"

"Anh gửi lại cho chị nè" - Nguyệt Nhi đưa ra 1 bọc bánh chủ nhật.

"Hử? Thật á? Hồi nào vậy?"

"Lúc ở ngoài công, chị ăn đi, em đi ngủ" - Vừa nói xong cô liền đi đến giường và đắp chăn kín mít.

Nguyệt Như lấy làm lạ nhưng cũng lấy bánh mà ăn, không quan tâm nữa.

Bên trong chiếc chăn, có người đang cười khúc khích.

Góc tác giả:

Anh Võ Thanh Thiên đã quyết định theo đuổi Nhi tỷ nhà mình rồi!> Còn Trần Phú Thịnh cũng không biết sẽ làm gì Nhi tỷ đây?

Hai nhân vật chính vẫn chưa có tiến triển gì hết:

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Rạng sáng hôm sau khoảng 5h30, 1 bóng dáng trong chăn ấm chui ra ngoài. Nguyệt Nhi loạng choạng đeo dép rồi đi vào WC VSCN.

Chà hiểu tại sao hôm qua ngủ ngon rồi lại thức vào giờ này, đối với cô đây là kỉ lục mới, vì cô chả bao giờ thức vào giờ này.

Nguyệt Nhi xuống dưới nhà, giờ này vẫn chưa có ai hết. Cô đành lấy chìa khoá xe rồi đi học.

Xuống gara, cô nhanh chóng lấy chiếc xe yêu quý của cô. Từ lúc mà cô xém đụng vào người ta vì chạy quá nhanh nên cô bị papa cấm túc không cho động vào nữa. Giờ có cơ hội thì ngu gì mà không chạy=))))

Nguyệt Nhi chạy vù vù đi, vì còn sớm nên cô chạy thử vào trong một con đường mà cô ít lui tới.

Đi vào bên trong thì nhà nhà lác đác, có cảm giác khiến cho người ta nghi ngờ, cứ đi thẳng thì thấy 1 quán ăn đang mở cửa. Sáng còn chưa ăn sáng, lại bị mùi đồ ăn hấp dẫn nên cô ghé vào đó ăn mà quên lấy chìa khoá xe (Xong chị rồi=))))

Ăn no nê rồi cô xoa xoa cái bụng ra ngoài, định kiếm xe thì chả thấy bóng dáng em iu (xe) của cô đâu hết. Nhìn qua bên phải thì thấy 1 tên đeo kính râm nào đó đang chạy chiếc xe iu dẫu của cô, chiếc xe chạy xa xa dần.

"ĐM! TRẢ XE CHO CHỊ MÀI!!!" - Nguyệt Nhi vừa hét vừa chạy theo, mà có tên trộm nào mà ngu ngốc trả xe, chiếc xe càng tăng tốc, bỗng chốc mất dạng.

Nguyệt Nhi dừng lại, thờ dốt. Cmn cô vừa mới chạm được con xe iu dẫu thì bị thằng chó nào lấy mất, cô sẽ mãi nhớ vụ này, khi mà tên kia mà gặp được cô thì cô sẽ đánh tên đó không cho ba má nhận ra luôn.

Nghĩ thế nào cũng vô dụng, giờ đến trường thì rất xa, mà đường về nhà lại càng xa hơn. Cô chỉ đem theo tiền ăn, còn tiền kia để trong xe hết rồi. Nguyệt Nhi đành lùi thủi ôm cặp đi bộ.

Axxx, hôm nay quả thật là xui xẻo, cô hứa rằng cô sẽ không bao giờ dậy sớm nữa.

Đang chán chường đi thì cô thấy 1 chiếc xe ô tô, nó chạy lướt qua cô cái vù, trong 1s cô thấy được bóng dáng trong xe, là Trần Phú Thịnh.

Lại là cái tên đấy, cô chả muốn gặp tên đấy tí nào, mà thôi dù sao hán cũng chả quan tâm đến cô, mặc gì cô phải quan tâm đến hán. Nguyệt Như đã nói là không nên lại gần hán nên cô tốt nhất là không liên quan.

Nghĩ xong thì cô ung dung mà đi, đi được 1 đoạn thì lại thêm 1 chiếc xe ô tô đi đến, nhưng lại dừng tại chỗ Nguyệt Nhi.

"Sao hôm nay đi bộ vậy? Tôi nhớ chỗ này xa trường lắm" - Nhật Nam thò đầu ra hỏi.

"Xe bị cướp, nên tôi phải đi bộ nè. Anh cho tôi đi ké đi hihi" - Nguyệt Nhi cười toe toét.

"Lên đi" - Nhật Nam bắt giắc thờ dài, tính cô thật giống con nít.

Vừa nghe xong, cô nhanh chóng đi lên xe của Nhật Nam. Sau đó cả hai im lặng không nói câu gì.

Lát sau thì cả hai đến trường, Nguyệt Nhi cùng Nhật Nam bước ra xe. Hôm nay do 2 người đi sớm nên học sinh đi lại cũng không nhiều.

Nguyệt Nhi nhanh tiến vào lớp để cặp rồi bỏ lên sân thượng - địa bàn của tụi nó cùng bọn Trọng Nhân.

Vừa lên thì thấy Võ Thanh Thiên ở đó. Cô bỗng nhớ lại chuyện hôm qua mà lắc đầu. Hôm qua cô bế hán, giúp hán thoát khỏi lũ côn đồ kia, chắc hôm nay hán sẽ bao cô 1 chậu đồ ăn? Hay là mua album bla bla....

Đang suy nghĩ mà không hay rằng hán đến chỗ cô hỏi nào. Thanh Thiên cúi mặt xuống nhìn cô (Nhi tỷ hơi bị lùnv)

"Bà chị đang làm gì vậy hả?" - Toan xoa đầu cô thì bị cô gạt tay ra.

"Đừng có mà động vào tôi nghe chưa" - Nguyệt Nhi chán ghét nhìn hán.

"Haizz, thế bà chị lên đây làm gì?"- Hán cũng thu lại tay.

"Tôi đang tìm bọn Trọng Nhân thì thấy cậu ở đây, thế lũ kia đâu?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Bọn họ chưa tới"

"Ủm" - Nguyệt Nhi tiến lại ban công, cười mím thương thức ánh nắng bình minh.

Thanh Thiên nhìn chăm chăm vào cô, cô hiện giờ rất đẹp, toả sáng dưới ánh bình minh khiến cô lộng lẫy hơn. Trái tim đập nhanh, càng ngày càng khiến

cho hấn thích cô nhiều hơn.

Khoảng 1 lúc sau, cô đi xuống dưới, chỉ còn 1 mình hấn ở đây, thì bọn Trọng Nhân vừa lên sân thượng.

"Mày lúc nào cũng lên đây sớm hết nha" - Thành Đạt khoác vai hấn.

"Tại tụi mày lên trễ ấy"

"À phải rồi, tao có việc muốn nhờ tụi mày" - Thanh Thiên nói.

"Việc gì?" - Trọng Nhân hỏi.

"Thật ra là tao thích Trịnh Nguyệt Nhi..." - Hấn thẳng thắn nói, vì việc này chả có gì để che giấu cả.

"Ừ thì ra là mày thích Nhi tỷ... Hừm!? Thích Nhi tỷ!? WTF!? MÀY THÍCH NHI TỶ!?" - Trọng Nhân gật gù, bỗng nhiên thấy cái gì đó sai sai, lại cùng Thành Đạt đồng thanh hỏi.

"Đúng đấy, sao mấy tụi mày không thông gì hết" - Hấn giật mình vì phản ứng của lũ này.

"Trước kia như chó với mèo, hễ gặp nhau là cãi lộn, dùng 1 phút cái thích nhau, đúng là chuyện động trời!" - Trọng Nhân vẫn còn ngạc nhiên. Thường là chả ai lay động được hấn, hấn có quen thử 1 vài cô gái nhưng chưa đến 2 ngày thì chia tay mất rồi. Loại con gái thuộc tính cách mạnh mẽ như Nguyệt Nhi thì càng khó có thể lay động được hấn.

"Thế thì Nhi tỷ biết vụ này không?" - Ái Thy nãy giờ im lặng lên tiếng, nó cũng có chút ngạc nhiên.

"Không, tao cảm thấy chị ấy không có tình cảm với tao, nhưng tao sẽ cố gắng chinh phục được" - Thanh Thiên nói chắc chắn.

"Mày có 1 tình địch đáng gờm đấy" - Ái Thy đang chỉ ý đến Nhật Nam.

"Kê, tao tin tao sẽ làm được" - Mà khổ nỗi là thằng này không biết đến sự tồn tại của Nhật Nam.

Ái Thy im lặng nhìn hấn. Nó có thể đoán rằng là trong cái chuyện này hấn không thể nào thắng được. Hấn từng gây rất nhiều ác cảm cho nó nên Ái Thy không muốn giao Nhi tỷ cho hấn. Theo Nhật Anh ngầm cho Ái Thy biết là Nhật Nam với Nguyệt Nhi có 1 cái sợi dây gắn kết cả hai lại nhưng cả hai lại không nhận ra. Ái Thy ngầm rằng mình nên ủng hộ cặp Nam-Nhi còn hơn là cặp Thiên-Nhi.

"Thế tụi mày cho tao vài cái lời khuyên được không?"

"%-#+%4-'-%"- 3 thằng con trai lại tụ nhau nói chuyện. Ái Thy đứng khoanh tay lắc đầu. Nó sẽ không can thiệp vào chuyện này đâu. Coi chừng đây cũng là chuyện tốt để cho Nhật Nam và Nguyệt Nhi biết được tình cảm của nhau.

Nguyệt Nhi xuống dưới lớp thì ngay lập tức gặp Ngọc Linh và Nhật Anh.

"Nhi à, hôm nay tao chuyển qua nhà Lâm Phong luôn nên có gì mày qua chơi nhá" - Ngọc Linh vỗ vai cô.

"Trời moá, tụi mày phát triển tới mức này rồi à? Bậy nha, lỡ như mà mày với hấn ta ấy ấy rồi sao?" - Nhật Anh nói nhanh, vẻ mặt khá là nham hiểm.

"Ấy ấy cái con khi, tao không cho anh ta động vào tao đâu, tao không muốn có em bé sớm"- Ngọc Linh cốc đầu Nhật Anh

"Tụi mày đang nói về cái vụ gì vậy?" - Nguyệt Nhi ngây ngốc hỏi.

"Cái con này, đúng là trong sáng, chị Như với anh Huy bảo quần mày kĩ quá mà" - Ngọc Linh lắc đầu, Nguyệt Như và Minh Huy luôn luôn không cho Nguyệt Nhi xem mấy cái AV, cả hai hay khoá mấy cái quảng cáo hay link rác trên điện thoại hoặc máy tính, nên bây giờ cô không biết cái gì gọi là làm tình với chả qhtd.

"Hừm hừm" - Càng ngày cô càng không hiểu tụi nó nói gì.

"Mệt quá, bỏ qua đi, nói chung là bữa nay mày có rảnh thì xách đồ tiếp tao nha" - Ngọc Linh cười toe toét khoác vai hai con bạn.

"Ngọc Linh ơi ời ời"

"Bà xã ời"

Tiếng kêu của 2 tên nào lại vang lên, là Lâm Phong và Minh Trí, cả hai tên đi vào lớp.

"Em đi sớm quá nha, thôi đi qua đây cùng anh ăn sáng" - Lâm Phong nắm tay Ngọc Linh, cả hai cùng đi ra ngoài trong sự hạnh phúc. Bỏ lại ba con người đang nhìn vào cả hai.

"Ta nhớ là mấy hôm kia 2 đứa này như chó với mèo mà... Tình yêu kì diệu ghê" - Minh Trí thầm cảm phục.

"Ừ, 2 đứa mi thì đến với nhau kiểu tình yêu sét đánh, còn 2 đứa kia đến với nhau kiểu ghét của nào trời trao của nấy." - Nguyệt Nhi chống cằm nói.

"Haha, chắc còn mi là kiểu mưa dầm thấm lâu haha" - Minh Trí nói.

"Mi nói cái gì đấy? Ta còn chưa thấy bạn đời của ta mà tụi mi đã đưa 2 con bạn ta đi rồi" - Nguyệt Nhi nói ra vẻ oán giận, 2 con bạn cô yêu thương lại bị 2 tên ảo tưởng cướp đi hết rồi.

"Chứ không phải bạn đời của mi đang ở cạnh mi sao?"

"Ai vậy? Có hả?"

"Haizz, trẻ con, thôi mình đi ra sau trường đi Nhật Anh" - Minh Trí dắt tay Nhật Anh ra ngoài lớp. Bỏ lại Nguyệt Nhi trong lớp.

'Đề tao chống mắt xem lũ chúng bây hạnh phúc được bao lâu' - Nguyệt Nhi bực bội suy nghĩ.

Cô biết sẽ có ngày như vậy nhưng mà tại sao nó lại đến nhanh vậy? Bây giờ cô chỉ còn có 1 mình, lớp thì đưa học bài, đưa rú nhau ra ngoài chơi hết luôn, cô đi tìm Thiên Vy nói chuyện 1 xíu thì Thiên Vy bị cô chủ nhiệm sai việc, do là lớp trưởng nên phải tuân theo. Vì vậy nên cô lại cô đơn 1 mình.

Nguyệt Nhi lững thững đi ra ngoài sau vườn. Giờ chả còn ai nói chuyện với cô hết, bỗng nhiên cô lại nhớ đến Nhật Nam nên sẽ đi kiếm anh để làm phiền. Mà may mắn thay anh lại ở sau vườn nên càng tốt cho cô.

Nhật Nam đang ngồi chơi game thì bất thành linh 1 bóng người đi đến hù anh làm anh giật bắn mình, vì vậy nên game over luôn.

Anh định quay qua xem là ai mà dám làm thế thì thấy Nguyệt Nhi trưng cái vẻ mặt mèo con ra nhìn mình.

"Nhật Nam à~ tôi buồn quá à, anh nói chuyện với tôi đi" - Nguyệt Nhi nói bằng giọng tội nghiệp đến có thể.

"Tôi còn chưa tính sổ chuyện cậu làm tôi thua game" - Nhật Nam nói, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng giọng nói đầy nộ khí.

"Tôi không biết, xin lỗi mòà,tại tôi chán quá trời quá đất luôn mà" - Nguyệt Nhi cựa mặt vào tay anh.

"Lại đây"

Nguyệt Nhi bò đến chỗ Nhật Nam thì bị anh kéo xuống ngồi trong lòng anh, lưng tựa vào cơ thể anh.

Chưa kịp bàng hoàng thì 1 bàn tay xoa xoa đầu cô, Nguyệt Nhi ngồi đấy nhắm mắt mà tận hưởng, được anh xoa đầu thật thích mà.

Cảnh tượng ấy y hệt như là cặp đôi đang yêu thương nhau vậy. Đúng lúc đó Võ Thanh Thiên đi đến, hắn đang kiếm cô để mời cô đi xem phim thì thấy luôn cảnh này. Tay bóp chặt 2 tấm vé xem phim, hồi sáng hắn định làm thế với cô thì bị cô gạt đi không thương tiếc, còn đến khi anh làm thì ngồi đó tận hưởng. Bỗng nhiên hắn lại nhớ đến lời Ái Thy nói, không lẽ tình địch đáng gờm mà nó nói chính là Nhật Nam sao? Mà nghe nói là cả hai vẫn chưa có gì với nhau hết nên hắn vẫn còn cơ hội, nhất định hắn sẽ cho cô thích hắn và bỏ cái tên Nhật Nam đi. Nghĩ ngợi xong Thanh Thiên quay lưng lại và đi.

Cả hai ngồi đó được 1 lúc thì đi vào lớp học.

Ra về, Lâm Phong và Minh Trí đang có ý định mời ngõ Ngọc Linh và Nhật Anh đi hẹn hò thì Nguyệt Nhi từ chối dùm luôn. 1 bữa có thể chấp nhận, nhưng mấy cái tên này kiểu nghiện người yêu nên hôm nào cũng kêu đi hẹn hò cả. Lâm số lần cô gặp 2 cô bạn thân cũng giảm xuống.

"Nguyệt Nhi à~" - Lâm Phong nhìn cô bằng ánh mắt cún con.

"Hôm nay ta nhớ là Linh sẽ chuyển qua nhà mi phải không? Sao không ở nhà giúp đi mà hẹn với chả hò?" - Nguyệt Nhi khoanh tay nhìn 2 tên.

"À quên mất, vậy thôi đi về chung nào Ngọc Linh" - Lâm Phong đi qua chỗ Ngọc Linh.

"Hôm nay tụi ta lại nhà mi giúp" - Nguyệt Nhi nói.

"Đi thi đi" - Thế là cả 6 nhanh đi về biệt thự bọn Trọng Nhân dời 1 vài số đồ từ Hoàng gia (mama Hoàng bí mật di chuyển qua, vì bà muốn con gái mình hạnh phúc mà)

Buổi tối.

"Uầy cuối cùng cũng xong"

"Tao yêu mẹ quá đi" - Ngọc Linh vui vẻ nói.

"Mày dự định ở đây trong bao lâu? " - Nhật Anh hỏi.

"Cứ ở đây, khi nào thuyết phục được papa tao sẽ trở về " - Ngọc Linh nháy mắt.

"Hờ hờ"

Sau đó cả đám nói chuyện với nhau rồi rủ nhau đi về.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thời gian cứ vậy mà trôi, đã gần đến Tết Nguyên đán rồi.

Nhật Nam ngồi ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm khá là đẹp, gió Tết ủa về làm anh có chút lạnh.

Bỗng điện thoại anh reo lên, là mẹ anh. Anh bắt máy.

_Nhật Nam hả con? Ba mẹ sắp đi công tác ở Anh nên không thể ở với con được. Hiện giờ trời khá lạnh nên con nhớ giữ ấm nhé, mẹ chúc con năm mới vui vẻ trước, đến Tết mẹ không thể chúc mừng con được. - Mẹ của anh nói 1 tràng, giọng yêu thương với anh.

_Không sao ạ, ăn Tết 1 mình cũng được, dù sao con cũng quen rồi. - Nhật Nam trả lời.

_Ừm vậy thôi nhé. - Mẹ anh cúp máy, bà rất là buồn khi năm mới nào cũng không thể ở với con trai của mình được.

Nhật Nam vứt cái điện thoại sang 1 bên, năm nay lại cô đơn rồi, anh cười buồn nhìn lên bầu trời đầy sao.

Ngày hôm sau là 30 tết, Nguyệt Nhi hí hửng đến nhà của Nhật Anh cùng với Ngọc Linh. Nhật Anh cũng rủ thêm cả Lâm Phong, Minh Trí và Nhật Nam.

"Hôm nay tụi mình ngắm pháo bông ở đâu đây?" - Ngọc Linh vui vẻ hỏi.

"Ở chỗ nào gần tiệm Matcha á hìhì" - Nhật Anh cười nói.

"Hey~ tụi mi bàn về cái gì mà trông xôm tụ quá vậy?" - Lâm Phong liến lên tiếng hỏi.

"Hôm nay 30 tết rồi, tụi ta định đi xem pháo hoa, tụi mi đi không?" - Nguyệt Nhi quay qua hỏi.

"Ta bận ở chung với gia đình rồi nên không đi đâu" - Lâm Phong trả lời.

"Ta cũng thế luôn" - Minh Trí nói theo.

"Tết cũng là ngày bình thường, chả có gì đặc biệt " - Nhật Nam lên tiếng với giọng lạnh lùng.

"Anh nói vậy là sao? Tết vui như vậy mà nói vậy đó" - Nguyệt Nhi phản bác lại.

"Có mấy cậu vui chứ tôi không có vui, nếu chỉ bàn về mấy chuyện Tết này thì tôi về trước" - Nhật Nam lạnh lùng nói xong rồi đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Bầu không khí bỗng nhiên im lặng chốc lát.

"Thôi vậy mình bàn chuyện tiếp đi nha" - Nhật Anh mở lời phá bỏ cái không khí ngưng ngừng này.

Khoảng lâu sau thì Ngọc Linh, Nguyệt Nhi, Minh Trí cùng Lâm Phong về nhà.

"Rốt cuộc là anh ta bị sao vậy?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Thật ra là tết nguyên đán nào thằng Nam cũng đón tết 1 mình, vì ngay lúc đấy là ông bà Nguyễn đi công tác rất lâu mới về, năm nào nó cũng cô đơn. Năm nay cũng thế. Hôm nay lại là sinh nhật nó nữa chứ, haizzz" - Lâm Phong buồn buồn kể lại, cậu cũng muốn cùng anh đi đón Tết nhưng mà cậu phải ở

nhà đón tết cùng gia đình nên không thể qua ở chung với thằng bạn được, Minh Trí cũng thế.

Nguyệt Nhi nghe xong bỗng nhiên lại cảm thấy thương thương anh, thì ra là do cô đơn nên anh mới có thái độ ấy. Các lần cô gặp rắc rối luôn luôn có anh ở bên cạnh giúp cô. Bây giờ cô cũng nên đáp trả lại xiu xiu. Cô cảm thấy anh biết khá nhiều về cô nhưng mà cô lại chả biết gì về anh cả. Kết thân được hơn nửa năm mà ngày sinh nhật còn không nhớ. Cái đầu hoạt động trong vòng 30s đã có sáng kiến. Cô cùng 3 tụi kia về nhà rồi đi shopping.

Nguyệt Nhi hí hửng đem 1 bọc đồ vào nhà. Đem lên phòng rồi xuống nhà. Ở dưới đó pama với Nguyệt Như đang ngồi ở sofa. Cô ngồi cạnh Nguyệt Như và nói:

"Pama à, năm nay pama thuyết phục cho anh hai về nhà đi"

"Mama kêu nhiều lần rồi nhưng nó không chịu về nhà, haizz sao thằng này lỳ tình quá vậy?" - Bà Trịnh chán nản kể lại.

"Kệ nó đi, nếu nó muốn về thì về, dù khuyên thì nó chả có về nhà đâu" - Ông Trịnh ung dung ngồi đọc báo và nói.

"Hừm hừm mấy hôm nay con có gặp Ngọc Linh không?" - Ông Trịnh giương mắt lên hỏi.

"À... dạ không ạ, con không thấy, mấy bữa nay con với Nhật Anh kiếm nó quài nè" - Nguyệt Nhi lắc đầu nhanh chóng nói. 2 gia đình thân nhau, lỡ như tiết lộ thì thế nào papa cô sẽ nói với Hoàng gia, lúc ấy có trốn cũng chả được.

"Ủm ừm"

Tối hôm ấy, đã 11h khuya. Hầu gái cùng quản gia đã xin nghỉ vài ngày để về ăn tết cùng gia đình, hiện giờ chỉ có 4 người ngồi quay quanh cái bàn ăn rộng lớn.

Nguyệt Nhi thì gấp thức ăn tới tấp, Nguyệt Như còn hơn thế nữa. Cả hai ăn tới tấp như con sư tử bị bỏ đói lâu năm khiến ông bà Trịnh phải lắc đầu.

"Hai đứa như vậy thì biết chừng nào mới có thằng rước về đây?"

"Chị ba thì có rồi a~, còn con thì sẽ ở chung với pama" - Nguyệt Nhi cười toe toét nói.

"Có đâu mà có" - Nguyệt Như quay qua đáp lại.

"Trời, để con kể cho pama nghe nha, có người đang để ý chị ba đó" - Nguyệt Nhi kể bằng giọng khá là gian.

"Ai mà mắt mù quá vậy?" - Papa cô lên tiếng trêu chọc.

"Bí mật nha, yên tâm người đó là người mà pama có quen biết á, gia thế không tồi đâu" - Nguyệt Nhi nháy mắt.

"Anh sẽ chờ cái ngày mà thằng mắt mù ấy xuất hiện" - 1 tiếng nói châm chọc vang lên.

4 người quay qua nhìn, là Minh Huy. Minh Huy cười tươi nhìn tất cả mọi người.

"Anh hai~~" - Cả hai chị em vui mừng chạy ra ôm chầm Minh Huy làm anh sút té nhào.

"Bỏ ra nào"

"Nhớ anh hai chết mất"

"Minh Huy! Con về rồi à?" - Bà Trịnh xúc động nhìn anh.

"Đúng ạ, con về ăn Tết cùng gia đình đây"

"Anh hai vào đây đi" - Nguyệt Như đẩy Minh Huy vào bàn.

Sau đó, ông Trịnh hỏi 1 vài chuyện, Minh Huy cũng vui vẻ trả lời lại. Tất cả đều vui vẻ vì sau mấy năm mới có ngày mà gia đình tập hợp đầy đủ. Buổi sum họp hôm ấy thật hạnh phúc và ấm áp.

Đến khoảng 11h40 thì Nguyệt Nhi nhớ ra cái gì đấy, cô nhanh chóng lên phòng thay đồ, rồi cầm bọc đồ xin pama rồi đi mất. Để 4 người còn lại lăm lăm nhìn bóng cô.

Nguyệt Nhi chạy xe đi đến biệt thự Nhật Nam. Vừa chạy đến thì cô vào cổng vì cổng còn mở tan hoang kia, có lòng tốt nên cô đóng lại dùm luôn. Sau đó đi đến cửa lớn.

"Cốc cốc cốc"

Nhật Nam đang ở trên lầu, nghe thấy tiếng mở cửa thì tưởng mình nghe lầm, vì giờ này có ai mà lại nhà anh làm gì đâu. Mọi người đang bận ăn Tết cơ mà.

Anh nhìn xuống dưới thì thấy 1 bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa nhà. Anh nhanh chóng đi xuống dưới.

"Cạch" - Cửa mở ra.

"Happy birthday and happy new year" - Nguyệt Nhi cười híp mắt, đưa món quà từ bọc đồ ra đưa cho anh.

Nhật Nam bất ngờ, cực kì bất ngờ. Đã lâu rồi anh mới thấy có người nhớ đến sinh nhật anh. Mà người này chả ai khác lại là cô. Trong lòng anh bỗng nổi lên 1 cảm xúc khác lạ. Xúc động xen lẫn hạnh phúc.

Nhật Nam cầm món quà, toan đi vào nhà thì bị cô kéo áo tay lại.

"Năm nay tôi sẽ đón tết cùng anh"

"Không phải cậu phải đón tết cùng với gia đình à?"

"Tôi làm rồi, giờ tới anh nè. Nghe nói năm nào anh cũng đón tết một mình nhỉ? Năm nay anh sẽ không cô đơn đâu, vì có tôi bên cạnh rồi" - Nguyệt Nhi cười tươi nhìn anh.

Lại nữa, lần này anh không thể kìm lại cảm xúc của mình nữa. Vô thức mà ôm chặt lấy cô. Nguyệt Nhi khá ngạc nhiên nhưng cũng đứng yên đấy. Khoảng 1 lúc sau thì anh bỏ ra.

"Vào nhà đi, kéo lạnh đó"

"Được thôi"

Vào nhà, cô ngồi ngay lập tức vào ghế sofa. Và rồi đem ra 1 cái bánh kem nhỏ. Nguyệt Nhi tắt đèn, rồi bắt đầu đốt nến, Kéo Nhật Nam ngồi cạnh.

"Mau ước đi!"

Nhật Nam cũng làm theo. Cô ngồi cạnh đấy vừa hát vừa vỗ tay chúc mừng anh. Ước xong anh liền thổi ngọn lửa trên cây nến số 18.

"Nếu tôi biết đến sinh nhật anh sớm hơn thì tôi sẽ tự làm bánh sinh nhật cho anh rồi" - Nguyệt Nhi khá thất vọng.

"Thôi, tốt nhất là cậu đừng làm" - Nhật Nam nghe đến đây thì khá là ớn lạnh, nếu để cô làm thì không biết hôm nay anh có sống qua ngày không nữa.

"Anh nói cái gì vậy hả?" - Nguyệt Nhi phồng má, định đánh anh 1 trận nhưng anh lại tránh được.

"Haha, trình độ của cậu còn non lắm" - Anh giờ thói trêu chọc cô làm cô tức đến đỏ mặt. Cảm thấy nguy hiểm đang chực chờ nên anh chạy đi, cô nhanh chóng rượt theo anh. Tiếng cười đùa của cô và anh làm ấm nóng căn biệt thự lạnh lẽo này.

Giờ với nhau đã đời đến một, cả hai liền dừng lại, cùng nhau cắt bánh ra ăn và đi ra ngoài sân vườn. Vườn nhà anh có ghế xích đu, cả hai nhanh chóng ngồi đó để xem pháo hoa.

"Còn khoảng 5' nữa thì pháo hoa sẽ bắn đó" - Nguyệt Nhi cười tinh nghịch.

"Ừm"

"Hắc xìiiiiii"

"Trời lạnh đấy, cẩn thận xiu" - Anh đem cái áo khoác của mình khoác lên cho cô.

Nguyệt Nhi cứ cảm cái khoá áo, mùi hương của anh từ cái áo xộc vào mũi khiến cô cảm thấy dễ chịu ah.

Cô nhìn lên bầu trời. Hàng ngàn vì sao toả sáng trên bầu trời. Cô mở mắt tròn xoe, long lanh và thuần khiết. Quả thật đôi mắt xanh dương tròn xoe của cô rất đẹp, như chứa hết tất cả các vì sao trên bầu trời vậy. Sâu thẳm như đại dương bao la, khiến người ta muốn nhìn mãi không thôi

"Đôi mắt của cậu rất đẹp" - Nhật Nam cất giọng trầm trầm, mắt vẫn hướng lên bầu trời đầy sao.

Nguyệt Nhi đang ngắm sao cũng vì giọng nói của anh gây sự chú ý mà quay lại nhìn. Rồi tự nhiên ngây ngốc. Anh lúc này thật sự rất đẹp. Khuôn mặt góc cạnh hiện lên hơi hướng lên trên, đôi mắt đen láy hơi bị che bởi mái tóc, sống mũi cao lại thẳng nữa. Miệng khẽ cười, cứ như toả sáng dưới các vì sao.

Nguyệt Nhi ngây người nhìn anh không chớp mắt, cô chưa bao giờ nhìn anh kĩ càng thế này, anh có 1 vẻ đẹp rất thu hút người khác. Giờ thu hút luôn cả cô nữa, anh có lẽ đã lay động trái tim của cô rồi.

Bỗng nhiên Nhật Nam quay mặt qua đối diện với Nguyệt Nhi, cô đỏ mặt quay qua chỗ khác, như là vừa mới làm chuyện xấu. Nhìn cô lúc xấu hổ rất là dễ thương ah, anh mỉm cười mà xoa đầu cô và nhìn lên bầu trời đầy sao.

12h khuya, 1 chùm tia sáng đầu tiên phóng lên bầu trời rồi toả ra, từng tia sáng toả ra làm cả bầu trời sáng lên, rồi 2 3 và rất nhiều pháo hoa phóng lên trời, báo hiệu cho 1 năm mới đã đến.

Nguyệt Nhi thích thú nhìn những pháo bông, đôi mắt xanh dương tròn xoe ấy lại như chứa hết ánh sáng của pháo hoa. Anh kéo cô lại gần mình rồi khoác vai cô.

'Cảm ơn cậu đã xuất hiện trong cuộc đời của tôi'

'Cảm ơn anh đã khiến cho trái tim tôi rung động'

Cả hai suy nghĩ cùng lúc, tựa vai nhau, cùng nhau xem những pháo hoa trên trời.

Nhật Nam cùng Nguyệt Nhi vào nhà.

"Cậu có về nhà không?"

"Tôi định về nhà này"

Nói xong thì cô đi ra ngoài cửa. Anh nhìn bóng dáng của cô đang xa dần, bỗng nhiên cảm giác gì đấy khiến anh thôi thúc mong muốn cô quay lại. Anh nhanh chóng đi đến và ôm cô từ ngoài sau. Nguyệt Nhi ngạc nhiên quay lại nhìn anh thì thấy anh vui đầu vào cô.

"Đừng đi"

Tìm cô đập thình thịch khi nghe anh nói, mặt bỗng chốc đỏ gấc. Nguyệt Nhi lặng lẽ gật đầu rồi đi vào bên trong.

Cả hai tiến lên phòng của Nhật Nam. Vẫn là tông màu xám, căn phòng rộng rãi nhưng lại không bật đèn, bóng tối bao trùm xung quanh.

"Này, nếu buồn ngủ thì lên giường ngủ nhé, còn tôi ngủ sofa cũng được "

Vừa nghe đến câu nói này thì cô lên giường ngủ, trước khi nhắm mắt cũng không quên chúc ngủ ngon.

Còn Nhật Nam ngồi trên ghế sofa xác định là cô ngủ say liền trèo lên giường, ôm cô vào lòng. Mùi hương của cô xộc vào mũi làm anh rất dễ chịu. Nhật Nam nhận ra rằng khi ngủ cùng cô thì anh sẽ ngủ rất ngon, điều này phát hiện lúc mà cả đám ở nói anh bên Anh Quốc.

Nghĩ ngợi xong anh liền nhắm mắt lại, ngủ ngon lành.

Nguyệt Nhi cảm nhận được có người đang ôm mình, nhưng vẫn để vậy mà không mở mắt, bởi vì cái ôm này rất thoải mái và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

-----Skip time-----

Những ngày sau, Tết cũng đã qua, tụi nó phải lật đật đi học.

"Sao Tết em iu trôi qua nhanh quá vậy? Tao còn muốn ở nhà chơi" - Ngọc Linh nằm dài xuống bàn than thở.

"Đứng đứng" - Nguyệt Nhi ừ rừ theo luôn.

"Thôi mà, dù sao đi học cũng có cái vui" - Nhật Anh nháy mắt.

"Mày đi học để tò te tú tí với thằng Minh Trí của mày chứ gì!" - Nguyệt Nhi trừng mắt.

"Có đâu trời, con Linh nó cũng thế mà, Lâm Phong của mày đâu rồi?"

"Mấy ông nội đi tập hợp với nhau ngoài kia hết rồi,haizzz bỏ tao luôn" - Ngọc Linh chán nản.

"Lũ chúng mày có người yêu xong toàn bơ tao không" - Nguyệt Nhi tắt lười.

"Có đâu em iu, anh đây vẫn chung thủy với 2 em" - Ngọc Linh khoác vai 2 con bạn cười lớn.

"Ghóm quá, biến khỏi tao 10m" - Nhật Anh rùng mình đẩy Ngọc Linh ra.

"Hahaha" - Trong lớp lại vang lên tiếng cười của 3 đứa.

Và sau đó, cũng đến giờ vào lớp. Nguyệt Nhi cùng Lâm Phong và Minh Trí đi so tiền mừng tuổi của ai nhiều hơn (=). Ngọc Linh cùng với đám loi nhoi ngồi gần tám chuyện. Nhật Nam chỉ im lặng nhìn ra cửa sổ, anh không hoà nhập cùng với lớp, vì anh nghĩ là có Lâm Phong, Minh Trí, Nguyệt Nhi, Ngọc Linh cùng Nhật Anh là bạn cũng đủ cho mình rồi.

Nhật Anh buồn chán nằm dài xuống bàn, dạo gần đây chả có cái sự kiện nào vui cả. Từ lúc mà còn ở Anh Quốc thì nó nổi hứng muốn ghép đôi, sau khi ghép đôi Phong-Linh thành công thì nó càng tin tưởng vào tài nối sợi tơ duyên của mình. Nhưng mà gần đây không có cặp nào để nó ghép nên nó khá là buồn chán.

Nhật Anh liếc một lượt lớp, lớp cá biệt này ngoài nó và Ngọc Linh có người yêu ra thì toàn là bọn FA. Lũ này theo chủ nghĩa "người yêu là pù du, đồng bọn là vĩnh cửu" nên mới vậy. Nhật Anh không khỏi lắc đầu mà nằm dài tiếp.

Ra chơi, tụi nó vẫn lên sân thượng như thường ngày.

Bước lên thì thấy bọn Trọng Nhân và Thanh Thiên.

"Hello mấy đứa" - Nguyệt Nhi tươi cười giơ tay hình chữ V.

"Chào anh chị" - Trọng Nhân và Thành Đạt vui vẻ chào lại.

Võ Thanh Thiên khi nhìn thấy Nguyệt Nhi thì ngay lập tức tim đập mạnh, mặt hơi hồng hào. Ái Thy lắc đầu, cái tên này lộ liễu quá, chả biết giấu giếm gì cả.

"Haizzz, chị nhớ pama quá đi" - Ngọc Linh than thở.

À sau cái vụ đó Ngọc Linh vẫn chưa có về nhà, nên không thể ăn Tết với gia đình. Ở chung với Lâm Phong có nghĩa là sẽ ở chung với pama cậu. Họ rất thích Ngọc Linh, sau khi biết chuyện thì họ cũng cùng nhau giấu chuyện. Dù sao được ăn tết với ba mẹ chồng cũng thích mà.

"Hay là tụi mình về thuyết phục đi?!" - Lâm Phong đưa ra ý kiến, dù muốn nhờ ở lại nhà cậu nhưng mà nhỏ còn gia đình, khi nào cưới về thì thời gian cậu ở cùng nhỏ dư thừa.

"Papa em giận dai lắm, chắc thuyết phục không được đâu" - Ngọc Linh buồn buồn nói.

"The club..." - Tiếng nhạc bài Shape of you vang lên, Ngọc Linh nhanh chóng lấy điện thoại ra và bắt máy.

_Mama có chuyện gì vậy ạ?

_....

_Thật á? Vâng vâng! Con về liền

Ngọc Linh vui vẻ cắt điện thoại đi và quay qua tụi nó.

"Nãy 2 bác Hà có qua nhà tao á, nói về chuyện tao với Lâm Phong và thuyết phục nữa. Nên papa chấp nhận rồi, còn kêu tao với Lâm Phong về nhà á" - Nói xong Ngọc Linh cười tươi như hoa mới nở.

"Thật á? Chúc mừng anh chị nhà" - Bọn Trọng Nhân vui vẻ chúc mừng.

"Vãi nôi, thôi chúc mừng mày luôn nhá" - Nguyệt Nhi và Nhật Anh vỗ vai Ngọc Linh.

"Ủầy, đi về nhà vợ lẹ đi thẳng cò hồ" - Nhật Nam và Minh Trí khoác vai Lâm Phong châm chọc, anh cũng vui lây thằng bạn luôn.

"Ok, vậy mình cùng về nhà đi" - Lâm Phong sốt sắn nắm tay Ngọc Linh chạy đi.

"Tụi mày nhớ xin cô dùm tao" - Ngọc Linh nói vọng lại rồi bóng cả hai khuất đi dưới cầu thang.

Cả đám nhìn theo rồi sau đó đi xuống dưới. Lúc tụi hấn xuống hết rồi thì Nguyệt Nhi cũng định xuống.

"Này" - Thanh Thiên nắm lấy tay Nguyệt Nhi, lúc này trên sân thượng chỉ còn có 2 người.

"Chuyện gì?" - Nguyệt Nhi giựt tay cô ra khỏi tay hắn, cô ghét người khác động chạm vào mình mà.

"Tôi nay đi ăn và đi xem phim với tôi nhé?" - Hắn nói nhanh, mắt nhìn vào cô như đang đợi câu trả lời.

"Tôi nay hả? Hmm tôi cũng rảnh đấy, ok" - Nguyệt Nhi suy nghĩ rồi đồng ý.

Hắn vui đến mức muốn nhảy cẫng lên nhưng mà phải kiềm chế. Sau khi giữ được bình tĩnh liền nói tiếp:

"Vậy tôi nay lúc 7h ở nhà hàng ARMY nhé"

"Được thôi" - Nguyệt Nhi đáp lại rồi nhanh chóng đi xuống dưới lớp, sắp vào tiết rồi.

Võ Thanh Thiên cười nhếch môi, cái cách này được này, hắn sẽ cố gây ấn tượng tốt với cô, rồi cứ thế mà từ từ tiến tới, có thể lướt bỏ được tình địch nữa. Hắn dứt tay vào túi quần rồi đi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Trong lớp, vì là tiết của "chủ nhiệm ca ca" nên tụi này im lặng không dám nói câu gì hết. Bình thường gặp thầy cô khác thì lớp cá biệt này sẽ ồn ào hơn phần lớp khác, điểm thi đua luôn là hạng nhất từ dưới đếm lên. Quậy trùm trường này luôn. Bù được là lớp này toàn dân học giỏi vì do Nguyệt Nhi luôn hướng dẫn từng đứa ý mà (bởi vậy mới được làm Nhi tỷ:v)

Hiện giờ nguyên cái lớp im lặng, đúng là chuyện khó đoán. Trong toàn trường đến cả hiệu trưởng còn không thể trị được lũ này, bởi vì đây toàn là cậu ấm cô chiêu, gia thế khủng. Lỡ động vào thì chắc cái trường này sập luôn ah... Nhưng chỉ có 1 giáo viên có thể trị được lũ này, nửa năm nay giáo viên này biến mất nên tụi nó được tự do quậy phá, nhưng bây giờ đã về đây, cơ hội quậy phá rất ít. Vì người này quyền lực hơn cả tụi này, khiến tụi này khiếp sợ.

"Anh hai" - Nhật Anh nói khẽ.

Người đó là Trương Hoàng Minh - anh trai của Nhật Anh (còn ai nhớ không?))). Hoàng Minh vừa kế thừa công ty và vừa làm giáo viên, đó chính là ước mơ của anh. Là giáo viên vừa trẻ lại vừa tài giỏi. Bình thường thì vui vẻ, nhưng khi vào việc rất nghiêm túc, xử phạt công bằng dù có là ai đi nữa.

"E hèm, có lẽ là tôi đi hơi lâu nên mấy em được đà làm tôi phải không?" - Hoàng Minh lướt từng trang sổ đầu bài, mỗi trang điều khiến anh đen mặt dần dần đi. Vì toàn là điểm 5 6 7, một con 8 còn không có hướng chỉ là 9 với 10.

Cả lớp im lặng. Tất cả sợ hãi nhìn chằm chằm cái cuốn death note (sổ đầu bài á:))), lòng cầu mong lớp sẽ được 1 hậu quả nhẹ nhàng.

"Lúc nào cũng hạng nhất từ dưới đếm lên, lúc nào cũng đi ra ngoài kia trực sân, mấy em muốn sao đây?" - Hoàng Minh bình tĩnh nói, mắt liếc từng đứa khiến tụi nó giật bắn mình

"Vậy thì tôi sẽ cho lớp này trực toàn bộ trường"

Lời vừa nói ra thì tụi nó liền xanh mặt, ở cái trường rộng lớn thế này mà trực toàn bộ thì cáo phó cả lũ mất.

"Thôi thầy ơi, đổi đi mà" - Thiên Vy nhanh chóng đứng lên kiến nghị, lớp như được mùa mà hùa theo.

"Thế thì dọn nhà vệ sinh 1 tháng" - Hoàng Minh cười khẩy.

"Thôi vậy mình trực nhật trường đi, thả một 1 ngày còn hơn là 1 tháng" - Tuấn Anh lên tiếng

"Vậy nhé, hôm nay mà đứa nào bị ghi sổ đầu bài thì xong với tôi" - Hoàng Minh để lại câu đe dọa rồi nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

Lớp liền thờ phỉ phào

"Anh trai mày ác quá đi" - Thu Hà mếu máo nói với Nhật Anh.

"Tao đồng ý với câu nói của mày luôn"

Đến khi ông thầy hỏi dạy Sử vào lớp cũng rất ngạc nhiên vì lớp cá biệt ngày nào lại rất là nghiêm chỉnh và im lặng, hôm nay bão lớn rồi...

Nguyệt Nhi buồn chán đem điện thoại ra chơi thì liền thấy 1 tin nhắn.

Từ: 0969XXXXXX

_Bà chị nhà ở đâu thế? Để tôi qua chở chị đi luôn.

_Mày là thằng nào vậy?

_Võ Thanh Thiên đây.

_À à thì ra là cậu, khỏi cần chở đâu, tôi tự đi được, chỉ cần lúc về cậu chở tôi về là được rồi (=‘▽`)

_Mà tôi nay tôi có chút chuyện muốn nhờ chị.

_Chuyện gì?

_Tôi tôi sẽ cho chị biết.

_Ok

_Ok, nhớ nhé, 7h đấy. ☺◡◡

_Biết mà, nói mãi, chỉ là đi chơi thôi mà. ˊˋˊ

_Ừm, vậy thôi bye.

Kết thúc tin nhắn

Võ Thanh Thiên cười nhếch môi, cuộc đi chơi này rất quan trọng với hắn cơ mà.

Nguyệt Nhi đem dẹp cái điện thoại qua một bên, liền quay lại làm bài thì cảm thấy có cái gì đó ớn lạnh, nhìn qua liền thấy Nhật Nam đang nhìn cô chăm chăm

"Trời đứu, giật mình"

Nhật Nam lúc này có đọc lên tin nhắn, anh cảm thấy hơi khó chịu cũng chẳng biết tại sao.

"Làm gì mà nhìn tôi ghê ghớm quá vậy?"

"Không có gì" - Nhật Nam quay qua chỗ khác

Nguyệt Nhi khó hiểu nhìn anh, đúng là kì lạ mà.

7h tối, Thanh Thiên đang đợi ở nhà hàng ARMY. Hôm nay hắn diện full đen nên nhìn rất đẹp trai và ngầu, làm không biết bao nhiêu cô gái đỏ ửng rộ. Nhưng hắn không quan tâm, bởi vì hắn đang đợi 1 người.

Ngồi 1 hồi mới thấy người hắn cần tìm. Nguyệt Nhi khi nhìn xung quanh thấy hắn liền nhanh chóng đi đến.

Cô diện 1 cái áo sọc ngang đen, cùng với quần bò đen, đeo đôi giày Nike, vì cô nghĩ đây chỉ là buổi đi chơi bình thường nên lười ăn diện. Nhưng cũng khiến cô rất cá tính.

"Tôi đi đến có trễ không?"

"Không đâu, menu đây, chị gọi món đi" - Thanh Thiên lập tức đưa menu cho cô.

Cô nhìn qua 1 lượt, toàn đồ ăn ngon nhưng mà là đàn chị mình phải biết giữ mặt mũi với đàn em nên Nguyệt Nhi chỉ gọi có 2 món thôi.

Sau đó món ăn được đem ra, cô ăn cũng có chừng mực dù hơi khó chịu.

Cả hai kết thúc món ăn trong im lặng.

"Này chị có thể giúp tôi không?" - Hắn lên tiếng.

"Vụ gì nói đi"

"Thật ra là 8h tôi sẽ dự tiệc, nhưng mà ba mẹ tôi bận nên kêu tôi kiếm 1 cô bạn gái mà đi chung, tôi không biết nên làm thế nào nữa, nên chị có thể giúp tôi giả vờ và cùng tôi đi dự không?" - Hấn nói giọng trầm trầm

"1 bữa tiệc á?" - Nguyệt Nhi hỏi lại, cô rất ghét mấy cái chỗ ồn ào ấy. Vì thế nên lúc có tiệc tùng là pama cô đều không nói với cô, vì cũng hiểu kết quả rồi.

"Giúp tôi đi, sẽ có thù lao mà"

"Hम्म vậy lần này thôi nhé" - Nguyệt Nhi đồng ý, cô là người biết ơn. Hấn bao cô đồ ăn nên cũng phải trả ơn chứ. (Nhi tỷ ngây thơ quá =)))

Hấn khá ngạc nhiên, cứ tưởng cô sẽ từ chối, không ngờ lại đồng ý nhanh vậy, trong lòng vui mừng cả lên.

"Vậy chúng ta đi" - Thanh Thiên hỏi thúc.

Cô cũng đi theo, lên xe của hấn. Hấn chở cô đến 1 tiệm makeup.

"Bữa tiệc này khá quan trọng nên tôi sẽ chăm chút cho chị, mau vào bên trong đi" - Hấn đẩy cô vào bên trong, và nói với các chị makeup. Họ gật đầu và bắt đầu công cuộc makeup.

Khoảng thời gian sau, Nguyệt Nhi cũng đã makeup xong, vào phòng thay đồ và ra ngoài, hấn nhìn cô thì đứng hình.

Nguyệt Nhi mặc 1 bộ đầm voan đen xòe bệt vai, dài qua gối, mang một đôi guốc cao, tóc uốn xoã, mái cong vào bên trong. Chỉ cần một tý makeup vào là đẹp lộng lẫy, không cần phải chuẩn bị nhiều.

"Này chúng ta đi được chưa?" - Thấy hấn cứ nhìn mình làm cô hơi bối rối nên lên tiếng.

Võ Thanh Thiên đang ngẩn ngơ ngắm thiên thần trong lòng hấn vì lời nói của cô nên sực tỉnh. Thế là cả hai cùng nhau đi ra ngoài.

Cả hai đi đến nơi tổ chức bữa tiệc, nơi đây toàn tập trung các ông chủ đại gia có gia thế lớn, chắc chắn bữa tiệc này rất quan trọng và lớn, đúng như cô nghĩ, bên trong rất ồn ào. Cô nhú mồm rồi chủ động khoác tay hấn.

Hành động vừa rồi của cô khiến hấn ngạc nhiên, trong lòng lại vui vẻ, hấn cùng cô tiến vào bên trong.

"Chào Võ thiếu gia" - 1 người đàn ông to béo đi đến cầm ly rượu bắt chuyện với hấn.

"Chào" - Hấn để lại câu cụt ngắn.

"Cậu vẫn thế nhỉ, không hề biết trên dưới" - Người đàn ông cười nhếch môi rồi nhìn sang Nguyệt Nhi.

"Humm? Ai đây?" - Nhìn cô sơ qua 1 lượt thăm đánh giá, cô gái này hợp khẩu vị này.

Nguyệt Nhi nhìn sang người đàn ông to béo mà chửi rủa thầm, thật là khiến cô ón lạnh mà.

"À đây là bạn gái tôi" - Thanh Thiên nhanh chóng nói.

"Ồ thì ra là vậy haha." - Người đàn ông cười to rồi quay sang cô - "Tôi là Lăng Trọng Nghĩa, chủ tịch công ty bất động sản Lăng thị" - Nói rồi đưa tay lên với ý định bắt tay với cô.

Cô im lặng mà bắt tay với hấn, cô không nói ra gia thế của mình. Người đàn ông cũng không bắt buộc.

"Thế thì cô có thể uống 1 ly rượu làm quen không?" - Lăng Trọng Nghĩa đem ly rượu đỏ qua cho cô

Thấy cô chần chừ Thanh Thiên liền nói nhanh:

"Bạn gái tôi không biết uống rượu"

"Thế à, tiếc nhỉ? Thôi bây giờ ta cùng bàn về chuyện công việc đi" - Lăng Trọng Nghĩa tỏ vẻ tiếc nuối thu lại ly rượu trong tay mình.

Sau đó cả hai bàn về công việc, cô chỉ buồn nghe bởi vì nó không liên quan đến cô. Nhưng bữa tiệc lớn này thì ai là người chủ trì nhỉ? Điều này khiến cô khá tò mò. Mà khoan, bữa tiệc lớn này có khi nào có pama cô không nhỉ?

Vừa nhắc đến là thấy, ông bà Trịnh từ ngoài cửa tiến vào. Cô nhanh chóng quay mặt đi để tránh né. Nhưng may mắn là 2 người không hề để ý mà đi qua luôn.

Nguyệt Nhi thở phào, ngay lập tức nhìn vào 1 phía, đằng đó... có đồ ăn ngon kìa.

Bỗng nhiên đèn tắt làm cô giật mình. Trên sân khấu 1 người đàn ông đồng dạng nói:

"Xin chào tất cả những vị khách quý đang ở đây. Chúng tôi tổ chức bữa tiệc này để chúc mừng kỉ niệm 20 năm công ty NNN thành lập. Bla bla bla...." - Sau đó là 1 loạt về lịch sử của NNN

"Sau đây tôi xin mời đại diện cho bữa tiệc, là người kế thừa NNN tương lai, Nguyễn Nhật Nam"

Nghe xong câu đó cô đang ngồi nhìn vào đồ ăn cũng ngoái lên sân khấu, hình như cô nghe nhầm thì phải, Nguyễn Nhật Nam!?

Trên sân khấu, Nhật Nam bước lên phía trên, khuôn mặt lạnh lùng cùng khí chất của một chủ tịch tương lai tỏa ra làm mọi người rất ngưỡng mộ, cô cũng không ngoại lệ.

"Xin chào tất cả mọi người, tôi là Nguyễn Nhật Nam, là chủ tịch tương lai của công ty NNN. Với tư cách là đại diện bữa tiệc ngày hôm nay, tôi xin chúc tất cả mọi người ngon miệng và vui vẻ trong bữa tiệc này" - Nhật Nam lên tiếng

"Bộp bộp bộp" - Bên dưới vỗ tay.

Và rồi sau đó anh phát biểu gì đấy, cô ngồi ở dưới ngắm nhìn anh, trông anh thật là swag mà. Cô lại nhớ nhớ là công ti NNN là đối tác lâu năm của công ti papa cô. Vì thế nên đầu thế vắng mặt pama cô được.

Anh nhìn xuống 1 lượt thì nhìn thấy cô đang nhìn mình, hai ánh mắt giao nhau. Đáy mắt lộ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng trở lại vẻ lạnh lùng mà đi xuống sân khấu.

Nguyệt Nhi liền nhanh chóng đi qua chỗ có đồ ăn, vì mọi người đang ồn ào, chỗ đó liền không ai để ý. Cô đi chậm chậm, đôi guốc này khiến cô rất đau ah, chắc là bị sưng rồi. Cô nhanh chóng đi đến và ăn vụng, thật là tuyệt vời ah.

Ăn xong liền quơ đại 1 ly đầy nước bên cạnh, uống ực 1 hơi hết ly. Ngay lập tức liền choáng váng, cô nhìn lại ly, là rượu!

Khi thật, trong đây làm gì mà có nước uống. Cô loạng choạng đi ra ngoài sau vườn, khó khăn ngồi trên ghế, còi bỏ đôi guốc vương vãi ra.

"Cậu làm gì ở đây vậy?" - 1 tiếng nói vang lên, cô liền quay qua, thì thấy anh.

Nhật Nam cũng khá ghét tiếng ồn nên anh cũng ra ngoài hóng mát thì thấy cô ngồi đấy, anh nhanh chóng tiến đến.

"Chân tôi đau quá à" - Nguyệt Nhi nhủ mày chỉ vào chân, mắt cá chân đã bị sưng đỏ.

Anh thấy vậy liền ngồi xuống đối diện cô, nâng lên mà xem xét, sau đó liền lấy thuốc xoa vào.

Nguyệt Nhi hơi đỏ mặt vì hành động này, nhờ rượu mà mặt cô ửng hồng lên.

"Được rồi, từ giờ trở đi đừng có mang guốc nữa " - Nhật Nam ngồi cạnh cô.

"Ừm"

"Tại sao cậu lại ở đây vậy?"

"Tôi đi cùng Võ Thanh Thiên, giả vờ làm bạn gái cậu ta mà vào đây" - Vì có cồn trong người nên cô nói không suy nghĩ.

Nghe đến đây anh liền đen mặt đi, cái tên họ Võ này thật nham hiểm. Lúc đi lên sân thượng thấy ánh mắt của hắn nhìn cô là anh biết rằng hắn thích cô rồi, không ngờ lại nhân lúc này mà lợi dụng. Mà cô cũng thật ngây thơ, không hề biết vụ gì đang xảy ra cả.

Nguyệt Nhi cảm thấy khát nước lại quơ đại 1 ly nước bên cạnh, lúc này anh có đem 1 ly rượu ra rồi bỏ cạnh đó. Nhanh chóng ực 1 hơi. Anh hoảng hốt dặt lại nhưng đã trễ rồi, cô uống hết rồi, mà ly này lại là rượu mạnh nữa.

Nguyệt Nhi lơ ngơ nhìn anh, gò má hồng hào, đôi môi đỏ mấp máy, đôi mắt xanh dương đầy nước nhìn anh.

"Cậu có sao không vậy?"

"Không không" - Cô vẫn còn chút ý thức, vì đây chỉ là ly rượu thứ 2, khi nào mà cô uống tiếp mới mất đi lí trí của mình.

Nhật Nam liền kéo cô lại gần mình, lại giờ thói quen xoa đầu cô, cô ngồi đấy mà tận hưởng.

"Hôm nay cậu đẹp thật đấy"

"Mới thấy ah, lần đầu tiên anh mở miệng khen tôi đấy" - Nguyệt Nhi hướng mắt nhìn anh.

"Hừm, chỉ nói sự thật thôi"

"... Tôi đi đây tí" - Nguyệt Nhi đứng lên thì không vững mà ngã xuống, may mắn là anh đỡ cô nên không sao. Mà cái tư thế lúc này nhìn rất ám muội, cô đỏ mặt mà đẩy anh ra.

Võ Thanh Thiên này giờ lo bàn chuyện với Lăng Trọng Nghĩa mà quên mất cô, ông ta đi rồi hắn mới sực nhớ, anh nhanh chóng nhìn xung quanh, không thấy cô đâu, hắn sợ hãi tìm kiếm xung quanh, vì sợ cô có chuyện gì. Mà vừa đi ra ngoài sau vườn liền thấy cái cảnh tượng lúc này. Hắn liền nhanh chóng đi ra ngoài đó mà giựt cô lại làm cô theo quán tính mà lao vào lòng hắn.

"Xin lỗi Nguyễn thiếu gia, bạn gái tôi khá vụng về" - Hắn lên tiếng.

Nguyệt Nhi đen mặt, bạn gái cái gì ở đây chứ? Tên này bị nảo à? Vì rượu trong người nên cô quên bèn luôn cái kế hoạch. Cô nhanh chóng đẩy hắn ra làm hắn hụt hẫng.

"Tôi là bạn gái của cậu hồi nào vậy hả?"

"Chị quên mất à?" - Võ Thanh Thiên khẽ nhắc nhở.

"Đi theo tôi nào" - Nhật Nam nhếch môi, kéo Nguyệt Nhi về phía mình, ánh mắt đặc ý nhìn hắn. Rồi sau đó cùng cô đi ra cổng. Khiến hắn tức tối nhìn theo.

Bên trong.

"Đó không phải là Nhi sao?" - Bà Trịnh chỉ ra ngoài.

"Hửm? Chắc bà nhìn nhầm rồi đấy" - Ông Trịnh phủ nhận, vì cô có bao giờ thích tham dự tiệc tùng gì đâu.

"Này, tôi nói cái cô gái đang đi với Nhật Nam kia" - Bà Trịnh nhú mày nói lại.

"Tôi nói bà nhìn lộn rồi"

"#-2-4-2+4+39" - Giữa 1 chón đông người cả hai cãi nhau như con nít (==)

"Mau uống đi" - Nhật Nam đưa cô nước chanh giải rượu.

Nguyệt Nhi im lặng mà uống, đầu óc cũng tỉnh ra.

"Này, hôm nay cho tôi ở nhà anh đi nha~ tôi không thể về nhà được" - Nguyệt Nhi nhìn anh bằng đôi mắt mèo con mà xin xỏ, bởi vì quần áo của cô Võ Thanh Thiên đang giữ. Nhưng mà lúc này cô thấy hắn chạy xe về mất rồi. Cô càng không thể về nhà với cái hình dạng này được, đã hứa với chị ba là không uống chất cồn nữa mà hôm nay lại uống mặc dù cô không cố tình. Mà từ trước cô không thích đi tiệc tùng, có cho tiền còn không đi, nếu mọi người thấy thế nào cũng sẽ làm loạn.

"..."

"Please"

"Tại sao chứ?"

"Tôi có lí do riêng mà" - Nguyệt Nhi sử dụng hết chiêu aegyo của mình.

"Được rồi"

"Mon nha"

Cả hai liền đi ra khỏi bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

22h00.

Bạn có tin rằng ma tồn tại trên đời này không?

Bạn không tin bởi vì họ không xuất hiện trước mặt bạn

Nếu như bạn gặp họ thì bạn sẽ phải suy nghĩ lại đấy

Nhưng lúc bạn thay đổi thì đã trễ mất rồi, rất tiếc là họ đã mang bạn đi theo họ rồi...

"Chép bài nhanh đi rồi đi ngủ" - Nhật Nam đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

"Đợi chút đợi chút"

Bây giờ Nguyệt Nhi đang làm bài tập sml, bởi vì cái tội đi tiệc tùng mà quên mất thời gian. Mà khổ nỗi bài tập hôm nay lại nhiều, cô đã chép được 1 tiếng mà còn chưa xong.

Mà lúc này cô có nói với pama sẽ ở lại nhà bạn nên không sao.

"Thế tôi đi ngủ trước nhé" - Anh mắt kiên nhẫn.

"Đi đi" - Nguyệt Nhi nói nhanh.

Sau khi anh đi mất dạng thì cô thả bút xuống, thật là mỏi tay mà. Thấy anh đứng đợi mình 1 tiếng đồng hồ cũng tội, nên cứ cho đi ngủ trước, chút nữa cô sẽ ngủ ở phòng bên cạnh.

22h15.

"Bỏ đi, nghỉ giải lao" - Lúc này Nguyệt Nhi mới quăng bút thật sự. Cô vươn vai, quay mình khởi động.

Hiện giờ Nguyệt Nhi đang ở trong một phòng thư viện lớn, toàn sổ sách và có 1 cái bàn ghế dùng để làm bài và một cái cửa sổ đối diện.

Căn phòng im phăng phắc, lại rộng lớn nên cô có chút sợ. Dù mình không sợ ma nhưng vẫn thấy ớn lạnh.

Đột nhiên cô lại nhớ đến quyển truyện kinh dị hồi nãy vừa đọc (mấy cái dòng chữ đầu chap ấy =]]])

"Ma á? Mình đã từng không tin nhưng sau khi vụ của Emi thì mình đã tin rằng thế gian này thật không đơn giản" - Nguyệt Nhi ngồi lẩm bẩm một mình.

Và sau đó Nguyệt Nhi lại vui vào làm bài tập tiếp.

'Cố lên Nhi ơ'

22h45

'Huhu sao mà nó nhiều quá vậy?'

'Chắc tôi chết quá'

'Nhật Nam ra làm giúp tôi với... '

23h00

'Yeah'

'Sắp xong rồi'

'Còn 1 câu nữa thôi'

'Cố lên tôi ơ'

....

'Khoan'

'Cái căn biệt thự nhà bên... '

'Ở cái cửa sổ... '

'Có ai đó...'

'Ai đó đang nhìn mình...'

'Nó... đang cười với mình... cười 1 cách kinh dị...'

Tiếng đèn, tiếng bước chân vang lên gấp gáp.

Nguyệt Nhi chạy nhanh như cắt vào phòng rồi phóng lên giường nép vào Nhật Nam.

Cái ý tưởng ngủ phòng bên cạnh cũng bay đi theo gió.

"Làm xong rồi đó hả?" - Nhật Nam nói với giọng ngoái ngoắt.

"Ừ...m, ma...i làm.... tiếp" - Nguyệt Nhi nói với giọng run rẩy, càng nép sâu vào anh hơn.

"Ngủ đi"

Nhật Nam quay lại ôm cô ngủ tới sáng.

(Auu: đừng nên làm bài sau 10h đêm nhé các bạn =]]]]

Sáng hôm sau. Nguyệt Nhi vừa thức dậy thì đã không thấy Nhật Nam đâu, cô gãi gãi đầu rồi đi VSCN, sau đó đi xuống dưới nhà thì đã thấy anh ngồi ở dưới như đang chờ cô.

"Chào buổi sáng"

"Đi học thôi"

Ngồi trên xe, cô nghĩ ngợi lại chuyện hôm qua.

"Nhật Nam này, căn biệt thự cạnh anh có ai sống không?" - Nguyệt Nhi quay sang hỏi.

"Hiện giờ thì không có. Nhớ lúc trước có 1 gia đình sống ở đó, nhưng bị tai nạn giao thông rồi" - Nhật Nam vừa lái xe vừa nói.

Lúc này Nguyệt Nhi chết sững, thế là hôm qua cô thấy là ma thật à...? Nhưng tại sao cô lại thấy được người chết?

Nhật Nam cũng cảm thấy bất thường mà quay qua Nguyệt Nhi, thấy cô cứ nhìn xa xăm đằng trước, kêu mãi không nghe. Thế là anh thắng xe gấp làm cô chúi đầu ra đằng trước, đập vào cửa kính vỡ đầu.

"Anh làm gì vậy hả?" - Nguyệt Nhi vừa xoa xoa cục u lên đầu vừa mắng mỗ.

"Tại vì cậu không chú ý" - Nhật Nam trả lời, sau đó lại chạy xe tiếp.

'Cái tên bất bình thường này' - Nguyệt Nhi phồng má liếc nhìn anh.

Tại công ty BIGHIT.

"Minh Nguyệt à, hôm nay là sinh nhật lần thứ 17 của con rồi" - Ông Trịnh mân mê nhìn tấm hình, có một cô bé khoảng 8 tuổi đang cười tươi như một thiên thần.

"Kể cả có gia đình nhưng chủ tịch vẫn còn nhớ tiểu thư à?" - Thư kí Phạm ở bên cạnh hỏi giọng châm chọc.

"Cô bé là con gái của ta mà, tại sao ta lại quên chứ?"

"Mà nếu như cô bé còn sống thì chắc hẳn là bằng tuổi Nguyệt Nhi rồi" - Ông Trịnh nói rồi quay qua cửa sổ, cầm tách cà phê mân mê nhìn cảnh bình minh.

=====

Đến trường, mỗi người đi 1 ngã. Hiện giờ tâm trạng cô khá rối nên sẽ lên trên sân thượng.

Vừa lên thì lại gặp Võ Thanh Thiên. Cô bỗng nhớ đến chuyện hôm qua, liền cảm thấy có lỗi.

"Chuyện hôm qua cho tôi xin lỗi"

"..." - Hấn im lặng, chỉ nhìn vào cô mà không nói gì.

"Im lặng là tha lỗi nhé"

"Tôi chưa có nói sẽ tha lỗi cho chị" - Hấn bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói có vẻ bức mình.

"Tại lúc đó tôi say nên quên thôi, chứ tôi không cố ý" - Nguyệt Nhi đáp lại.

"Và cuối cùng là về nhà của Nguyễn thiếu gia?"

"Không có, tôi về nhà mà" - Nguyệt Nhi nhanh chóng phản bác, chuyện cô ở nhà anh tuyệt đối không được ai biết.

"Hừ" - Hấn hừ lạnh rồi ném cho cô một cái bọc, bên trong là bộ đồ hôm qua của cô. Rồi sau đó đi xuống dưới.

Nguyệt Nhi lạ lẫm nhìn hấn, chỉ là 1 cuộc hẹn thôi mà, cần phải làm quá đến vậy không?

Võ Thanh Thiên khá tức giận với cô và cả Nhật Nam, cuộc hẹn hôm qua là một cơ hội để hấn và cô gần với nhau hơn nhưng lại bị phá đám.

Nguyệt Nhi cũng không quan tâm nữa, hấn với cô chỉ là quan hệ đàn chị - đàn em thôi, chả có quan trọng nên hấn giận dữ gì thì mặc kệ. Hiện giờ chuyện cô quan tâm nhất là "ai đó" ở căn biệt thự nhà bên cạnh, thật sự là cô rất muốn khám phá lắm luôn nhưng cũng hơi hơi sợ sợ. Lỡ nó là ma thật thì nó sẽ đem mình theo, lúc ấy có trấn trối cũng chả kịp. Mà cũng có thể là có người sống ở đó thì sao?

Suy nghĩ một hồi thì cô quyết định sẽ đi tìm hiểu, cô từng có liên quan đến chuyện tâm linh này rồi.

Sau đó Nguyệt Nhi sai bước xuống lớp học.

Trong lớp học, tụi nó lại ồn ào như mọi ngày.

"Nhi ! Hôm qua mày đi đâu vậy? Tao không thấy mày ở nhà! " - Ngọc Linh nhanh chóng đi đến hỏi.

"Tao nghe bọn Trọng Nhân nói là mày đi chung với thằng sao đó lớp dưới, có thật vậy không?" - Nhật Anh cũng lại dè dặt hỏi.

"Ừ thì có đi chung" - Nguyệt Nhi ung dung trả lời.

"Hah, thì ra là đi hẹn hò mà bỏ tụi ta, mi giỏi" - Lâm Phong lao đến nói móc.

"Biến đi, hẹn hò cái quần"

"Đánh lè mà đi chơi với thằng nhóc lớp dưới, hay" - Minh Trí hòa theo.

"Lũ chúng mày..."

"Thầy vô rồi kia, ổn định đi"

Tại chỗ ngồi của Nguyệt Nhi và Nhật Nam

"Tôi có chuyện muốn nói với anh"

"Chuyện gì?"

"Tôi kể thì anh phải tin nhé"

"Ừm, kể đi."

"Căn biệt thự cạnh nhà anh có ma, chính mắt tôi đã nhìn thấy vào đêm hôm qua. Tôi muốn đi điều tra thử, anh đi không?" - Nguyệt Nhi nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm túc.

Nguyệt Nhi tưởng cô đùa, nhưng khi nhìn vào đôi mắt nghiêm túc khiến anh không nghĩ cô đùa giỡn, nhưng chuyện này quá sức hư cấu, ai tin nổi?

Như thấy được tâm tư của anh, cô liền nói:

"Anh nhớ hồi trước chúng ta đã cùng giúp Emi siêu thoát chưa? Trên đời này có tồn tại hồn ma đấy"

"Bỏ đi, tôi không làm đâu"

"Ừ vậy thôi"

Ra về, tụi nó cùng tụi hấn cùng nhau đi ra gara xe. Trong lúc lủ kia tám chuyện thì cô im lặng mà nhìn. Nhật Nam liền lại gần cô, ghé vào tai cô và nói:

"Tối nay tôi sẽ đi với cậu"

Sau cái sự kiện này thì hai nhân vật chính sẽ có tí tiến triển =)))) spoil chút thôi.

Cmt nếu thấy hay nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

20h00, biệt thự Trịnh gia.

"Haha, em kể chuyện ma cũng hay lắm đó nha" - Nguyệt Như cười ha hả nhéo má Nguyệt Nhi.

"Là thật đó, tin em đi... ah chị bỏ em ra nhanh" - Nguyệt Nhi vừa nói vừa gỡ 2 cái bàn tay đang xoa nắn rồi nhéo 2 cái má bánh bao của cô.

"Giờ này mà còn ai tin mấy chuyện này, em nói có 1 con ma ở căn biệt thự HM à? Ủầy chắc là nhìn nhầm đó, thôi giờ đi ngủ đi" - Nguyệt Như nói chuyện 1 cách đơn giản.

"Xiu em đi kiểm tra, em sẽ cho chị thấy điều đó là thật đó!"

"Nè, không được ra ngoài đêm khuya nghe chưa? Chị sẽ nói với pama đó" - Nguyệt Như thay đổi thái độ.

"Vâng ạ~" - Ngoài mặt ngoan như con mèo nhỏ nhưng bên trong lại không như thế.

"Chả ai có thể cản được em cả" - Nguyệt Nhi nở 1 nụ cười ranh ma.

Hai chị em đi ra ngoài sofa xem TV màn hình rộng, Nguyệt Nhi liếc liếc nhìn vào Nguyệt Như, nếu như Nguyệt Như cứ ở đây thì sao mà cô đi ra ngoài đây? Sắp tới giờ hẹn với Nhật Nam rồi.

Fall (Everything) Fall (Everything) Fall (Everything)... - Nguyệt Nhi nhìn vào cái điện thoại, là Nhật Nam.

Cái đầu hoạt động trong vòng 30s thì lại ra thêm sáng kiến, cô liền bắt máy. Còn cổ tình nói to nữa.

_ Alo Ngọc Linh phải không?

_ Cậu nói cái gì vậy? Là tôi nè.

_ Ừ ừ, mày có bài tập khó hả? Ok tao qua bên giảng cho, ừ ừ - Nguyệt Nhi nói nhanh rồi tắt máy khiến cho Nhật Nam chưa kịp nói câu gì hết. Anh kì lạ nhìn vào máy điện thoại.

Còn Nguyệt Nhi thì sau khi tắt máy cô quăng đi cái điện thoại qua một bên, liền bay qua xin phép Nguyệt Như.

"Chị ba à~ cho em qua nhà Ngọc Linh chỉ bài nó nhé?"

"Ừ, nếu thấy khuya quá thì đừng về, ở bên luôn cũng được" - Nguyệt Như liền đồng ý, thật là dễ dãi mà, bởi vì nhỏ là bạn thân của cô nên Nguyệt Như rất tin tưởng.

"Vậy em đi nhé" - Nguyệt Nhi liền lên phòng lấy đại vài quyển sách rồi đi ra ngoài.

"Có cần tài xế không?" - Nguyệt Như hỏi vọng ra.

"Cần ạ, để em kêu chú Lý"

Sau khi chú Lý (là tài xế riêng của nhà cô) đem xe ra, cô nhanh chóng lên xe.

"Chú ơi, chú dẫn cháu đến căn biệt thự này ạ" - Nguyệt Nhi nhanh chóng chỉ đường.

"Hửm? Ở đây có người quen của tiểu thư à?" - Chú Lý thấy lạ liền hỏi, theo như chú thấy thì ở cái khu này Nguyệt Nhi không quen biết ai cả.

"Vâng ạ, có bạn nên chú nhanh chóng chạy đi nhé"

Xe bắt đầu khởi động và chạy đi. Nguyệt Nhi nhìn cảnh vật bên ngoài và suy nghĩ.

Chạy một hồi cũng đến, Nguyệt Nhi xuống xe và kêu chú Lý về trước. Và rồi cô đi vào nhà của Nhật Nam, thấy anh đứng ngoài cửa chờ cô.

"Hồi nãy chuyện gì xảy ra với cậu vậy?" - Nhật Nam hỏi.

"Nãy tôi tạo cái vở kịch để qua mắt chị Như á, giờ ổn rồi" - Nguyệt Nhi trả lời.

"À à... "

"Đi ngay bây giờ nhé" - Nguyệt Nhi cười toe toét, từ trong túi xách ra 2 cây đèn pin.

"Ừ"

Cả hai cùng nhau đi qua căn biệt thự nhà bên. Căn biệt thự cách nhà Nhật Nam 1 cái hẻm. Nhìn ở bên ngoài thì nó trông ghê rợn. Căn biệt thự không ai chăm sóc nên bám rong rêu, cây cỏ mọc đầy sân.

"Ê hay tại mình về đi nhì? Lỡ nó có thật rồi sao?" - Linh tính mách anh không nên vào đây nên anh nhắc nhở cô.

"Đã lỡ đến đây thì đi chứ sao, thôi đi vào bên trong nào" - Nguyệt Nhi đẩy anh vào trong.

Cửa không khoá nên cả hai dễ dàng đi vào bên trong. Nguyệt Nhi rọi đèn, bên trong đồ vật cũng không được sắp xếp gọn gàng, dính bụi đầy nhà. So với căn biệt thự hoang ở bên Anh Quốc thì thấy ở bên còn sạch chán (căn bên kia có người ở mà chị)

"Ủây, sao không ai dọn nhà hết vậy? Thật bừa bộn mà" - Nguyệt Nhi than vãn (trời má nhà hoang thì ai mà vào dọn chị? =)))

"Có mấy người điên mới vào đây dọn dẹp cái CĂN NHÀ HOANG" - Nhật Nam xém xiu nữa là cười, anh cố tình nhấn mạnh chữ cuối.

"À he ta quên hihi" - Nguyệt Nhi gãi đầu cười toe toét.

"Thôi, mình đi tiếp đi"

Cả hai lại đi vào sâu trong nhà, vào càng sâu bên trong thì không khí càng hạ độ, càng khiến cho cảm giác lo sợ tăng cao. Có rất nhiều thứ kì lạ trong căn nhà này.

Cho đến khi vào phòng khách thì khá giật mình, đồ đạc lộn xộn, đồ ngổn ngang dưới đất, như trước đó đã có vụ ẩu đả ở đây.

"Thật kinh dị mà"

"À nè, tôi hơi xiu nha, tại sao cậu lại kêu tôi đi chung thế?" - Nhật Nam lên tiếng hỏi.

"Anh nhớ lần mà con rắn trắng không? Chúng ta có 1 phần năng lực nhìn của nó đấy" - Nguyệt Như vừa nhìn xung quanh vừa giải thích.

Cô dừng lại ở 1 bức ảnh, 1 bức ảnh đóng khung, trong đó là một gia đình, người đàn ông, người phụ nữ và một bé gái. Có lẽ đây là chủ nhà, nhưng nhìn người đàn ông quen quen nhì? Trông giống như ai đó...

"Ồ đây chả có gì hết, đi tiếp đi" - Nhật Nam lên tiếng, Nguyệt Nhi liền nhanh chóng cùng Nhật Nam ra khỏi phòng. Nhưng sau khi cả hai đi ra ngoài thì có một cái bóng ở cạnh cái tấm ảnh, nó cười kinh dị rồi sau đó biến mất, bức ảnh bị dính máu một mảng lớn.

Trong lúc đó tại biệt thự Trịnh gia. Ông Trịnh từ công ty về, được Nguyệt Như ra đón.

"Papa đã về"

"Ừ, vào bên trong thôi"

~

"Nguyệt Nhi đâu rồi con?" - Ông Trịnh vừa đọc báo vừa hỏi, lúc này bà Trịnh ngủ mất rồi.

"Nó đi qua nhà Ngọc Linh rồi papa"

"À" - Ông Trịnh đứng lên, định lấy nước thì túi ông rớt 1 tấm ảnh, ông nhanh chóng nhặt lên thì Nguyệt Như đã nhanh tay nhặt trước, cô nhìn vào, là một bé gái.

"Ai vậy papa?" - Cô hỏi, ông Trịnh là con một nên không có anh chị em, thế thì đâu ra 1 bé gái này, không lẽ ông lén lút ăn vụng bên ngoài...?

Như đọc được suy nghĩ của cô con gái, ông nhanh chóng nói:

"Không phải như con nghĩ đâu"

"Thế chuyện này là sao?" - Nguyệt Như nhìn ông bằng ánh mắt dò xét.

"Haizz, để papa kể cho con 1 chuyện, nhưng đừng nói cho ai hết, đặc biệt là mama con ấy" - Ông Trịnh ngồi xuống sofa.

"Chuyện là vậy... Lúc trước khoảng lâu rồi, lúc ta còn học đại học thì ta có yêu một cô gái, gia thế không tồi, nhanh chóng được ông nội con chấp nhận. Không lâu sau đó ta đỗ đại học, ta với cô gái ấy cưới nhau và sinh sống cùng với nhau, và rồi cô ấy sinh ra đứa con, tên là Trịnh Minh Nguyệt, chính là cô bé trong tấm ảnh. Cuộc sống có lẽ sẽ rất hạnh phúc nếu như cái ngày kia không xuất hiện, cái ngày cướp đi hạnh phúc bé bỏng của ta. Công ty BIGHIT bỗng nhiên tụt dốc do lỗi hồng nên dữ liệu mật bị đưa ra ngoài, ông nội vì quá shock nên lên con đau tim và mất, sau ngày đó ta đã cố gắng làm việc suốt ngày đêm. Suốt ngày ở lì trong công ty, nhưng không hề thấy cô ấy đến hỏi thăm ta. Ông nội thì nghi ngờ cô ấy nhưng ta lại cố gắng bênh vực, sau đó ông nói là hãy cẩn thận. Một lần ta về nhà đột xuất thì thấy cô ấy đang làm gì đó, ta đến nghe lén thì nghe được 1 câu chuyện chả hay ho tí nào, thì ra chính cô ta là người đã đưa cái dữ liệu mật đó ra ngoài, nếu như lúc đầu ta nghe lời ông thì chả có chuyện này xảy ra. Khi bị bắt quả tang thì cô ta chối lên chối xuống, và sau đó liên giải thích là do papa cô ấy yêu cầu vậy, có luôn bằng chứng, vì Minh Nguyệt bị papa cô ấy lấy ra làm con tin nên cô ấy mới phải làm vậy, vừa thấy thương nhưng cũng thấy giận. Chả hiểu tại sao mà việc này lại lọt vào tay bà nội, bà ấy liền nhanh chóng kêu vệ sĩ ám sát cô ấy và cả Minh Nguyệt nên ta đã chạy xe chở cả hai đi trốn, nhưng giữa đường lại bị tai nạn, chiếc xe lao xuống vực, chỉ có ta là sống sót. Sau cái ngày đó ta như bị mất hồn, suốt ngày cứ vùi vào làm việc để vực lại công ty BIGHIT và đã thành công. Và trong lúc 1 lần ta đi qua Anh Quốc đã gặp Jessica (bà Trịnh), mẹ con chính là người đã cứu ta ra khỏi vũng lầy này... Chuyện này chỉ có ta thư kí Phạm và Minh Huy biết, bây giờ lại có con biết rồi đây" - Ông Trịnh kể lại tất cả mọi chuyện.

"Thì ra là thế, vậy papa từng có 1 gia đình rồi sao?"

"Ừm, ta không kể cho mẹ con vì sợ bà ấy sẽ buồn" - Ông Trịnh cười nhẹ.

"Dù đây không phải là gia đình đầu tiên nhưng đây sẽ là gia đình cuối cùng của ta"

"Papa à... " - Nguyệt Như ôm chầm lấy ông Trịnh. Cô không ngờ ông lại có một cái quá khứ tồi tệ như vậy, càng nghe cô càng cảm thấy thương papa hơn và yêu thương cả mama, anh hai và Nguyệt Nhi nữa

Fall (everything) Fall (everything) Fall (everything)... - Tiếng nhạc chuông điện thoại của Nguyệt Nhi vang lên.

"Nó quên đem theo điện thoại à? Ủa Ngọc Linh? Điện làm gì vậy nhỉ?" - Nguyệt Như lạ lùng rồi bắt máy.

_Nguyệt Nhi à!!! Mấy qua đây giúp tao làm bài tập coiii! - Bên kia nói một tràng.

_Này, mày nghe tao nói gì không? - Đầu dây bên kia im lặng nên Ngọc Linh lên tiếng thêm 1 lần nữa.

_Nhi không phải là ở bên đó sao?

_Ủa chị Như, nó không có ở đây chị ơi.

_Nó cũng không có ở nhà chị.

_Kì lạ vậy?

_Để chị tìm nó, chị cúp máy đây.

Nguyệt Như tắt máy, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Ông Trịnh cũng hỏi thăm.

"Chuyện gì vậy con?"

"Nguyệt Nhi nó không có nhà Ngọc Linh..." - Nguyệt Như nói xong thì suy nghĩ lại khoảng thời gian 2 chị em nói chuyện. Nguyệt Nhi nói rằng là nó sẽ đi kiểm tra ở căn biệt thự HMG, không lẽ nó sẽ đi kiểm tra thật à?

"Để con đi hỏi chú Lý" - Nguyệt Như vừa đi ra cửa là chú Lý vừa chạy xe về nhà.

"Chú Lý! Sao chú về trễ vậy? Nguyệt Nhi lúc nãy nó đi đâu vậy ạ?"

"Lúc này xe chú bị hư nên về trễ, còn tiểu thư thì đi cùng với 1 người nào đó vào biệt thự HMG" - Chú Lý trả lời.

"Cái gì?? Biệt thự HMG?? Tại sao lại là cái biệt thự đó?? " - Ông Trịnh hốt hoảng hỏi lại.

"Sao vậy papa?" - Thấy biểu hiện lạ của ông nên cô hỏi lại.

"Căn biệt thự đó... là căn biệt thự mà ta ở chung với gia đình đầu tiên của ta. Sau khi vụ đó xảy ra thì không ai ở đó nữa. Nhưng mà ta nghe nói là Minh Nguyệt vẫn còn ở đó... "

"Này Nguyệt Nhi có nói là nó thấy một con ma ở biệt thự đó, chẳng lẽ... đó là Minh Nguyệt sao?? "

Ông Trịnh lại shock, ông không tin vào chuyện ma quỷ. Nghe người ta đồn rằng là trong biệt thự có ma nhưng ông cũng chẳng tin. Không lẽ chuyện đó có thật sao??

"Papa, papa, papa..." - Một giọng nói vang lên trong đầu ông. Giọng nói trẻ con này rất quen thuộc.

"Minh Nguyệt?"

"Chúng ta mau đi đến biệt thự HMG đi, mau chóng đem Nguyệt Nhi về nhanh" - Nguyệt Như hồi thúc chú Lý.

"Nhưng mà xe hư rồi tiểu thư" - Chú Lý ái ngại nói.

"Aiss, à đúng rồi. Anh hai!" - Nguyệt Như nghĩ ra cái gì đấy liền nhanh chóng gọi điện cho Minh Huy.

Khoảng 1 lúc sau, chiếc xe màu đen chạy đến, Nguyệt Như cùng ông Trịnh đi lên xe.

Trong nhà, bà Trịnh nhìn ra cửa, lúc này mọi chuyện bà đều nghe thấy hết, không sót 1 chữ. Bà Trịnh nghĩ ngợi gì đấy rồi đi vào phòng.

Trong căn biệt thự hoang HMG.

"Anh có cảm giác như là không khí càng lạnh không?" - Nguyệt Nhi ôm tay nói.

"Tôi cũng cảm thấy vậy đấy" - Nhật Nam cũng ôm tay trả lời.

"Áhíhíhí" - Một giọng cười trẻ con vang vẫn đâu đây khiến cho cô và anh giật mình.

"Tôi nghe thấy tiếng cười." - Nguyệt Nhi sợ sệt nói.

"Nguyệt Nhi à... có lẽ như là cậu đứng rồi đấy, trong căn biệt thự này... có ma đấy" - Nhật Nam bỗng nhiên nói mấy câu kì lạ, mắt cứ nhìn vào nơi nào đấy. Nguyệt Nhi cũng hướng theo ánh nhìn của anh, cô đứng hình.

Ở cái cầu thang....

Có một linh hồn của một bé gái..

Đang nhìn cả hai và nở một nụ cười kinh dị....

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

"Nó... nó đâu rồi?" - Sau 1 cái chớp mắt, con ma liền biến mất. Nguyệt Nhi sút nữa là té ngửa, may là có Nhật Nam đỡ lên.

"Biến mất rồi, chúng ta nên ra khỏi đây thôi." - Nhật Nam bình tĩnh nói. Lần đầu tiên anh mới thấy một thứ kinh dị đến vậy, thứ mà chỉ có trong phim ảnh.

"Đúng vậy, nếu như còn ở đây lâu, e rằng chúng ta sẽ nguy hiểm." - Nguyệt Nhi nói, giọng có chút run rẩy.

Cả hai nhanh chóng quay về phía ngược lại.

"Hah, đừng tưởng ta sẽ cho bọn nguoi ra khỏi đây" - Một giọng nói từ đâu vang lên.

Nguyệt Nhi và Nhật Nam nghe thấy liền quay lại. Bỗng nhiên từ đâu 1 cây đèn chùm rơi xuống, và cả một đồng cây gỗ trên trần nhà rơi. Nhật Nam nhanh chóng đẩy Nguyệt Nhi qua, còn mình thì lùi lại hướng kia.

Tất cả những thứ rơi xuống trở thành một "bức tường" vững chãi, chia cách cả hai người.

Nguyệt Nhi xoa xoa tay, sau đó liền đứng dậy, cố tìm kiếm một cái lỗ để xem tình hình bên kia.

"Nguyệt Nhi!!! Cậu có nghe thấy tôi không?"

Nguyệt Nhi do bị đẩy bất ngờ nên đầu đập vào sàn nhưng không ảnh hưởng lắm, cô nhắm mắt xoa đầu mình. Bên cạnh cô là một cái con gấu bông nhỏ, cô nhặt lên xem xét. Nghe thấy tiếng của Nhật Nam cô nhanh chóng đứng dậy và đi đến cái "bức tường" đó.

"Tôi đây, anh có sao không?"

"Không sao, cậu ổn là được rồi... TRINH NGUYỆT NHI!!! NGOÀI SAU!!!" - Nhật Nam thờ phào nhẹ vì cô vẫn không sao, nhưng bỗng nhiên lại thay đổi thái độ, anh sợ hãi hét lên.

Nguyệt Nhi liền nhìn ra ngoài sau, con ma đang nhìn chăm chăm vào cô. Bây giờ cô mới nhìn rõ nó, con ma này có hình dáng của 1 đứa trẻ con, tóc dài, mặc chiếc váy trắng, mặt bệch máu, hốc mắt đen, từ đó còn chảy ra vầu giọt máu đỏ tươi, còn miệng thì cười ngoác tận mang tai. Trông rất kinh dị.

Cô sợ hãi lùi lại, nó vẫn đứng đó, đến khi mà lưng đụng tường thì nó bay đến, bóp cổ cô.

"Nguoi dám cướp đi gia đình của ta, ta hận nguoi!" - Càng nói nó càng siết tay chặt hơn. Nguyệt Nhi cố tháo gỡ tay trên cổ ra nhưng không thể đụng vào được, đến khi mà cô sắp không còn không khí nữa....

"Chết tiệt, cái con ma khốn nạn kia, mau thả cậu ta ra nhanh" - Nhật Nam đập liên tục vào bức tường.

Bỗng nhiên con ma thả Nguyệt Nhi xuống, cô ôm cổ ho sặc sụa.

"Hừm... vậy cùng chơi với ta 1 trò nhé? Trong vòng 10 phút nguoi hãy phá bức tường này, rồi tìm được ta thì ta sẽ thả nguoi. Còn qua 10 phút mà không tìm được cách thì chị gái này sẽ bị ta giết. Áhiiiihihi" - Con ma nói xong liền cười, nó nhanh chóng lùi Nguyệt Nhi đi. Cô hiện giờ rất yếu nên không thể chống lại nó, chỉ biết để nó lùi đi.

"Thời gian bắt đầu"

Chiếc xe ô tô chạy đến biệt thự HMG. Ông Trịnh, Nguyệt Như cùng Minh Huy đi ra ngoài xe.

"Nguyệt Nhi đã vào trong đây ư?" - Nguyệt Như hỏi, không khí ở đây thật lạnh lẽo.

"Có thể là nó đã vào đây đấy, cái túi xách vẫn còn ở đây này!" - Minh Huy cúi xuống lấy túi xách của Nguyệt Nhi.

"Mau vào bên trong thôi" - Ông Trịnh nói, sau đó cả 3 đi vào.

Trên tầng hai, con ma nhìn ra ngoài cửa.

"Lại thêm 3 kẻ ngu ngốc vào đây à? Cuộc chơi sẽ thú vị đây, áhiiiihihi"

Nguyệt Nhi đã tìm mọi cách nhưng không thể nào lật được cái bức tường này, chỉ còn có 4 phút nữa. Bức tường ở bên dưới là cây đèn chùm lớn đã bị vỡ, còn phía trên là những thanh gỗ to lớn. Anh tức giận đá cái đèn chùm, bỗng nhiên nó văng ra xa, các cây gỗ cũng ngã xuống. Nhật Nam khá ngạc nhiên nhưng giờ không phải lúc để lo chuyện này, anh phải cứu cô ra khỏi đây. Nghĩ đến đó khiến chân anh chạy nhanh hơn.

Nguyệt Nhi đi lên cầu thang và tiến lên lầu. Trên tầng 2 có rất nhiều phòng. Anh cũng không biết là chủ nhà này cho xây nhiều phòng để làm gì nữa? Một ngày ngủ 1 phòng à?

Anh đi vào căn phòng đầu tiên, là phòng ăn (!?), đi vào kiểm tra thì chả có gì.

Nguyệt Nhi đi ra ngoài và đi qua phòng thứ hai thì phòng đó khoá cửa, những căn phòng tiếp theo cũng vậy, cho đến 1 phòng cuối góc thì lại mở được, anh đi vào bên trong. Là một phòng dành cho con nít, đồ chơi ở khắp xung quanh.

Nguyệt Nhi kiểm tra xung quanh thì thấy 1 quyển nhật kí trên bàn, mở ra, nét chữ đẹp, nắn nót và ngay ngắn. Là của con ma đấy à? Quyển nhật kí có ghi cái tên trên đó.

"Trình Minh Nguyệt?"

Nguyệt Nhi tỉnh dậy, vỗ đầu vài cái rồi nhìn xung quanh, cô đang ở ngoài đường, bầu trời chói nắng, đối diện cô là một căn biệt thự, trông khá quen mắt, hình như đây là căn biệt thự HMG.

"Tại sao mình lại ở đây?"

Nguyệt Nhi đứng dậy, cảnh vật xung quanh khá lạ, nếu như đây là biệt thự HMG thì bên cạnh sẽ nhà Nhật Nam, cô nhìn sang, bên cạnh chỉ là 1 cái sân trống (!?). Cô lạ lắm, nhìn lại mình, thân thể cô mờ nhạt....?

Còn chưa bàng hoàng hết thì nghe tiếng của một đứa trẻ con vang lên:

"Papa à, mama à, khu vui chơi vui ghê" - Cô bé khoảng 8 tuổi cười tí mắt.

"Haha, con gái vui là ta cũng vui luôn rồi, phải không mẹ nó?" - Người đàn ông trêu mếu xoa đầu cô bé.

"Anh nói đúng rồi" - Người phụ nữ cười nhẹ.

"Con thật hạnh phúc khi có được gia đình này!" - Cô bé vô tư nói, vẻ mặt hiện lên vẻ hạnh phúc.

Sau đó cả ba đi vào căn biệt thự. Nguyệt Nhi vẫn còn chôn chân ở đó, cô dần hiểu được mọi chuyện, đây chính là cái quá khứ của con ma đó, và gia đình này chính là những người trong ảnh. Mà điều quan trọng là người đàn ông đó... rất quen thuộc...

Nguyệt Nhi đi vào nhà, chắc do cô là thực thể hư vô nên có thể đi xuyên được. Hiện tại họ đang cùng nhau ngồi ở nhà chính, cô nhìn xung quanh, căn biệt thự này đơn giản mà lại đẹp đẽ, chả như cái hiện tại của nó. Cô bé đang chơi với bà mẹ. Cô bé này chắc hẳn là con ma. Còn người ba thì đang đọc báo, mà nhìn tướng ngồi đọc báo rất quen, đến khi người ba bỏ tờ báo xuống cô mới ngỡ ngàng.

"Papa?"

Đây là ba cô mà. Ông hồi đó rất trẻ, dù hơi khác với hiện tại nhưng cô vẫn nhận ra, tại sao ba lại ở đây?

"Papa ơi! Thấy tiểu Nguyệt vẽ đẹp không ạ?" - Cô bé đưa 1 bức tranh cho người đàn ông.

"Đẹp lắm, chữ viết lại đẹp nữa, không hổ danh là con ta" - Người đàn ông xoa xoa đầu cô bé.

"Con gái chúng ta sau này có thể làm họa sĩ đấy nha" - Người phụ nữ đem trà ra và ngồi cạnh. Trông họ rất hạnh phúc.

Đầu óc cô rối mù, thật sự là cô không hề hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, người phụ nữ với cô bé này là sao? Tại sao ba cô lại xuất hiện ở đây?

"Người cướp đi gia đình của ta, ta hận ngươi!"

Bỗng nhiên cô lại nhớ đến câu nói của con ma, không lẽ lúc trước khi cưới mẹ, ba cô đã có một gia đình ư? Không thể nào! Cô chưa bao giờ nghe ba nói về việc này. Nhưng mà... chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nguyệt Nhi nhìn sang bên cạnh, có 1 tờ lịch, nó ghi ngày 6/7/XXXX. Theo cô nhớ là khoảng thời gian này ba cô mới 20 tuổi, mà ba cưới mẹ lúc 31 tuổi. Vậy thì ngày lúc này có thể là nghi ngờ của cô là đúng. Nguyệt Nhi shock toàn tập. Cô chạy nhanh ra ngoài vì vẫn chưa có thể chấp nhận được sự thật này.

Vừa mới bước ra ngoài thì cảnh vật bỗng thay đổi, trời mưa tầm tã. Cô thấy ba cô chạy xe về nhà với vẻ mặt mệt mỏi, phía sau lưng cô là Minh Nguyệt, ông đi xuyên qua cô mà đi vào nhà.

Nguyệt Nhi cũng vào nhà, ngay lập tức nghe thấy tiếng cãi lộn.

"Mọi chuyện là do cô đúng không hả??"

"Không! Anh nghe em giải thích đi! "

"Cô còn giải thích? Hah giải thích sao? Tôi yêu thương cô đến mù quáng vậy mà cô dám đâm dao vào sau lưng tôi vậy à? Nếu lúc trước tôi mà nghe mẹ tôi nói là được rồi!.... "

"Chuyện không phải là thế đâu... mau nghe em nói đi... "

Nguyệt Nhi đứng đấy mà xem, bên cạnh mà Minh Nguyệt, nó vô cảm nhìn vào cảnh tượng phía trước.

"Đây chính là cái ngày thay đổi số phận của ta... " - Nó lên tiếng, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Nguyệt Nhi giật mình nhìn Minh Nguyệt, nó nhìn thấy cô sao?

Bỗng nhiên ba cô nắm tay người phụ nữ và Minh Nguyệt đi ra ngoài xe. Nguyệt Nhi đi theo, cô có thể theo dõi họ từ trên cao.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước trong cơn mưa tầm tã, đằng sau là 3 chiếc xe đang rượt theo họ. Mưa càng ngày càng lớn, đến một khúc cua bỗng nhiên chiếc xe mất tay lái rồi lao xuống vực. Sau đó nó nổ lớn, cô bay xuống gần hơn, chỉ thấy ba cô còn sống, còn người phụ nữ cùng Minh Nguyệt đã bị thiêu cháy trong chiếc xe. Nguyệt Nhi ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này. Bỗng nhiên cô thấy Minh Nguyệt tỉnh dậy, nó lục đục cầm 1 quyển sách, có lẽ là nhật kí rồi nhìn lên cô, ánh mắt vô cảm. Ngay lúc ấy một ánh sáng lao vào mắt làm cô ngất đi.

Nguyệt Nhi lại tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, thân thể bỗng nhiên đau điếng, nhìn xuống thì thấy có rất nhiều vết thương ở bản thân. Cô gượng dậy nhìn xung quanh, một căn phòng trống không, đối diện cô là con ma, nó vẫn đứng đó, ánh mắt vô cảm nhìn cô. Bỗng nhiên một giọt nước mắt từ hốc mắt đầy máu chảy xuống, rồi nhiều giọt chảy xuống nữa. Nguyệt Nhi ngạc nhiên, nó đang khóc sao?

"Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Ta đang sống rất hạnh phúc mà!"

Nguyệt Nhi im lặng nhìn vào nó, tự nhiên bây giờ cô không còn thấy nó đáng sợ nữa, nó chỉ là một đứa trẻ đáng thương. Nguyệt Nhi bỗng thấy thương thương nó. Con ma đi đến gần cô.

"Người đã lấy đi gia đình của ta! Tại sao người có thể hạnh phúc đến vậy?" - Nó cúi mặt, nói như hét.

"..."

"Người sẽ không bao giờ có thể hiểu được cảm giác của ta!"

"Chỉ hiểu được cảm giác của em mà, bởi vì chị cũng đã từng mất đi một người quan trọng với chị rồi." - Nguyệt Nhi mỉm cười xoa đầu nó, để tay cố định rồi xoa y như xoa không khí, có lẽ là nó cảm nhận được. Nó ngạc nhiên ngược lên nhìn cô.

"Dù nó không đáng sợ bằng em mất gia đình, nhưng chị cũng có thể hiểu được nỗi đau em đang phải hứng chịu." - Nguyệt Nhi đưa nó cái con gấu bông nhỏ, nó ngạc nhiên và nhận lấy. Đây chính là con gấu bông mà ba mẹ tặng nó lúc ngày sinh nhật. Nó lỡ làm mất được khoảng thời gian khá lâu rồi.

"Nếu em cứ ôm nỗi đau đó thì em sẽ không thể siêu thoát được" - Nguyệt Nhi nói xong rồi ngất đi, những vết thương không rõ nguồn gốc nó hành hạ cô đến mức ngất.

Con ma im lặng nhìn vào cô, nó suy nghĩ cái gì đó. Rồi dần dần đến gần Nguyệt Nhi..

Trong lúc đó, Nhật Nam cũng đã đọc xong quyển nhật kí, anh cũng khá ngạc nhiên đến bàng hoàng. Cái chuyện này thật là rắc rối, anh bỏ phăng cái quyển nhật kí rồi nhanh chóng chạy đi tìm Nguyệt Nhi.

Còn ông Trịnh, Nguyệt Như và Minh Huy cũng đã lên tầng 2. Cái căn phòng thứ 3 bên trái là căn phòng ngủ của Minh Nguyệt. Ông thở mạnh, hồi hộp mở cửa ra.

Bên trong, Nguyệt Nhi đang đứng trước cửa sổ, ánh trăng chiếu vào. Khi nghe tiếng cửa, cô quay lại, nhìn cả ba và nở 1 nụ cười lạnh.

"Papa còn nhớ tiểu Nguyệt chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

"Nguyệt Nhi? Em làm sao vậy?!" - Nguyệt Như lo lắng hỏi.

"Papa từng nói là sẽ sống hạnh phúc cùng tiểu Nguyệt với mẹ mà. Bây giờ papa lại bỏ tiểu Nguyệt và mẹ để sống với gia đình mới kia. Con ghét papa!" - Nguyệt Nhi phớt lờ câu hỏi của Nguyệt Như, nói giọng thù hận với ông Trịnh.

"Con cẩn thận, đó không phải là Nguyệt Nhi đâu. Minh Huy con hãy bảo vệ cho Nguyệt Như, còn ba sẽ đi nói chuyện với nó" - Ông Trịnh nói nhỏ với 2 người. Ông tiến lên phía trước.

"Nguyệt Nhi bị Minh Nguyệt nhập rồi" - Minh Huy nói nhỏ.

"Êh? Thế là mấy chuyện ma quỷ này... có thật sao?" - Nguyệt Như ngạc nhiên hỏi.

"Có lẽ là vậy... Thế giới này quả thật không đơn giản!" - Minh Huy trả lời rồi nhìn về phía trước.

"Minh Nguyệt à, chuyện không phải như con nghĩ đâu" - Ông Trịnh biết đó là ai, chính là con gái bé bỏng đã chết của ông.

"Ta đã rất buồn, mọi chuyện đã ám ảnh ta tận 11 năm.. "

"Đừng nói nữa, papa à... hãy đi cùng con và mẹ nhé?" - Nguyệt Nhi bỗng nở nụ cười quý dị, nó cầm con dao lên chia vào ông. Nó đã mong muốn khoảnh khắc này lâu rồi, có thân thể này nên việc cầm đồ vật sẽ dễ dàng.

Ông Trịnh vẫn đứng đó, không hề lo lắng hay sợ hãi. Ông đã làm chuyện có lỗi với người vợ trước kia và Minh Nguyệt. Nếu như việc này có thể làm cho Minh Nguyệt tha thứ, ông có thể hi sinh. Dù sao thì công ty hiện giờ đã có Minh Huy gánh vác, chuyện quá khứ của ông thế nào cũng sẽ lọt vào tai bà Trịnh, chắc là bà sẽ ghét ông lắm đây. Điều mà ông sợ nhất chính là chuyện đó.

"PAPA À!!!"

Phịch

Một tiếng động vang lên, ông Trịnh cùng Nguyệt Như và Minh Huy ngạc nhiên.

"Mama?"

Khi con dao sắp đến ngực ông thì bà Trịnh bỗng chạy đến và đẩy Nguyệt Nhi khiến nó té nhào, còn cây dao rơi ra chỗ khác.

"Jessica?"

"Anh ngốc thật đấy! Nếu như em không tới kịp thì sẽ ra sao đây hả!?" - Bà Trịnh nói như hét. Giọng nói tràn đầy sự tức giận.

"Anh... " - Ông Trịnh cúi mặt xuống, hiện giờ ông không dám đối mặt với bà.

"Em biết tất cả mọi chuyện rồi, em rất buồn! Buồn thật đấy, buồn vì anh không nói cho em nghe, cứ giữ mãi trong lòng. Anh không tin tưởng em à? Cái quá khứ của anh chẳng khiến em ghét anh đâu!"

"Jessica à... Anh xin lỗi" - Ông Trịnh ôm chầm bà Trịnh, mắt rung rung.

"Anh vẫn ngốc như ngày nào..."

Nguyệt Nhi ngồi dậy, nó chứng kiến tất cả mọi chuyện, nó ghen tức khi nhìn thấy cảnh này. Bỗng nhiên nó lại cười quý dị, nếu như mà nó giết gia đình của papa nó thì mama hẳn sẽ rất vui, nó cầm cây dao lên và định đâm vào bà Trịnh. Lúc này mọi người không chú ý đến Nguyệt Nhi đang âm thầm hành động. Ông Trịnh nghe thấy tiếng lạ liền nhìn lên. Ông hoảng hốt, không suy nghĩ nhiều mà đẩy bà Trịnh ra đằng sau và hứng trọn con dao. Nó cùng mọi người ngạc nhiên nhìn ông, cây dao đâm vào ngực, máu đang chảy ra rất nhiều. Ông ngã xuống. Nó nhanh chóng thả tay ra và lùi lại. gương mặt vẫn còn bờ ngỡ.

"PAPA!!!/ ANH À!!!" - Bà Trịnh cùng 2 người đỡ ông lên.

"Tại sao lại như thế?"

Bịch - Một cảm giác nhói đau sau gáy, Nguyệt Nhi lập tức ngã xuống, may là được người ngoài sau đỡ lên. Là Nhật Nam đã lấy gậy đánh vào sau gáy cô. Chỉ có mỗi cách này mới khiến cô quay lại.

"Mau gọi cấp cứu đi! Nhật Nam!" - Nguyệt Như nhanh chóng kêu gọi Nhật Nam.

"Em đã gọi rồi chị" - Nhật Nam bế Nguyệt Nhi lên. Và nhanh chóng đi ra ngoài.

Xe cấp cứu đã đến nơi, ngay lập tức ông Trịnh cùng Nguyệt Nhi đưa đi bệnh viện.

Ở bệnh viện BTS, tất cả mọi người ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu. Hoàng gia cùng Trương gia cũng biết chuyện, nhanh chóng thu xếp công việc đến thăm ông. Vì cả ba gia đình thân nhau mà. Còn đến khi hỏi chuyện thì không ai nói ra, chỉ trả lời rằng là bị đám người nào đó ám sát.

Nguyệt Nhi đang ở trong một phòng bệnh, cô đã được băng bó và khâu trùng, và đang ngủ mê man trên giường. Còn Nhật Nam thì ngồi cạnh giường cô từ lúc mới vào tới giờ. Cứ ngồi và nhìn vào Nguyệt Nhi.

"Ừm.. "

Ngón tay Nguyệt Nhi khẽ cử động, cô phát ra 1 âm thanh rồi dần mở mắt, xung quanh trắng xoá. Nguyệt Nhi toan lật người thì bỗng nhiên toàn thân phát đau, nhìn xuống thì thấy mình bị băng bó. Cô quay đầu qua một bên thì thấy Nhật Nam.

"Nhật Nam...? "

Cô không ngờ lại gặp anh đầu tiên. Nguyệt Nhi có chút cảm động nhìn anh.

"Tĩnh rồi à?"

"Papa.... mọi người đâu? Tôi đang ở đâu vậy?"

"Cậu đang ở trong bệnh viện, còn mọi người đang ở đây, ba cậu đang trong phòng phẫu thuật " - Nhật Nam kể lại.

"Tại sao ba tôi lại trong phòng phẫu thuật chứ?"

"Cậu bị con ma kia nhập, rồi sau đó nó định đâm mẹ cậu nhưng ba cậu lại ra đỡ" - Nhật Nam trả lời.

"..."

"Ba cậu sẽ không sao đâu, yên tâm đi. Còn cậu thì lo mà nghỉ ngơi đi. Và từ giờ trở đi đừng có mà kiểm tra gì nữa, đừng nên dấn mình vào trong thế giới tâm linh." - Nhật Nam lạnh lùng nói.

"Ủm" - Nguyệt Nhi nhìn ra cửa thì thấy 1 cái bóng mờ mờ đi qua phòng bệnh.

"Con ma kia..."

"Hử?" - Nhật Nam nhìn ra cửa.

Đúng là có một cái bóng vừa mới đi ngang, trước khi biến mất nó nhìn vào cả hai.

Căn phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, mọi người đều hồi hộp ngồi bên ngoài. Minh Nguyệt đứng ở trước cửa phòng cấp cứu, chẳng ai thấy nó cả. Nó nói 1 cái gì đó rồi nhanh chóng quay đi. Khi nó biến mất thì phòng cấp cứu lại mở ra. Một bác sĩ đi ra ngoài.

"Bác sĩ à! Chồng tôi sao rồi?" - Bà Trịnh nhanh chóng đứng dậy và hỏi han.

"Phu nhân đừng lo, lão gia đã qua cơn nguy hiểm. Vết thương thật ra đã đâm vào tim, cơ hội sống sót là bất khả thi, không hiểu có phép màu gì đấy mà đã khiến cho cuộc phẫu thuật này thành công." - Ông bác sĩ nói rồi đi.

Mọi người dù không hiểu nhưng cũng rất vui mừng. Nguyệt Nhi và Nhật Nam nghe thấy, cô và anh liền hiểu ra. Chính Minh Nguyệt đã cứu ông Trịnh. Cả hai nhìn nhau mà cười. Chuyện này sẽ chỉ có mỗi cô và anh biết.

Sau cái ngày đó đã được 2 tuần. Nguyệt Nhi cũng đã lành vết thương, còn ông Trịnh đã có thể quay lại công ty làm việc.

20pm, Nguyệt Nhi cùng tụi nó và tụi hần đi chơi đêm về.

"Nhật Nam! Là nó đúng không?" - Nguyệt Nhi nói nhỏ với Nhật Nam và chỉ ra cái ngã ba đầu đường.

"Đúng rồi đấy"

Ở ngã ba đầu đường, 1 cái bóng đang đứng ở đó. Nó không còn là con ma kinh dị nữa, hình dáng không còn thấy sợ nữa. Nó trở thành hình hài ban đầu, tóc đen xoã dài, mặt phúng phính, đôi mắt màu đen láy, mặc bộ váy màu trắng và đang cầm một con gấu bông nhỏ. Lúc thấy cả hai nó cười nhẹ rồi đi mất.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy?"

"Có lẽ nó sắp siêu thoát rồi đó"

"Này Nhật Nam! Nguyệt Nhi, tụi mày đang nói cái gì vậy?"

"Bí mật, phải không Nhật Nam?" - Nguyệt Nhi nháy mắt với anh.

Anh gật đầu, sau đó cả hai nhìn nhau và mỉm cười khiến 4 đứa kia vừa khó hiểu vừa nghi ngờ nhìn cả hai.

Tại công ty BIGHIT.

Ông Trịnh đang làm việc thì như có một giọng nói đang gọi. Ông liền ngược lên, lại thấy Trịnh Minh Nguyệt ngoài cửa sổ.

"Minh Nguyệt! Con..." - Ông Trịnh mở cửa sổ ra.

"Papa à, con xin lỗi vì sự ích kỉ của con. Đáng lẽ con không nên làm như vậy, con không nên phá hạnh phúc của papa" - Nó cúi mặt xuống nói, nước mắt nó rơi xuống.

"Ba cũng có lỗi, ba xin lỗi vì đã bỏ con và mẹ đi. Thôi nào, tiểu Nguyệt ngoan của ba, đừng khóc nữa. Hồi trước con mạnh mẽ lắm mà"

"Papa à, con thương papa lắm" - Nó ôm hờ ông Trịnh, ông cũng ôm nó lại, nhưng vì nó là linh hồn nên ông không thể ôm chầm nó được, chỉ có thể cố định tay như đang ôm không khí.

"Tạm biệt papa"

Nó dần dần mờ nhạt và biến mất đi. Ông Trịnh tiến đến cửa sổ.

Hôm nay trăng thật sáng.

Sau đó, mọi chuyện lại đầu vào nấy. Cuộc sống của tụi nó lại quay về quỹ đạo. Trong lớp vẫn bày trò nghịch ngợm, rồi ra chơi lên sân thượng, ra về lại đi về cùng nhau.

Còn Võ Thanh Thiên vẫn đang theo đuổi cô, luôn biểu hiện rất nhiều dấu hiệu, mọi người đều biết, chỉ có Nguyệt Nhi lại không biết.

Nguyệt Nhi và Nhật Nam thì càng thân với nhau.

Cho đến 1 ngày, chuyện rắc rối lại bắt đầu.

Trong lớp, tất cả học sinh đang đùa giỡn nhau thì thầy chủ nhiệm a.k.a Hoàng Minh bước vào. Phía sau là một cô gái rất xinh đẹp.

"Hôm nay lớp ta sẽ có học sinh mới, em giới thiệu bản thân đi"

"Chào các bạn, mình tên là Huỳnh Bảo Thanh."

Nguyệt Nhi nghe được gì đấy liền liếc nhìn lên, thấy Bảo Thanh anh ngạc nhiên hết chỗ. Bảo Thanh nhìn thấy anh liền nở nụ cười.

"Cô ta lại quay lại rồi à?" - Minh Trí và Lâm Phong khó chịu suy nghĩ.

Nguyệt Nhi nhìn một lượt cô bạn ở trên, nhìn cũng khá được, cũng thân thiện đấy. Cô sẽ làm quen với cậu ấy.

Ra chơi. Nguyệt Nhi và những người khác bu lại chỗ Bảo Thanh.

"Xin chào cậu, tớ là Trịnh Nguyệt Nhi" - Nguyệt Nhi thân thiện đưa tay ra.

"Chào cậu" - Bảo Thanh mỉm cười bắt tay lại.

"Cậu là tiểu thư Huỳnh gia đúng không?" - Thu Hà hỏi.

"Đúng rồi, thật vui khi được làm bạn với các cậu" - Bảo Thanh cười cười.

"Cậu đẹp lắm đó! Mà cậu có bạn trai chưa?" - Tuấn Anh khen ngợi.

"Hihi, tớ có rồi"

Trong lúc đó, Nhật Nam cùng Lâm Phong và Minh Trí đi vào lớp. Bỗng Bảo Thanh chạy lại và ôm chầm Nhật Nam làm anh xém nữa ngã trước sự ngạc nhiên của mọi người trong lớp.

"Chính là Nguyễn Nhật Nam, anh ấy là hôn thê của tớ"

"ÊH!?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Chính là Nguyễn Nhật Nam, anh ấy là hôn thê của tớ"

"ÊH???" - Cả lớp đồng loạt nhìn vào Nhật Nam và Bảo Thanh. Tụi nó ngạc nhiên hết cỡ.

Còn Nhật Nam thì vẫn chưa thông được chuyện gì đang xảy ra. Thấy Bảo Thanh ôm mình liền đứng hình, sau đó liền đẩy cô ta ra.

Bảo Thanh như biết trước chuyện này nên cô ta chả ra vẻ gì là tức giận, ngược lại còn thấy vui vẻ nữa cơ (Gì vậy mà? -.-)

Trống đánh vào lớp, tất cả nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Sau đó lũ kia bắt đầu bàn tán.

"Uổng thật, tao định cura cậu ấy mà, không ngờ lại là hoa có chủ" - Tuấn Anh bày ra vẻ mặt tiếc nuối.

"Nhật Nam còn tốt hơn mày nhiều haha, cậu ta rất có khí chất Tổng tài, còn Bảo Thanh thì thanh lịch và lộng lẫy, rất đẹp đôi" - Thu Hà gật gù nói.

"Mày nói cũng đúng thật"

Tụi nó cứ bàn tán vụ này, Bảo Thanh nghe thấy liền vui sướng trong lòng. Cô ta cứ cười miết làm cho mấy nam sinh ngồi gần đấy ngán ngạo được 1 phen.

Chỗ Nguyệt Nhi và Nhật Nam.

"Bảo Thanh là hôn thê của anh thật à?" - Nguyệt Nhi hỏi như muốn khẳng định.

"Đúng vậy"

Sau câu trả lời ấy thì cả hai lại im lặng, mỗi người một suy nghĩ, nhưng những suy nghĩ ấy lại liên quan đến đối phương.

Ra về, tụi nó và tụi hần đang cùng sai bước đi thì Bảo Thanh từ đâu đi đến.

"Nhật Nam à, anh về chung với em nhé? Hôm nay tài xế nhà em có việc bận nên không đi được" - Bảo Thanh ôm lấy cánh tay của Nhật Nam, làm nũng.

Không đợi anh trả lời Bảo Thanh liền kéo anh đi. Nhật Nam cũng không phản kháng, cứ mặc cho Bảo Thanh kéo đi.

Lúc này, 5 tụi nó vẫn cứ đang đứng nhìn 2 người kia.

"Ta chả ưa cô ta một tý nào cả" - Lâm Phong nói với giọng khinh bỉ.

"Đúng, cô ta thật giả tạo" - Minh Trí tiếp lời.

"Chuyện gì thế?" - Ngọc Linh tò mò hỏi lại.

"Lúc trước cô ta và Nam là thanh mai trúc mã, thằng Nam xem cô ta như em gái nên rất là yêu quý. Nhưng cô ta lại không nghĩ như vậy, Bảo Thanh lại yêu Nhật Nam. Gia đình 2 bên thấy vậy nên sắp xếp cho cả 2 kết hôn với nhau. Nhưng thằng Nam lại không chấp nhận, vì vậy nên nó mới chuyển ra ở riêng, còn cô ta lại biến mất. Cứ ngỡ sẽ thoát khỏi nhưng cuối cùng cô ta lại quay về đây." - Lâm Phong kể lại.

"Thế thì có gì đâu mà ghét" - Ngọc Linh khó hiểu nói.

"Tính cách của cô ta chả giống như bọn mi nghĩ, ngoài mặt cứ nói Nhật Nam là nhất, nhưng buổi tối hay đi vào quán bar cặp kè trai, có khi đã lên giường luôn rồi chứ. Mặt lại dày, ta chả ưa một tý nào. Thế mà thằng Nam lại không nhận ra dù ta với thằng Phong khuyên nhủ, nó vẫn tiếp xúc với cô ta" - Minh Trí lại tiếp chuyện của Lâm Phong.

"Rắc rối à nha, cứ tưởng cậu ta là một người tốt"

"Thôi đi về nào" - Nguyệt Nhi nãy giờ im lặng mới lên tiếng.

Cả đám cùng nhau đi về nhà.

Tại Trịnh gia, Nguyệt Nhi vừa về nhà là đi thẳng vào phòng trước sự ngạc nhiên của ông bà Trịnh, Nguyệt Như và Minh Huy.

"Chuyện gì xảy ra với nó vậy?"

"Ai biết được "

Còn về Nguyệt Nhi, cô ném cái cặp sang một bên sau đó nằm dài lên giường, chả hiểu vì sao câu trả lời của Nhật Nam cứ khiến cô thấy hụt hẫng và khó chịu. Và cả chiều hôm nay nữa, khi thấy Nhật Nam cùng Bảo Thanh đi chung thì cảm giác khó chịu nơi lồng ngực lại phát tán. Chả hiểu tại sao lại như thế nữa.

Nguyệt Nhi lật đật đi vào phòng tắm, cởi hết quần áo đồng phục và nhảy vào bồn tắm nước nóng, lúc này lại cảm thấy khá thoải mái. Cô ngụp đầu xuống nước.

Tắm xong, Nguyệt Nhi xuống dưới nhà, lại thấy mọi người đang chuẩn bị dùng bữa.

"Ah Nhi à, con vào đây ăn luôn đi, mama định kêu con đấy" - Bà Trịnh thấy Nguyệt Nhi liền kêu gọi

"Vâng" - Nguyệt Nhi trả lời rồi đến đấy ngồi cạnh Nguyệt Như.

"Hôm nay mama làm món thịt mà con thích nè, tuyệt đối không có mỡ nhé"

"Vâng"

Nguyệt Nhi liền cầm bát cơm lên, và thế là bữa ăn gia đình lại được tiếp tục.

Đối diện bà Trịnh cứ gấp đồ ăn cho ông Trịnh, đôi khi ông lại gấp cho bà ăn, cặp vợ chồng già này lại tình cảm với nhau, không khí xung quanh bắt chợt thành màu hương phấn cùng với 3 cái bóng đèn ở đối diện.

"Tụi con còn sống" - Nguyệt Như, Nguyệt Nhi cùng Minh Huy đồng thanh lên tiếng.

"Ah... thôi thôi mấy đứa cứ ăn đi" - Bà Trịnh cười cười quơ đũa vào đồng thức ăn trên bàn.

Hôm sau, tại trường.

"Ế nè, tụi mình đi xuống canteen đi" - Nguyệt Nhi mở lời.

"Ok con dê"

"Tớ đi chung nữa được không?" - Bảo Thanh không biết từ đâu xuất hiện, lên tiếng hỏi.

"Cũng được" - Nguyệt Nhi cười xoa đồng ý.

Trên đường xuống canteen Bảo Thanh cứ ôm lấy tay của Nhật Nam, còn anh thì chẳng đẩy ra cũng chẳng làm gì khác, cứ mặc cho cô ta ôm lấy, cảnh tượng này lại làm cho Nguyệt Nhi có cảm giác khó chịu.

Còn bên kia vẫn là cặp Phong-Linh và Trí-Anh đi chung với nhau, Nguyệt Nhi cảm thấy như cô đang làm bóng đèn cho mấy người này.

Xuống dưới canteen, cả đám chọn ghế ngồi, rồi mua đồ ăn. Nguyệt Nhi định ngồi kế Nhật Nam thì lại bị Bảo Thanh dành chỗ trước. Cô đành lẳng lặng ngồi đối diện.

Sau khi đồ ăn được đem ra, Bảo Thanh cứ gấp đồ ăn qua cho Nhật Nam, còn nói ăn cái này tốt cho sức khỏe, ăn cái kia không được bla bla. Đôi khi còn đút cho ăn nữa, nhìn như là một cặp yêu nhau vậy. Nguyệt Nhi cúi gằm mặt xuống xử lí đồ ăn của mình, ngốc đầu lên nhìn chỉ tỏ làm cho mình tức thêm thôi. Do không để ý mà Nguyệt Nhi ăn nhầm trái ớt cay của Ngọc Linh. Cảm giác cay bắt đầu lan toả trong miệng cô.

"Trời ơi, cay quá, nước nước"

"Ế? Nhi? Nước đâu lấy cho nó lẹ lên"

Nhật Nam thấy vậy liền lấy ly nước của mình đưa cho Nguyệt Nhi, cô uống ực một hơi.

"Uống từ từ thôi, hồi sặc nước bây giờ" - Nhật Nam nói.

Và sau đó, Nguyệt Nhi lại sặc nước.

~

"Ớt gì đâu mà cay kinh khủng " - Nguyệt Nhi vừa đi vừa mếu máo, trong miệng cô vẫn còn dư vị của ớt.

"Lần sau cẩn thận đi" - Nhật Nam vừa nói vừa giờ thói quen xoa đầu Nguyệt Nhi. Vì cả hai đi cuối nên mấy đứa ở trên không để ý.

Nguyệt Nhi vì hành động này mà mặt hơi đỏ, trong lòng bỗng nhiên vui thích. Cứ được anh quan tâm như vậy khiến tâm trạng cô rất vui vẻ.

"Kệ tôi đi" - Nguyệt Nhi quay đầu ra đằng khác. Tiện thể đánh một cái vào vai anh.

Nhật Nam khẽ mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi, nhưng mà Nguyệt Nhi lại không thấy.

Còn Bảo Thanh thì lại vô tình chứng kiến tất cả, sự dịu dàng và cả nụ cười của Nhật Nam cô ta chưa bao giờ thấy cả. Từ trước đến giờ cô ta toàn chủ động để khiến Nhật Nam vui vẻ, nhưng mà anh cứ phớt lờ cô ta. Giờ nhìn thấy cảnh tượng này cô ta lại tức không thôi.

Vào trong lớp, Bảo Thanh giả vờ hỏi bài tập với Nhật Nam, còn anh lại sẵn lòng giúp đỡ, bởi vì đây là em gái của anh mà. Bảo Thanh thấy vậy liền cố tình sát sát lại gần Nhật Nam.

Nguyệt Nhi liếc sang, thấy thế liền khó chịu, cô chả biết tại sao nữa, cảm giác này giống với ghen tuông. Mà anh có là gì với cô đâu mà ghen với chả tuông?

Không muốn nhìn nữa, Nguyệt Nhi liền xé bịch bánh mà Thanh Thiên mua cho cô ăn cho đỡ tức.

Nhật Anh lại tình ý thấy cảnh này, nó liền nở một nụ cười đầy nguy hiểm, sắp có chuyện để nó làm rồi đây.

Giờ ra chơi, cả đám (trừ Nhật Nam) đi lên sân thượng, vẫn là gặp bọn Trọng Nhân và Võ Thanh Thiên.

"Anh Nhật Nam đâu rồi chị?" - Trọng Nhân không thấy anh đâu liền hỏi.

"Anh ta đi chơi với gái rồi" - Nguyệt Nhi trả lời với giọng hờn dỗi.

"Là cái chị Bảo Thanh gì đó mới chuyển vào lớp chị à?"

"Ừ"

Võ Thanh Thiên nghe vậy, trong lòng như mở cờ, nếu không có cái tên phá đám đó thì hẳn sẽ dễ dàng tiếp cận Nguyệt Nhi.

"Đạo gần đây thật rảnh rồi, chả có gì để làm cả" - Thành Đạt thờ dãi chán nản.

"Lúc mà có việc thì mấy cậu lại trốn như đúng rồi, còn không có việc thì lại than thở" - Ái Thy nói.

"Tại mấy công việc của cậu nó quá sức chịu đựng với bọn tôi nên mới trốn"

"Hah, vãi cả ý kiến"

Trong lúc tụi này đang bàn chuyện thì Võ Thanh Thiên lại bắt đầu hành động. Thấy Nguyệt Nhi đang trầm tư hẳn lên tiếng:

"Suy nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?"

"Suy nghĩ gì thì kệ tôi, chả cần cậu quan tâm"

"À này, hôm nay bà chị đi xem phim với tôi nhé? Nhìn chị thế này hẳn là đang có chuyện tâm sự"

"Hmm được đấy" - Nguyệt Nhi liền đồng ý, vì nếu mình đi xem phim thì cũng sẽ đỡ buồn nhĩ?

"7h tối nay nhé"

"Ok"

Hè lu~ buổi tối vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Ra về, lại chỉ có 5 đứa cùng nhau về nhà...

"Cái thằng Nam này, đi chung với Bảo Thanh mà bỏ luôn tụi mình." - Ngọc Linh khó chịu lên tiếng.

"Trọng sắc khinh bạn, lúc mình lên tiếng thì lại nói là đi chơi với em gái, em gái cái con khi" - Minh Trí phẫn nộ nói.

"Tao thấy là Nhật Nam bị Bảo Thanh ép buộc đi chung mà" - Nguyệt Nhi nói.

"Mày lại bênh vực cái tên đó hả?" - Ngọc Linh nhướn mày.

"Ờ tao nói sự thật mà!"

"Thôi đủ rồi, dù có nói cũng chả được gì đâu" - Nhật Anh kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau đó nhà ai về nhà nấy.

19h00 tối.

Nguyệt Nhi xin ba mẹ đi ra ngoài và được cả hai chấp nhận. Cô liền nhanh chóng đi.

Ở cách cổng nhà cô một chút đã thấy Võ Thanh Thiên đang dựa người trên chiếc xe moto, khi thấy cô hần lẹ đứng dậy và đi về phía cô.

"Không đi xe taxi như bữa dự tiệc nữa à?"

"Có xe riêng thì đi, giờ dừng lòi thôi nữa, đi nhanh kẻo hết vé bây giờ"

Cô đội mũ bảo hiểm, sau đó leo lên moto của hắn, hắn bồng gô ga và phóng nhanh làm cô theo quán tính ngã về phía trước và ôm chầm lấy hắn. Hắn được một phen bất ngờ và vui sướng nhưng vẫn bình tĩnh lái xe. Lúc khi cô dựa vào người hắn liền nghe thấy tiếng tim đập mạnh.

"Này, chạy từ từ thôi chứ, kéo chấu Diêm vương hết bây giờ" - Nguyệt Nhi hét toáng lên.

Cô càng nói hắn càng chạy nhanh, chẳng mấy chốc cũng đã đến nơi.

Khi đến một bãi đậu xe, cô loạng choạng đi xuống, đầu óc vẫn còn xoay vòng vòng. Tên này lái xe thật nguy hiểm, lần sau cô sẽ không đi chung với hắn nữa đâu. Nguyệt Nhi thở dài một cái rồi vô tình liếc sang một nhà hàng gần đó, Nhật Nam và Bảo Thanh đang ở trong đó, cô thấy Bảo Thanh còn đút đồ ăn cho Nhật Nam. Nguyệt Nhi tức tối quay đi chỗ khác, cô vốn đến đây để giải tỏa nỗi buồn mà, tự nhiên lại xuất hiện chọc tức cô. Nhật Nam ở bên kia cũng nhìn thấy.

Võ Thanh Thiên cũng đi xuống xe. Hắn ngược nhìn lên rạp chiếu phim "DNA" rồi nhìn qua cô, cứ thấy cô đang nhìn chăm chăm vào cái gì đấy liền nhìn theo ánh mắt của cô. Hắn bồng nhếch mép khi thấy cảnh tượng đó, Nguyễn Nhật Nam đúng là tình địch của hắn, hắn không biết nên giải quyết Nhật Nam thế nào thì một cô gái xuất hiện và cứ bám lấy anh, khiến hắn vừa gạt được tình địch mà còn có cơ hội tiếp cận cô, đúng là được cả đôi đường. Hắn thầm biết ơn cô gái đó.

Sau đó cả hai vào rạp chiếu phim.

Lúc đầu định chọn phim kinh dị nhưng mà hết vé nên cả hai đành phải xem phim khác. Là một bộ phim tình cảm lãng mạn.

Võ Thanh Thiên thuộc tuýp người dễ cảm động, mà phim này lại là bad end nên hắn rơi nước mắt.

Còn Nguyệt Nhi xem được vài đoạn, mấy cảnh tình cảm sến súa này làm cô ngáp lên ngáp xuống rồi ngủ gật đến hết phim.

Và rồi hết phim, Nguyệt Nhi bật dậy, vươn vai vài cái rồi đi ra ngoài. Đi bên cạnh thấy hắn cứ chùi chùi mắt cô cũng đoán được.

"Haha, không ngờ người như cậu mà cũng khóc vì mấy cái vở vắn này đây" - Nguyệt Nhi cười chọc ghẹo.

"Kệ tôi" - Hắn xấu hổ quay qua chỗ khác, mà trong lòng hắn cũng vui vì thấy cô cười.

□□□ - Tiếng nhạc chuông của Võ Thanh Thiên vang lên, hắn bắt máy và nói gì đó. Xong rồi quay qua cô.

"Tôi không đưa chị về nhà được, cha tôi có chuyện gấp nên kêu tôi về nhà..."

"Không sao, tôi bắt taxi về cũng được, cậu mau về đi"

"Chị có mang theo tiền à?"

"Ừm"

"Vây tạm biệt chị, đi đường nhớ cẩn thận" - Hân dặn dò vài câu rồi nhanh chóng đi lên xe moto và vọt về.

Nguyệt Nhi nhìn bóng chiếc xe khuất đi rồi cho tay vào túi để lấy tiền. Bỗng nhiên cô đổ mồ hôi lạnh, hình như là lúc này cô quên đem theo tiền và cả điện thoại nữa.

"WTF? CÁI TÌNH HUỐNG GÌ ĐANG XẢY RA VẬY NÈ?"

Và sau đó cô đành lúi thủ đi bộ về nhà, rạp chiếu phim lại xa nhà nữa.

Đi được một lúc thì cô thấy một chiếc xe moto màu đen chạy đến và dừng ngay chỗ cô.

"Sao lại đi bộ?" - Một giọng nói quen thuộc.

"Tôi không có xe T ____ T" - Nguyệt Nhi trả lời.

"Lên đi, tôi chờ về" - Nhật Nam nói.

"Không phải anh phải chờ vị hôn thê của anh về nhà sao?" - Nguyệt Nhi nói kháy.

"Cô ta không đi chung với tôi, giờ có lên không? Tôi chạy về trước à"

"Lên liền" - Nguyệt Nhi nhanh chóng lên xe. Sau khi đội mũ bảo hiểm xong thì anh phóng xe chạy đi.

"Sao anh không chạy xe oto nữa?"

"Chỉ là chờ Bảo Thanh đi ăn thôi thì xài oto làm gì cho tốn xăng"

"Anh chạy chiếc này cũng tốn xăng mà"

"Vớ tôi lười đem ra"

"Ồh"

Anh chạy xe với tốc độ vừa vừa, đem lại cảm giác an toàn chả như cái tên Võ Thanh Thiên kia. Bỗng nhiên anh lấy tay cô và nhét vào túi áo khoác của anh.

"Trời tôi lạnh lắm"

Nguyệt Nhi vừa ngạc nhiên, cô bỗng chốc đỏ mặt, tim đập thình thịch. Sau đó liền ôm chầm anh. Cô bỗng nhiên muốn thời gian dừng trôi để có thể tận hưởng cái cảm giác này. Nhật Nam có hơi ngạc nhiên nhưng vẫn chạy tiếp.

Khi đến Trịnh gia, cô đi xuống xe, cởi mũ bảo hiểm rồi trả cho anh.

"Cảm ơn nhiều" - Nguyệt Nhi cười tươi.

"Lại đây"

"Chuyện gì nữa?" - Cô vừa hỏi vừa lại gần anh. Bỗng nhiên anh kéo cô lại, rồi hôn lên trán cô, không như lần trước, lần này là hôn trực tiếp, chứ không lấy tay đặt lên trán nữa.

"Tạm biệt" - Anh khẽ cười rồi phóng xe chạy đi.

Nguyệt Nhi vẫn còn đứng đó, vẫn chưa tiêu hóa hết mọi việc. Trong lòng như xáo trộn lên, tim đập đã nhanh giờ còn nhanh hơn nữa, gương mặt giờ đỏ gấc. Cô hít thở sâu rồi vào nhà.

Vừa vào nhà là cô liền lên lầu. Sau đó chui vào trong chăn làm Nguyệt Như chả biết gì hết.

Hiện tại tim vẫn còn đập nhanh, Nguyệt Nhi không biết cảm giác này là gì, cảm giác của anh đối với cô nó rất khác với những người khác. Nó không phải là tình bạn. Nó giống như là một thứ còn hơn cả tình bạn nữa.

Nguyệt Nhi liền lấy điện thoại và search google. Cô gõ "tim đập mạnh, mặt đỏ gấc"

Với mấy truyện ngôn tình nó sẽ khác, nhưng mà đây là thực tế. Sau khi đọc được kết quả, cô không khỏi bàng hoàng.

"Cái gì? Thì ra là do uống rượu nên mới bị như vậy. OMG thì ra là vậy, chắc là sau này mình không nên tiếp mấy cái chất cồn vào người" (đm cái thằng gồ này -_-)

Sau khi đã tìm ra được kết quả, cô yên tâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Nguyệt Nhi đến lớp, mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng mà cô không thấy Nhật Nam đâu. Bình thường thì anh đi học sớm hơn cô.

Trống đánh vào tiết, cô không tập trung học và cứ nhìn vào cái chỗ trống kế bên mà suy nghĩ.

Giờ ra chơi, 4 đứa kia lại quay quanh cô.

"Ờ, Nhật Nam nghỉ học cô ta liền đi chơi với mấy thằng lớp bên" - Ngọc Linh khinh bỉ nhìn Bảo Thanh đang khoác tay khoác chân với mấy đứa con trai lớp khác.

"Tao tưởng cô ta tốt tính, ai dè cũng như mấy con Jemma, Ann và Elly bên Anh" - Nhật Anh cũng khinh bỉ nói.

"Tán tỉnh mấy đứa con trai trong lớp này không được nên qua bên kia, nhìn cô ta thấy ghét thật" - Lâm Phong khinh thường nhìn.

"Này Nguyệt Nhi, mi nhớ phải giữ thằng Nam cho cẩn thận đó" - Minh Trí quay qua dặn dò.

"Gi mà giữ? Ta với cậu ta không liên quan"

"Xạo quài nha"

"Mấy tụi mày ổn định nhanh, vào lớp rồi" - Thiên Vy nhanh chóng nói, rồi sau đó tụi nó liền giải tán.

Ra về, cô dự định đi về thì Hoàng Minh liền gọi cô lại.

"Có chuyện gì vậy thầy?"

"Chỉ có 2 chúng ta thì gọi là anh em đi." - Hoàng Minh dừng một chút rồi nói tiếp - "Em đem số bài tập này đến nhà Nhật Nam và hỏi dùm anh tại sao trò ấy nghỉ học nhé"

Nguyệt Nhi lúc đầu định từ chối nhưng chẳng biết tại sao cô lại chấp nhận. Vì thế nên cô cầm số bài tập ấy và đến nhà Nhật Nam.

Căn biệt thự quen thuộc hiện ra ngay trước mắt, cổng rào lại không đóng nữa. Cô thờ dãi rồi đóng lại. Sau đó đến cửa lớn và ấn chuông. Ấn mấy lần rồi mà không thấy mở cửa nên cô cầm tay khóa vận, thì ra là nó không khóa.

Nguyệt Nhi đi vào bên trong rồi đi lên trên phòng của anh. Đã hơn 1 tháng cô không đến đây rồi. Mở cửa ra, căn phòng không bật đèn, mà màu tối nên bên trong phòng này rất tối. Cô mò cái công tắc đèn và mở lên. Khi căn phòng sáng bừng thì cô thấy anh đang nằm trên giường.

"Này, anh làm sao vậy?" - Nguyệt Nhi đi đến gần. Thấy mặt anh bỗng đỏ ửng, thân mình ướt nhẹp. Cô nhanh chóng sờ trán, rất nóng! Địch thị là sốt cao rồi.

Cô nhanh chóng vận dụng trí thông minh của mình, sau đó lấy chiếc khăn và làm ướt, vắt khô và đặt lên trán. Và rồi lấy nhiệt kế đo.

"38.5°?"

Cô nhanh chóng lấy cái chăn ra, sau đó tắt đèn và cởi bỏ quần áo ướt sũng của anh. Và rồi kiểm được 1 bộ đồ và mặc vào. Xong xuôi liền mở rèm và mở cửa sổ cho không khí vào.

Sau khi thấy tình trạng của anh cũng đã ổn, cô liền thở phào và đắp một cái chăn cho anh. Sau đó xuống dưới bếp làm đồ ăn. Cô không khéo tay nên khá là chật vật.

Khoảng 2 tiếng sau, Nhật Nam cũng tỉnh dậy sau một trận mệt mỏi và nhứt đầu. Anh thơ thẩn nhìn xung quanh và đứng dậy, liền thấy cái khăn trên trán ướt sũng, anh nhìn xuống mình cũng thấy đồ đã được thay, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Chưa kịp bàng hoàng thì Nguyệt Nhi cầm tô cháo lên, thấy anh tỉnh dậy cô liền bỏ lên kệ và chạy đến.

"Tỉnh rồi à?"

"Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi mà không đến kịp thì anh nằm nó chết luôn. Anh làm cái gì mà để cho sốt vậy hả?" - Nguyệt Nhi tức giận sổ một tràng.

"Ồ nhưng mà..." - Nhật Nam khó hiểu với hành động của cô.

"Ăn nhanh đi" - Nguyệt Nhi đưa tô cháo cho anh. Anh thấy tay cô dán đầy urgo. Nhưng cũng lặng lẽ lấy và ăn. Ăn xong tô cháo cô liền đưa nước và thuốc cho anh.

Sau khi ăn uống đầy đủ, anh định nằm xuống thì cô chồm lên giường, cầm hai bên má của anh và áp trán lại.

"Bớt nóng rồi"

Sau đó liền hạ đầu anh xuống từ từ. Rồi anh lim dim ngủ.

Nguyệt Nhi ngồi đó nhìn vào anh, trong lúc ngủ anh cũng rất đẹp trai, sống mũi cao, gương mặt góc cạnh. Nhìn anh ngủ cô cũng thấy rất yên bình, không như vẻ lạnh lùng lúc thức. Cô nhìn ngắm một hồi rồi nằm xuống ngủ cạnh giường anh, này giờ nổi lo lắng làm cô cũng khá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Nhật Nam tỉnh dậy sau một giấc ngủ khá lâu. Đôi mắt chớp vài cái để thích ứng với ánh sáng. Mà anh cũng thấy lạ, tại sao căn phòng của mình nó lại sáng đột ngột vậy?

Anh nhìn lên đồng hồ, mình ngủ được hơn 4 tiếng rồi. Và rồi sau đó mới để ý cái bóng dáng bên cạnh mình. Nguyệt Nhi đang ngủ ngon lành với tư thế ngồi, hai tay để lên giường, gối đầu lên và nằm.

'Cậu ta chăm sóc cho mình này giờ đây à?'

Anh chạm vào cô thì bỗng nhiên cô bật dậy.

"Oáp... ồ anh tỉnh rồi đó à? Ấy ui đau quá" - Nguyệt Nhi vừa nói vừa xoa xoa cái cổ, do ngủ 1 tư thế lâu quá nên mỏi mệt.

Nhật Nam định ngồi dậy thì bị Nguyệt Nhi ngăn cản và đè xuống giường.

"Anh vẫn còn nóng này, nằm đó đi đừng di chuyển" - Cô lấy hai tay đặt lên gò má anh, rồi áp trán mình lên trán anh.

Sau khi đặt anh xuống, Nguyệt Nhi liền đi thay khăn, 1 cái đặt lại lên trán anh, còn cái còn lại lau mặt và lau cổ, sau gáy. Động tác nhẹ nhàng không hề có ở một Nhi tỷ siêu quậy.

"Tại sao anh lại bị sốt vậy? Hôm qua tôi còn thấy anh khoẻ mạnh lắm mà" - Nguyệt Nhi bắt đầu tra hỏi sau khi làm xong hết việc.

"Hôm qua đầu óc tôi cứ ong ong nên đi tắm cho bớt mệt. Bỗng nhiên té xuống bồn tắm rồi ngất luôn. Cho đến khoảng gần sáng mới tỉnh dậy. Khó khăn lắm mới di chuyển đến cái giường này" - Nhật Nam kể lại.

"Trời, vậy là anh ở trong cái bồn tắm đó suốt mấy tiếng luôn hả? Không bị ngộp nước chứ?"

"Nước không tới mặt tôi."

"Anh bị sốt là may lắm rồi. Tôi có nghe người ta nói là tắm sau 23h hoặc tắm lâu là bị chết lâm sàng đấy"

"Cứ cho là ông trời còn thương tôi đi"

Nguyệt Nhi im lặng, cô đắp lại chăn cho anh rồi đi xuống dưới nhà.

Một lúc lâu sau, Nguyệt Nhi đem một khay đựng cháo, ly nước và thuốc.

"Anh ăn tối đi rồi uống thuốc." - Nguyệt Nhi vừa nói vừa nhìn đồng hồ. Hơn 18h rồi.

"Ừm"

Nguyệt Nhi liền lấy tô cháo lên, cầm muỗng thổi và đưa đến miệng anh. Vì anh đang bệnh nên cô sẽ bón cho anh ăn.

Nhật Nam ăn xong một muỗng, định để cô bón tiếp nhưng thấy hai bàn tay cô lại dán đầy urgo còn hơn lúc này nên anh đành luôn tô cháo rồi tự dứt ăn.

"Có cần phải làm thế không? Sao cậu không ra ngoài mua đi?"

"Nhà anh có đủ đồ ăn thì mua làm gì cho tốn? Với tôi cũng biết làm mà, chỉ là hơi vụng về thôi."

Nhật Nam định nói gì đấy nhưng thôi, anh cúi đầu ăn hết tô cháo, rồi uống thuốc. Cô lấy nhiệt kế đo nhiệt, nhiệt độ đã giảm rồi.

"Tôi rồi đấy, sao cậu không về nhà đi?"

"Tôi xin ba mẹ rồi, tôi sẽ ở đây để chăm sóc anh" - Nguyệt Nhi trả lời. Lúc này cô chẳng biết nên viện lý do gì cả, nên đành nói là ở nhà của Nhật Anh một đêm. Mà dù sao thì cũng chẳng phải là lần đầu tiên cô ở qua đêm nhà anh.

Nhật Nam hiện giờ ra cảm kích cô. Từ nhỏ đến giờ anh được chăm sóc kỹ càng bởi Linh Lan và quần gia nên rất ít bị bệnh, lâu rồi mới bị sốt cao nên cứ tưởng sẽ sạch luôn. Nhờ sự chăm sóc của cô nên mới thoát khỏi tình trạng này.

Nguyệt Nhi từ trước cũng đã có chăm sóc người bệnh nên mấy chuyện này khá đơn giản, cũng bởi vì lòng thương người, phải chăm sóc cho bệnh hết cô mới yên tâm. Vì vậy nên cô mới mặt dày mà ở lại. Và cũng để xác định cái cảm giác kì lạ này.

"Tôi đi ăn tối đây, anh ở trên đây đừng đi đâu nhé" - Nguyệt Nhi dặn dò vài cái rồi ra khỏi phòng.

Nhật Nam nhìn cô rồi nhìn ra ngoài cửa suy nghĩ mông lung.

"Bà chị ấy đi đâu rồi nhỉ?" - Võ Thanh Thiên bực tức hỏi một mình.

Hắn đang đi trên đường, tay đút vào túi quần, nhìn hắn bây giờ rất chất chơi, khiến cho vài người con gái qua đường phải ngoái nhìn.

Nhưng hắn chẳng quan tâm, lúc này bị thầy Tổng phụ trách la mắng vì làm mất sổ trực, xem nữa là bị cắt chức cò đờ nên giờ rất bực mình, hắn định rủ Nguyệt Nhi đi chơi để giải tỏa tâm trạng nhưng đến Trịnh gia thì hầu gái nói cô không có nhà. Với đám bạn của hắn chẳng có đứa nào rảnh.

Hắn liền ngồi trên 1 cái ghế công viên, lúc này chẳng có ai đi ngang nữa. Bóng đèn đường chiếu vào hắn, trông thật cô đơn.

Ngồi đó được một lúc thì Thanh Thiên thấy một cặp nam nữ ngồi ở cái ghế đá cách chỗ hắn 4m. Vừa ngồi tại chỗ thì liền hôn hít. Hắn nhìn thấy ngửa mặt liền quay qua chỗ khác. FA thật khổ mà.

Bỗng nhiên hắn nghe tiếng cãi lộn, và rồi tiếng bước chân đi xa dần. Nhìn qua, liền thấy người con trai đang đi xa dần, còn Bảo Thanh thì chau mày. Hình như họ vừa cãi lộn, mà sao hắn thấy cô gái đó quen quen nhỉ?

Bảo Thanh chửi thề một hồi rồi nhìn qua hắn. Cô ta ngờ ngác rồi nhanh chóng chạy đến.

"Thiên Thiên?"

"Hử? Cô là ai?" - Hắn thấy cô ta rất quen thuộc nhưng vẫn không nhớ nổi.

"Em quên chị à? Chị là Huỳnh Bảo Thanh! Chị gái họ của em nè!"

Hắn liền gật gù, đã nhớ ra rồi. Hắn có một chị gái họ nhưng cả hai xa nhau hơn 13 năm nên hắn không nhớ. Do tính cách có hơi đãng trí ấy mà.

"Haha, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây" - Bảo Thanh cười rồi ngồi cạnh hắn.

"Chị về hồi nào vậy?" - Hắn liền hỏi han.

"Chị về từ 3 ngày trước rồi"

"Về mà không báo với em gì hết"

"Haha chị quên"

"Người con trai lúc này là ai?"

"Là bồ cũ" - Bảo Thanh ngừng lại rồi nói tiếp:

"Em không cần quan tâm, chị với hắn chỉ là 419 thôi"

(419 = for one night = tình một đêm)

"Cái gì? Vậy là chị với hắn...?" - Bỗng hắn quát lên.

"Em nghĩ gì vậy? Đầu có lên giường đâu"

"Nhưng mà chị làm thế là không tốt"

"Bọn con trai chỉ là chơi cho vui thôi."

Hắn im lặng, không ngờ chị gái họ dễ thương ngày nào của hắn giờ lại sa đoạ thế này. Chắc là 2 bác thương Bảo Thanh quá đấy mà. Hắn thấy hơi thất vọng.

"Nhưng với anh Nhật Nam chị luôn chung thủy" - Nhắc đến Nhật Nam là Bảo Thanh sáng mắt lên.

"Chị quen anh ta...?" - Hắn có hơi ngạc nhiên hỏi

"Đương nhiên! Chị là hôn thê của anh ấy, nhưng mà anh Nam vẫn chưa đáp lại tình cảm của chị." - Bảo Thanh thở dài rồi nói.

Võ Thanh Thiên hiện ra vẻ mặt ngạc nhiên, không lẽ cô gái hay bám theo Nhật Nam chính là Bảo Thanh sao? Hắn nhếch mép, sắp có lợi rồi đây.

"Dạo gần đây anh Nam hay thân thiết với Nhi, thật ghen tị mà" - Bảo Thanh nói với giọng tức giận.

"Nhi? Là Trịnh Nguyệt Nhi đúng không?"

"Đúng rồi, em biết cậu ấy à?"

"Phải, em đang crush chị ấy"

"Oh, cậu em trai của chị biết yêu rồi à?" - Bảo Thanh mỉm cười xoa đầu hắn.

"Mà anh Nhật Nam là đối thủ của em" - Hắn xài kính ngữ với Nhật Nam, nếu không xài chắc bị Bảo Thanh cạo đầu mất.

"Vậy thì chúng ta hợp tác đi, tách 2 người đó ra. Chị có anh Nam, em có Nhi. Tiện cả đôi đường"

"Vâng ạ"

Bảo Thanh và Thanh Thiên nhìn nhau, cả hai liền cười hiểm

21h30. Tại biệt thự của Nhật Nam.

"Tôi ngủ ở đâu bây giờ?" - Nguyệt Nhi nhìn xung quanh rồi hỏi.

"Cái phòng cạnh bên, cơ mà nó bị khoá rồi thì phải, tôi cũng quên chìa khoá ở đâu rồi" - Nhật Nam suy nghĩ rồi trả lời.

"Không lẽ nhà anh chỉ có mỗi cái giường này á...? Mà cái sofa thì muỗi cắn chết. Chẳng lẽ tôi ngủ cạnh anh? Thôi bỏ đi, nam nữ thọ thọ bất tư thân."

Nhật Nam phì cười, những lần trước khi ở nhà anh cô toàn là ngủ chung với anh. Do sáng nào anh cũng dậy sớm nên cô tưởng là anh ngủ ở sofa, còn một mình cô ôm trọn cái giường.

"Anh cười cái gì vậy hả?"

"Nhìn cậu ngốc chết được"

"Anh nói cái gì vậy hả?"

"Thôi giờ cậu ngủ ở sofa dưới nhà đi, tôi bật điều hoà"

"Ừm"

Và thế là cuộc tranh luận được kết thúc khi Nguyệt Nhi đem chăn mền xuống dưới.

Sáng hôm sau. Nhật Nam thức dậy, chiếc khăn trên trán anh vẫn còn ẩm ướt, chắc mới thay mới đây này. Nhìn sang cái kệ tủ kế bên thì anh thấy một tô cháo, ly nước, thuốc và một mảnh giấy.

"Ăn cháo rồi uống thuốc nháaaaa!!!!"

Kí tên: Nhi Tỷ"

Anh bỗng bật cười, thật dễ thương mà. Giờ anh mới nhận ra là sau khi cô xuất hiện anh thay đổi khá nhiều. Không biết tại sao lại vậy nữa.

Nhìn cô cháo mà bỗng nhiên anh cảm thấy rất ấm áp. Căn nhà này vốn đã rất lạnh lẽo. Vô tình được sưởi ấm khi cô đến.

Cuộc đời của anh vốn là đường thẳng, thẳng tiến đến tương lai đầy lạnh lẽo. Cô vô tình xuất hiện làm anh rẽ ngang.

Tìm anh đập lệch đi 1 nhịp, chẳng hiểu tại sao nữa.

Anh thích cô mất rồi.

Auu đã trở lại rồi đây,vvv

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ba ngày trôi qua, Nhật Nam cũng đã khỏi bệnh và cũng đã đi học bình thường.

"Mày đỡ chưa vậy?" - Minh Trí và Lâm Phong cũng đã biết chuyện, cũng đến hỏi han.

"Tao chưa chết được đâu, nên giờ cút hết ngay cho tao" - Nãy giờ 2 thằng này cứ lăm nhăm bên tai khiến anh nhức đầu chết được.

"Bạn bè gì kì cục vậy? Tụi tao chỉ hỏi thăm mày thôi mà" - Lâm Phong bắt bình lên tiếng.

"Đúng đúng" - Minh Trí hòa theo.

"Tụi mày chỉ cần hỏi duy nhất 1 câu thôi, từ nãy đến giờ cứ lăm mải làm ông đây muốn phát bệnh" - Nhật Nam lạnh lùng nói, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ nhìn vào 2 thằng bạn thân. Chẳng hiểu tại sao mà 2 đứa này lăm lòi thật. Chắc tại sau khi có người yêu nên tính cách cũng thay đổi theo luôn rồi.

"Nhưng..." - Lâm Phong chưa kịp nói gì thì một giọng nói của nữ chen vào.

"ANH NHẬT NAM!!!!!" - Bảo Thanh từ xa hét lên làm cả lớp giật mình rồi chạy dần dần về phía anh.

Ngật Nam lắc đầu ngao ngán, lại sắp phát bệnh nữa rồi đây.

"Sao mấy hôm nay anh không đi học vậy? Anh có bị sao không? Có bị đau chỗ nào không?" - Bảo Thanh vừa đến liền ôm chầm anh rồi hỏi han đủ thứ câu làm anh choáng váng.

Anh im lặng nhìn Bảo Thanh liền đẩy cô ta ra khỏi mình rồi gục mặt xuống bàn, chẳng muốn trả lời những câu hỏi của cô ta.

Bảo Thanh cứ lay lay anh mà hỏi tiếp, bị anh chiếu ánh mắt sắc lạnh mới run rẩy mà dừng lại, tức tối mà đi ra ngoài.

Cả lớp nhìn cô ta bằng ánh mắt khinh thường, dạo gần đây cô ta hay làm cho tụi nó ngứa mắt, cứ tưởng tốt lành gì, ai dè cũng là một con bánh bèo chảnh chọe mắc bệnh tiểu thư. Dạo gần đây hay dẹo dẹo với mấy thằng đầu gấu kẻ bên, khiến mấy bọn chúng cứ qua lớp hút thuốc, nhai bả kẹo rồi quăng bừa bãi làm khối lớp của tụi nó rất bẩn. Dù bọn ấy đã bị bắt cho dọn chỗ đó nhưng có dọn vẫn như không dọn, cuối cùng lớp phải dọn cái đồng ấy. Với cô ta hay nhiều lần kiểm chuyện với Nguyệt Nhi nên nguyên cái lớp đồng loạt ghét cô ta.

Trong lúc đó, Nguyệt Nhi nhìn cảnh ấy không hiểu tại sao anh lại cự tuyệt cô ta, nhưng trong lòng cô lại thấy rất thỏa mãn và vui vẻ.

Vào tiết, Nguyệt Nhi đang tập trung học bài thì cứ thấy cái gì đó bất thường, quay qua thì thấy anh cứ nhìn cô chăm chăm làm cô giật cả mình.

"Có chuyện gì à?"

Anh lắc đầu.

"Thế sao nhìn tôi mãi vậy?"

"Thích thì nhìn"

"O cái tên này..." - Nguyệt Nhi nhú mày nhìn anh, đúng là một tên kì lạ mà. Rồi quay sang chỗ khác. Cô vẫn không thể hiểu được anh, toàn làm mấy hành động khiến người khác không đoán trước được, ví dụ như là hôn lên trán...

Nghĩ đến ngày hôm đó, bỗng nhiên mặt cô đỏ lại. Quay lại chỗ anh thì thấy anh ngủ mất rồi.

Lúc Nhật Nam ngủ mất trong rất yên bình, không hề thấy vẻ lạnh lùng ngày nào nữa. Anh có khuôn mặt vô cùng đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao thẳng, đôi mắt phượng và luôn có ánh nhìn sắc lạnh hiện đang được nhắm lại, do đầu nằm nghiêng nên có vài nhúm tóc rơi xuống hơi che đi đôi mắt, mỗi cứ mấp máy. Với nhờ ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào khiến anh như đang toả sáng, như là một thiên thần đang ngủ say.

Nguyệt Nhi ngo ngắc ngắm nhìn anh, thật đẹp! Trong lòng cũng thấy rạo rức, tim cũng đập mạnh hơn. Cô chống cằm rồi vuốt vài sợi tóc chần đi đôi mắt, vô thức mỉm cười dịu dàng. Cô muốn mãi ngắm nhìn anh như vậy.

Con tim lại rung động, sự ấm áp, ngọt ngào này khi ở bên anh, cảm giác này lần đầu tiên trong đời cô mới có được. Nó rất khác với những người khác. Không giống như cảm giác hồi đó của cô đối với Trần Phú Thịnh.

Phải chăng cô đã thích anh sao? Nhưng nghĩ lại thì lại thấy nó không đúng lắm, cái cảm giác này nó hơn chữ "thích" nữa.

Vậy nó là gì?

Cái cảm giác hơn chữ "thích" kia...?

~

Ra chơi, cả lớp liền ủa ra ngoài, chỉ có một vài đứa trong lớp tám chuyện, còn cặp Phong-Linh, Trí-Anh đã đánh lẻ đi ra ngoài hẹn hò mất tích. Chỉ còn mỗi anh và cô.

"Mấy cái đứa này...Toàn thứ mê trai bỏ bạn, mê gái bỏ bè" - Nguyệt Nhi chửi thầm 4 con người kia.

"Anh mau kêu 2 thằng bạn nhà anh mau trả lại 2 con bạn yêu dấu cho tôi nhanh" - Nguyệt Nhi phồng má hất mặt lên nhìn anh, giọng nói đầy nộ khí.

"Chứ chả phải Ngọc Linh và Nhật Anh tự nguyện đu theo 2 thằng kia sao?" - Nhật Nam bình thản nói, anh chả hiểu tại sao mọi tội lỗi đều đổ lên anh hết rồi.

"Đu cái gì mà đu, rõ ràng là tôi đào tạo chúng nó miễn nhiễm với mấy bọn con trai mà! Tại sao 2 tên kia lại có thể dễ dàng rước về được chứ" - Nguyệt Nhi chu môi giận dữ.

"Bởi vì tụi nó đã gặp được nửa kia của mình, tự khắc sẽ đến với nhau" - Nhật Nam đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

"Thật á? Thật kì lạ ah" - Nguyệt Nhi nghĩ ngợi rồi cười tít cả mắt lên, lộ ra 2 má lúm đồng tiền, trông rất đáng yêu.

Anh nhìn cô đang cười mà tim lệch đi một nhịp, thật đáng yêu mà. Anh cũng nở nụ cười ôn nhu nhìn người trước mặt, tay vẫn không ngừng vuốt ve mái tóc.

Cảnh tượng ấy được một vài đứa trong lớp thấy, tụi nó ngạc nhiên rồi bắt đầu bàn tán. Bảo Thanh thấy, thấy từ đầu đến cuối, không chừa một cảnh nào. Cô ta nghiêng răng ken két nhìn vào cả hai. Ánh mắt đầy sự ghen tuông và tức giận.

Hồi trước khi Bảo Thanh gặp anh lần đầu tiên, lúc ấy cô ta chỉ khoảng 6 tuổi, do đang chơi với Võ Thanh Thiên trong rừng bỗng nhiên bị lạc đường. Cô ta cứ đi về phía trước, khu rừng lúc này thật đáng sợ, quá sợ hãi nên khóc toáng lên. Cho đến khi có một cậu bé đi đến, xuất hiện với vẻ lạnh lùng, khó gần nhưng lại thu hút, lau nước mắt cho cô ta và dẫn cô ta đi ra khỏi rừng, khi Võ Thanh Thiên đến thì cậu bé đó liền biến mất. Và từ ấy hình ảnh cậu bé ấy cứ ám ảnh lấy cô ta. Bảo Thanh vẫn mong một ngày nào đó sẽ gặp lại. Mấy năm trôi qua, khi Bảo Thanh đã cùng gia đình đi qua nước ngoài, như Bảo Thanh mong đợi, cậu bé ấy đã xuất hiện, trong một lần đi gặp đối tác cùng với ba, vẫn là vẻ lạnh lùng khiến cô ta chết mê chết mệt. Bảo Thanh mới biết rằng người đó tên là Nguyễn Nhật Nam. Cả hai chơi chung với nhau như thanh mai trúc mã, Nhật Nam chỉ xem Bảo Thanh như là em gái nhưng cô ta lại không đơn giản vậy, Bảo Thanh thì lại rất thích anh. Cô ta chưa bao giờ thấy anh cười cả, dù đã nhiều lần chọc anh nhưng vẫn không thấy anh cười. Và từ đó cô ta cứ đeo bám anh mãi, cả hai gia đình thấy hai người có vẻ thân nên quyết định lập hôn ước cho cả hai, khỏi nói Bảo Thanh mừng đến mức nào, nhưng anh lại một mực không chấp nhận, sau đó đã có cãi nhau rồi anh về nước, dọn ra ở riêng. Từ ấy Bảo Thanh không còn gặp anh nữa.

Cho đến khi cô ta nghe anh đang học ở trường này nên liền nhanh chóng về nước và gặp anh. Nhưng bên cạnh anh lại xuất hiện thêm một người con gái khác. Bảo Thanh đang thấy được nụ cười của anh, ước muốn của cô đã thành sự thật, nụ cười của anh thật đẹp. Nhưng không phải là dành cho cô ta, mà là dành cho người con gái trước mặt anh.

Rốt cuộc là trong thời gian cô ta không ở đây, Nguyệt Nhi đã làm cách nào có thể khiến anh thay đổi nhanh chóng? Bảo Thanh đã ở chung với anh tận 3 năm, nhưng cô không thể khiến anh cười. Nguyệt Nhi còn mới gặp anh chưa đầy 1 năm.

Nghe nói là cả hai vẫn còn đang là bạn, vẫn chưa có tiến triển gì cả. Nhưng mà cô ta thấy cả hai đang dần dần tiến triển, có thể là đã có cảm giác với nhau rồi.

Một ý nghĩ đen tối bỗng vụt lên, cô ta cười nguy hiểm, đúng rồi, chỉ cần làm cho cả hai không thể gặp nhau nữa, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

"Thiên Thiên à, xin lỗi em vì chị sẽ làm cho cô gái của em có chút đau đớn"

Trịnh gia, phòng Song Nguyệt.

Nguyệt Nhi vẫn đang cố suy nghĩ là tìm câu trả lời cho cảm giác hơn chữ "thích" kia, nó là cái gì chứ? Cô lẩn lóc trên giường, Nguyệt Như thì đã ra ngoài.

Nguyệt Nhi vò đầu bứt tóc mãi, cô nên làm gì đây? Nghĩ mãi chả ra.

Đang rối não bỗng nhiên cô nghe tiếng gõ cửa, cô nhanh chóng đi ra mở cửa.

"Tiểu thư, có Đổ tiểu thư bên dưới muốn gặp cô" - Cô hầu gái thông báo rồi đi.

Đổ tiểu thư? Là Ái Thy à? Cô nhanh chóng đi xuống dưới. Quả nhiên là Ái Thy.

"Em mới đến đây à? Mau lên phòng chị đi"

Trên phòng, cả hai ngồi trên chiếc giường rộng.

"Em đến đây có chuyện gì?" - Nguyệt Nhi lên tiếng hỏi.

"Chị, tên Trần Phú Thịnh, hắn ta lại biến mất rồi ạ" - Ái Thy trả lời.

"Hử? Cái gì? Khi nào?"

"Sau đám cưới của chị Linh, hắn ta có ở nhà vài ngày rồi liền sắp xếp đi ra nước ngoài, sau đó lại mất tích" - Ái Thy kể lại.

"Hm hắn ta thật bí ẩn. Thế còn Phạm Hà Trâm?"

"Chị ấy vẫn mất tích"

"..." - Nguyệt Nhi đang suy nghĩ cái gì đó, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì, cô liền lên tiếng.

"Ái Thy nè, chị hỏi cái. Cảm giác hơn chữ "thích" là gì?"

"Hả? Chị nói gì?"

"Cảm giác mà mình luôn muốn ở bên cạnh người ấy, muốn ngắm người ấy ngủ, muốn làm tất cả vì người ấy. Cảm giác ngọt ngào mà mãnh liệt ấy"

"Đó là thích"

"Không, thích vẫn chưa đủ, còn hơn cả thích ấy"

"Nếu vậy thì nó được gọi là yêu"

Yêu sao?

Thì ra ngoài thích còn có một loại cảm giác gọi là yêu.

Vậy cái cảm giác hơn chữ "thích" kia chính là yêu.

Vậy là cô yêu anh sao?

"Sao thế ạ?" - Nhìn mấy biểu hiện nãy giờ của cô, Ái Thy liền hỏi.

"Không gì không gì" - Nguyệt Nhi cười trấn an.

Cả hai nói một vài chuyện rồi chia tay, Ái Thy đi về nhà.

Nguyệt Nhi tắt đèn rồi nằm dài trên giường, nhìn lên trần nhà có gắn vài cái đèn hình ngôi sao, rồi lại nhìn qua đèn ngủ có hình các nhân vật BT21 mà trầm tư.

Yêu anh sao? Cô cũng không ngờ sẽ có ngày mình lại mở lòng cho tên kì lạ đó. Cô vô thức nở nụ cười rồi vùi mặt vào gối.

~

Còn Nhật Nam, anh đang ngồi cạnh cửa sổ ngắm nhìn những ngôi sao đang toả sáng lấp lánh trên bầu trời. Bỗng nhiên anh nghĩ đến cô và cảm giác của anh đối với cô, lại cười.

"Nhóc con à, tôi yêu cậu rồi đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ngày hôm sau, là một ngày đẹp trời.

Tại trường học.

Nguyệt Nhi cùng 2 con bạn tung tăng vào lớp, ngoài sau là 2 anh thê nó phải xách cặp dùm cả 3.

"Hai thằng mê gái này, tao không ngờ sẽ có ngày thấy tụi mày như vậy đấy" - Nhật Nam châm chọc nhìn Lâm Phong với Minh Trí phải xách 5 cái cặp.

"Đàn ông là phải đội vợ lên đầu!" - Lâm Phong cùng Minh Trí đồng thanh.

"Hahaha, dù sao tao cũng có người yêu. Còn mày thì sao? Mày không cùng đẳng cấp với 2 ông đây đâu nhé cái thằng FA" - Lâm Phong hất mặt nói với Nhật Nam.

"Mấy tên kia, đi lẹ lên ngay cho bà" - Ngọc Linh quay đầu lại nói vọng. Giờ mới thấy tụi nó đã đi trước tụi hần một khoảng khá xa rồi. Cả ba nhanh chóng tăng tốc độ đi về phía trước.

Vào lớp, tiết đầu tiên là môn Sử. Thầy dạy môn này khá dễ dãi nên tụi nó nói chuyện xôm cả lớp.

Nguyệt Anh và Minh Trí vẫn hường phấn với nhau. Còn Ngọc Linh tám chuyện với Thu Hà và mấy đứa khác. Lâm Phong truyền đạt những bí quyết thí nghiệm và chế tạo đồ của cậu cho mấy đứa giỏi Hoá và một vài đệ tử vừa mới nhập.

Nguyệt Anh vẫn không nói chuyện với ai, anh lấy điện thoại ra coi phim, đôi khi lại liếc nhìn Nguyệt Nhi rồi thăm thẳm môi.

Nguyệt Nhi nói chuyện chán chê rồi quay qua nhìn anh, trong lòng có hơi bối rối.

"Nguyệt Anh, sao anh không hoà nhập với lớp 1 lần đi?" - Cô bắt chuyện.

"Không thích" - Nhật Nam trả lời cô, mắt vẫn chăm chú xem phim.

Nguyệt Nhi đang định nói gì đó thì Bảo Thanh ngồi ở bên kia tổ, ngang hàng với anh nhảy một phát vào hỏi.

"Anh Nam à, hôm nay anh đi chơi với em không?" - Bảo Thanh lay lay cánh tay của anh, nói với giọng ngọt lịm.

"Không" - Anh lấy tay của anh ra. Sau khi đã xác định trái tim của mình hướng về Nguyệt Nhi, anh liền giữ khoảng cách với người khác, không muốn cô gái nào thân thiết với anh quá mức.

Dù có gắng hỏi Nhật Nam cũng trả lời cộc lốc với cô ta. Bảo Thanh hậm hực quay lại chỗ ngồi. Lúc trước anh vẫn còn chút quan tâm, nhưng bây giờ anh lại lạnh nhạt. Cô ta đã nhận thấy, anh thay đổi mất rồi. Bảo Thanh càng ngày càng nghi ngờ về mối quan hệ giữa cô và anh. Chẳng nhẽ anh đã thích cô rồi sao? Ánh mắt cô ta tối lại.

Giờ ra chơi, trên sân thượng. Cả đám bỗng nhiên tập trung đầy đủ, có cả Bảo Thanh leo đèo đi theo.

"Hôm nay đi quán karaoke NJ không? Lâu rồi không đi qua đó!" - Ngọc Linh vui vẻ lên tiếng.

"Đi! Em đi nữa ~" - Bọn Trọng Nhân cùng Nguyệt Nhi và Nhật Anh lo chơi giờ tay.

"Ồ đâu có vợ, ở đó sẽ có chồng!" - Lâm Phong ôm chầm Nguyệt Linh từ phía sau.

"Vợ vợ chồng chồng cái gì? Anh mà còn xưng kiêu đó thì đừng gặp mặt tôi nữa!" - Ngọc Linh quay qua cảnh báo. Hiện giờ mặt của cả hai chỉ cách nhau 1cm. Cậu hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ rồi nói:

"Anh nghe lời em!"

Ngọc Linh đỏ mặt đẩy Lâm Phong ra. Nhỏ không ngờ cậu lại làm những hành động tình cảm trước mặt mọi người mà không thấy xấu hổ sao? Nhỏ thật sự không thể quen được.

"Hai con người kia, tụi tui còn sống đấy" - Nguyệt Nhi chống nạnh lên tiếng khiến Lâm Phong và Ngọc Linh giật mình, mới nhớ ra sự tồn tại của cả đám. Nhỏ quay qua cười trừ trước vài ánh mắt toé lửa của tụi nó.

"Nói chung là chúng ta sẽ đi hết" - Nhật Anh tùy tiện quyết định hết tất cả khiến cho cả đám không ai nói được gì.

"Tớ có thể đi không?" - Bảo Thanh nhỏ nhẹ hỏi.

"Tùy cậu" - Nhật Anh không nhìn Bảo Thanh và trả lời.

"Tôi chờ chị đi được không?" - Lạ lúc Nguyệt Nhi đang đứng riêng ở một góc, Võ Thanh Thiên hỏi Nguyệt Nhi.

"À...- Tôi sẽ chờ cậu" - Nguyệt Nhi chưa kịp nói thì Nhật Nam chen vào, quay người cô đối diện với anh. Nguyệt Nhi đối diện với ánh mắt của anh, mặt bỗng đỏ lại. Cô lúng túng, cúi đầu không đáp. Nhật Nam liền nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào anh.

"Ah... Ah... Được" - Lại một lần đối diện với anh, mặt cô đã đỏ lại còn đỏ hơn. Nguyệt Nhi run rẩy nói.

"Sao mặt cậu đỏ quá vậy? Bị sốt à?" - Nhật Nam áp tay lên trán cô, đồng thời tiến đến gần để xem tình hình.

Nguyệt Nhi đứng yên, mở to mắt nhìn anh. Khoảng cách của cả hai ngày càng rút ngắn lại.

"Reng reng" - Tiếng chuông trường vang lên, báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc. Nguyệt Nhi như bừng tỉnh, cô hơi đẩy anh ra rồi nhanh chóng chạy xuống dưới.

"Mày làm gì con gái nhà người ta thế hả?" - Minh Trí và Lâm Phong khoác vai Nhật Nam, cả hai cười hiềm hỏi.

"Biến hết"

Còn mấy đứa còn lại, Ngọc Linh, Trọng Nhân và Thành Đạt ngơ ngác chả hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhật Anh và Ái Thy cười thầm. Võ Thanh Thiên cũng chưa kịp hiểu chuyện. Bảo Thanh nghiêng răng ken két, tay nắm thành nắm đấm.

Sau khi cả đám xuống dưới sân thượng, Nhật Nam cũng định xuống dưới thì bị Bảo Thanh gọi lại, anh đành miễn cưỡng ở lại.

"Anh Nam à... Anh có yêu ai rồi phải không?"

"Ừ"

"Vậy để em đoán nhé? Là Trịnh Nguyệt Nhi đúng không?" - Bảo Thanh đánh liều hỏi, cô ta hồi hộp, cầu mong những nghi ngờ của cô ta là sai.

"Ừ" - Nhật Nam hơi ngạc nhiên nhưng anh cũng thừa nhận.

"...Anh có bao giờ có cảm giác với em chưa?" - Bảo Thanh bình tĩnh hỏi.

"Chưa" - Nhật Nam im lặng 1 lúc rồi nói - "Xong chưa? Tôi còn phải về lớp"

"Em thích anh, thích anh lâu lắm rồi...!" - Bảo Thanh nói hết tất cả những tâm tư trong lòng mình, chỉ mong là anh có thể hiểu...

"Xin lỗi nhưng tôi không thể thích cô được." - Nhật Nam lạnh lùng nói, anh biết Bảo Thanh có ý với mình nhưng cũng mặc kệ, anh chỉ chờ đợi lúc này để từ chối. Rồi quay lưng bước đi.

"Tại sao chứ? Em chả thua kém gì Nguyệt Nhi cả! Tại sao anh lại yêu cô ta?" - Bảo Thanh nói vọng từ ngoài sau lưng, một vài giọt nước mắt đã rơi xuống.

"Cậu ấy hơn cô một chỗ, là có thể chiếm lấy được trái tim của tôi" - Anh dừng lại một lúc rồi nói. Dứt lời liền nhanh chóng đi xuống dưới lớp, bỏ mặt Bảo Thanh vẫn còn đứng ngây ngốc trên sân thượng.

Bảo Thanh khụy xuống, cô ta đã dành hết tình cảm của mình cho anh rồi mà? Đã cố gắng thay đổi vì anh rồi mà? Tại sao anh vẫn không hướng về phía cô ta chứ? Trái tim của Bảo Thanh tan vỡ sau lời nói của anh. Công sức bao nhiêu năm nay đã bị đổ vỡ. Bảo Thanh oà khóc, cứ thế mà khóc giữa sân thượng vắng tanh người.

Tình yêu khiến cho con người ôm ấp nhiều hi vọng trong tim. Nhưng một khi hi vọng ấy bị tuyệt vọng chiếm lấy, con người sẽ thay đổi theo 2 hướng.

Nếu như không có lí trí ta sẽ bị sự ghen tuông và thù hận đưa đẩy đến bước đường cùng, con đường của sự mù quáng.

"Nếu như em không thể đến với anh, thì Trịnh Nguyệt Nhi cũng đừng hòng đến với anh!" - Ánh mắt Bảo Thanh tối lại, cô ta không thể nghe theo lí trí nữa.

Ra về, cả đám tập trung tại quán Karaoke NJ.

Tụi nó đăng kí 1 phòng rồi đi vào bên trong.

Phòng này khá rộng, bên trong có dãy ghế sofa và bàn đặt micro và danh sách bài hát, đối diện là cái TV to lớn. Phòng khá tối, chỉ có đèn đủ màu sắc chiếu khắp nơi. Bên trong có máy lạnh.

Cả đám cùng ổn định chỗ ngồi.

"Đề tao, đề tao hát 1 bài cho" - Nhật Anh nhanh chóng giành mic và lấy danh sách chọn 1 bài. Sau một hồi, nó chọn bài "Minh yêu nhau đi" của Bích Phương.

☐Hình như anh có điều muốn nói..

"Có! Anh muốn nói là anh rất thích em" - Minh Trí đứng dậy, loì chơi nói.

...

☐Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh..

"Ok em, anh luôn sẵn sàng bắt chấp yêu em" - Lại là Minh Trí.

...

☐Rồi nói cho em nghe. Một câu thôi. 1,2,3,5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

"Có em, nhịp số 4 nè~"

☐Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi..

"Hát xong anh sẽ ôm em~"

Thế là từ đầu đến cuối, Nhật Anh vẫn cứ hát và Minh Trí ở dưới vẫn u mê và trả lời hết tất cả câu hát trong bài nhạc.

Và người tiếp theo là Ngọc Linh, xong rồi tới Lâm Phong, Minh Trí, bọn Trọng Nhân và cả Bảo Thanh. Chỉ có Nguyệt Nhi, Nhật Nam và Thanh Thiên theo dõi họ.

"Nhi! Mày hát 1 bài đi" - Nhật Anh đưa mic cho cô.

"Đứng á! Lâu rồi em không nghe chị hát" - Bọn Trọng Nhân cũng hòa theo.

"Thích thì chị mày chiều" - Nguyệt Nhi cầm cái mic từ Nhật Anh và cũng chọn bài hát cho mình. Bài hát cô chọn là bài "Cảm nắng" của Suni Hạ Linh.

Sau màn nhạc dạo đầu cô bắt đầu cất tiếng hát của mình. Cô sở hữu giọng cao và thanh nên rất hợp với bài này, với lại biết điều khiến giọng nên cô hát rất hay. Cả đám đều im lặng để lắng nghe. Trong lúc hát, cô luôn nhìn vào anh. Bài hát khắc họa những cảm xúc "rưng rưng" trong sáng của một cô gái say nắng một chàng trai nhưng không dám ngỏ lời, cô cố tình chọn bài này như một lời tỏ tình thầm lặng dành cho anh.

Nhật Nam như cũng cảm nhận được, anh liền nhìn lên cô, thấy cô cũng nhìn mình. Nguyệt Nhi hơi giật mình nhưng cô cũng không di chuyển đi nơi khác. Cứ thế, hai mắt giao nhau cho đến hết bài hát.

Bộp Bộp Bộp - Bên dưới vỗ tay cảm thán.

"Nhi tỷ hát hay quá"

"Bạn thân tao quá tuyệt"

"..."

Nguyệt Nhi cười tươi, quăng mic cho Ngọc Linh rồi về lại chỗ ngồi. Nhật Nam ngồi tận bên ghế bên kia. Cô nhìn sang anh khẽ nở một nụ cười.

Hát chán chê rồi cả đám giải tán, ai về nhà nấy.

...

Võ Thanh Thiên im lặng suy nghĩ, từ lúc chuyện trên sân thượng hắn đã hơi nghi ngờ rồi. Giờ cả trong quán karaoke, hắn quan sát thấy Nguyệt Nhi cứ nhìn Nhật Nam không rời mắt, cả cái bài hát ấy nữa, như là dành cho Nhật Nam vậy. Bỗng nhiên hắn có suy nghĩ, có khi nào Nguyệt Nhi yêu anh không? Đó là cái điều mà hắn không hề dám nghĩ đến.

Nguyệt Nhi đi về nhà của mình. Ông Trịnh vẫn chưa về. Bà Trịnh đã ra ngoài từ lâu nên trong nhà chỉ có Nguyệt Như, Minh Huy và một vài người giúp việc.

Cô lên phòng thì thấy cả hai đang bàn về vấn đề gì đó. Minh Huy đi ra khỏi phòng, thấy cô liền châm chọc một tí rồi đi về.

"Có chuyện gì vậy ạ?"

"Nhi về rồi đó hả em?" - Nguyệt Như quay qua hỏi

"Vâng, chị định đi đâu hả?" - Nguyệt Nhi nhìn túi hành lý của cô và hỏi.

"Chị sắp phải qua Anh điều hành công ty, có thể sẽ lâu lắm mới về"

"Êh? Tại sao chứ? Huhu em còn chưa chơi với chị đã mà" - Nguyệt Nhi tiến đến mẹ nheo.

"Chị cũng đâu có muốn..."

"Anh Minh có đi không?"

"Không! Anh ấy phải làm việc ở đây nên không đi được" - Nhắc đến Hoàng Minh, Nguyệt Như có hơi hụt hẫng.

"Khi nào chị mới đi?"

"10h ngày mai"

"Sớm vậy?"

"Chuyện gấp mà"

"Chuyện này căng nè, nếu như anh Minh không tỏ tình với chị ba sớm thì sẽ bỏ lỡ cơ hội mất. Minh phải nói với anh Minh mới được" - Nguyệt Nhi suy nghĩ.

"Hôm nay em sẽ ngủ chung giường với chị"

"Được thôi"

Đêm đó, cả hai chị em cùng nhau tám chuyện thâu đêm. Hại ngày hôm sau Nguyệt Nhi trễ học.

Giờ ra chơi tại phòng tổ văn - sử

"Em nói cái gì? Nguyệt Như sẽ quay về Anh sao?" - Hoàng Minh ngỡ ngàng.

"Đúng đó anh! Sẽ thật lâu mới về! Anh mau tỏ tình với chị ấy đi! 10h sẽ bay đấy" - Nguyệt Nhi thấp giọng nói.

"Đúng á! Nếu không nhanh tỏ tình là chị Như sẽ bị thằng khác cướp đó!" - Ngọc Linh làm nghiêm trọng mọi chuyện lên.

"9h30 rồi, chỉ còn nửa tiếng thôi, dù sao anh cũng không có tiết dạy mà" - Nhật Anh nhìn đồng hồ rồi nói.

"Được rồi, anh sẽ đi" - Hoàng Minh liền chạy ra ngoài.

"Cố lên" - Cả ba đồng thanh cổ vũ.

~

Tại sân bay.

"Con đi đây pama!" - Nguyệt Như cầm tay hai người trữu mền rồi kéo hành lý đi.

Hoàng Minh đã đến sân bay, anh dùng hết sức chạy nhanh hết mức có thể, sượt qua ông bà Trịnh như một cơn gió.

"Hình như có cái gì vừa đi ngang thì phải"

"Anh cũng thấy vậy"

...

Hoàng Minh chạy một hồi thì đã tìm thấy bóng dáng của Nguyệt Như, anh hét lên:

"TRỊNH NGUYỆT NHƯ!!!!!!"

Nguyệt Như giật mình quay lại thì Hoàng Minh đã ôm chầm cô rồi. Nguyệt Như mở to mắt nhìn anh.

"Hoàng Minh? Tại sao anh lại ở đây?"

"Em còn hỏi! Đi không báo anh trước gì cả! Có biết anh lo lắng không?"

"Ah...um" - Nguyệt Như chưa kịp nói gì thì đã bị Hoàng Minh khoá môi.

Hoàng Minh hôn nhẹ khoảng 5s liền bỏ ra. Thấy cô vẫn còn tròn mắt nhìn mình, anh phì cười vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô rồi nói:

"Anh thích em! Đi qua đó nhanh về nhé, ở đây có anh chờ"

Nguyệt Như vẫn còn ngơ ngẩn đến khi loa thông báo lên tiếng cô mới thức tỉnh. Nguyệt Như nhìn Hoàng Minh một hồi rồi nói:

"Em sẽ đi nhanh về, anh chờ em nhé!" - Nói xong liền nhanh chân đi lên máy bay.

Hoàng Minh nhìn theo cô cho đến khi máy bay cất cánh. Nguyệt Như nhìn xuống, thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt đầy yêu thương. Cô khẽ cười, trong lòng, một cảm xúc đang dần dần xuất hiện.

...

Trong lúc đó, ở lớp 11B

"Không biết là mọi chuyện có diễn ra thuận lợi không nhỉ? Thật tò mò mà~"- Nguyệt Nhi nói rồi nhìn ra ngoài cửa. Một chiếc máy bay đang bay trên bầu trời.

"Chắc chắn là có rồi" - Nhật Anh vui vẻ nói.

"Ừ hìhì" - Cả hai nhìn qua lại rồi cười khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Mấy tuần trôi qua, không có nhiều thay đổi. Nguyệt Nhi vẫn cứ yêu thầm Nhật Nam và anh cũng thế, cả hai lại không nhận ra được tình cảm mình dành cho đối phương (lần đầu mới biết yêu mà ^^)

Võ Thanh Thiên luôn luôn có một mối nghi ngờ về Nguyệt Nhi, còn Bảo Thanh vẫn dửng dưng nhưng trong lòng đang nghĩ gì chỉ có cô ta biết.

Hôm nay lại là một ngày mưa.

Tại trường học. Giờ ra chơi, bởi vì mưa nên học sinh không thể ra ngoài

"Hôm nay mưa to quá!" - Ngọc Linh chán nản nhìn bên ngoài, mưa xối xả rơi xuống trắng tinh, không thể thấy được những cái cây đằng xa xa.

"Dù mưa hay tận thế, tao vẫn có thể đu trai được hìhì!" - Nguyệt Nhi cầm điện thoại đang check twitter mà cười khúc khích.

"Haizz, để tao nói cho mày nghe, mày mà mê mấy oppa BTS của mày quài là FA hết đời đó"

"Kệ tao, ở chung với mấy oppa của tao là đủ rồi" - Nguyệt Nhi nói xong rồi giờ điện thoại lên cho Ngọc Linh - "Đẹp chưa con~ Suga oppa vừa mới đăng ảnh nè"

"Ôh! Anh này đẹp trai nè, tao thích à nha!" - Ngọc Linh sáng mắt rồi dứt điện thoại của Nguyệt Nhi lướt tiếp.

"Đây là anh nào vậy? Anh này có lúm đồng tiền cute phết! Tao chăm luôn"

"RM đó, leader của nhóm"

"Còn anh này? Đeo kính tròn nhìn cưng quá à! Mà đẹp trai nữa "

"Worldwide Handsome! Jin đó"

"Anh tóc đỏ với anh tóc vàng là ai đây? Đẹp trai với~"

"J-Hope với Jimin đấy"

"Còn hai anh này? Đẹp troai quá trời! Tao thích à nha"

"V và Jungkook, áp út và em út đó"

"Nhóm này được nè, về nhà tao sẽ điều tra, mày thật biết nhìn người nha, toàn trai đẹp không!"

"Haha, tao mà"

Cả hai cứ tám chuyện, lát sau Nhật Anh cũng vào mà góp vui.

~

Ra về, cả đám đều về nhà trừ Nguyệt Nhi, vì cô bị thầy chủ nhiệm a.k.a Hoàng Minh gọi lại có việc.

Sau khoảng 1 tiếng cô mới được thả về, Nguyệt Nhi vui vẻ đi ra ngoài đến ngoài cửa thì chợt sững lại. Hình như là cô quên lấy ô theo rồi, điện thoại lại hết pin do lúc nãy Ngọc Linh cứ đòi xem ảnh, mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

"HOÀNG NGỌC LINH TAO HẬN MÀY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" - Nguyệt Nhi tức giận hét lên.

Nguyệt Nhi ngồi bệt ở trước cửa trường chờ mưa tạnh, thầy cô đều đã về hết, cô lại không dám vào trong trường, cứ thấy nó đáng sợ sao ấy.

Ngồi tại đây, nhìn những cơn mưa lấm tấm ngoài kia mà cô suy nghĩ về khoảng thời gian trốn sang Anh, cô đã quen được Windy, Jack, Lâm Phong, Minh Trí và cả Nhật Nam. Cả đám đã rất vui vẻ với nhau, cùng đi tham gia sự kiện âm nhạc và đoạt giải nhất, đi picnic cùng nhau, cả lúc đến nhà tụi hần ăn tối, xem phim, chơi trò chơi. Ở trường 8 đùa cùng nhau trên ông thầy chủ nhiệm, trong giờ học tám chuyện liên miên,... Những quãng thời gian ấy thật vui vẻ, đó là những kỉ niệm chỉ riêng 8 đứa. Những kí ức bình yên. Những người bạn tốt bụng.

"Mình đã ở bên ấy được nửa năm rồi sao?"

Nguyệt Nhi chợt nghĩ đến Nhật Nam. Lần đầu tiên gặp anh là ở bồn rửa tay, nhờ cơn rán chết tiết kia mà cô mới quen anh. Lúc đầu ấn tượng của cô đối với anh là một tên kì lạ, ngoài lạnh trong nóng, chả thể nào khiến người khác hiểu nổi. Cả những sự kiện kì lạ như chuyện của Emi, Trịnh Minh Nguyệt luôn luôn có anh sát cánh cùng bên cô. Và cả hoàn cảnh sống của Nhật Nam khiến Nguyệt Nhi đã có cái nhìn khác về anh, là một người luôn cô đơn, ngoài mặt không quan tâm nhưng bên trong lại rất quan tâm. Cứ dần dần theo thời gian, cô có tình cảm với anh, cũng nhờ anh mà cô mới biết được tình yêu, cái cảm giác kì lạ mà trong đời lần đầu tiên có được.

Cô sẽ không hối hận vì đã yêu anh.

Sẽ mãi luôn như vậy...

...

"Nguyệt Nhi?" - Tiếng gọi từ phía sau lưng, cô giật mình quay lại.

"Nhật Nam? Anh ở đây hồi nào vậy?" - Nguyệt Nhi đứng lên, phui bụi và hỏi.

"Nãy thằng Phong bỏ quên đồ nên tôi đến lấy dùm.. Và để xem cậu như thế nào" - Về sau anh nói nhỏ dần, vì trời mưa nên cô không nghe thấy.

"À à ra là vậy."

"Cậu quên mang theo ô phải không?"

"Đúng rồi, sao anh biết hay vậy?" - Nguyệt Nhi ngạc nhiên hỏi.

"Giờ học tan đã lâu rồi, cậu còn ở đây là không có ô để về" - Nhật Nam thân nhiên nói.

"Thế anh có ô không?"

"Có" - Nhật Nam vừa nói vừa đem cái ô trong suốt đang ướt ra.

"..."

"Về chung đi" - Anh như hiểu được ý cô nên lên tiếng.

"Được thôi" - Nguyệt Nhi cười híp mắt.

Nhật Nam hơi khựng lại, đôi mắt sắc lạnh vẫn nhìn cô nhưng trong đáy mắt lại có một chút yêu thương.

"Hmm... tôi đi giày trắng..." - Nguyệt Nhi nhìn đôi giày trắng toát của mình rồi nhìn ra ngoài, chần chừ nói.

"Lên đây tôi cõng" - Nhật Nam quỳ một chân xuống, quay lưng về hướng cô.

"Được sao?" - Nguyệt Nhi mặt hơi đỏ, cô lí nhí.

"Lên nhanh đi" - Anh có chút không kiên nhẫn.

"Ừm..." - Nguyệt Nhi nhanh chóng leo lên lưng anh, chân choàng qua eo. Một tay cô ôm cổ anh, tay còn lại cầm chiếc ô. Nhật Nam vòng tay qua dưới đầu gối Nguyệt Nhi, nâng cô lên và đi ra ngoài, hoà lẫn vào cơn mưa.

Nguyệt Nhi vô thức dựa vào người Nhật Nam, mùi hương nam tính xộc vào mũi rất dễ chịu. Tim cô đập thình thịch, Nguyệt Nhi áp mặt vào lưng anh, có thể nghe thấy tiếng tim của anh đập mạnh.

Trong lúc đi, cả hai vẫn không nói gì, hẹn nhau mà im lặng, chỉ vẫn nghe thấy tiếng mưa rơi lách tách. Nhưng cảm giác, tình yêu cả hai dành cho đối phương đang dần dần lớn hơn, mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Nguyệt Nhi bỗng chốc ôm hơi chặt, cô mỉm cười, cô muốn thời gian dừng lại, để có thể ở bên cạnh anh gần hơn, để có thể tựa vào cái lưng vững chãi của anh, để có thể ngắm nhìn anh nhiều hơn.

Nhật Nam như cảm nhận được, anh quay qua nhìn cô, thấy cô cũng đang nhìn mình. Cả hai chỉ cách nhau 5cm, Nguyệt Nhi giật mình quay sang chỗ khác, mặt bỗng chốc đỏ lại. Nhật Nam khẽ cười, anh quay đi về phía trước. Nguyệt Nhi vừa lúc thấy được nụ cười hiếm thấy của anh, cô to tròn mắt nhìn anh rồi nhìn về phía trước.

"Anh ta cười đẹp thật"

"Môi không?" - Nguyệt Nhi lên tiếng hỏi.

"Môi chết được. Cậu ăn gì mà nặng ghê ghớm" - Nhật Nam trêu chọc cô.

"Cái gì chứ? Tôi nhẹ hơn con Linh với con Anh đấy nhé." - Nguyệt Nhi phồng má tức giận nói.

"Nhẹ hơn hai cậu ấy, và nặng hơn tất cả những người còn lại"

"Anh... Im ngay cho tôi"

"Haha, tôi nói đúng quá rồi" - Nhật Nam bật cười, vô tình đánh bay cái hình tượng lạnh lùng của anh.

"Ừ uôi, thì ra anh cũng biết cười đấy chứ, tôi tưởng anh là người vô cảm luôn" - Nguyệt Nhi trề môi, thích thú nói.

Nhật Nam cảm thấy trong lòng khá vui vẻ, ngoại trừ hai thằng bạn thân và Linh Lan ra, cô là người con gái duy nhất khiến anh có thể thể hiện được con người thật của mình.

Có lẽ, yêu cô chính là điều đúng đắn nhất của anh.

Nhật Nam cõng Nguyệt Nhi đến chỗ nào đấy thì trời mưa tạnh, bầu trời xám xịt đang dần quang đãng, ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống. Nguyệt Nhi nhanh chóng leo xuống lưng anh. Tung tăng đi trước.

"Mưa tạnh rồi" - Nguyệt Nhi tươi cười trong ánh nắng nhẹ ấy, tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Nhật Nam thấy tim mình đập nhanh hơn, đôi đồng tử mở to ra. Nguyệt Nhi thật đẹp, cứ như là một thiên thần.

Thiên thần mà ông trời ban cho riêng anh!

"Nhật Nam! Cầu vồng kia! Đẹp quá" - Nguyệt Nhi chỉ về phía sau lưng anh, Nhật Nam quay lại, thấy cầu vồng 7 màu khá đậm. Cầu vồng sau mưa.

Cầu vồng đại diện cho sự hi vọng, khi có một cặp nam nữ cùng nhau ngắm cầu vồng ngay sau cơn mưa, hi vọng tốt đẹp sẽ luôn luôn ở cạnh họ, khiến họ luôn luôn hạnh phúc.

Trong lúc đó. Tại sân bay.

"Việt Nam ơi-! Ta về đây! Võ Thanh Thiên!!!! Nguyễn Nhật Nam!!!! Em về với hai anh đây!!!!" - Một cô gái trông rất dễ thương đi từ sân bay ra hết lên khiến mọi người nhìn vào nó. Cô gái thảnh thơi đi mất hút.

Ngày hôm sau, trên sân thượng cả đám đang bàn chuyện vui vẻ. Võ Thanh Thiên nhanh chóng lôi Nguyệt Nhi ra một góc. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hấn gãi đầu nói:

"Này, hôm nay... - Anh Thiên!!!! Em tìm thấy anh rồi nha!!!!" - Hấn định nói thì một cô gái từ đâu nhào đến ôm chặt lấy khiến hấn suýt ngã.

"Ahh, cô làm gì ở đây vậy?" - Hấn tức giận nhìn cô gái đang cười toe toét trước mặt hấn, dám làm hỏng chuyện tốt, thật không thể tha thứ mà.

"Nãy giờ em tìm anh mệt lắm luôn á, anh không có tí nào thương em sao?" - Cô gái chớp mắt tội nghiệp nhìn hấn.

"Mẫn Nhi? Là em phải không?" - Bỗng nhiên Lâm Phong lên tiếng gọi.

"Đúng rồi! Là Mẫn Nhi! Tại sao mình lại quên nhỉ?" - Minh Trí đánh cái bốp vào vai Lâm Phong.

"Ah! Anh Phong! Anh Trí! Lâu rồi không gặp hai anh" - Cô gái có tên Mẫn Nhi vui vẻ nhìn hai tụi hấn rồi nhìn sang Nhật Nam, nó bỗng nhiên sáng mắt lên, nhanh chóng chạy đến ôm chặt anh.

Nhật Nam bỗng nhiên bị ôm làm anh bất ngờ mà suýt ngã nhưng vẫn để cô gái ấy ôm anh.

"Nhóc con! Bỏ anh ra nhanh"

"Thấy em về nước mà anh không mừng gì hết vậy hả? Anh phũ quá đó. Phải như anh Phong với anh Trí kia." - Mẫn Nhi giọng giận dỗi.

Nhật Nam không nói gì, anh nựng nựng hai cái má phúng phính trên mặt nó. Động tác đầy sự yêu thương và cưng chiều.

Lâm Phong và Minh Trí vẫn đứng dưng với chuyện này. Còn lại mọi người mắt chữ A mồm chữ O ngạc nhiên nhìn, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nguyệt Nhi thấy có chút bức mình khi cô gái đó ôm anh. Bình thường anh không hề cho ai động vào anh, nhưng tại sao lại cho một cô gái tự do ôm thế này? Còn có những hành động thân mật nữa chưa! Không lẽ đó là người yêu anh ư? Nguyệt Nhi cắn cắn môi. Nhưng con gái ấy nhìn dễ thương đấy, cô muốn kết bạn với cô gái ấy.

"Chuyện này là sao?" - Ngọc Linh bấy giờ mới lên tiếng. Mẫn Nhi mới chú ý đến những người xung quanh. Nó thoát khỏi anh, lạnh lợi nói:

"Chào mấy chị, em tên là Nguyễn Mẫn Nhi, là em gái của anh Nam"

"Ohh! Thì ra là thế." - Cả đám gật gù.

"Đây là Hoàng Ngọc Linh, người yêu anh. Còn đây là Trương Nhật Anh, gấu thằng Trí. Còn bên đây là Trịnh Nguyệt Nhi, bạn thân của tụi anh. Ba nhóc kia là Trần Trọng Nhân, Bùi Thành Đạt và Đỗ Ngọc Ái Thy".- Lâm Phong giới thiệu tất cả mọi người với Mẫn Nhi, đồng thời kéo Ngọc Linh lại ăn đậu hũ.

"Wow! Hai anh cuối cùng cũng có người yêu rồi đó hả? Em tưởng hai anh sẽ FA luôn chứ. Suốt ngày chỉ bám theo anh ba" - Mẫn Nhi cười trêu chọc.

"Haha, đừng coi thường anh đây nhé" - Minh Trí hất mặt tự tin nói.

"Mà hai chị đây thật là xinh đẹp nha! Hai anh thật có phúc khi rước được hai hotgirl đấy nha" - Mẫn Nhi vui vẻ nói rồi quay sang cả hai - "Hai chị ơi, sau này hai ông này có làm gì tổn thương hai chị ấy, nhớ báo với em nhé! Em sẽ xử đẹp hai tên này"

"Được thôi, em muốn xử nhớ nói với chị, chị sẽ cùng em xử cái tên Lâm Phong này" - Ngọc Linh bắt tay Mẫn Nhi, nhỏ rất thích cùng người khác bắt nạt Lâm Phong, lúc trước là Windy, bây giờ sẽ là Mẫn Nhi.

"Hai người nhìn y chang con nít ấy" - Nhật Anh nói, Nguyệt Nhi vỗ tay đồng tình.

"Hihi, thế còn anh ba thì sao ạ?"

"Ừay, nó vẫn còn FA, gái theo ầm ầm mà chả chịu đũa nào" - Lâm Phong khoác vai Nhật Nam nói. Mấy cô gái theo đuổi Nhật Nam toàn hàng ngon, mà thằng này lại không quan tâm. Đôi lúc cậu có chút suy nghĩ về giới tính của anh.

"Biết ngay mà, ai mà có thể chịu được cái tính cách lạnh nhạt của anh ba được"

"Đề chị nói nhỏ cho, em sắp có chị dâu rồi" - Nhật Anh ghé vào tai Mẫn Nhi nói nhỏ.

"Hửm?? Chị nói gì cơ?"

Hai chị em cứ thì thầm gì đó cũng không biết. Một hồi rồi Mẫn Nhi đi đến chỗ Nguyệt Nhi.

"Chị! Em với chị nhiều điểm giống nhau lắm nha, cùng tên Nhi, chị cao bằng em nữa nè" - Mẫn Nhi cười tinh nghịch, nó lùn nhất đám. Và Nguyệt Nhi cũng thế.

"Haha, về team chị nào, đừng chơi với mấy đứa cao" - Nguyệt Nhi vui vẻ khoác vai Mẫn Nhi.

Ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với Mẫn Nhi rất tốt, nó là một cô gái dễ thương, lạnh lùng và rất coi mở. Ở bên nó ai cũng đều thấy thoải mái.

Nhật Nam nhìn hai người, anh nhếch mép, đây chính là hai người con gái anh yêu thương nhất.

Mẫn Nhi đang nói chuyện với Nguyệt Nhi, bỗng nhiên sực nhớ đến điều gì đó, nó quay qua quay lại tìm ai đó.

"Anh Thiên đâu rồi?"

"Nó chạy trước rồi" - Trọng Nhân trả lời rồi cùng Thành Đạt và Ái Thy chỉ chỉ vào cửa lên sân thượng.

"Êh??? Anh Thiên ahh!!" - Mẫn Nhi định chạy đi kiểm Võ Thanh Thiên thì bị Nhật Nam kéo cổ áo lại.

"Nói nhanh, em với thằng nhóc đó là sao?" - Nhật Nam lạnh lùng tra hỏi.

"Em đang theo đuổi anh ấy! Anh Thiên là cậu nhóc hồi đó em chơi cùng đó!" - Mẫn Nhi cười toe toét trả lời.

"..." - Anh chỉ biết câm lặng nhìn nó.

"Dù sao cậu ta cùng chuẩn đi mất rồi. Em đi từ từ với bọn chị xuống đi." - Nguyệt Nhi nói.

"Vâng~!"

Thế là cả đám cùng nhau đi về lớp, trong lúc đi Nguyệt Nhi cứ thao thao bất tuyệt còn Nhật Nam đôi lúc chèn vài câu trêu chọc, còn lại chỉ nhìn vào cô và mỉm cười, đôi mắt ôn nhu cứ chiếu lên cô.

Cảnh này mọi người cũng đã quen rồi nên khá bình tĩnh, vì nếu có hỏi và nghi ngờ thì hai con người này đều chối lên chối xuống, chả ai thừa nhận rằng mình thích đối phương. Nhưng mà từng cử chỉ, từng ánh mắt mà cả hai dành cho nhau đều nói lên tất cả. Nếu như để ý hơn sẽ thấy được là họ đang âm thầm dành tình cảm của mình cho đối phương.

Đã được 2 tuần Mẫn Nhi học tại đây, và trong thời gian này nó nhận ra có khá nhiều điều thay đổi về Minh Trí, Lâm Phong và đặc biệt là Nhật Nam.

Minh Trí trước kia là một chàng trai tốt bụng, ga lăng và khá coi mở. Và bây giờ những tính cách ấy vẫn không hề thay đổi, chỉ thấy hắn hiền lành và bình tĩnh hơn trước.

Lâm Phong trước kia là một tên công tử bột chính hiệu, rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt, chán em này lập tức sẽ tán tỉnh em khác, mà chẳng biết tại sao có rất nhiều cô gái vẫn cứ đâm đầu vào cậu, còn hay chế tạo những thí nghiệm nhưng không bao giờ thành công. Nhưng bây giờ cậu không còn thả thính gái nữa. Cũng đã bỏ được một vài tật xấu rồi, bỏ làm mấy thí nghiệm tào lao.

Và cả hai người này đều có điểm chung là nghiện người yêu, thích cưng chiều và thích làm thê nô!

Ví dụ như Ngọc Linh hay sai Lâm Phong mua đồ ăn lên cho nhỏ, cậu rất ghét mấy người sai khiến cậu nhưng mà khi được nhỏ ra lệnh làm gì đó, cậu đều cười vui vẻ mà làm dù nó có ngớ ngẩn đến cỡ nào.

Minh Trí bình thường rất sợ mấy thứ kinh dị, hắn không bao giờ dám động vào các trang web kinh dị, nhưng bây giờ lại đứng cùng Nhật Anh xem mấy cảnh máu me mà Mẫn Nhi nghĩ là hắn sẽ không bao giờ động tới. Lúc trước hắn cũng khá dễ nổi nóng, nhưng sau khi Nhật Anh xuất hiện hắn đã biết giữ được cảm xúc của riêng mình.

Còn sự thay đổi của Nhật Nam khiến Mẫn Nhi ngạc nhiên thật sự, ngạc nhiên đến mức ngỡ ngàng. Đây chính là anh ba của nó sao? Người anh mà một ngày nói không trên 10 câu, lúc nào cũng trưng đôi mắt sắc lạnh khiến người khác không dám đến gần. Không hề thân thiết với một cô gái nào ngoại trừ

Linh Lan và nó ra. Và rất hiếm nở nụ cười. Hầu như là không có.

Thế nhưng giờ ánh mắt ám áp đây là sao? Nụ cười mỉm ấy là như thế nào? Cả các cử chỉ tiếp xúc với Nguyệt Nhi nữa? Không ngờ suốt 1 năm qua nó không ở bên cạnh, anh đã thay đổi nhiều đến thế! Nó để ý suốt 1 tuần qua những cử chỉ, ánh mắt ấy chỉ dành riêng cho Nguyệt Nhi, không hề cho một cô gái nào khác. KHÔNG HỀ!

Nhật Anh kể cho nó rất nhiều chuyện, từ chuyện sang Anh lần đầu gặp tại hẻm, rồi chuyện này chuyện kia, kể cả khoảng thời gian anh thay đổi nhờ cô. Mẫn Nhi thật sự khâm phục Nguyệt Nhi, có thể thay đổi được một con người lạnh nhạt như thế thật sự rất đáng khâm phục. Vậy là sau tất cả, anh ba của nó cũng đã biết được yêu là gì rồi.

Nguyệt Nhi là một cô gái cá tính, cô mạnh mẽ chứ không yếu đuối như mấy con bánh bèo, rất coi mở, thông minh và tốt bụng dù có hơi nhậy và đôi lúc ngốc. Cô đem lại cảm giác ấm áp và vui vẻ cho những người bên cạnh, có cô ở đâu đều không thấy chán, bề ngoài thì xinh đẹp một cách đáng yêu và trong sáng, không hề giả tạo. Thật sự là cô có nhiều điểm tốt, tiếp xúc với những người thế này thảo nào Nhật Nam mới yêu cô. Anh ba của nó cũng biết chọn đây chứ. Thật sự rất xứng đáng làm chị dâu của nó nhà, và em dâu của Linh Lan nữa.

"Chị hai à, nếu như chị còn sống thì chị sẽ rất là ngạc nhiên với anh ba đúng không?" - Mẫn Nhi nhìn bầu trời trong xanh và tự hỏi.

Còn về Mẫn Nhi, nó vẫn đang chật vật với tình đầu của nó - Võ Thanh Thiên. Nó lúc nào cũng bám theo hẻm, luôn luôn quan tâm hẻm, lúc nào cũng tặng quà cho hẻm nhưng hẻm thì suốt ngày cứ chạy, trốn và tránh. Chẳng giống như hồi đó tí nào cả, dù nó biết hồi ấy chỉ là tình yêu con nít. Hôm trước kia Nhật Nam có nói là Võ Thanh Thiên không phải cậu bé hồi đó, nhưng nó không tin anh, nó tin theo trái tim của mình.

"Tôi đã đắm chìm vào tình cảm của người ấy"

Nó vẫn kiên trì vì nó tin một ngày nào đó hẻm sẽ cảm nhận được tình cảm hẻm dành cho nó. Người con trai hồi ấy nó cố gắng tìm kiếm suốt mấy năm qua giờ đã xuất hiện, nó nhất định sẽ không để hẻm đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

"Anh Thiên à, anh nhìn em xú đi mà~"

"Đủ rồi, tôi không có thích cô!" - Từ lúc nó về đây tần suất hẻm dùng câu này cực kì nhiều khiến nó chai cả tai luôn.

"Anh Thiên à~ em tặng quà cho anh nè"

"Cô là ai? Tôi không biết! Cô đi ra đi!!!" - Nói xong hẻm liền vọt chạy.

"Anh Thiên à!!!!" - Nó cũng rượt theo hẻm.

Hôm nào cũng thế, người ngoài không hiểu chuyện sẽ tưởng rằng một cặp đôi yêu nhau đang cùng nhau chơi rượt đuổi rất tình cảm và dễ thương. =)))

Võ Thanh Thiên chạy ra ngoài vườn, nhìn lại không thấy nó đâu, hẻm liền mừng rỡ. Hơn 1 tuần trước nghe nói có một cô gái chuyển đến lớp hẻm, nhìn đẹp thật nhưng hẻm chỉ thấy Nguyệt Nhi trong lòng hẻm vẫn đẹp nhất, rồi giờ ra chơi bỗng nhiên nó chạy đến ôm chầm lấy hẻm làm hẻm giật mình, rồi còn nói rất nhiều thứ khó hiểu, hẻm nhớ là hồi nhỏ có gặp nó bao giờ đâu nhỉ? Gia thế của Mẫn Nhi rất tốt, tốt hơn hẻm nên không thể có khả năng là bịa chuyện rồi bám theo hẻm vì tiền. Có gì đó kì lạ ở đây! Đúng thật! Thật sự rất kì lạ.

"Anh Thiên à!!!"

Cứ tưởng thoát được thì hẻm nghe một tiếng gọi tên hẻm thân thuộc đến đáng sợ. Hẻm quay lại thì đã bị nó ôm chầm và ngã xuống đến nỗi cả hai lăn vài vòng mới dừng lại được. Hiện giờ nó đang ngồi trên mình hẻm.

"Em đã tìm thấy anh rồi nha!" - Mẫn Nhi dụi mặt vào lồng ngực vững chắc của hẻm rồi nhìn lên bản mặt đen thùi lùi kia mà cười tươi đến híp cả mắt.

Võ Thanh Thiên đang có ý định hát cô sang một bên, nhưng khi nhìn thấy nụ cười ngây thơ trên khuôn mặt đáng yêu kia thì lại khựng người, không nở làm thế. Hẻm nhanh chóng ngồi dậy, đỡ nó đứng lên.

"Này Mẫn Nhi!"

"Dạ!"

"Cô đừng ngày nào cũng bám theo tôi rồi tặng quà tôi nữa "

"Nhưng em thích anh mà! Hồi nhỏ chúng ta hay chơi với nhau đó"

"Tôi không hề nhớ có chơi chung với cô."

"Rõ ràng là có! Mẹ em nói anh bị tai nạn nên mới không nhớ ra em!"

"Nhưng hồi đó là hồi đó, bây giờ là bây giờ." - Võ Thanh Thiên nói xong liền hối hận.

"Anh nói vậy là thừa nhận rồi! Anh đã thừa nhận là hồi nhỏ anh có gặp em!" - Mẫn Nhi cười khoái chí nói.

"Không có...! Tôi chưa từng nhớ là tôi có gặp cô!"

"Tại anh bị tai nạn nên không nhớ ra em!"

Võ Thanh Thiên nhất thời cứng họng. Mẫn Nhi là người không dễ đối phó mà. Chuyện hắn bị tai nạn hồi nhỏ là có thật, chuyện hắn mất trí nhớ cũng có thật, may mắn là lúc đó hắn còn nhỏ nên việc lấy lại một số trí nhớ quan trọng cũng khá dễ dàng.

Có thể là chuyện của Mẫn Nhi nói là thật.

Nhưng mà dù có là thật đi không nữa thì hắn cũng mặc kệ.

Bởi vì trong lòng hắn lúc này chỉ có mỗi Trịnh Nguyệt Nhi thôi!

Hắn thật sự không có tí cảm giác với cô gái trước mặt. Nhưng mà đây là em gái của Nhật Nam, là tiểu thư của Nguyễn gia, phải từ chối tình cảm một cách đàng hoàng chứ không thì chẳng những công ti đi toi mà còn bị cái tên máu lạnh ấy giết không toàn thây.

"Cô rất đáng yêu, tốt tính, gia thế tốt. Và tôi biết tôi có nhiều điểm để người khác thích. Cô nên tìm người khác đi. Tôi không như cô nghĩ đâu." - Võ Thanh Thiên cố gắng giải thích.

"Nhưng anh phù hợp với mọi điều kiện của em"

"Cô... sao tôi nói mãi mà cô không hiểu vậy?"

"Em đã tìm anh suốt mấy năm nay, đã tìm được anh được rồi thì dù ra sao nữa em sẽ cố gắng khiến anh thích em" - Mẫn Nhi nói chắc chắn.

Lần này là hắn thua thật rồi, nó quả nhiên quá lợi hại về khoảng võ mồm!

"Nên vì thế anh đừng mơ tưởng rằng em sẽ bỏ anh!" - Mẫn Nhi nở nụ cười chứa đầy sự thách thức.

"Mẫn Nhi!" - Hắn bỗng nhiên gọi tên nó.

"Dạ?"

Hắn cứ lại gần nó cho đến khi cả hai sát gần nhau, Mẫn Nhi mở to đôi mắt tròn xoe của mình ngược nhìn lên hắn. Hắn nở một nụ cười nửa miệng khiến Mẫn Nhi ngơ ngác.

"Anh ấy cười thật đẹp trai!!!!!"

Võ Thanh Thiên đặt tay đôi vai mảnh mai của nó, rồi đẩy nó ra phía sau lưng hắn.

"Nói cho cô nghe, tôi sẽ chống mắt xem cô có thể khiến tôi đổ cô không!"- Nói xong hắn liền chạy nhanh về phía trước. Hắn cảm thấy chuyện này khá thú vị.

Mẫn Nhi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi nghe câu nói của hắn và tiếng bước chân xa dần. Nó liền quay lại, và lại rượt theo hắn. Mẫn Nhi cười mỉm rồi nói vọng theo:

"Anh hãy xem đi! Em sẽ cố gắng khiến anh đổ em!!"

Tại lớp 11B.

"Anh Nam! Em không biết bài này, anh chỉ em đi" - Bảo Thanh giờ cuốn sổ lên, chỉ những chỗ mà cô ta nói không biết cho Nhật Nam xem.

"Nhật Nam, cái này tôi làm đúng chưa?" - Nguyệt Nhi nắm nắm cái tay áo anh, đem quyển sổ ra chỉ chỉ. Chỉ là hành động vô tình mà khiến cho rất nhiều người suy diễn ra chuyện khác.

"Cậu cân bằng phương trình sai rồi. Phải như vậy..." - Nhật Nam quay qua chỉ chỗ cho Nguyệt Nhi, không quan tâm Bảo Thanh đang đứng đó. Cô ta tức giận đến nổi nhào nát trang giấy.

"Minh Trí à, tại sao lại có người mặt dày quá vậy?" - Lâm Phong nhìn Minh Trí cười cười nói, chứ thật ra là đang chửi xéo.

"Bôi, mặt dày quá nên bị cho ăn rở bơ to ời là to luôn đó. Haizzz tội nghiệp" - Minh Trí cũng hòa theo mà nói.

Bảo Thanh tức giận nhìn Lâm Phong và Minh Trí đang lơ đãng huýt sáo. Cô ta kìm nén lại cảm xúc trong người. Nếu như mà cô ta lên tiếng thì cũng như tự nhận hai người họ đang nói mình. Bảo Thanh nhanh chóng đi ra chỗ khác.

"Trịnh Nguyệt Nhi! Cô nhớ đấy! Thù này tôi sẽ trả! Kế hoạch của tôi sắp thực hiện rồi...!"

~

Tại giờ ra chơi, Ngọc Linh và Nhật Anh đi đâu đó còn Nhật Nam Lâm Phong và Minh Trí cũng đi đâu đó, chỉ còn lại Nguyệt Nhi đứng ngoài lang thang.

"Chị Nguyệt Nhiiiiiii" - Mẫn Nhi từ đâu chạy đến rồi đứng lại chỗ của cô.

"Mọi người đâu rồi chị?" - Mẫn Nhi nhìn xung quanh không thấy ai bèn hỏi.

"Đi đâu đó chị cũng không biết" - Nguyệt Nhi cười xòa.

"Ồ vậy à"

Cả hai im lặng chốc lát, sau đó Mẫn Nhi lên tiếng hỏi:

"Chị yêu anh ba em hả?"

"E-em nói cái gì vậy? Làm gì có!" - Nói trúng tim đen, cô đỏ mặt chối lên chối xuống.

"Ngoài nói nhưng trong lòng nghĩ khác. Tại sao chị lại đỏ mặt vậy hả?" - Mẫn Nhi mặt nham hiểm đánh trúng trọng tâm.

"Tại... tại trời nóng...!"

"Gió bay vù vù lạnh lắm nè"

Nguyệt Nhi cứng họng, Mẫn Nhi không hề để đối phó, tại sao trong tình huống kiểu này cái não hay suy nghĩ ra những trò quái dị của cô lại không hoạt động vậy?

"...Em nói đúng đấy" - Nguyệt Nhi lí nhí.

"Thì ra là thế... Em biết mà... Hìhì chị cố gắng lên nhé, em ủng hộ chị 100%"

"Cảm ơn em" - Nguyệt Nhi mỉm cười. Được người khác ủng hộ tình cảm của mình như thế làm tâm trạng cô vui hẳn lên.

Mấy ngày gần đây, Mẫn Nhi lại tăng cường bám theo hấn. Làm hấn từ sáng sớm đến giờ ra chơi và cả giờ ra về đều được tập thể dục, hấn có thể chắc chắn là môn chạy bền hấn sẽ đạt điểm cao. Và thời gian hấn được gặp Nguyệt Nhi cực kì thấp, lúc định bắt chuyện thì Mẫn Nhi sẽ đến và cả hai sẽ chạy vài vòng sân, còn có lúc nó cứ đến gần nói chuyện với Nguyệt Nhi làm hấn không dám đến gần, lần này đến lần khác đều bị Mẫn Nhi đến phá đám. Và hấn còn thấy mức độ tương tác giữa Nguyệt Nhi và Nhật Nam dần dần tăng lên. Võ Thanh Thiên hận không thể cắn Mẫn Nhi!

Lớp 10A, bỗng nhiên hôm nay không thấy nó bám theo hấn nữa, hấn vừa vui vẻ vừa sợ hãi. Hấn cảm thấy có chuyện không lành.

"Ê Thiên, nghe nói dạo gần đây mày với cô tiểu thư họ Nguyễn thân nhau lắm nha" - Trọng Nhân khoác vai hấn, nói châm chọc.

"Thân cái con khỉ, mày không thấy hôm nào tao cũng trốn cô ta như trốn tà à?" - Hấn lườm lườm Trọng Nhân.

"Cái chuyện này nguyên trường đều thấy và đều biết. Có một nữ sinh nói rằng:*Võ Thanh Thiên và Nguyễn Mẫn Nhi quả thật là cặp đôi dễ thương nhất HMT, lúc nào cũng thấy hai người đó chạy rượt nhau trông rất vui vẻ và hạnh phúc, kể cả Mẫn Nhi cũng đã thừa nhận chuyện cậu ấy và Võ Thanh Thiên là thanh mai trúc mã, do Võ Thanh Thiên hơi ngại nên không chịu thừa nhận. Aigoo mình thật muốn sau này mình với yz cũng giống như hai cậu ấy* Vậy mà nói không thân đi ha.- Thành Đạt kể lại sự việc.

"Cái gì vậy? Rượt nhau trông rất vui vẻ và hạnh phúc? Do tao hơi ngại nên không chịu thừa nhận? Cái gì đang xảy ra vậy? Cô ta đâu rồi?"

"Đang ở ngoài sân thượng đó" - Trọng Nhân và Thành Đạt đồng loạt chỉ ra ngoài.

Võ Thanh Thiên tức giận đi ra ngoài, đi lên sân thượng. Thấy Mẫn Nhi đang nói chuyện với tụi nó. Hấn nhanh chóng nắm chặt tay nó và kéo đi trước sự

ngạc nhiên của nó và những người đứng gần đó.

"Chuyện gì vậy?" - Nguyệt Nhi hỏi

"Tao không biết" - Ngọc Linh trả lời.

"Tao thấy hơi căng đó." - Nhật Anh nhìn theo và nói.

~

Võ Thanh Thiên kéo nó đi ra ngoài vườn. Đến nơi hấn mới bỏ tay ra và quay mặt lại thì thấy đôi mắt Mẫn Nhi chứa đầy nước, nhìn xuống thì thấy cái tay của nó lúc nãy bị hấn nắm đến phát đỏ, in luôn cả 5 ngón tay của hấn.

"Tôi xin lỗi" - Hấn nói giọng hối lỗi.

"Không sao! Anh có chuyện muốn nói với em phải không?" - Nó xoa xoa cái tay.

"Cô đồn mấy chuyện đó ra à?" - Trở lại chuyện ban nãy vừa nghe được, hấn bực dọc hỏi.

"Nhưng nó là sự thật mà" - Nó chớp chớp đôi mắt, ngây thơ nói.

"Sự thật cái đầu cô! Tôi nói cho cô nghe! Tôi đã có người tôi thích rồi! Cô đừng có mà nói nhăng nói cuội nữa!" - Hấn quát lớn.

"Anh có người thích...?" - Mẫn Nhi ngạc nhiên lặp lại câu nói của hấn.

"Đúng vậy đấy! Tôi nói thẳng luôn. Người tôi thích là Trịnh Nguyệt Nhi. Nên cô đừng bám theo tôi nữa."

"Anh thích chị Nguyệt Nhi?" - Lần này nó ngạc nhiên hơn nữa.

"Phải"

"...Anh đùa đúng không??"

"Tôi không đùa, tôi nói thật! Luôn luôn là sự thật"

Mẫn Nhi ngớ ngàng, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Võ Thanh Thiên thích Nguyệt Nhi ư? Nếu như là một người con gái khác thì có lẽ cô ấy sẽ ghen tuông và ghét bỏ, cố gắng dành dứt người mình yêu. Nó cũng có phần ghen tị, nhưng phần lo lắng trong nó lại nhiều hơn. Bởi vì Nguyệt Nhi đã khiến cho anh ba của nó thay đổi theo chiều hướng tích cực, nó cũng có thể thấy là cả hai người đang thích nhau nên nó rất ủng hộ và mong muốn họ thành đôi. Nhưng mà hiện tại Võ Thanh Thiên - người mà nó thích, đang tuyên bố rằng hấn thích Nguyệt Nhi. Nếu như hấn thích cô gái khác, nó còn có thể chấp nhận nếu không có cơ hội. Nhưng đây là Nguyệt Nhi, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hấn thấy nó im lặng cứ tưởng nó sẽ hiểu nên đặt tay trên vai nó và nói:

"Cô rất tốt, tôi khuyên cô nên tìm người khác đi"

"Anh không thể thích chị Nguyệt Nhi được." - Nó phản bác lại.

"Tại sao chứ?" - Hấn không hiểu ý nó.

"Chị Nguyệt Nhi yêu anh ba em. Chính chị ấy đã nói như thế"

"Cô ấy yêu tên tiểu tam khốn nạn đó à?? Không bao giờ, cô ấy xác định thuộc về tôi rồi." - Võ Thanh Thiên nở nụ cười nửa miệng. Hấn có ác cảm với Nhật Nam từ lâu, rất lâu rồi.

Chát.

Một tiếng tát vang lên.

Hấn ôm một bên má đã in dấu đỏ, ngạc nhiên nhìn nó.

Nó vừa tát hấn ư?

"Anh đừng xúc phạm anh ba của em. Anh ấy không phải tiểu tam khốn nạn như anh nói. Anh mới chính là tiểu tam giữa hai người họ." - Mẫn Nhi quát mắng hấn, đôi mắt trong veo chứa đầy sự phẫn nộ.

"Được rồi. Em sẽ không bám theo anh nữa. Em thua anh rồi. Em sẽ tha cho anh. Chúng ta... kết thúc đi" - Mẫn Nhi lạnh lùng nói, rồi nó cất bước quay đi

Võ Thanh Thiên vẫn đứng đó nhìn bóng dáng Mẫn Nhi xa dần. Hắn luôn muốn nó buông tha cho hắn. Bây giờ đã thành công rồi, nó đã quyết định xa hắn rồi, đáng lẽ hắn phải vui mừng mới đúng, vui vì đã bỏ được một cái đuôi cứ suốt ngày làm phiền hắn, nhưng tại sao hắn lại chỉ thấy hụt hẫng và nhức nhối trong tim?

Mẫn Nhi đi nhanh đến một góc vắng tanh, nó ngồi bệch xuống, hai tay ôm đầu gối nhìn vào khoảng không vô định. Một giọt, hai giọt rồi nhiều giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt đáng yêu của nó. Nó cảm thấy tim đau thắt lại, cảm giác buồn bực xen lẫn đau thương.

"Minh thất tình rồi sao? Nguyễn Mẫn Nhi à, sao mà yếu đuối thế? Chỉ có chút này mà cũng khóc... hức hức" - Mẫn Nhi ngước lên bầu trời trong xanh, nó mỉm cười, nụ cười trong nước mắt.

Một cái khăn tay xuất hiện trước mặt Mẫn Nhi, nó nhìn lên, là Nhật Nam - người anh mà nó thương nhất. Nó cầm chiếc khăn tay và lau hết nước mắt. Nhật Nam ngồi bên cạnh nó.

"Anh đã nói là không nên thích thằng nhóc đó nữa mà, biết thế nào chuyện này cũng xảy ra" - Nhật Nam lạnh lùng nói, giọng nói có nộ khí.

"Em xin lỗi... vì đã không nghe lời anh" - Nó thút thít.

"Em cũng xin lỗi, đã hứa với chị hai là sẽ không khóc vì cái chuyện yêu đương vớ vẩn này nữa mà"

"Cứ yếu đuối vào ngày hôm nay đi, và lần sau phải chín chắn hơn, không được khóc nữa" - Nhật Nam nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nó.

"Vâng" - Nó mỉm cười, lần đầu tiên mới thấy Nhật Nam dịu dàng như thế, tâm trạng của nó cũng vui đi phần nào.

Sau ngày hôm nay, nó tự nhủ sẽ rời bỏ Võ Thanh Thiên, nó sẽ làm như lời nó nói với hắn.

Mấy ngày sau đó, Mẫn Nhi không còn đeo bám Võ Thanh Thiên nữa, nó luôn né tránh hắn, mỗi khi vô tình gặp nhau nó sẽ rẽ sang đường khác. Nó cũng đã xin cô đổi chỗ, xa cách hắn tận 2 tổ. Nơi nào có hắn, nó đều đi sang chỗ khác. Mẫn Nhi cũng đã giải thích cho mọi người rằng cả hai chẳng có gì cả, chỉ là đùa thôi. Mọi người ai nấy đều tiếc nuối, cả hai đẹp đôi đến vậy mà. Nhưng mà, đã 3 ngày rồi nó không đi học.

Trên sân thượng, Võ Thanh Thiên chán nản đi đến ban công, nhìn những học sinh đang nô đùa bên dưới. Đúng như lời nó nói, nó đã buông tha cho hắn rồi, không còn cô nhóc hay đeo bám và tặng quà cho hắn nữa, không còn cô nhóc hay gọi tên hắn với cái giọng ngọt đến rùng mình nữa.

Con người đúng là kì lạ. Khi người khác muốn gặp thì lại thấy phiền. Nhưng khi không thấy, lại có cảm giác thiếu vắng, muốn gặp, muốn nói chuyện với người kia.

Nói muốn gặp nó, muốn nó đến làm phiền mình là không đúng, nhưng không có nghĩa là sai. Hắn nửa muốn gặp nó, nửa lại không.

Ngày ngày luôn có người đến làm phiền, đeo bám theo nên hắn quá quen với việc này. Nhưng dùng một phút không còn thấy người kia đến làm phiền, hắn lại thấy khó chịu. Trong mấy ngày qua, nụ cười ngây thơ ấy, gương mặt đáng yêu ấy luôn ám ảnh hắn. Cả lời nói cuối cùng của nó cũng ám ảnh hắn không kém, nghĩ đến lời nói ấy, tim hắn có chút nhói.

"Chúng ta... kết thúc đi"

Hắn vô đầu, hiện giờ hắn cũng không biết rằng mình nên làm gì, và muốn cái gì nữa.

Từ khi nào mà nó lại quan trọng đến thế? Từ khi nào mà nó lại khiến cho hắn đủ phiền muộn vậy?

"Võ Thanh Thiên"

Ngoài sau vang lên tiếng gọi, giọng nói rất quen thuộc. Hắn quay lại, là Nguyệt Nhi.

Từ lúc Mẫn Nhi về đây, hắn chỉ lo nghĩ đến cách để né tránh Mẫn Nhi, bây giờ lại nghĩ về nó mà vô tình quên mất Nguyệt Nhi - người con gái hắn thích nhất.

Nguyệt Nhi tiến đến đứng cạnh hắn, và hỏi:

"Cậu đứng đây một mình ư?"

"Ừm. Còn chị làm gì trên đây?"

"Vô tình đi lên thôi" - Nguyệt Nhi nhìn hắn cười tinh nghịch.

Hắn hơi sững người, nụ cười này hắn luôn muốn thấy từ cô. Nụ cười thật đẹp và ngây thơ. Thật giống với cô ấy.

Bỗng nhiên hắn lại nhớ đến Mẫn Nhi, chả hiểu tại sao. Hắn không ngờ nó lại có sức ảnh hưởng lớn đến hắn đến vậy.

"Cậu với Mẫn Nhi có chuyện gì à? Không thấy con bé đi theo cậu nữa"

"Chúng tôi cắt đứt quan hệ rồi"

"Êh? Tại sao chứ? Hai người đẹp đôi đến vậy mà" - Nguyệt Nhi chu mỏ tỏ vẻ tiếc nuối.

Đẹp đôi...

Câu này hắn đã nghe n lần.

Có rất nhiều người nói như thế.

Hắn nhìn Nguyệt Nhi, vẫn là cô, người con gái mà hắn thích.

Nhưng tại sao hắn lại thấy cảm giác đối với cô không còn mãnh liệt nữa?

"Nếu tôi nói tôi thích chị thì sao?" - Võ Thanh Thiên bỗng nhiên hỏi cô.

"Tôi sẽ cực kì ngạc nhiên lắm đấy, vì chúng ta là khác tính mà. Chắc sẽ không có chuyện đó đâu" - Nguyệt Nhi ngậy thơ nói.

"Nhưng mà lỡ như nó là thật thì sao?" - Hắn nghiêm túc nhìn cô.

"Cậu bị sao vậy?"

"Chị cứ trả lời đi"

"À thì... nếu như cậu nói cậu thích tôi á, thì tôi sẽ phải từ chối, vì tôi không có thích cậu" - Nguyệt Nhi dừng lại một lúc rồi nói tiếp - "Tôi cũng đã yêu người khác rồi, nên không thể nào thích cậu được" - Nguyệt Nhi ngược lên mỉm cười trông rất hạnh phúc.

Hắn sau khi nghe câu trả lời của cô, thì trong lòng cảm thấy như sụp đổ. Hắn nghĩ là cô thích hắn, nhưng hoá ra là do hắn ảo tưởng à...

Nhưng mà sâu trong nỗi đau ấy, hắn lại thấy có chút nhẹ nhõm.

Quả thật, sau khi cố tình mà như vô tình tỏ tình với cô, hắn mới thấy rằng, cô không còn là duy nhất trong tim hắn nữa. Mà trong trái tim hắn, bóng dáng của một cô nhóc nào đó đang dần xuất hiện.

Buồn thì có buồn thật, nhưng mà nỗi buồn này có lẽ sẽ vui đi nhanh thôi.

"Có chuyện gì à?" - Nguyệt Nhi lo lắng hỏi. Nhìn biểu hiện của hắn trông rất tệ.

"Không có gì" - Hắn cười đau khổ.

"Cậu có thích Mẫn Nhi không?" - Nguyệt Nhi lại hỏi.

"À... không có" - Võ Thanh Thiên ngập ngừng một lúc rồi trả lời.

"Thế thì trong mấy ngày gần đây không thấy con bé cậu có cảm giác như thế nào?"

"Tôi sao? Tôi thấy trống vắng, không còn ai bám theo tôi nữa, nên thấy bức rức và thiếu sót"

"Cậu không thích con bé thật à? Suy nghĩ lại thử xem đi"

Nghe lời cô, hắn cũng suy nghĩ lại, hắn nhớ lại những ngày mà nó vẫn còn bám theo hắn, thật sự rất phiền phức nhưng cũng có chút thú vị, đến khi đã kết thúc mối quan hệ hắn lại nhớ nó, thiếu vắng nó lại thấy buồn chán, khó chịu và tẻ nhạt. Lại nhớ đến nụ cười đáng yêu, những hành động của nó, hắn lại thấy tim mình rung động.

Cảm giác này đối với nó, thật sự to lớn hơn cảm giác đối với cô.

Hắn thích nó thật rồi sao?

"Có lẽ là tôi thích cô ấy rồi" - Hắn vô thức bật ra lời nói.

"Thừa nhận rồi sao? Phải vậy chứ, mà tôi nói cho cậu nghe này, Mẫn Nhi sắp không còn ở đây nữa đâu" - Nguyệt Nhi buồn buồn nói.

"Cái gì? Chị nói vậy là sao? Cô ấy đi đâu?" - Hắn bỗng nhiên to giọng hỏi làm cô giật mình.

"Ngày mai con bé sẽ quay về Anh theo ba mẹ, vì cả hai người họ công tác bên ấy nên con bé cũng sẽ đi theo. Nên Mẫn Nhi nghỉ học để chuẩn bị." - Nguyệt Nhi từ từ giải thích, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, hình như là Nhật Nam vẫn chưa gặp ba mẹ anh thì phải, cô sẽ khuyên nhủ anh gấp hai

người họ.

"Cậu nên giải quyết chuyện của cậu và con bé cho xong đi, rồi thổ lộ tình cảm của mình cho con bé. Nếu như cậu xác định được trong lòng cậu có Mẫn Nhi, thì hãy nhanh lên, thời gian có hạn đấy" - Nguyệt Nhi khuyên nhủ hấn.

"Được rồi, ra về tôi sẽ gặp cô ấy" - Hấn nói rồi đi xuống dưới.

"Cố lên, tôi ủng hộ" - Nguyệt Nhi nói vọng từ phía sau.

Võ Thanh Thiên quay mặt lại, hấn nhếch môi, Nguyệt Nhi đã trở thành mối tình đầu của hấn. Còn Mẫn Nhi là mối tình thứ hai và cũng sẽ là mối tình cuối cùng của hấn. Đối với Nguyệt Nhi chỉ là cảm nắng nhất thời, đối với Mẫn Nhi sẽ mãi là vĩnh cửu.

Sau khi hấn đi mất. Tụi nó và tụi hấn trốn từ đâu đó xuất hiện. Đây chính là kế hoạch của tụi nó, do Nhật Anh bày đầu, còn Nguyệt Nhi và Ngọc Linh phối hợp, tụi còn lại chỉ đưa ra tí ý kiến còn lại chỉ hóng hớt.

Mấy hôm nay Mẫn Nhi cứ ừ ừ mãi nên tụi nó muốn giúp nó, cũng coi như là món quà tạm biệt nó.

"Nhi à~~! Mày giỏi quá!" - Ngọc Linh và Nhật Anh khoác vai Nguyệt Nhi.

"Tao mà hìhì"

"Không ngờ là Võ Thanh Thiên lại thích Nguyệt Nhi" - Lâm Phong ngạc nhiên nói.

"Hả? Cậu ta thích ta hả?" - Nguyệt Nhi không hiểu hỏi lại.

"Gi? Mi không biết... um um" - Cậu chưa kịp nói thì bị Ngọc Linh bịt miệng lại, nhỏ thì thầm "Đừng nói, cứ coi như là không có chuyện gì đi!"

"Ừm" - Cậu gật đầu liên tục.

"Lâm Phong! Mi nói vậy là sao?" - Nguyệt Nhi hỏi lại.

"Ta nói không có gì mà" - Lâm Phong gãi đầu.

"Mi nói cho ta đi"

"Ta nói không có gì mà, mi nhây vừa vừa thôi!!!!!"

Ra về, Võ Thanh Thiên sau khi Tổng điểm thi đua của các lớp, hấn nhanh chóng tiến đến Nguyễn gia.

Đi được một nửa đường hấn thấy Mẫn Nhi và Nguyệt Nhi ở lẻ đường, chỉ có cả hai. Hấn từ từ đi đến, bỗng nhiên ngoài sau có một vài tên to con mặc đồ đen đi đến cả hai, Võ Thanh Thiên hét lên:

"COI CHỪNG!!!!!!"

Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi nghe thấy tiếng gọi liền nhìn vào hấn, ngay phút giây lơ đãng ấy cả hai bị hai tên to con bịt thuốc mê và lôi lên xe.

"Chết tiệt! Chúng mày mau thả cô ấy ra"

Bộp - Hấn bị 1 tên đánh một gậy vào gáy, hấn nhanh chóng ngã xuống.

"Đại ca! Còn thằng này thì sao?"

"Mày quăng đại nó ở chỗ nào đi"

Cả hai bị lôi lên xe, chiếc xe dần dần chạy đi mất.

Có biến:v

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Lonely lonely lonely way... - Tiếng chuông điện thoại reo lên.

(Whalien 52 - BTS)

_Nhật Nam, con phải không?

_Vâng.

_Mẫn Nhi có ở đó không?

_Không có.

_Chuyện gì vậy mẹ?

_Mẫn Nhi...mất tích rồi...!

_...!

Chiếc điện thoại liền bị quăng lên giường, chỉ còn nghe tiếng bước chân và tiếng cửa đóng lại một cách vội vã.

_Nhật Nam? Con đâu rồi? Nhật Nam!!!

Trong lúc đó, tại Trịnh gia, lúc 21h57.

"Ông chủ, vẫn không thấy tiểu thư ở đâu ạ" - Một tên vệ sĩ cung kính nói.

"Mau tìm kiếm thêm ở các nơi khác" - Ông Trịnh kiểm nén cơn tức giận, bình tĩnh ra lệnh.

"Nguyệt Nhi đâu rồi?" - Bà Trịnh lo lắng đến sắp khóc.

"Yên tâm, anh nhất định sẽ đem nó về cho em" - Ông Trịnh an ủi.

Tại một căn nhà hoang ở khá sâu trong rừng.

"Tao kêu bọn mày bắt một đứa thôi mà, sao giờ thành hai đứa rồi?"

"Thưa tiểu thư, tại chúng em thấy có hai đứa, với em bị cận mà quên đem theo kính nên không phân biệt được, đành bắt luôn hai đứa" - Tên to con trả lời.

"Hmm... Thôi cũng được, dù sao thì con bé này cũng có thể lợi dụng được chút đỉnh" - Cô gái nhìn vào Mẫn Nhi, sau đó cười nham hiểm.

"Tiền đây, mau rút hết cho tao"

Nhật Nam gọi cho vệ sĩ nhanh chóng tìm kiếm Mẫn Nhi. Hiện giờ anh ngồi tại nhà để chờ tin tức, trong đó anh luôn luôn liên lạc với ba mẹ. Có thể đây là cuộc trò chuyện với gia đình dài nhất đối với anh.

Ding dong

Tiếng chuông cửa vang lên, Nhật Nam ngó đầu ra cửa sổ xem. Là Minh Trí, Lâm Phong, Nhật Anh và Ngọc Linh.

Anh nhanh chóng xuống dưới mở cửa.

Tụi nó và tụi hấn nhanh chóng tập trung vào nhà.

"Tụi mi đến đây làm gì?"

"Mẫn Nhi mất tích đúng không?" - Ngọc Linh hỏi.

"Ừm"

"Nguyệt Nhi cũng mất tích luôn rồi" - Nhật Anh tiếp lời.

"Cái gì? Tại mi nói thật hả?" - Nghe đến Nguyệt Nhi, anh hoảng hốt hỏi lại, vô tình làm mất đi sự bình tĩnh vốn có.

"Đúng vậy, có lẽ là cùng một thời điểm, vì lúc ấy Nguyệt Nhi nói là đi gặp Mẫn Nhi nói về vụ hồi sáng" - Nhật Anh phân tích.

"Nếu như vậy thì cả hai bị bắt bởi một người" - Minh Trí đẩy đẩy cái kính cận. Vào những tình huống nguy cấp hẳn rất nghiêm túc.

"Và đang ở cùng một chỗ" - Lâm Phong tiếp lời.

"Người mà ta nghi ngờ có khả năng chủ mưu việc này nhất... Là Huỳnh Bảo Thanh" - Ngọc Linh nói.

"Bánh ngọt! Mau đưa ta nào!"

Nguyệt Nhi mở mắt sau một giấc mộng đẹp. Cô chớp chớp mắt nhìn xung quanh. Chỉ có bốn bức tường, một cửa ra vào và một cái cửa sổ. Ánh sáng của mặt trăng chiếu vào, thỉnh thoảng nghe tiếng cú reo lên trông thật đáng sợ.

Cô bắt đầu nhớ lại mọi chuyện, liền biết mình đang bị bắt cóc. Nguyệt Nhi nhìn xuống người mình, tay chân cô đều bị trói.

Bỗng nhiên thấy cái gì nặng nặng trên vai, cô quay lại, là Mẫn Nhi, nó đang ngủ, tay chân cũng bị trói lại giống cô. Mới nhớ ra là không chỉ cô bị bắt mà còn có cả Mẫn Nhi.

Nguyệt Nhi suy nghĩ, rốt cuộc thì ai đã bắt cóc cô? Cô có gây mất lòng với ai đâu nhỉ? Hay là bắt cóc tổng tiền? Hay là định đem cả hai đi bán nội tạng?

"Dậy rồi à?" - Một tiếng nói vang lên.

Nguyệt Nhi ngước lên, nhìn vào cô gái phía trước, những suy nghĩ vẩn vơ lúc nãy của cô đều bị bay theo gió.

"Bảo Thanh!?"

Lúc này Mẫn Nhi cũng đã tỉnh, nó cũng bắt đầu hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Tại sao cậu lại làm như vậy?" - Nguyệt Nhi ngờ ngàng hỏi.

"Tại sao ư? Tại vì cậu! Cậu đã lấy hết tất cả mọi thứ của tôi" - Bảo Thanh tức giận nói.

"Lấy? Tôi có lấy cái gì của cậu à?" - Nguyệt Nhi khó hiểu, cái câu nói này sao giống như Jemma đã từng nói với cô quá nhỉ?

"Cậu đang giả vờ ngây thơ à? Cậu cướp đi Nhật Nam của tôi! Cậu cướp đi hạnh phúc duy nhất của tôi! Tất cả là do cậu!!!" - Bảo Thanh quát lên.

Nguyệt Nhi thờ dãi, cô lại gặp thêm một người luy tình nữa rồi. Nguyệt Nhi ghét những người cứ suốt ngày tôn tình yêu lên đầu, hay mù quáng. Mà có điều cô không hiểu, tại sao những rắc rối của cô đều liên quan đến Nhật Nam?

"Tại sao chứ? Tôi gặp anh ấy trước cậu, quen biết anh ấy trước cậu, mà anh ấy lại vì cậu mà từ chối tôi? Tôi đâu có thua gì cậu đâu chứ!!!" - Bảo Thanh nói hết tất cả uất ức trong lòng.

"Cậu nói vậy là sao?"

Bảo Thanh không trả lời, cô ta đi đến gần cô, lấy tay sờ lên má baby của cô. Nguyệt Nhi thật sự xinh đẹp, đẹp một cách đáng yêu chứ không quyến rũ, dù điện nước không đầy đủ lắm. Gương mặt trắng trẻo không tì vết, đôi mắt xanh dương to tròn, mắt hai mí, lông mi dài, hai má bánh bao phúng phính, đôi môi đỏ mọng. Thật giống baby mà.

Cô ta có một tí ấn tượng, thì ra hình mẫu lí tưởng của Nhật Nam là một cô gái baby đáng yêu. Chứ không phải là một cô gái quyến rũ, ngực to, hông cong. Mà cô ta lại theo hình mẫu quyến rũ.

Nhưng mà, cô ta cũng thật ghét Nguyệt Nhi, nhất định người như cô không nên tồn tại trước mặt cô ta.

"Một cô gái như cậu chả đáng để tồn tại, nhìn cậu thật giả tạo, chả hiểu tại sao anh Nhật Nam lại yêu cậu nữa." - Bảo Thanh bất bình nói, như đây là lẽ đương nhiên vậy.

"Nhật Nam... Anh ta yêu mình ư?" - Nguyệt Nhi ngạc nhiên đến ngỡ ngàng trước lời nói của Bảo Thanh. Cô tự hỏi trong lòng.

"Chị Nguyệt Nhi không giả tạo như chị thấy. Chị không tiếp xúc với chị ấy thì làm sao chị có thể biết được tính cách của chị ấy như thế nào? Chị Nguyệt Nhi có nhiều thứ hơn chị rất nhiều nên anh ba em mới yêu chị ấy" - Mẫn Nhi im lặng nãy giờ mới lên tiếng.

"Im đi, một đứa nhóc con thì biết gì mà lên tiếng? Đừng tưởng mình là em gái của anh Nhật Nam rồi đi dạy đời người khác" - Bảo Thanh trừng mắt nhìn nó.

"Chị thua chị Nguyệt Nhi nên mới làm cái việc kinh tởm này đúng không? Rồi anh ba thấy sẽ nghĩ như thế nào về chị? Dù em không hiểu tại sao em lại bị bắt nhưng mà việc làm này rất quá đáng đấy! Cứ bị tình cảm chi phối sẽ không bao giờ tốt hơn đâu!" - Mẫn Nhi vẫn không sợ mà nói tiếp. Nó cũng không có ấn tượng tốt với Bảo Thanh lắm.

Chát

Tiếng tát vang lên. Má nó đỏ ửng, nó đau đón hết lên.

"Câm mồm được rồi, cô lắm chuyện quá rồi" - Bảo Thanh tức tối, cái câu nói của nó rất giống như câu nói của một cô gái từng nói với cô ta.

"Bảo Thanh! Cô quá đáng lắm rồi, nó không hề liên quan đến chuyện này." Nguyệt Nhi tức giận quát lên.

"Chia mồm vào đều có kết cục như thế"

"Cô... Cmn, cô tỉnh lại đi, cô mù quá quá rồi"

"Nhờ cô nên tôi mới trở nên như thế này, tất cả là tại cô. Cô không nên tồn tại ở trên thế giới này." - Bảo Thanh rút ra một cây súng, ánh mắt quỷ dị nhìn cô.

"Nếu như mà cô chết đi, thì tôi sẽ chiếm được anh ấy thôi hahahaha" - Cô ta cười lớn, chìa súng vào Nguyệt Nhi. Bảo Thanh đã mù quá trong tình yêu thật rồi. Chứng tỏ là cô ta thích anh rất nhiều.

"Bảo Thanh, cô mau dừng lại đi" - Nguyệt Nhi hét lên, giọng nói đầy nộ khí. Cây súng ấy không chìa vào cô, mà chìa vào Mẫn Nhi. (Nhắm nhầm người -.-)

"Trình Nguyệt Nhi! Cô mau chết đi" - Bảo Thanh bóp cò. Một viên đạn phóng ra với tốc độ nhanh nhất có thể. Sự mù quá đã làm cho đầu óc cô ta mù mờ, làm cho kế hoạch ban đầu của cô ta chuyển biến theo hướng khác.

Đoàng

Phập

Xoạt, găm

Mẫn Nhi mở mắt, mình nó dính đầy máu, nhưng máu này không phải là của nó, mà là của...

"Anh Thiên...?"

"Võ Thanh Thiên?"

"Thiên Thiên?"

Máu là của Võ Thanh Thiên, hắn đã đến kịp lúc và hứng trọn viên đạn vào bụng, hắn ngã xuống vào thân mình Mẫn Nhi, máu từ vết thương chảy ra càng nhiều, loang lổ thấm cả váy trắng của nó.

Nó đơ người, nhìn vào Võ Thanh Thiên, là hắn vừa đỡ đạn cho nó sao? Đôi mắt nó bắt đầu chứa đầy nước.

"Mẫn Nhi... Cuối cùng tôi cũng đến kịp... Em không sao rồi..."

Lúc này, tụi nó và tụi hắn cũng đã đến. Nhân lúc Bảo Thanh vẫn còn sững sờ thì Lâm Phong nhanh chóng đá cây súng trên tay cô ta ra xa rồi đẩy cô ta xuống, Minh Trí và Nhật Nam cời trời cho Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi, còn Nhật Anh thì dúi Võ Thanh Thiên ra khỏi người nó. Ngọc Linh cũng đã gọi cứu thương.

"Mì không sao chứ?" - Minh Trí hỏi han.

"Ta không sao." - Nguyệt Nhi cười trấn an.

Còn bên Nhật Nam, sau khi anh vừa cời trời cho Mẫn Nhi thì nó nhanh chóng chạy đến chỗ Võ Thanh Thiên, nâng đầu hắn lên đùi nó. Mẫn Nhi nắm chặt tay hắn.

"Tại sao anh lại làm như vậy? Không phải là anh với em đã...hức hức" - Chưa kịp dứt lời thì nước mắt nó thi nhau rơi xuống.

"Bởi vì...em là người quan trọng... nhất trong...tôi. Tôi yêu em" - Võ Thanh Thiên nói đứt quãng, dù đau nhưng vẫn cố chịu đựng, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó.

Mẫn Nhi nghe được lời tỏ tình từ hấn thì lại khóc nhiều hơn. Đây chính là lời tỏ tình mà nó mong muốn nghe được, hiện giờ nó rất hạnh phúc, hạnh phúc xen lẫn đau thương.

"Em cũng yêu anh! Yêu anh nhiều lắm..!"

"Mẫn Nhi của tôi... Đừng khóc nữa" - Võ Thanh Thiên mỉm cười, gắng gượng tay lau nước mắt cho nó. Rồi quay qua Bảo Thanh.

"Chị à... Chị đừng như thế nữa... Cả hai người ấy đều yêu nhau thật lòng... Chúng ta không thể...xen vào...được... Chị....hãy dừng lại đi" - Vừa dứt lời hấn nhắm mắt lại.

"Không sao, cậu ấy chỉ mất máu thôi, chưa chết được đâu" - Nhật Anh đến xem tình hình.

Nhật Nam từ đầu đến cuối chứng kiến tất cả, anh cũng khá là ngạc nhiên về hành động của Võ Thanh Thiên, chứng tỏ là hấn có thích nó rồi. Nhưng mà anh không thể giao Mẫn Nhi cho hấn dễ như vậy được, bởi vì anh vẫn còn ghim những việc hấn làm khiến cho em gái bé bỏng của anh tổn thương.

Nhật Nam lo suy nghĩ, còn mọi người chỉ lo chú ý đến Võ Thanh Thiên và Mẫn Nhi mà không biết rằng đằng xa có một cây súng đang chĩa vào anh.

Nguyệt Nhi như cảm nhận được, cô nhìn về phía cửa sổ, ngoài cành cây nếu nhìn kĩ sẽ thấy một người mặc đồ đen đang cầm cây súng.

"Nguyễn Nhật Nam, mau chết đi"

Đoàng

"NHẬT NAM!! CÂN THẬN!!"

Nhật Nam như cảm nhận được, anh nhanh chóng lùi ra nhưng không kịp. Nguyệt Nhi ở gần anh, cô liền đứng lên và chạy đến đỡ lấy, viên đạn đâm vào lưng cô. Máu lại chảy, thậm cả áo sơ mi của anh.

"Aizz, lại hựt"

Nhật Nam ôm chầm Nguyệt Nhi, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đen ấy đã biến mất. Nhưng mà việc ấy không quan trọng, quan trọng là cô gái anh yêu thương vừa mới đỡ anh một viên đạn, vừa mới cứu anh ra khỏi bàn tay của tử thần.

"NGUYỆT NHI!!!" - Anh hét lên, trái tim anh đau thắt lại khi thấy máu của cô chảy càng ngày càng nhiều.

Ngay lúc ấy, xe cứu thương đã đến...

Ở bệnh viện BS&T

Hai phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn. Lúc này ông bà Trịnh, ông bà Trương, ông bà Hoàng, có cả ông bà Nguyễn, tụi nó và tụi hấn, bọn Trọng Nhân đều tập trung tại bệnh viện. Mẫn Nhi đang được y tá chăm sóc trong phòng bệnh. Các bác sĩ vừa vui mừng vừa lo sợ, ở đây toàn người có quyền lực, chứng tỏ người trong phòng cấp cứu quan trọng đến nhường nào, nếu lỡ như có sơ suất thì bệnh viện đi toi luôn quá.

Tất cả mọi người hiện giờ đang lo lắng nhìn phòng cấp cứu. Nhật Nam cứ nhìn chăm chăm vào cái cửa, người con gái anh thương đang nằm ở trong đó. Bên ngoài bình tĩnh nhưng bên trong anh, tất cả cảm xúc đang bị xáo trộn.

Võ Thanh Thiên bỗng nhiên tỉnh dậy, bóng đen bao trùm hấn, không hề thấy được gì, hấn nhớ lại mọi chuyện và nhìn xuống bụng mình, không có vết thương (!?). Hấn đứng lên và bước đi.

Đi một lúc thì thấy bóng dáng của hai người, hấn đến gần thêm một chút, một người mặc đồ đen, áo choàng đen dài, đội nón áo đen, đang cầm lưỡi hái, thật giống như thần chết. Còn người đối diện thì ánh mắt vô cảm, mặc một bộ đồ màu trắng. Đang nhìn người trước mặt.

"Trịnh Nguyệt Nhi?"

Phải, cô gái mặc đồ trắng chính là Nguyệt Nhi.

"Tôi lướt người rồi, vĩnh biệt" - Người mặc đồ đen cầm lưỡi hái, toan chém vào Nguyệt Nhi thì bị Võ Thanh Thiên nhào đến ôm chầm cô đẩy ra.

"Võ Thanh Thiên?" - Nguyệt Nhi bừng tỉnh, cô ngạc nhiên hỏi.

"Gì vậy? Người là ai? Tại sao lại ở đây được?" - Người đó ngạc nhiên hỏi.

"Vậy còn người là ai? Sao người lại chém người trước mặt?" - Hấn nghe giọng nữ, bèn hỏi.

"Ta là thần chết, cô gái này đã hết thời gian sống rồi, ta đến đây để tách hồn rồi đem đi" - Thần chết trả lời.

Bấy giờ hắn mới nhìn kĩ, thần chết thật giống như trong phim ảnh, khuôn mặt chỉ là một cái đầu lâu.

"Sao ngươi có thể lọt vào đây được nhỉ? Có lỗ hổng trong đây à?" - Thần chết suy nghĩ một lúc rồi nói - "À đúng rồi, cả hai người đều cứu lấy sự sống cho một người khác nên mới có thể gặp nhau trong không gian này, nhưng mà ngươi đến 96 tuổi mới mất. Còn cô gái phải ra đi lúc 17 tuổi. Ngươi may mắn hơn cô gái này rồi"

"Ngươi là thần chết ư? Những thứ kiểu này có thật à?" - Hắn ngạc nhiên hỏi.

"Thế gian này không hề đơn giản như ngươi nghĩ. Địa ngục, thiên đường, ma quỷ và thiên thần đều có tồn tại. Chỉ là do con người các ngươi không có năng lực thấy những thứ vô hình"

"..."

"Thôi, hiện tại ta không có rảnh để tám chuyện với ngươi, mau đưa cô gái đó ra để ta làm việc, sau khi hoàn thành ta sẽ đưa ngươi về thâm xác của ngươi" - Thần chết cảm lại cay lưỡi hái.

"Không được! Ngươi không thể mang cô gái này theo được." - Võ Thanh Thiên đẩy Nguyệt Nhi về phía sau lưng.

"Cái gì nữa? Ngươi làm chuyện quá đấy!" - Thần chết bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Nguyệt Nhi vẫn còn rất nhiều thứ chưa làm, chưa thấy. Cô ấy vẫn còn quá sớm để bước theo ngươi. Ta xin ngươi làm ơn tha cho bọn ta một lần đi" - Võ Thanh Thiên quý xuống cầu xin. Nguyệt Nhi phải sống, nhất định phải sống, dù có đánh đổi mạng sống của hắn, hắn vẫn chịu.

"Không được đâu. Ngươi đừng làm khó ta mà..." - Nhìn thấy người khác quý xuống dưới mình, thần chết lúng túng đỡ hắn lên.

"Võ Thanh Thiên à..." - Nguyệt Nhi cảm động nhìn hắn.

"Làm ơn đi mà!!"

"Axx...! Phải rồi, nếu như mà ngươi muốn cô gái này sống thì ngươi có thể làm người thay thế. Đây là định mệnh rồi, hiện giờ sẽ phải có một người chết, không thể thay đổi được. Nếu như ngươi chấp nhận, thì ta sẽ thay đổi tên trong danh sách này. Đây là cơ hội đấy, ngươi muốn không?" - Thần chết thờ dãi đưa ra ý kiến, cho người khác một cơ hội là cô nhân từ lắm rồi. Địa ngục bên dưới rất khắc khe, các thần chết phải giữ đúng quy tắc, tuyệt đối không được phạm phải. Cô không muốn bị Diêm vương trừ lương đâu. T_____T

Võ Thanh Thiên ngạc nhiên, hắn bắt đầu suy nghĩ.

Nguyệt Nhi thấy vậy, cô liền cảm thấy có lỗi nên bèn lên tiếng:

"Võ Thanh Thiên à, cậu không cần phải làm thế đâu. Cậu còn gia đình, còn Mẫn Nhi mà..."

"Ta chấp nhận" - Võ Thanh Thiên bỗng nhiên lên tiếng làm Nguyệt Nhi và thần chết vừa giật mình lại vừa ngạc nhiên tột độ. Thần chết không ngờ rằng hắn chỉ vì một cô gái mà chấp nhận bỏ cả cuộc đời của mình.

Võ Thanh Thiên mỉm cười, hắn chả có gì để níu kéo với cái cuộc sống ấy cả. Dù sao hắn có sống thì vẫn phải chịu tù ngục từ gia đình hắn, phải cố tuân theo những luật lệ cứng ngắt, hắn không muốn làm người thay thế cho đại thiếu gia duy nhất của Võ gia ấy. Thần chết sớm thì ít nhất vẫn còn có tự do.

17 năm trước, ba hắn là một người đã có vợ con. Còn mẹ hắn chỉ là một người giúp việc, nhưng lại đem lòng yêu ba hắn. Trong một đêm vì uống quá say nên ba mẹ hắn đã vô tình quan hệ với nhau, nhưng cả hai đã hứa cùng nhau giấu nhẹm. Nhưng sau đó mẹ lại mang thai hắn, Võ gia biết chuyện liền đuổi bà đi. Mấy năm sau, đại thiếu gia duy nhất của Võ gia bị mất tích trong một lần đi qua Anh du học. Vợ cả không thể sinh con được nữa, nên ba hắn quyết định tìm kiếm mẹ con hắn trước sự chấp nhận miễn cưỡng của tất cả mọi người trong Võ gia. Đến khi thấy được Võ Thanh Thiên, mới biết rằng mẹ đã qua đời do một vụ tai nạn. Còn hắn bị mất trí nhớ, được một gia đình nghèo nhận nuôi. Ba hắn liền giao thiệp với gia đình ấy và đem hắn về Võ gia, lúc ấy hắn chỉ có 6 tuổi. Nhưng về Võ gia thì chẳng ai yêu thương, chỉ có khinh rẻ vì là con của một người giúp việc hèn mọn. Hắn im lặng chịu tù ngục, dưới sự nghiêm khắc của ông nội, hắn phải cố gắng trở thành một con người hoàn hảo và xứng đáng với Võ gia. Nhưng không phải là ông trời không thương hắn, chỉ có mỗi Huỳnh Bảo Thanh, chị gái họ yêu thương hắn dù bị mẹ cô ta căm căng. Cuộc sống sau khi mất mẹ rất khổ sở, không tình yêu thương, chỉ có sự cưỡng ép, lợi dụng.

Hắn nhớ đến khoảng thời gian trước kia. Nhớ đến hai tên ngốc Thành Đạt và Trọng Nhân luôn giúp đỡ và thân thiện chơi với hắn. Nhớ đến Ái Thy lúc nào cũng nghiêm túc, tỏ vẻ ghét hắn nhưng lại luôn giúp đỡ hắn trong âm thầm. Nhớ đến lần đầu gặp Nguyệt Nhi thì đã bị cho ăn đánh toi bời, rồi nhận ra lại thích cô, vui vẻ khi cô đi chơi với hắn, ghen tuông tức giận khi cô đi với Nhật Nam. Lại nhớ đến Mẫn Nhi xuất hiện luôn bám theo hắn, tặng quà, gọi tên hắn bằng cái giọng ngọt đến rùng mình, lúc nào cũng bị nó rượt chạy mấy chục vòng sân, rồi lại nhận ra rằng Nguyệt Nhi chỉ là cảm nắng, còn Mẫn Nhi lại là tình yêu.

Trịnh Nguyệt Nhi đã cho hắn biết được yêu thương là gì. Còn Nguyễn Mẫn Nhi, nó cho hắn biết cách yêu thương và quý trọng người mình yêu như thế nào.

Như Nhật Nam nói, hắn không phải là cậu bé ngây thơ của Mẫn Nhi. Cậu bé đó là một người khác, chính là đại thiếu gia duy nhất của Võ gia. Mẫn Nhi

đã nhận làm người rồi.

Nhưng mà... Trái tim của Võ Thanh Thiên sẽ luôn hướng về phía Mẫn Nhi.

Sẽ mãi luôn như vậy.

Mẫn Nhi à, xin lỗi em vì không thể mang hạnh phúc đến cho em. Hãy mau quên một thằng tồi như tôi nhé. Hãy sống một cuộc sống tốt hơn khi không có tôi bên cạnh nhé.

Võ Thanh Thiên mắt ươn ướt, nước mắt rơi lã chã. Hắn khóc nhiều đến nỗi mọi thứ trước mắt nhoè đi, kể cả thân chết và Nguyệt Nhi.

"Võ Thanh Thiên à, cậu có sao không...? Cậu không cần làm như thế đâu..." - Nguyệt Nhi buồn bã vỗ vai an ủi.

"Người có chắc với quyết định của người chứ?" - Thân chết ôn tồn hỏi lại.

"Ta luôn chắc chắn, xin hãy làm mau lên!" - Hấn lau nước mắt, đồng dục nói.

"Được rồi, nếu như người muốn, ta sẽ thực hiện" - Thân chết giơ cây lưỡi hái to lớn lên, và một phát chém vào hấn. Võ Thanh Thiên đứt rời làm hai. Hấn chính thức trở thành một linh hồn.

"Võ Thanh Thiên, cảm ơn cậu nhiều lắm" - Nguyệt Nhi xúc động nắm lấy hai bàn tay hư vô của hấn.

"Không có gì, chị sống tốt nhé, nhớ gửi lời hỏi thăm cho Mẫn Nhi giúp tôi" - Võ Thanh Thiên gãi gãi đầu.

"Đã hoàn thành, mà cây bút của mình đâu nhỉ?" - Thân chết sờ soạng khắp người mình, đến trên đầu mình đến nỗi cái mặt nạ đầu lâu rơi xuống.

Võ Thanh Thiên và Nguyệt Nhi đứng hình. Thân chết là một cô gái xinh đẹp (!?), khuôn mặt v-line sắc sảo, đôi mắt màu đen kịt, làn da trắng hồng, mũi cao, đôi môi đỏ chúm chím.

Hấn không ngờ thân chết lại có ngoại hình xinh đẹp đến thế, chẳng giống như trong phim ảnh, còn đẹp hơn những cô gái khác trên trần gian, cơ mà nhìn mặt khá giống ai ấy nhỉ?

Nhưng người ngạc nhiên hơn vẫn là Nguyệt Nhi, cô gái trước mặt này rất quen thuộc....

"Ah xin lỗi, trục trục kĩ thuật, à đây rồi, cây bút đây" - Cô thân chết gãi gãi đầu, sáng mắt lên khi thấy cây bút.

"Chị Linh Lan! Là chị đúng không?" - Sau một khoảng thời gian suy nghĩ, cô thốt lên.

"Hihi, đúng rồi, là chị đây" - Cô thân chết a.k.a Linh Lan lè lưỡi tinh nghịch.

Nguyệt Nhi ôm chầm lấy Linh Lan, cô khá ngạc nhiên nhưng cũng ôm lại.

"Em nhớ chị quá đi mất"

"Linh Lan...?" - Hấn hỏi.

"Là chị gái của Nhật Nam và Mẫn Nhi đấy" - Cô cười hạnh phúc.

Thì ra là vậy, hấn gật gù, hèn chi cứ thấy giống giống ai đó. Lại gặp những người trong Nguyễn gia nữa rồi. Hấn thật có duyên với Nguyễn gia cực. Nhưng hấn đang có thắc mắc, toan hỏi thì Thân chết xen vào:

"Sửa xong rồi. Chị xin lỗi, chắc em cũng có nhiều thắc mắc lắm đúng không? Chờ cuộc gặp mặt lần sau đi. Chị sẽ trả lời hết tất cả. Bây giờ cũng hết thời gian rồi, nhớ gửi lời hỏi thăm cho Mẫn Nhi, Nhật Nam, Hoàng Minh, Nguyệt Như và cả Minh Huy giúp chị nhé. Tạm biệt, em dâu của chị" - Linh Lan nháy mắt tinh nghịch.

Nghe đến câu cuối, gương mặt Nguyệt Nhi bỗng chốc đỏ ửng. Cô định lên tiếng thì một ánh sáng chiếu sáng hết cả bóng đen tăm tối, chói sáng đến nỗi cô phải nhắm mắt lại. Nguyệt Nhi cảm giác như mình bị rơi xuống.

Tại phòng cấp cứu của Nguyệt Nhi. Đã hơn 3 tiếng trôi qua. 3 tiếng với mọi người dài như 3 thế kỉ vậy.

Nhật Nam vẫn ngồi đó, ánh mắt vẫn hướng vào phòng cấp cứu, người nằm trong đó đáng lẽ phải là anh, nhưng lại là người con gái mà anh yêu thương, lòng thầm mong Nguyệt Nhi sẽ không sao, sẽ không bị gì. Nếu có mệnh hệ gì thì anh sẽ không sống nổi mất.

Giá như mà lúc đó anh phản ứng kịp, có lẽ là sẽ không ai bị thương.

Nhìn vào phòng cấp cứu đang sáng đèn, Nhật Nam bắt đầu hi vọng rằng cô sẽ ổn. Anh ghét hi vọng, nhưng vì cô, anh sẽ thử làm điều anh ghét một lần.

Bên trong.

"Bác sĩ Lê à, không thể cứu vãn được nữa, tim cô ấy đã ngừng đập rồi" - Cô y tá nhìn về máy đo nhịp tim chỉ còn một đường thẳng dài.

Trong 3 tiếng ấy, các bác sĩ đã cố gắng chập vật để chữa trị cho cô. Tim của cô lên xuống thất thường, đôi khi ngừng đập, đôi khi lại đập một cách yếu ớt. Nhưng mà từ lúc vào bên trong đây, các bác sĩ có thể cảm nhận rằng tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật này rất thấp, gần như không có cơ hội thành công. Bởi vì viên đạn đã bắn trúng tim, với lại mất máu quá nhiều. Nên cái chết đến sẽ là điều hiển nhiên.

Nhưng...

"Không xong rồi, những người ngoài đó toàn có quyền lực, bệnh viện chúng ta sẽ đi toi mất." - Bác sĩ Lê lo lắng nói.

"Ông cứ nói đi, chúng tôi sẽ tưởng niệm ông đầu tiên, rồi sẽ đến cái bệnh viện này" - Đội ngũ bác sĩ đứng nghiêm chỉnh, tay đặt lên trán tạo tư thế chào cò. (Aur: bác sĩ ở đây vui tính vl=))))))

Bác sĩ Lê sợ sệt đi từng bước chậm rãi, cứ ngỡ như cánh cửa phía trước là cánh cửa của địa ngục vậy. Ông nhắm mắt, hít sâu vào, toan mở cửa thì...

"Bác sĩ Lê, tim cô ấy đập lại rồi" - Một bác sĩ khác thông báo. Ông quay lại nhìn vào máy đo nhịp tim, những đường dây lên xuống liên hồi một cách mãnh liệt, đầy sự sống.

"Mau lên! Mau chữa trị nhanh lên!" - Ông mừng rỡ gấp gấp nói. Kì tích đã xuất hiện rồi. Bệnh viện và công việc của ông an toàn rồi.

Chỉ mất thêm 10" chữa trị, cuối cùng Nguyệt Nhi cũng đã qua cơn nguy hiểm. Bác sĩ Lê đi ra ngoài cửa. Mọi người vừa mới thấy bóng dáng ông thì đã gấp gấp chạy đến tập trung lại chỗ ông.

"Bác sĩ à, con tôi có sao không vậy?"

"Bác sĩ, bạn cháu còn sống không?"

... Và hàng loạt câu hỏi khác khiến ông không thể nào trả lời kịp.

"Bác sĩ à. Sao ông lại không trả lời? Ông khinh chúng tôi à? Bác sĩ!!!"

"Đù rồi, mấy người hỏi tới tấp như vậy sao mà người ta trả lời?" - Ông Trịnh háng giọng nói. Mọi người khác hiểu được nên im lặng và nhìn vào bác sĩ Lê.

"À tiểu thư đã an toàn rồi. Thật ra là cô ấy không có cơ hội sống vì đạn đã găm trúng tim, nhưng có lẽ sức sống của cô ấy rất mạnh nên tiểu thư đã qua được cơn nguy kịch. Giờ chúng tôi đã chuyển tiểu thư qua phòng hồi sức, mọi người có thể qua thăm" - Bác sĩ Lê lấy khăn lau mồ hôi trả lời rồi nhanh chóng đi mất.

Mọi người nghe được liền vui mừng, không ngờ lại có kì tích, thế là mọi người nhanh chóng tập trung vào phòng bệnh của Nguyệt Nhi.

Nhật Nam khẽ cười, anh không biết chuyện gì nhưng khi nghe tin cô ổn thì những tảng đá đè trên vai anh được gỡ xuống. Đôi khi hi vọng một chút cũng chả sao đâu nhỉ? Nhật Nam toan vào thì thấy Mẫn Nhi từ phòng bệnh ra ngoài. Thấy lạ, anh bèn hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

"Umm, chị Nguyệt Nhi an toàn rồi. Còn anh Thiên thì sao?" - Mẫn Nhi lo lắng hỏi.

Từ nãy đến giờ Nhật Nam chỉ lo cho Nguyệt Nhi mà quên mất Võ Thanh Thiên đang nằm ở phòng cấp cứu, nhưng tình trạng của hắn đỡ hơn cô. Anh chắc là hắn sẽ qua khỏi thôi. Dù sao thì hắn cũng cứu em gái của anh, nên anh sẽ cùng Mẫn Nhi qua thăm hắn một chuyến.

Vừa đến nơi thì lại nghe bác sĩ nói với ông bà Võ:

"Chia buồn cho gia đình, cậu ấy đã không thể qua khỏi"

Cả hai không nói gì, thái độ bình thản ra vẻ như chuyện này không đáng phải lo lắng.

"Minh đi thôi, để anh lo hậu sự cho nó"

"Vâng, dù sao thì Võ Nhất Thiên cũng đã tìm thấy rồi, thằng đó không còn giá trị lợi dụng nữa"

Cả hai sánh bước đi ra khỏi bệnh viện. Khi đi ngang Nhật Nam và Mẫn Nhi có nhìn một chút rồi đi thẳng.

"Võ Nhất Thiên? Sao nghe tên quen quen nhỉ?"

Anh biết rằng hắn chỉ là con riêng, hắn chỉ thay thế cho đại thiếu gia duy nhất đã mất tích của Võ gia thôi. Dù tin tức này Võ gia không tiết lộ.

"Bác sĩ à... Ông vừa nói gì? Anh ấy không qua khỏi ư?" - Mẫn Nhi níu lấy gấu tay áo của bác sĩ. Cầu mong là ông nói nhầm đi. Người nó yêu thương không thể chết dễ dàng như thế được...!

"Vâng tiểu thư, vết thương của cậu ấy thật ra không lớn. Nhưng không hiểu tại sao khi khâu lại vết thương thì cậu ấy ói ra rất nhiều máu, sau đấy tìm ngừng đập dù các bác sĩ khác đã cố gắng chữa trị. Nếu cô là người thân của cậu ấy hãy đi vào thăm lần cuối đi" - Bác sĩ nói rồi đi.

Mẫn Nhi nhanh chóng đi vào bên trong. Trên giường bệnh người ta đã che chăn trắng hết thi thể, nó đi đến, giờ chần lên. Vẫn là khuôn mặt đó, khuôn mặt của người nó yêu, hần đang nhắm mắt, và đôi mắt ấy sẽ mãi mãi không thể mở lên được nữa.

Mẫn Nhi nắm bàn tay to lớn nhưng lạnh ngắt của hần. Trái tim nó đau thắt lại.

"Anh Thiên à, tại sao anh vừa mới tỏ tình với em thì anh lại bỏ đi vậy hả?"

"Anh Thiên à, anh kì lạ lắm nha, em đã cố buông tha cho anh rồi nhưng anh tìm kiếm em làm gì để cho em thêm hi vọng lại rồi bỏ em đi một lần nữa vậy?"

"Anh Thiên à, anh hãy mở mắt ra đi, hãy cười với em nữa đi, hãy chạy trốn khỏi em nữa đi mà..."

"Anh Thiên à... Làm ơn, anh hãy tỉnh dậy đi, em yêu anh...nhiều lắm..."

Mẫn Nhi bật khóc, nước mắt nó rơi lã chã xuống gương mặt của hần, nó đã khóc lần thứ hai vì hần. Trái tim nó tan vỡ. Tại sao ông trời lại bắt công với nó như vậy chứ? Mang hần đến với nó một thời gian ngắn ngủi lại đưa hần đi. Tại sao chứ? Nó với hần vừa mới trao lời yêu cho nhau mà. Mẫn Nhi khóc nhiều đến nỗi nhoe cả gương mặt của hần.

Nhật Nam ở bên ngoài, thấy vậy cũng buồn cho nó. Dự định đi đến an ủi thì bỗng nhiên anh lại dừng lại.

Linh hồn của Võ Thanh Thiên xuất hiện sau lưng nó. Khi thấy nó khóc nhiều như thế thì lòng hần như có nhiều mũi dao đâm vào, thật sự đau lắm. Võ Thanh Thiên đi đến ôm chầm lấy nó. Mẫn Nhi như cảm nhận được có thứ gì bao vây lấy mình liền nhìn ra sau, chẳng có gì cả, nhưng mà nó không thể đi chuyển được. Có thứ gì đang ôm chầm lấy nó.

"Mẫn Nhi à, anh yêu em"

"...!"

Mẫn Nhi nghe được tiếng nói của hần, lúc này cơ thể của nó đã được tự do, không còn gì ràng buộc nữa. Nó nhìn xung quanh, chẳng có ai hết.

"Anh Thiên? Là anh đúng không? Hãy trả lời em đi...!"

Võ Thanh Thiên lưu luyến nhìn nó lần cuối, gần hết thời gian rồi, hần còn phải gặp những người khác nữa.

Vừa đi ra ngoài thì hần gặp Nhật Nam, có cảm giác như anh đang nhìn mình, hần im lặng một lúc rồi nói:

"Chăm sóc Mẫn Nhi cho tốt vào nhé. Còn nữa, tôi sẽ ủng hộ Nguyệt Nhi và anh đến với nhau. Nếu như cô ấy có mệnh hệ gì thì tôi sẽ về ám anh"

Hần cười khẩy rồi đi tiếp, hần tưởng là anh không thấy hần, sẽ không nghe được lời của hần đâu. Nhưng...

"Được thôi, đó là trách nhiệm của tôi, không cần cậu phải quản. Cảm ơn cậu đã cứu em gái tôi"

Võ Thanh Thiên giật mình quay lại, bóng dáng của anh đang xa dần, tay vẫy vẫy từ biệt. Hần lấy làm lạ, anh ta có thể nhìn thấy hần à?

Võ Thanh Thiên nhìn nó lần cuối rồi bước đi sang phòng Nguyệt Nhi. Nhìn cô vẫn còn nằm trên giường bệnh, nhìn bọn Trọng Nhân, bao nhiêu kí ức ùa về. Võ Thanh Thiên mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc.

"Cảm ơn mọi người"

Sau đó hần mờ dần rồi biến mất. Bọn Trọng Nhân như nghe thấy liền nhìn ra ngoài, chả thấy gì ngoài một cánh hoa đang dần rơi xuống.

"Hình như là Võ Thanh Thiên vừa nói chuyện với tụi mình đúng không?" - Trọng Nhân hỏi.

"Nghe nói cậu ấy đã đi rồi" - Thành Đạt giọng buồn buồn.

"Đúng rồi, cậu ta vừa cảm ơn chúng ta đấy" - Ái Thy nhìn vào cánh hoa và nói.

Lúc ấy, Nguyệt Nhi có lẽ cũng nghe thấy được, cô vô thức nở ra một nụ cười.

Tại cành cây gần đó.

"Xong rồi đó hả?" - Linh Lan a.k.a thần chết thích thú nhìn hấn đang ngồi cạnh.

"Nhật Nam sao lại thấy được ta?"

"Không chỉ có Nhật Nam mà còn có cả Nguyệt Nhi nữa. Cả hai có năng lực thấy được những thứ vô hình nhờ con bạch xà của Diêm vương vô tình lạc mất" - Linh Lan trả lời, chân đưng đa đưng đưa ở không trung.

"Ừm, à đúng rồi, ta có việc muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi lại trở thành thần chết vậy?" - Võ Thanh Thiên thắc mắc hỏi.

"À để ta kể cho ngươi nghe, thật ra là lúc khi ta mất. Cũng có một tên thần chết dẫn ta đi. Đang ngồi trên cành cây như vậy nè, tự nhiên hấn nói một câu khó nghe, ta tức giận nên đẩy hấn xuống. Không ngờ hấn ta đụng trúng cục đá nên bị gì mà tan biến luôn. Chỉ để lại cái mặt nạ, áo choàng đen, danh sách tử thần và lưỡi hái. Ta bắt đầu thử công việc làm thần chết. Dù bên dưới khắc khe nhưng lại có rất nhiều đồng bọn đáng tin cậy và vui vẻ. Ta thấy thú vị quá nên quyết định không đầu thai qua kiếp sau nữa, trở thành một thần chết thay thế tên đáng ghét đó. Với ta có thể gặp được gia đình của ta khi đang làm nhiệm vụ. Đến bây giờ vẫn chưa có ai biết đến vụ đó, hắc hắc hắc" - Linh Lan kể xong rồi cô cười một cách bá đạo. Còn Võ Thanh Thiên thì lại sợ sệt ngồi ra xa cô. Đúng là ba chị em nhà họ Nguyễn chẳng có người nào được bình thường mà, toàn là những người kì dị...!

Sau ngày đó, đám tang của Võ Thanh Thiên được tổ chức một cách âm thầm và lặng lẽ.

Sau khi chôn cất. Nguyệt Nhi vẫn chưa tỉnh lại nên chỉ có Mẫn Nhi, Nhật Nam, Lâm Phong, Minh Trí, Ngọc Linh, Nhật Anh và bọn Trọng Nhân đi đến viếng thăm. Cả đám cùng thấp nhàn cho hấn, cầu mong hấn sẽ ra đi thanh thản.

Một cơn gió mạnh bỗng thổi qua, một bông hoa bồ công anh nhẹ nhàng bay xuống chỗ Mẫn Nhi, nó giương hai tay hứng lấy. Có lẽ đây là món quà cuối cùng hấn tặng cho nó.

"Anh Thiên à, cảm ơn anh" - Nó mỉm cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Hai tuần sau.

Nguyệt Nhi mở mắt sau một giấc ngủ dài. Cô chớp chớp mắt để thích nghi với ánh sáng đèn. Sau đó nhìn xung quanh, mới nhận ra là mình ở bệnh viện. Cô đi chuyển thì vết thương ở lưng truyền đến một cơn đau đớn khiến cô nhăn mặt mà nằm im. Nguyệt Nhi bắt đầu suy nghĩ lại chuyện hồi trước.

“Cạch”

Tiếng cửa mở vang lên. Bà Trịnh cùng Minh Huy vào phòng.

"Aigoo, khi nào con bé mới tỉnh lại đây?" - Bà Trịnh lo lắng.

"Nó sẽ dậy sớm thôi" - Minh Huy trả lời.

"Mama...anh hai..." - Nguyệt Nhi khó nhọc lên tiếng làm cả hai chú ý.

"Nguyệt Nhi! Con tỉnh lại rồi" - Bà Trịnh vui mừng suýt khóc, bà gọi bác sĩ rồi tiến lên giường bệnh.

"Thôi mẹ, động đến vết thương của nó bây giờ" - Minh Huy kịp thời ngăn cản bà Trịnh đang định ôm lấy cô, tình mẫu tử trong bà quá mãnh liệt.

"Chúc mừng em đã tỉnh lại, anh chờ em lâu rồi đấy nhóc con" - Minh Huy cười cười nói.

"Vâng" - Nguyệt Nhi híp mắt.

Bác sĩ cũng đã đến, ông khám cho cô một chút rồi quay qua nói:

"Tình trạng của tiểu thư đã chuyển biến tốt. Chỉ cần ở đây thêm 3 ngày nữa có thể sẽ xuất viện"

Sau đó, tại phòng bệnh 9597 lại tập trung thêm Hoàng gia, Trương gia, ông Trịnh, bọn Trọng Nhân và hai tụi nó. Dù đã khuya nhưng mọi người vẫn cố

vào thăm bệnh.

"Cảm ơn mọi người nhiều" - Thấy ai ai cũng quan tâm Lo lắng cho cô. Nguyệt Nhi cảm động.

Tất cả ở một lúc lâu rồi giải tán. Chỉ có bà Trịnh ở lại với Nguyệt Nhi.

"Mama thật cảm ơn ông trời vì đã không đem con gái mẹ đi" - Bà Trịnh vuốt vài sợi tóc của cô.

"Hửm? Ý của mama là sao?"

"Lúc này bác sĩ Lê nói con suýt nữa là không qua khỏi"

"À à..." - Nguyệt Nhi gật gù, nếu như mà không có Võ Thanh Thiên xuất hiện thì chắc chắn cô sẽ không qua khỏi. Nhưng mà nếu như cô sống thì hẳn sẽ chết sao?

"Mama ơi, Võ Thanh Thiên đâu?"

"Võ Thanh Thiên? À là cậu thiếu gia họ Võ á hả? Mama nghe nói cậu ta mất rồi" - Bà Trịnh giọng buồn buồn, từ sau khi vụ việc của ông Trịnh, hể nghe đến một ai đó quen biết mất đi là tâm trạng bà bỗng trùng xuống.

"Thật sao..." - Nguyệt Nhi suy nghĩ, hẳn đi mất rồi. Vậy những sự việc cô thấy chắc chắn không phải là mơ. Cô rất cảm kích hẳn, đã nợ hẳn một mạng sống mất rồi. Nhưng mà nếu như hẳn mất đi thì Mẫn Nhi sẽ đau buồn lắm nhỉ? Nguyệt Nhi bỗng ghét bản thân mình, bởi vì do mình nên mọi người xung quanh cô đều bị liên lụy hết rắc rối này đến rắc rối khác.

Mấy ngày sau, Nguyệt Nhi được xuất viện. Nhưng không được hoạt động mạnh kéo động đến vết thương. Vì thế nên trong mấy ngày tới cô không thể bày trò quậy phá với lũ đồng bọn trong lớp và hai con bạn thân. Nguyệt Nhi thật hờn mà, cái vết thương chết tiệt mau lành ngay đi!!

Cái chết của Võ Thanh Thiên làm lớp 10B của hẳn cũng buồn bã, những người trong lớp để bông hoa và đồ ăn lên bàn học của hẳn. Để tưởng niệm và an ủi cho sự ra đi của hẳn, cầu chúc hẳn ra đi thanh thản.

Về phần Bảo Thanh, sau khi Nguyệt Nhi và Võ Thanh Thiên vào viện, cô ta đã bị cảnh sát bắt giữ vì sử dụng vũ khí trái phép, giết người. Nhưng do cô ta vẫn chưa đủ 18 tuổi nên được đưa vào trại cải tạo.

Trên sân thượng. Nguyệt Nhi một mình đi lên đó. Sân thượng vắng tanh, không còn thấy bóng dáng của Võ Thanh Thiên lúc nào cũng đến đầu tiên và dựa vào đó nữa. Nguyệt Nhi cảm thấy buồn buồn. Cô đi đến lan can nhìn xuống những học sinh đang đánh bóng chuyền bên dưới, cũng tận hưởng ánh nắng buổi sáng. Thật dễ chịu, cũng khiến cho tâm trạng cô vui đi phần nào.

"Nguyệt Nhi" - Một tiếng gọi cô từ phía đằng sau. Cô quay qua, là Nhật Nam.

Nhật Nam đi đến lan can, đứng bên cạnh cô, nói:

"Cảm ơn cậu vì đã đỡ đạn cho tôi"

"Ày, chả có gì đâu, cơ mà nhờ anh nên tôi chả thể nào quậy được nè. Lúc nào cũng phải ngồi một chỗ, đi đứng nhẹ nhàng một chút được" - Nguyệt Nhi bất bình.

"Vậy đi, cho cậu bỏ cái tính lóc chóc"

"Anh nói vậy là sao hả?" - Nguyệt Nhi tức giận phồng má.

"Tôi nói đúng rồi còn đâu!"

"Đúng cái đầu anh..." - Nguyệt Nhi giận dỗi chu mỏ, nhìn rất đáng yêu.

Nhật Nam thấy vậy anh khẽ cười.

"Haizz, Võ Thanh Thiên đã đi thật rồi. Mẫn Nhi có sao không?"

"Thình thoảng nó qua nhà tôi, sau đó trốn ở một góc khóc. Cái tên Võ Thanh Thiên ấy cứ thích hành hạ em gái tôi"

"Vậy sao..." - Nguyệt Nhi giọng trùng xuống, đều là tại cô mà.

"Ngày một là nó đi nước ngoài với ba mẹ"

"..."

Cả hai không hẹn nhau mà im lặng, lại cùng nhau ngắm những cảnh vật bình minh.

"À phải rồi. Tôi kể anh chuyện này, anh phải tin tôi á nha"

"Ừ"

"Chuyện vậy nè, thật ra là tôi xanh cò rồi, trước khi bị thần chết đem đi thì Võ Thanh Thiên xuất hiện thay thế tôi nên tôi mới có thể sống, ngược lại cậu ta bị mất."

Nhật Nam gật gù. Chuyện cô kể nghe có vẻ phi lí nhưng anh tin cô. Đã cùng cô trải qua nhiều chuyện tâm linh này nọ rồi, nên những chuyện cô kể chắc chắn là thật. Giờ anh cũng đã hiểu lí do vì sao Võ Thanh Thiên bị thương nhẹ hơn cô mà lại mất đi.

"Thần chết không nhân từ như thế, nhưng mà do đó là chị Linh Lan nên tôi mới sống"

"Chị Linh Lan?"

"Chị ấy là thần chết đó, tôi cũng chả hiểu tại sao chị ấy lại là thần chết" - Nguyệt Nhi dăm chiêu suy nghĩ.

"Chị hai là thần chết ư? Cuối cùng chị ấy cũng thành công với ước mơ vớ vẩn đó rồi" - Nhật Nam nhếch mép.

"Là sao?"

"Hồi nhỏ chị ấy hay xem mấy cái bộ phim liên quan đến thần chết. Xem xong rồi chị ấy cứ đòi muốn thử làm thần chết, vì nhìn nó cực kì thú vị. Tôi lại thấy nó rất nhảm nhí nên chả quan tâm" - Nhật Nam kể lại.

"Haha, bây giờ ước muốn anh cho là nhảm nhí ấy của chị ấy đã thành sự thật rồi" - Nguyệt Nhi cười tươi.

Nhật Nam nhìn vào cô, thấy cô cười như thế trong lòng anh cũng vui vẻ theo. Anh ôn nhu vuốt nhẹ tóc cô. Anh đang ngầm thể hiện tình cảm của cô qua từng cái vuốt. Nguyệt Nhi đứng đấy tận hưởng. Thật dễ chịu!

Trong lúc đó, bọn Trọng Nhân, tụi nó cùng tụi hấn cũng đều lên sân thượng, thấy cảnh tượng hường phần ở phía trước. Cả đám lắc đầu nhìn nhau.

"Lên rồi đó hả?" - Nguyệt Nhi nghe thấy tiếng bước chân liền quay ra đằng sau. Nhật Nam cũng đã thôi vuốt tóc.

"Ừm đó, tập trung đây đủ hết luôn nè chị" - Trọng Nhân loi choi nói.

"Cậu ta đi rồi, thật trống vắng mà" - Ái Thy khoanh tay, giọng buồn buồn.

"Ừm" - Cả đám cũng trùng xuống.

Một hồi sau, Mẫn Nhi cũng đi lên sân thượng, đôi mắt sưng húp vì do khóc quá nhiều, nó ngượng cười để cho mọi người thấy rằng nó vẫn ổn. Ai thấy cảnh đó đều thấy thông cảm, mất đi người mình yêu là một nỗi đau rất lớn.

"À nghe nói Mẫn Nhi sắp đi rồi phải không?" - Nhật Anh hỏi.

"Vâng ạ, ngày mốt em đi" - Mẫn Nhi trả lời, nó không muốn xa mọi người tí nào cả. Nó cũng không muốn xa hấn.

"Chán ghê, chị vẫn còn muốn cùng em ăn hiếp cái tên Hà Lâm Phong ấy mà" - Ngọc Linh nắm hai bàn tay của nó.

"Thôi thôi thương anh chút đi, suốt ngày cứ bị hai người ăn hiếp sao anh đây chịu nổi" - Lâm Phong meo máo lên tiếng.

"Hi hi, khi nào em về đây em sẽ cùng chị ăn hiếp anh ấy nữa" - Mẫn Nhi cười cười.

"Vậy thì mình đi chơi đi. Ngày mai là ngày cuối cùng Mẫn Nhi ở đây, phải tạo kỉ niệm chứ." - Nguyệt Nhi lại suy nghĩ ra thêm ý kiến.

"Được á, lâu rồi không đi, với ngày mai lại là chủ nhật nữa" - Nhật Anh nhanh chóng tán thành.

"Quyết định vậy đi nhé"

"Ok"

Sau khi mọi người đi xuống dưới, Mẫn Nhi lặng lẽ đi đến lan can, nơi mà Võ Thanh Thiên hay đứng đấy, một cơn gió lạnh thổi qua khiến nó run run, một giọt nước mắt rơi xuống, chỉ khi ở một mình, nó mới thể hiện cái cảm xúc yếu đuối của mình.

"Anh Thiên à... Em lại nhớ anh rồi"

Tối hôm đó. Tại Trịnh gia.

Nguyệt Nhi đang nằm trên giường chơi điện thoại, cô đang nóng lòng chờ đến ngày mai đây.

Nguyệt Nhi bấm vào nhóm chat của cả ba. Sau khi quen được Nhật Nam, Lâm Phong và Minh Trí. Cô tạo thêm một nhóm chat dành cho cả sáu. Nhưng trong đó toàn nhân tào lao không (=.=)

_Nhi Nhí Nhảnh: hế nhô tụi mày.

_Linh Lép: cái nhóm này nó sắp mốc luôn rồi ☐☐

_Anh Chimte: tại tụi mày không nhắn ☐☐

_Nhi Nhí Nhảnh: hai đứa mày suốt ngày nhắn tin với hai thằng kia nên quên mịa cái nhóm chat này chứ gì☐☐

_Anh Chimte: có đâu trời!!

_Nhi Nhí Nhảnh: im đi, mày không có quyền bao biện cho những việc làm của mày.

_Linh Lép: mày cũng nên kiếm một thằng bạn trai để theo kịp tụi này đi.

_Nhi Nhí Nhảnh: tao méo có hứng, bạn yêu oppa rồi, còn đi học mà bày đặt yêu sớm, hứ ☐☐

_Linh Lép: mày với Nhật Nam quá hợp đó chi, lúc nào cũng thấy tụi bây dính với nhau.

_Anh Chimte: quá đúng:3

_Nhi Nhí Nhảnh: tụi bây thôi đi nha, chỉ là bạn bè thôi đm.

_Linh Lép: hâh.v bạn bè cái quần.

_Anh Chimte: haizzz mai cố gắng tạo nhiều niềm vui cho Mẫn Nhi nhé, em ấy vừa mới mất đi người yêu, tao cũng quý lắm nên tụi bây cũng vậy nhé!

_Nhi Nhí Nhảnh: đương nhiên rồi☐☐

_Linh Lép: đúng vậy...!

Sau đó ba đứa bắt đầu nhắn từ hành tinh này sang hành tinh khác, tám xuyên vũ trụ luôn.

20pm tại biệt thự của Nhật Nam. Anh đang ngồi một mình xem TV. Trong bếp Mẫn Nhi đang nấu nướng chuẩn bị bung đồ ăn ra.

"Đồ ăn xong rồi nè anh" - Nó bày ra khắp bàn ăn.

Nhật Nam không nói gì, im lặng tắt TV và bắt đầu bữa cơm.

"Anh ba nè, anh có định gặp ba mẹ không?" - Nó vừa ăn vừa hỏi.

"Biết kết quả rồi khỏi cần nói" - Nhật Nam lạnh nhạt nói.

"Lại không đi chứ gì" - Mẫn Nhi chu mỏ hờn dỗi.

"..."

Mẫn Nhi thấy anh không trả lời liền ăn tiếp. Nhưng mà cái tính nói nhiều, ghét im lặng của nó không cho nó làm như thế.

"Anh ba à~ anh có thích chị Nguyệt Nhi không?"

"Không"

"Xạo, anh rõ ràng là thích chị ấy"

"Ừ có thích"

Mẫn Nhi á khẩu, nó chỉ nói đùa thôi, nhưng anh lại thừa nhận. Nguyệt Nhi tính cách hướng ngoại, vui tính, nói nhiều. Trong khi anh lại ngược lại, tính cách hướng nội, trầm tính, ít nói, theo quan điểm của nó là cả hai chả có tính cách gì giống nhau cả. Nhưng chả hiểu tại sao anh lại có thể thích cô. Nó cứ tưởng anh sẽ thích một cô gái trầm tính như anh chứ. Đúng là trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra cả!

"Sao anh không tỏ tình với chị ấy đi?"

"Không biết"

"Anh này thật kì lạ à nha, anh mà không tỏ tình với chị ấy là một ngày nào đó một chàng trai nào đến cướp chị ấy đi đó!~" - Mẫn Nhi mặt nham hiểm.

Nhật Nam lại im lặng. Anh đang nghĩ đến lúc cô đang cùng với một chàng trai khác bày tỏ lời yêu, sau đó cả hai người sẽ thân thiết, rồi nắm tay, rồi hôn, rồi cưới nhau, rồi sẽ có con...

Nghĩ đến đó trong lòng dấy lên cảm giác khó chịu. Nhật Nam không muốn nghĩ tiếp nữa, anh không muốn Nguyệt Nhi đi theo người khác, anh muốn Nguyệt Nhi là của anh, muốn lúc nào cũng được vuốt mái tóc mượt mà của cô, muốn được thấy nụ cười đáng yêu của cô, và muốn cô mãi mãi ở bên anh.

Anh vô thức nắm chặt cây đũa, sau đó đập xuống bàn cái rầm khiến Mẫn Nhi giật cả mình. Nhật Nam nhanh chóng lên phòng của mình.

Mẫn Nhi qua con giạt mình nó liền thở phì phào. Không biết Nhật Nam nghĩ gì nhưng lúc này nó thấy anh tức giận trông thật đáng sợ. Chắc hẳn là sau này nó sẽ không bao giờ dám động vào anh nữa.

Ăn xong, rửa chén xong thì Mẫn Nhi liền lên căn phòng của mình, nó chỉ ở đây có một đêm thôi, bởi vì nó không muốn cho ba mẹ thấy nó khóc, không muốn cả hai lo lắng cho mình.

Mẫn Nhi đi đến cửa sổ, ở cạnh cửa có một chậu hoa và một tấm ảnh của Võ Thanh Thiên mà khó khăn lắm nó mới chụp được.

*flashback

"Anh Thiên à, nhìn qua đây đi"

"Cô định làm gì nữa đây?" - Võ Thanh Thiên quay lại nhìn nó.

tách

"Cuối cùng em cũng đã chụp được 1 tấm ảnh từ anh, em sẽ giữ kĩ nó suốt đời ahihi" - Mẫn Nhi tinh nghịch giơ điện thoại lên. Bên trong tấm ảnh, nó chụp hẳn trong khi bản mặt hân hoan chưa biết gì, đối với nó bức ảnh này rất dễ thương~

"Này, cô xoá ngay lập tức cho tôi!!"

"Anh nằm mơ đi"

Thế là Võ Thanh Thiên rượt theo Mẫn Nhi để cố gắng giành điện thoại của nó. Nhưng mà làm sao có thể chạy lại nó được.

Sau ngày hôm đó, Mẫn Nhi nhanh chóng in hình rồi đóng khung, mỗi lúc tối, khi tâm trạng của nó không được tốt, chỉ cần nhìn vào bức ảnh đó là tự động sẽ mỉm cười.

*endfb

Nhớ lại kỉ niệm hồi đó, Mẫn Nhi vô thức cười, nó nhìn tấm ảnh rồi lại nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Anh Thiên à, anh mãi là vì sao sáng nhất trong em. Thật sự em rất may mắn khi được gặp anh...!"

"Anh Thiên à... Em xin lỗi... Vì đã tát anh, nếu như lúc ấy em biết kiềm chế cảm xúc lại một chút là được rồi"

"Anh Thiên à, cảm ơn vì anh đã yêu em, những ngày theo đuổi anh không hề vô ích rồi"

"Anh Thiên à...hức hức...em nhớ anh...em...yêu anh....nhiều lắm" - Nói đến câu cuối cùng, nó lại oà khóc.

Bên ngoài, Nhật Nam đứng dựa ngoài cửa, tiếng khóc của nó không lớn nhưng cũng không nhỏ. Những lời nói nó nói lúc này anh đều nghe hết.

"Võ Thanh Thiên à, cậu lúc nào cũng khiến em gái tôi đau lòng hết. Tôi hận cậu rồi"

Đến khi mà không còn nghe tiếng khóc nữa, anh mới rón rén bước vào, Mẫn Nhi đang ngủ trên giường, khoé mi vẫn còn đọng lại nước mắt. Anh ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc, ánh mắt vừa buồn nhưng lại chứa đầy yêu thương.

Trưa chủ nhật hôm sau. Tại một quán nước.

Cả đám cũng đã tập trung đầy đủ. Chỉ thiếu mỗi Nhật Nam và Mẫn Nhi.

Khoảng một lúc sau, cả hai anh em cũng đến. Mẫn Nhi tung tăng đi đến chỗ của cả đám.

"Hai người đi trễ quá đó" - Nguyệt Nhi chu mỏ trách móc.

"Haha, em xin lỗi mà" - Mẫn Nhi cười cười.

Nhật Nam nhìn sang một lượt những người ngồi đây rồi dừng vào Nguyệt Nhi. Cô diện áo phông ngắn tay, mặc thêm một áo sơ mi mỏng xoắn đến khuỷu tay, mặc quần ôm đen, đeo giày trắng, tóc lúc này cũng đã dài hơn vai nên cột cao bằng một cái băng đô. Nhìn rất cá tính.

Sau đó anh cũng vào chỗ ngồi. Nguyệt Nhi cũng khẽ liếc qua Nhật Nam một chút. Anh mặc áo sơ mi đen xoắn lên khuỷu tay, quần cũng đen, giày màu đen trắng, vẫn trung thành với tóc úp, thêm gương mặt đẹp trai lại lạnh lùng thật sự cuốn hút.

Vị trí ngồi hiện giờ là một cái bàn hình tròn: Nguyệt Nhi, Nhật Anh, Ngọc Linh, Lâm Phong, Minh Trí, Nhật Nam, Mẫn Nhi, Ái Thy, Thành Đạt, Trọng Nhân và tiếp theo là Nguyệt Nhi...

"Để xem giờ ở đây bao nhiêu người. Một, hai, ba..., mười người. Mọi người uống gì không?" - Trọng Nhân lên tiếng hỏi.

"Tao trà sữa!" - Nguyệt Nhi, Ngọc Linh và Nhật Anh đồng thanh, bạn thân nên làm cái gì cũng giống nhau cả. Cả ba nhìn nhau mà cười.

"Tớ ăn kem" - Mẫn Nhi giờ tay.

"Tao ly soda blue" - Lâm Phong

"Tao matcha" - Minh Trí.

"Bánh plan" - Ái Thy, Thành Đạt.

"Cafe" - Nhật Nam.

"Ok vậy chị ơi, cho tụi em 3 ly trà sữa, 1 ly kem, 1 ly soda blue, 3 cái bánh plan và 1 ly cafe" - Trọng Nhân cười cười nói với chị phục vụ.

"Sao Nhật Nam uống cafe thế?" - Nguyệt Nhi tò mò hỏi.

"Thằng này không thích uống đồ ngọt" - Lâm Phong vỗ vai anh và trả lời cô.

"À à..." - Nguyệt Nhi gật gù.

Đồ uống vừa đem ra liền bị cả đám xử sạch. Và sau đó cùng nhau tám chuyện cho đến mấy tiếng. Nhờ bên trong toàn trai đẹp gái xinh nên số lượng khách vào quán hôm nay khá là đông. Chủ quán thấy vậy nên rất biết ơn tụi này, liền miễn phí cho thêm mười ly trà sữa nữa. Nhưng do Nhật Nam không thích uống ngọt, mọi người đều không thể uống nổi nữa nên ly trà sữa đó Nguyệt Nhi xử lý.

Tám chuyện, uống xong cả đám liền đi ra ngoài.

"Chỗ tiếp theo sẽ là chỗ nào đây?" - Ngọc Linh háo hức hỏi.

"Giờ là 12h40 rồi, đi khu vui chơi đi" - Nguyệt Nhi vui vẻ nói.

Thế là cả đám cùng nhau đi đến khu vui chơi, vì hôm nay là chủ nhật nên khách đến khá đông.

"Whoa!!! Bong bóng kia!!!!" - Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi sáng mắt khi nhìn thấy những bong bóng bay bay trước cổng khu vui chơi.

Nhật Nam thấy vậy liền đem tiền ra mua cho cả hai hai cái bong bóng. Cả hai cảm ơn anh lia lịa rồi cùng tung tăng vào cổng. Cô bong bóng hình con thỏ, nó bong bóng hình con cún. Cả hai y chang như là trẻ con mới lớn vậy. Cả đám còn lại lắc đầu vì cái tính trẻ con của hai người. Còn Nhật Nam nhìn vào hai người, đầy mắt tràn đầy sự yêu thương.

Cả đám quyết định chơi trò đĩa bay đầu tiên. Đĩa bay vừa quay vừa lên xuống khiến cả đám la hét oai oái.

Sau đó là trò tàu lượn siêu tốc, lúc đầu ai cũng háo hức, nhưng khi chơi xong ai cũng đi đứng loạng choạng cả.

Rồi cả đám chơi rất nhiều trò chơi khác, cả những trò dành cho trẻ con cũng không tha.

"Mọi người ơi, vào đây chụp hình đi" - Mẫn Nhi chỉ vào chỗ chụp hình. Cả đám cùng nhau đến đó.

"Ày, tận 10 người sao chụp hết đây?" - Ngọc Linh nhăn nhó hỏi.

"Ép vô hết luôn"

Thế là cả mười đều chen chúc vào một phòng chụp hình nhỏ, được 3 tấm chụp chung. Sau đó cùng chụp hai, chụp ba,...

Sau khi lấy ảnh xong, nó liền phát cho tất cả mọi người. Nó chỉ giữ 1 tấm chụp cả mười, 9 tấm chụp hai người, 8 ảnh chụp bốn. Và 1 tấm ảnh chụp ba.

Tấm ảnh chụp ba này là Nhật Nam, Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi. Nguyệt Nhi cười tươi khoác vai hai người rồi hai tay để trước cổ cả hai tạo thành hình chữ V. Nó cười tươi hết cỡ, còn Nhật Nam gương mặt vẫn lạnh lùng, nhìn tấm này y chang như là một gia đình vậy, nó thích tấm này nhất~!

Còn Nguyệt Nhi thì cô nhìn qua nhiều tấm khác nhau rồi dừng vào tấm hình cô chụp chung với Nhật Nam, phải ép buộc, nắn nỉ lắm anh mới chịu chụp chung. Lần đầu tiên mới có tấm ảnh chụp chung với anh, trong lòng vui vẻ hẳn lên, cô sẽ giữ kĩ những tấm ảnh này.

Choi cho đến một người rồi cả đám cùng nhau nghỉ ngơi tại một ghế ngồi có bóng mát khoảng 1 tiếng.

"Hay là mình chia nhóm đi chơi đi" - Trọng Nhân tươi cười nói.

"Eh, được không?"

"Không có đâu, giờ chia nhóm nhé~"

Ngoài mặt Nguyệt Nhi háo hức muốn cùng nhóm với hai con bạn thân hoặc Mẫn Nhi, trong lòng thì cô có chút muốn Nhật Nam cùng nhóm với cô.

Kết quả chia nhóm: Nhật Anh - Minh Trí, Lâm Phong - Ngọc Linh, Nhật Nam - Ái Thy, Trọng Nhân - Thành Đạt, Nguyệt Nhi - Mẫn Nhi.

"Giờ chúng ta cứ đi chơi ở khắp phía đi, ba tiếng sau quay lại đây nhé"

Sau đó cả đám cùng nhau chia nhóm mà đi, cặp Phong Linh, Trí Anh đến những nơi của mấy cặp đôi yêu nhau. Còn Trọng Nhân và Thành Đạt đi đến mấy chỗ chơi game. Nhật Nam và Ái Thy thì cả hai đều trầm tính như nhau nên cứ đi vòng vòng rồi ngồi đại trên một cái ghế đá nào đó rồi móc điện thoại lướt. Mẫn Nhi và Nguyệt Nhi thì tung tăng đi khắp chỗ này chỗ nọ.

Lúc cả đám chia nhau đi là đã 2h chiều.

Choi đã trôi chảy đến 5h chiều, bây giờ trời mát nên người đi càng ngày càng đông, Mẫn Nhi và Nguyệt Nhi nắm tay nhau đi giữa dòng người. Nhưng một lúc sau do có một đám người chạy giỡn nên cả hai bị cắt nhau rồi bị xô đẩy, càng ngày càng xa nhau.

"CHỊ NGUYỆT NHI!!!"

"Mẫn Nhi!!!"

Lúc này cả đám cũng đã tập trung lại, chỉ thiếu mỗi cặp Mẫn Nhi và Nguyệt Nhi. Cả đám lo lắng toan đi tìm thì thấy bóng dáng Mẫn Nhi chạy đến.

"Em đến rồi, vậy Nguyệt Nhi đâu?" - Nhật Anh hỏi.

"Lúc nãy em với chị ấy bị lạc đường mất rồi!!"

Nguyệt Nhi nghe đến đây cũng không giữ nổi bình tĩnh mà chạy đi tìm kiếm Nguyệt Nhi.

Trong lúc này, Nguyệt Nhi bị xô đẩy đến chỗ của mấy cặp đôi yêu nhau. Nguyệt Nhi mệt mỏi dựa người vào ghế. Chẳng cần biết đây là chỗ nào nữa.

Cô nhìn những cặp đôi yêu nhau kia mà thầm ghen tị, cô ước gì mình với Nhật Nam cũng được như thế...

Nguyệt Nhi tìm kiếm đủ nơi mà chẳng thấy cô đâu. Nỗi lo lắng trong lòng càng dâng cao. Anh liền đi đến chỗ của các cặp đôi yêu nhau, vì nơi đó là nơi cuối cùng anh chưa lục soát. Nếu lỡ như mà cô bị bắt cóc thì...

Nỗi lo lắng, sợ hãi đầy đủ trong anh, khiến cho bước chân của anh càng ngày càng nhanh hơn.

Anh sợ nếu như chậm trễ một chút thì cô sẽ biến mất khỏi anh.

Anh sợ sẽ không bao giờ có thể gặp được cô nữa.

Từ khi cô xuất hiện, anh có rất nhiều thay đổi, những thay đổi này anh không ngờ mình sẽ có được, người mà suốt ngày chỉ lạnh lùng với những thứ xung quanh mình, người mà có lẽ sẽ không bao giờ cười chân thật, người mà lúc nào cũng không bao giờ thể hiện những cảm xúc tiêu cực, lại vì một cô gái mà thay đổi. Biết quan tâm đến những điều nhỏ nhặt của người đó, biết cười khi nhìn người đó hạnh phúc, lại biết tức giận khi người đó ngốc đến nỗi tự khiến bản thân mình nguy hiểm, lại biết sợ hãi và lo lắng khi người đó biến mất đi.

Những thay đổi không thể ngờ đến đó là do Nguyệt Nhi vô tình làm ra. Và chỉ có Nguyệt Nhi mới có thể được anh quan tâm đến như vậy.

Chạy đi đến đó, tìm kiếm một hồi thì thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên ghế ngắm nghía gì đó, anh nhanh chóng đi đến chỗ cô.

"Wow! Nhật Nam anh đến rồi đó hả? Tôi bị lạc đường nên không biết đi về đâu luôn nè!!!" - Nguyệt Nhi thấy anh liền mừng rỡ đứng dậy tiến đến.

"Tôi tìm cậu này giờ" - Nhật Nam nhìn cô một lượt, thấy cô không sao trong lòng anh bỗng chốc nhẹ nhõm, cứ như gỗ được tảng đá khổng lồ trên vai vậy.

"Vậy hả? Tôi cảm ơn, mà cũng xin lỗi vì làm mọi người lo lắng" - Nguyệt Nhi cười toe toét.

Nhật Nam không nói gì, dứt tay vào túi quần quay đi, Nguyệt Nhi hiểu ý nên cô mau chóng chạy đến cạnh anh.

...

Cả hai không nói gì, cứ thế mà bước đi. Vì không thể chịu được cái không khí im lặng nên cô đành mở lời trước:

"Nhật Nam nè"

"Chuyện gì?"

"Hình mẫu lí tưởng của anh là gì vậy?"

"Hmmm để nghĩ đã... Một cô gái ít nói, dịu dàng, thủy mị, thông minh, đảm đang, biết nấu ăn" - Nhật Nam nói, đây là hình mẫu lí tưởng trước đây của anh nên đành nói ra.

Nhưng anh lại không biết, sau này vợ của anh là một người nói cực nhiều, quậy phá, không thể dịu dàng và thủy mị nổi, nhưng mà lại vì anh mà cố gắng tập nấu nướng, dù không được ngon nhưng đối với anh, những món ăn mà vợ anh nấu ra đều là tuyệt phẩm.

"À..." - Nguyệt Nhi gật gù, trong lòng có hơi buồn buồn, hình như là ngoài thông minh ra cô chả có những tính cách trên.

Cả hai đi đến nơi cũ, mọi người đang ngồi đó thấy liền chạy đến hỏi thăm.

"Nguyệt Nhi à, mày có sao không?"

"Chị Nhi có bị gì không vậy?"

"Nhi tỳ có sao không??"

"Mì có sao không thế!!"

"Không sao không sao mà" - Nguyệt Nhi cười trấn an.

"Bây giờ trời cũng tối rồi, hay chúng ta đi ăn xong rồi đến quán của bạn em nhậu một bữa ra trò đi" - Thành Đạt đề xuất ý kiến.

"Ok con dê"

Thế là cả đám lại cùng nhau đi đến nhà hàng, ăn no căng bụng và lại nói chuyện thêm gần 1 tiếng nữa rồi triển qua quán bar của bạn Thành Đạt.

Lúc này đã là 8h36.

Quán bar BangAni.

Nơi này là một nơi sang trọng, đứng nhất nhì của thành phố.

Tụi nó nhanh chóng đi vào, tiếng nhạc xập xình, nam nữ hoà vào nhau mà nhảy theo điệu nhạc. Tụi nó liền lên phòng VIP.

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi, cô phục vụ

"Ồ đây có nhiều loại rượu, nhẹ có, mạnh có nốt, mọi người muốn uống loại gì?"

"Đem một chai nhẹ nhất và hai chai nặng nhất ra đây" - Lâm Phong cười với cô phục vụ. Tự nhiên cậu thấy lạnh lạnh, nhìn qua liền thấy Ngọc Linh liếc cậu bằng ánh mắt sắc lạnh.

"Cho em một ly cocktail nha chị" - Nguyệt Nhi lên tiếng, nếu như không uống được rượu thì cô uống cocktail cũng được.

"Vâng" - Sau khi ghi chép xong, phục vụ cúi đầu đi ra ngoài.

"Thì ra đây là quán bar của bạn em đó hả? Thành lập bao lâu rồi?" - Ngọc Linh nhìn xung quanh và hỏi.

"Thành lập lâu rồi chị" - Thành Đạt cười cười.

Một lúc sau, cô phục vụ đem một chai rượu vang Lucente, chai Barcardi 151 và chai Everclear, cả một ly cocktail nữa.

Cô phục vụ đưa cho Nguyệt Nhi ly cocktail rồi đi, cô nhìn lên trên cái ly có đề chữ "Cuba Libre", ly cocktail này có màu nâu sẫm giống cocacola, bên trong có đá chanh tươi và nước đá, nhìn qua y như một đồ uống bình thường vậy.

"Để tôi nói cho, rượu Lucente này là loại rượu nhẹ. Còn Barcadi 151 có độ cồn 75.5%, Everclear tận 95%, hai loại này mạnh lắm đấy, đặc biệt là Everclear." - Minh Trí ôn tồn nói, công ty của hắn kinh doanh về rượu nên hắn biết khá rõ về các loại này.

"Thế còn cocktail này thì sao?" - Nguyệt Nhi chỉ chỉ vào ly.

"Đây là cocktail Cube libre, thành phần chính của nó là Barcadi 151 đó" - Minh Trí giải thích.

"Ồ ồ"

"Tuyệt đối đừng cho con Nhi động vào mấy loại rượu mạnh, nó cào banh nhà đấy" - Nhật Anh nhắc nhở.

"Vào tiệc nào bây" - Ngọc Linh phấn khởi nói.

Ly đầu tiên là rượu Lucente, cả đám (trừ Nguyệt Nhi) uống ực hết.

Nguyệt Nhi buồn chán uống cocktail, uống một hơi gần hết ly liền thấy trong lòng nóng lên. Bởi vì thành phần chính là loại rượu mạnh nên có ảnh hưởng.

Uống xong khoảng 6 ly rượu vang mà chả ai bị hề hấn gì cả, chắc do từ lượng mạnh hoặc do rượu quá nhẹ chẳng?

"Ê, bây giờ chơi trò này đi, tụi mình quay chai rượu rỗng, trúng ai liền phải uống rượu mạnh này" - Nguyệt Nhi chán nản một hồi bỗng nhiên nghĩ ra ý tưởng gì đó, cô nhanh chóng thông báo với cả bọn.

"Ừ được á" - Cả đám nhanh chóng tán thành.

"Tao cũng muốn chơi~" - Nguyệt Nhi năn nỉ.

"Không được" - Lần này là Nhật Nam từ chối, đã hứa với lòng là sẽ không cho cô uống giọt rượu nào nữa.

"Huhu, cho tôi uống đi mà, tôi chỉ cần uống cái rượu Lu gì đấy là được chứ gì, với tôi không uống nhiều đâu" - Nguyệt Nhi trưng vẻ mặt cún con cho cả đám.

"Cho chị ấy uống đi, dù sao đây là bữa cuối cùng đi chơi với Mẫn Nhi, phá lệ một lần đi." - Trọng Nhân và Thành Đạt nói giúp.

"Được rồi, mày uống loại nhẹ thôi nha, đừng có mà động vào hai chai kia ok" - Nhật Anh nhắc nhở.

"Được được" - Khi nghe được chấp nhận, cô phấn khởi nói.

Sau đó bắt đầu trò chơi, người đầu tiên bị dính chương là Lâm Phong (lại là anh.v)

"Sao lúc nào ta chơi trò này đều luôn là người bị té đầu tiên vậy?" - Lâm Phong mếu máo.

"Hahaha, y chang như ở Anh Quốc vậy" - Ngọc Linh cười sặc.

Thành Đạt đưa cho Lâm Phong một ly Barcadi 151 đầy, cậu liền ực hết.

Vòng thứ hai lại được tiếp tục, rồi đến thứ ba, thứ tư,... Những người bị phạt cứ uống gần hết chai Barcadi 151 và ai cũng đều say hết cả, chỉ riêng mỗi Nguyệt Nhi là chả bao giờ dính vòng nào cả.

"Sao mà tụi mi bị phạt mà ta vẫn chưa bị phạt vậy?" - Nhìn người này người kia uống mà cô cũng muốn uống thử nữa.

"Tại...mày tốt số đó con" - Ngọc Linh sắp say rượu rồi, nhỏ uống tới tận 6 ly lận mà.

"Mệt quá, đưa đây để tao quay." - Nguyệt Nhi bực dọc cướp lấy chai rượu rỗng và quay mạnh, đúng như cô muốn, chai rượu quay về phía cô.

"Há há há, cuối cùng cũng đã được, mau đưa cho ta ly rượu nào" - Nguyệt Nhi há hê nói.

Lúc này, Thành Đạt cũng say nên không phân biệt nổi chai nào là rượu Lucente, chai nào là Barcadi 151 nên quơ đại chai Barcadi 151 và rót cho cô. Nguyệt Nhi đón lấy và ực một hơi hết ly.

Nguyệt Nhi uống xong, trong mình cô đã nóng lại còn nóng hơn. Nguyệt Nhi nhìn lại kĩ những giọt rượu còn sót lại thì thấy rằng đây không phải là màu của rượu vang...

"Thằng kia, mày đưa cho chị mày chai rượu nào vậy hả?" - Nguyệt Nhi cau gắt đập bàn.

"Em xin lỗi chị, đưa lộn mất rồi, uống nước lọc đi cho tỉnh" - Thành Đạt nhìn một lượt liền giật cái ly của Minh Trí. Chai rượu Everclear này giờ bị thất sủng nên Minh Trí muốn uống thử, do rượu này không màu, không mùi, không vị, nhìn qua như nước lọc vậy nên Thành Đạt mới nhầm.

Nguyệt Nhi thấy ly rượu liền tưởng nước lọc nên cô cũng ực hết một lần, Minh Trí nhanh chóng cầm cô lại nhưng đã trễ mất rồi.

"Hah, thằng Đạt đâu... Sao chị mày uống vào chả thấy tỉnh tí nào vậy?" - Sau khi xử lí xong, cô thấy các giác quan bùng bùng như lửa đốt vậy.

"Không, mi uống nhầm Everclear rồi!!" - Minh Trí nhắc nhở.

"Everclear là cái quần gì? Đi ra chỗ khác, ta còn muốn uống nữa" - Nguyệt Nhi đưa cái ly ra, Thành Đạt theo đà mà rút chai Everclear cho Nguyệt Nhi.

"Nguyệt Nhi! Cậu dừng lại được rồi" - Khi thấy Nguyệt Nhi sắp uống nó, anh nhanh chóng dứt lại và uống.

"Yah!! Anh làm gì vậy hả? Rượu của tôi mà..."

Trong lúc hai người đôi co với nhau thì Thành Đạt cũng say mất, cậu rút Everclear cho từng người, ai uống vào cũng say bí tỉ cả.

Thành Đạt nhanh chóng rút hai ly cho Nguyệt Nhi, trong lúc anh không để ý cô lại uống hết thêm một ly nữa.

"Thành Đạt, đủ rồi, cậu mau dừng lại đi" - Nhật Nam nhắc nhở, liếc qua thấy Nguyệt Nhi định uống ly còn lại đành dứt lại và uống tiếp.

Từ lượng của anh dù có cao nhưng này giờ anh uống 4 ly Barcadi 151 và 2 ly Everclear, toàn loại rượu mạnh nên lí trí khó mà có thể giữ nổi.

Trong bữa tiệc, có đôi khi cô lại tưởng mấy nắp chai là kẹo nên toan bỏ vào mồm thì anh ngăn lại, còn lúc mà anh không chú ý lại lấy chai Everclear định uống mà anh phát hiện kịp.

Nhật Nam ở trên bàn tiệc không quên để ý đến Nguyệt Nhi, thấy cô gục xuống bàn mới cùng mọi người nhập tiệc tiếp.

Cả đám ở thêm một chút thì kéo nhau ra khỏi quán bar. Chả ai thoát khỏi tình trạng say xỉn. Ai cũng đi loạng choạng, những người say hơn thì nói nhầm gì đấy. Còn Nhật Nam thì phải giám sát Nguyệt Nhi kéo cô làm càn nên cả hai đi càng ngày càng xa mọi người.

Chát

Bỗng nhiên Nhật Anh tát Ngọc Linh một cái đau điếng.

"Cái tên Minh Trí này!! Đạo gần đây sao anh không quan tâm đến em vậy hả?? " - Nhật Anh hét lên. Vì say nên nó chả phân biệt được ai nên tát đại người gần đó.

Ngọc Linh đáng thương chả hiểu gì chỉ biết đứng đó ôm mặt.

Nhật Anh thấy không trả lời nên liền tát nhỏ thêm một cái nữa.

"Anh không còn quan tâm em nữa phải không??"

Ngọc Linh bỗng nhiên bị tát nên nhỏ nỗi giận tiến đến Nhật Anh, nhưng lại nhầm thành Lâm Phong. Minh Trí lúc đó cũng ở gần nên cả hai đều bị Ngọc Linh lời xềnh xệch qua hướng khác, cả hai chỉ biết kêu la á á.

"Giời lắm, dám tát bốn cô nương ta đây!!"

Trọng Nhân còn thâm hơn, hôm nay cậu đeo kính, kính hàng hiệu tiết kiệm lắm mới mua được nên cậu quý cái kính ấy như bảo vật nhưng lại bị Thành Đạt nhấn tâm đập đến nỗi nó nát bươm.

"Anh Thiên à!! Anh đã quay về với em rồi sao!! Em nhớ anh lắm bla bla" - Mẫn Nhi nhìn vào Ái Thy mà ôm chầm lấy rồi bắt đầu kể lại tâm tư của nó, sau đó khóc bù lu bù la.

Tình cảnh phía trước khá là hỗn loạn, còn phía sau thì...

"Nhật Nam à, ai cho anh cướp rượu của tôi, tôi ghét anhhh" - Nguyệt Nhi bực dọc nói, lo đi mà không thấy cục đá phía trước, kết quả là bị đập đá và té.

Nhật Nam thấy thế liền chạy đến đỡ cô lên. Nguyệt Nhi được tới mè nheo.

"Huhu đau quá à huhu..."

"Đâu? Đau chỗ nào đau để tôi" - Nhật Nam nhìn qua nhìn lại, chả có thấy chỗ nào bị thương cả.

"Huhu đau lắm đó, trên trán này"

Nhật Nam không nhìn rõ gương mặt của Nguyệt Nhi, chính vì thế nên anh mới nhìn nhầm môi là trán của cô, vì vậy cứ ở trước chỗ đó thôi thôi. Thối một lúc liền ngẩng đầu lên hỏi:

"Bớt đau chưa?"

"Có thấy bớt đau gì đâu!"

Nhật Nam lại tiếp tục thổi, sau đó lại môi chạm môi. Khoảng 3s sau thấy ướt át nên anh nhanh chóng bỏ ra.

"Hình như là tôi vừa đụng cái gì ướt ướt mềm mềm ấy"

"Đụng cái gì mà đụng!! Huhu tôi muốn về nhà ~~~! "

Một màn say xin, lộn xộn kia lọt hết vào mắt của một người say xin khác, nhưng mà tất cả có nhớ lại mọi chuyện hay không thì phải tùy thuộc vào chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ngày hôm sau.

Nhật Nam tỉnh giấc đầu tiên, anh ngồi dậy nhìn xung quanh. Đây là nhà của anh. Xoa xoa huyết thái dương của mình, có lẽ hôm qua uống nhiều rượu nên đầu bị đau nhức, anh lại nhìn xung quanh một lần nữa thì thấy mình đang nằm ở dưới sàn nhà, cách anh một khoảng là Ái Thy đang ngủ, còn trên cái ghế sofa là Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi đang ôm nhau ngủ ngon lành.

Nhật Nam cố nhớ lại chuyện trước, anh nhớ là hôm qua mình vẫn còn ở ngoài đường, mà cái quán bar ấy ở khá xa nhà, chả hiểu tại sao mình có thể về đây được?

Anh đứng dậy, đi lang thang khắp nhà. Ở đây chỉ có bốn người, còn sáu người kia thì chả biết ở đâu ...

Nhật Nam nhanh chóng lấy điện thoại của mình gọi cho Minh Trí, rồi Lâm Phong, sau đó đến cả Ngọc Linh và Nhật Anh chả có ai bắt máy.

Nhật Nam mất kiên nhẫn gọi lại cho từng người một lần nữa. Đến lượt Ngọc Linh thì bắt máy.

_Mi đang ở đâu vậy?

Ngọc Linh lúc đó đang nhắm mắt, không để ý nhiều mà trả lời:

_Đang ở nhà ta

Nhật Nam nghe đầu dây bên kia có tiếng chim hót, rồi tiếng xe chạy qua lại, những tiếng động này chả giống như đang ở nhà một chút nào. Anh nhanh chóng hỏi tiếp:

_Bên cạnh mi có ai không?

Nghe Nhật Nam nói vậy, Ngọc Linh lúc này mới miễn cưỡng mở mắt, khung cảnh xung quanh là một nơi xa lạ, không phải là nhà của nhỏ. Đối diện là bầu trời u ám, bên phải nhỏ, cách một cái bụi lùm là con đường lớn, xe cộ đang chạy qua lại.

_OMG! Ta đang ở ngoài đường

Nhật Nam đột nhiên nghe thấy tiếng hét bên kia liền nín cười, chắc những người còn lại cũng đang ngủ ở một xó nào rồi.

_Vậy bên cạnh mi có ai không?

Ngọc Linh liếc mắt xung quanh rồi trả lời:

_Có Lâm Phong và Minh Trí!

_Ừm, mi mau đánh thức hai thằng đó rồi về nhà ta nhanh

_Ok

Sau khi cúp máy. Nhật Nam quay về chỗ cũ thì thấy Ái Thy đã dậy.

"Dậy rồi à?"

"Ừm, mấy người khác đâu?"

"Nguyệt Nhi và Mẫn Nhi ở đây, còn mấy người khác đang ngủ bên ngoài, sẽ lại đây sớm thôi"

"Ừm.."

Nhật Nam như nhớ đến chuyện gì đó liền đến chỗ Nguyệt Nhi theo anh nhớ không lầm là hôm qua cô ngã nên bị thương. Nhưng do hôm qua say quá nên anh không thấy rõ. Nhìn sang cô một lượt mới thấy trên trán đỏ đỏ, anh nhanh chóng xử lí vết thương.

Do động chạm nên Nguyệt Nhi tỉnh dậy, Mẫn Nhi nằm bên cạnh cũng tỉnh theo.

Cô dụi mắt rồi hỏi:

"Đây là đâu?"

"Nhà tôi"

"êh? Sao chúng ta về đây được?" - Mẫn Nhi ngạc nhiên.

"Anh cũng không biết"

Sau khi nói chuyện xong Nhật Nam liền đi vào phòng tắm, tắm cho tỉnh táo. Sau khi tắm ra thì Nguyệt Nhi, Mẫn Nhi và cả Ái Thy tranh nhau làm VSCN, anh vừa kịp thời mua cho họ bàn chải đánh răng.

Ngoài cửa có tiếng chuông. Anh nhanh chóng đi mở cửa. Thì thấy Trọng Nhân và Thành Đạt đang trong tư thế chuẩn bị ấn chuông tiếp:

"Anh Nhật Nam!"

"Sao lại biết đến chỗ này?"

"Dạ này Ái Thy có gọi hai tụi em đến đây" - Trọng Nhân trả lời.

Lúc này ba cô gái kia cũng làm VSCN xong, liền ra ngoài hóng hớt.

"Thế hôm qua hai cậu ở chỗ nào?"

"Ở bệnh viện"

"Cái gì? Thế có sao không?" - Nguyệt Nhi ngạc nhiên hỏi.

"Theo lời của cô y tá là hôm qua hai chúng em say xin vào bệnh viện phá hoại, rồi ngủ ở đó luôn"

"Tại sao lại vào bệnh viện?" - Mẫn Nhi hỏi.

"Hôm qua nghe nói có ai đó ngã võ đầu thì phải"

"Là Nhi tỷ ngã" - Ái Thy im lặng nãy giờ mới lên tiếng.

"Chị có sao không vậy??" - Trọng Nhân và Thành Đạt lo lắng

"Không sao, cậu ta băng bó rồi" - Nhật Nam trả lời.

Lúc này Nguyệt Nhi mới sờ lên trán, đúng là có băng bó thật.

"Là anh ta băng bó cho mình à?" - Nguyệt Nhi thăm liếc sang Nhật Nam, trong lòng có chút hạnh phúc.

Khi mọi người đang nói chuyện thì ngoài cửa có thêm ba người đang đi đến.

"Về rồi đấy à?" - Nhật Nam nhếch mép.

Là Ngọc Linh, Lâm Phong và Minh Trí.

"Ủ tao về rồi đây" - Lâm Phong mệt mỏi trả lời.

"Ừa sao tụi mi lại...?" - Nguyệt Nhi thắc mắc hỏi.

"Đem tụi tao ngủ ngoài đường nguyên đêm luôn này" - Ngọc Linh bức xúc nói. Không ngờ tiểu thư độc nhất Hoàng gia như nhỏ lại say xin đến nỗi ngủ ngoài đường cùng với hai thằng con trai, lỡ như mà người ngoài biết được thì nhỏ không biết giấu mặt mũi ở đâu ah.

"Hahaha, người như mày mà có ngày ngủ ngoài đường à" - Nguyệt Nhi ôm bụng cười.

"Đúng là ngủ ở bệnh viện vẫn còn đỡ hơn" - Trọng Nhân nói.

"À vậy thì hôm qua Nguyệt Nhi, Mẫn Nhi, Ái Thy và Nhật Nam ngủ ở đây. Còn Trọng Nhân và Thành Đạt thì ngủ ở bệnh viện. Ta, Lâm Phong cùng Ngọc Linh ngủ ngoài đường. Hmm sao ta cứ thấy thiếu thiếu ai đấy?" - Minh Trí tổng hợp lại rồi cố gắng suy nghĩ mình quên cái gì.

"Nhật Anh đâu?"

"Đúng rồi! Nhật Anh đâu?"

Trong lúc đó. Tại một căn nhà.

Trên giường, một cô gái đang ngủ say sưa trên giường. Ánh nắng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào làm cô gái ấy tỉnh giấc.

Nhật Anh dụi dụi mắt nhìn xung quanh, nó đang ở trong một căn phòng ngủ. Nhưng đây không phải là phòng của nó, đây là một nơi xa lạ nào đó.

Nhật Anh cố nhớ lại đến chuyện hôm qua, chắc do uống rượu nhiều quá nên ngủ ở đâu cũng chả biết.

Cạch

Tiếng cửa mở ra. Nó nhìn ra, là một chàng trai có lẽ lớn tuổi hơn nó, nhìn rất được, đeo kính cận, tóc tai gọn gàng, có vẻ là một người tốt.

"Em tỉnh rồi à?"

"Ừ-ừm! Anh là ai?"

"Vương Minh Quân. Là chủ của căn chung cư này"

"Chung cư...?"

"Chung cư số 7"

Nhật Anh gật gù, căn chung cư này nó có nghe qua một lần, nhưng mà theo nó nhớ là nơi này xa cái quán bar ấy, sao mà nhỏ có thể đến đây?

Chàng trai kia như đọc được suy nghĩ của nó liền nói:

"Hôm qua em có vẻ say xỉn, em đi lang thang một mình rồi vào trong đây phá đám phòng người khác, còn anh phải giải quyết đùm cái rắc rối do em tạo ra đấy" - Minh Quân có chút bức tức khi nhắc lại chuyện hôm qua. Nó chọc tức ngay người khó tính nên y khá chặt vật khi xin lỗi.

"Em xin lỗi" - Nhật Anh cúi mặt xuống, không ngờ hôm qua nó lại như vậy, khiến cho người khác liên lụy.

"Thôi không sao, dù sao thì chuyện cũng được giải quyết rồi" - Thấy nó biết lỗi nên y không trách móc nó nữa.

"Mà cũng cảm ơn anh vì đã cho em ngủ ở đây, em sẽ trả ơn anh" - Nhật Anh cười cười.

"Kh-không có gì" - Minh Quân khựng lại một chút rồi nói.

Nhật Anh đi VSCN một chút rồi ra ngoài.

Nói chuyện được một lúc thì Nhật Anh mới thấy Minh Quân là một người ấm áp và tốt bụng, nó rất có thiện cảm với y.

"Gia đình anh thế nào ạ?"

"Gia đình anh cũng giàu có, nên anh mới mở được cái chung cư này đây, vì ước mơ hồi nhỏ của anh là làm ông chủ chung cư, em trai của anh cũng muốn" - Minh Quân nở một nụ cười ấm áp.

"Anh có em trai à?" - Nhật Anh hỏi lại.

"Có, nó cũng trạc tuổi em đó, bây giờ vẫn còn đi học, tên là Vương Minh... - Minh Quân chưa kịp nói xong thì điện thoại trong túi Nhật Anh reo lên.

_Alo...

—...

_ Vậy hả, tao đến liền.

Nhật Anh tắt máy, sau đó nhìn qua Minh Quân nói:

"Nói chuyện cùng anh vui thật á, khi nào rảnh em sẽ đến đây" - Nhật Anh vui vẻ nói.

"Được thôi, anh sẽ mong đến ngày đó" - Minh Quân nở nụ cười ấm áp.

Nhật Anh bước xuống giường, đứng trước gương sửa tóc một chút rồi đi. Vừa bước ra cửa thì ngoài sau vang lên tiếng hỏi:

"Em tên gì thế?"

"Trương Nhật Anh ạ!" - Trả lời xong nó đi mất hút.

Minh Quân nhìn theo bóng của Nhật Anh xa dần, y chợt nở nụ cười.

"Trương Nhật Anh à? Anh mong chúng ta sẽ gặp nhau nữa đấy, cô gái ah"

Khoảng một lúc sau, Nhật Anh cũng chạ vật đến nhà của Nhật Nam, bên trong mọi người đều tập hợp đầy đủ ở ghế sofa.

"Ah, Nhật Anh đến rồi kìa" - Nguyệt Nhi và Ngọc Linh nhanh chóng đi đến chỗ nó.

"Hello~" - Nhật Anh giơ tay hình chữ V rồi cũng ngồi vào ghế.

"Hôm qua em ở đâu vậy?" - Minh Trí hỏi.

"Hôm qua em say quá nên đến chung cư số 7 hỏi nào chả hay, may là có người tốt bụng cho em trọ lại" - Nhật Anh trả lời.

"Chung cư số 7 à? Nghe quen quen nhỉ?" - Minh Trí suy nghĩ.

"Mọi người ở đây hỏi nào vậy?" - Nhìn thấy tụi nó và tụi hấn tập trung đầy đủ, Nhật Anh tò mò hỏi.

"Khá lâu rồi. Để tao kể cho mày nha. Hôm qua Trọng Nhân và Thành Đạt ngủ ở bệnh viện. Minh Trí, Lâm Phong và Ngọc Linh ngủ ở ngoài đường. Còn tao, Mẫn Nhi, Ái Thy và Nhật Nam thì ngủ tại đây. Mày thì ngủ ở chung cư của người ta" - Nguyệt Nhi kể lại.

"À à thì ra là thế. Ủa mà Ngọc Linh, Lâm Phong với Minh Trí ngủ ngoài đường hả? Haha" - Nhật Anh cười phá lên, nó tưởng chỉ có nó là thâm nhất, ai dè còn có người thâm hơn nó.

"Mày/Mi/Em còn cười nữa là xong với tao/ta/anh" - Cả ba tức giận đồng thanh.

"Haha tao không cười nữa đâu ~"

"Ê vậy còn chuyện phụ huynh thì sao?" - Lâm Phong hơi lo sợ hỏi.

"Yên tâm, tụi tao đều nói lý do cho phụ huynh hết rồi" - Nhật Nam nói.

"Đồ ăn xong rồi đây mọi người" - Mẫn Nhi nói vọng từ nhà bếp.

Cả đám liền nhanh chóng đi đến bàn ăn. Trên bàn toàn những đồ ăn hấp dẫn kích thích cả đám. Vì hôm qua tụi nó chả có gì ở trong bụng mà.

"Wow, Ái Thy làm hết đó hả?" - Minh Trí sáng mắt hỏi.

"Không, còn thêm Mẫn Nhi làm tiếp nữa" - Ái Thy trả lời rồi cũng vào bàn ăn.

Tụi nó và tụi hấn ăn trong sự im lặng, ai ai cũng tự xử đồ ăn của riêng mình. Ăn xong thì quăng bát đĩa sang một bên, cả đám lại bắt đầu nói chuyện, làm trò con bò rồi lại tự lẫn ra cười.

Sau đó thì giải tán.

Minh Trí và Lâm Phong qua đường khác. Trọng Nhân, Thành Đạt và Ái Thy cũng vậy.

Chỉ còn lại Nguyệt Nhi, Ngọc Linh và Nhật Anh.

Cả ba nhẹ nhàng cùng nhau đi về nhà. Bây giờ cũng gần trưa, xe cộ chạy qua lại càng nhiều, trời nắng khá gắt.

"Ê tụi mày tao kể cho tụi mày nghe nè, hồi hôm qua trong cái chung cư kia tao phá phòng của người ta" - Nhật Anh kể lại chuyện, vì hai đứa trước mặt là bạn thân nên nó cũng chả muốn giấu, có gì chia sẻ hết.

"Hả? Mày phá phòng của người ta à? Lúc đó người ta đang làm cái gì vậy?" - Ngọc Linh hỏi.

"Tao nghe cái anh chủ chung cư nói là lúc đó hai người trong phòng đang (...), tự nhiên tao đập cửa rồi còn la làng làm người ta chửi tao sml, mà tao cũng chửi lại nữa, um cả cái chung cư, chỉ may là có anh chủ chung cư ở đó mới ngăn được mọi chuyện" - Nhật Anh kể tiếp.

"Haha, người ta đang làm chuyện đại sự tự nhiên phá đám ai mà không tức được" - Ngọc Linh ôm bụng cười.

"Thì lúc đó tao còn không biết tao làm cái gì luôn mà" - Nhật Anh tức giận phồng má.

"À vậy cái anh chủ chung cư là người giúp mày á!?" - Nguyệt Nhi lên tiếng hỏi.

"Đúng rồi, ảnh đẹp trai lắm á nha, ầm ắp, tốt bụng nữa, dễ nói chuyện lắm á!!! ~" - Nhật Anh sáng mắt.

"Đẹp trai hơn Minh Trí luôn á ha" - Ngọc Linh bắt đầu châm chọc.

"Ầm ắp tốt bụng hơn Minh Trí luôn á nha" - Nguyệt Nhi hòa theo.

"Dễ gì, anh Trí trong tao vẫn là nhất hihi, mà cái anh đó rất hợp làm anh trai tao á! ~"

"Vậy luôn á ha" - Ngọc Linh và Nguyệt Nhi đồng thanh khinh bỉ.

Cả ba nói chuyện rôm rả cho đến lúc về nhà.

Ngày hôm sau, tại trường học. Cả đám cùng nhau lên sân thượng. Lúc này không có Nhật Nam vì anh đang ở sân bay tiễn Mẫn Nhi. Cả đám vì phải đi học nên không thể cùng tiễn biệt Mẫn Nhi được.

"Mong là bên ấy Mẫn Nhi sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn" - Nguyệt Nhi cười cười rồi nhìn lên bầu trời.

"Đúng vậy"

...

Tại một nghĩa trang.

Mẫn Nhi đứng trước mộ của Võ Thanh Thiên. Nó đặt một bó hoa cạnh đó. Sau đó nhìn vào bức ảnh của hấn trên mộ bằng ánh mắt yêu thương.

"Anh Thiên à, em phải đi rồi, sẽ không thể bên anh được nữa, em thật sự buồn lắm"

"Anh Thiên à, em sẽ cố gắng mạnh mẽ hơn, em sẽ không khóc nữa đâu!"

"Anh Thiên à, em yêu anh nhiều lắm..."

Mẫn Nhi vẫn cứ nói chuyện một mình trước ngôi mộ, dù biết sẽ chẳng ai đáp lại nhưng nó vẫn không ngừng cất tiếng nói.

"Anh Thiên à, đến giờ em phải đi rồi, tạm biệt anh nhé" - Mẫn Nhi cười mím môi lướt nhìn ngôi mộ rồi quay đi. Một giọt nước mắt lại rơi xuống từ khóe mắt. Mẫn Nhi tăng tốc độ rời khỏi nơi này nhanh, nếu như nó còn ở đây thì nó sẽ khóc mất.

Mẫn Nhi nhanh chóng lên xe rồi đến sân bay. Sau khi trả tiền xe rồi tiến vào sân bay, mọi người đang đợi nó.

"Mẫn Nhi, sao con đi lâu quá vậy? Suýt nữa trễ giờ rồi" - Ông Nguyễn nhìn đồng hồ, hơi khó chịu nói.

"Hihi con xin lỗi mà. Chưa trễ chuyến bay đâu mà papa lo" - Mẫn Nhi lè lưỡi tinh nghịch.

"Thôi được rồi, đi lên máy bay thôi" - Bà Nguyễn nói.

"Vâng ạ, anh ba à, em đi nha, bye bye anh" - Mẫn Nhi nhào đến ôm anh một cái rồi đi đến ông bà Nguyễn.

Cả hai nhìn vào Nhật Nam, hôm nay là lần đầu tiên Nhật Nam đi đến đây tiễn biệt làm cả hai rất ngạc nhiên xen lẫn vui vẻ.

"Nhật Nam à, mama đi nhé, con ở lại mạnh khỏe"

"Tạm biệt.... ba mẹ" - Nhật Nam bỗng thốt lên.

Ông Nguyễn và bà Nguyễn ngạc nhiên nhìn Nhật Nam. Anh vừa mới nói tạm biệt họ à? Chuyện này cả hai không bao giờ có thể ngờ đến được.

Mẫn Nhi thấy vậy liền mỉm cười, anh ba của nó cuối cùng cũng quay lại với gia đình mình rồi.

"Tạm biệt con"

Bóng của cả ba khuất dần rồi biến mất, chiếc máy bay bắt đầu cất cánh và bay lên bầu trời trong xanh.

Nhật Nam đút tay vào túi, anh vẫn cứ nhìn chiếc máy bay đó. Anh cũng không ngờ là mình sẽ nói tạm biệt, bởi vì anh chỉ đến đây để xem họ thôi. Đúng là anh đã thay đổi thật rồi.

Nhật Nam bỗng nhiên mỉm cười khiến các cô gái gần đó đều ngoái đầu nhìn lại.

Trên máy bay.

Ông bà Nguyễn ngồi ở khoang trước, còn Mẫn Nhi ngồi ở khoang sau. Nó nhìn ở bên dưới và suy nghĩ lại những kỉ niệm trong 2 tuần nó ở đây. Những kỉ niệm ấy thật sự rất vui vẻ, cùng với tụi nó, đặc biệt là cả Võ Thanh Thiên nữa.

"Chào cô gái, tôi có thể ngồi đây được không?" - Một giọng nói vang lên khiến Mẫn Nhi thoát ra khỏi suy nghĩ của chính mình.

Mẫn Nhi ngược lên, là một chàng trai trông rất trẻ, người nọ đội mũ lưỡi trai màu đen, đeo khẩu trang đen, áo khoác ngoài màu đen bên trong là áo màu trắng, quần đen, giày đen trắng, đeo một cái kính tròn. Người nọ chỉ vào chỗ trống còn lại.

"À được được" - Mẫn Nhi gật đầu rồi ngồi nhứt qua một chút. Người nọ cũng ngồi cạnh.

"Em tên gì thế?"

"Nguyễn Mẫn Nhi ạ"

"Còn anh thì sao?" - Mẫn Nhi hỏi lại.

Người nọ kéo khẩu trang xuống, Mẫn Nhi to mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó, khuôn mặt này có chút quen thuộc. Người nọ cười cười rồi lên tiếng:

"Tôi tên Võ Nhất Thiên"

Nhật Nam chạy xe máy đi đến trường. Giờ này đã đến giờ ra chơi, anh nhanh chóng vào lớp học quăng cái cặp lên bàn rồi đi lên sân thượng.

Trên đó cả đám cũng tập trung đông đủ.

"Nhật Nam quay lại rồi đó hả?" - Lâm Phong và Minh Trí đi đến khoác vai Nhật Nam.

"Ờ"

"Đoàn tụ với gia đình chắc vui lắm hah" - Nguyệt Nhi nói.

"Ừ" - Nhật Nam nhìn vào cái băng cá nhân trên trán cô, cách một lớp mái tóc, nó đang rớt xuống. Anh nhanh chóng đi đến và dán lại cho cô.

"Băng cá nhân rớt xuống thôi"

"Ừm... Cảm ơn" - Nguyệt Nhi đỏ mặt lặng lẽ nói.

Cả đám còn lại chỉ lo nói chuyện mà không chú ý cặp đôi bên này, chỉ có duy nhất Ái Thy chú ý. Hôm qua nó là người có thể cho là tình nhất đám, vì nó chỉ uống có 2 ly rượu vang nhẹ. Vì thế hôm qua Ái Thy có thể thấy được những chuyện hôm qua như Nhật Anh tát Ngọc Linh, Ngọc Linh kéo áo Lâm Phong và Minh Trí đi đâu đó. Thấy cả Thành Đạt giẫm nát kính của Trọng Nhân, và đặc biệt là thấy luôn cảnh Nhật Nam hôn Nguyệt Nhi.

Ái Thy khá ngạc nhiên về chuyện này, nó cũng có thể cảm nhận được là hai người trước mặt này đang thích nhau, nhưng do đây chỉ là cảm nhận nên nó không dám tin. Đến bây giờ khi thấy cảnh hôn ngày hôm qua, thấy cái cách Nhật Nam ôn nhu dán băng cá nhân cho Nguyệt Nhi, thấy anh lo lắng khi mảnh băng suýt bị rơi xuống thì nó mới chấp nhận, nó mới dám tin cái cảm nhận của mình.

Đội khi tất cả mọi người đi xuống, Ái Thy mới gọi Nhật Nam lại. Hiện giờ chỉ còn hai người ở trên sân thượng vắng tanh này.

"Chuyện gì?" - Nhật Nam lạnh lùng hỏi.

"Anh có thích Nhi tỷ không?" - Ái Thy đồng dục hỏi.

"...Cô hỏi thế để làm gì?"

"Tôi chỉ muốn khẳng định thôi. Hôm kia... tôi là người tỉnh táo nhất vì tôi uống ít rượu, và tôi thấy hai người hôn nhau" - Ái Thy lập bập.

Nhật Nam khá ngạc nhiên với câu nói của Ái Thy, anh suy nghĩ lại ngày hôm đó, khi mà anh đang kiểm tra vết thương của Nguyệt Nhi thì đụng trúng chỗ nào ướt át mềm mềm, không lẽ đó là môi của cô à? Điều này có thể là đúng bởi vì anh nhớ lúc đó chỉ kiểm tra xung quanh mặt cô, và chỉ có đôi môi mới mềm mềm và ướt át.

Anh nhếch mép cười rồi nói:

"Đúng vậy, tôi là đang thích Nhi tỷ của cô đó"

"..." - Ái Thy không nói gì, chỉ nhìn vào anh. Bỗng nhiên nó mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi. Nó đi đến vỗ vai anh rồi đi, trước đó vẫn còn nói thêm một câu:

"Nhanh chóng mà tỏ tình đi nhé, tôi sẽ ủng hộ."

Hai người đều có điểm chung là trầm tính, ít nói, ít bộc lộ cảm xúc, lạnh lùng như nhau. Nếu như kết hợp thì sẽ tạo thành một cặp đôi băng giá hoàn hảo.

Bởi vì Nhật Nam có tính cách giống nó nên nó cũng có một chút để ý đến anh. Trái tim nó cũng vô tình sinh ra một cái cảm giác kì lạ nào đó đối với anh, nhưng nó lại không nhận ra, và sẽ mãi mãi không nhận ra. Vì anh vẫn chưa đủ sức để làm tan chảy trái tim lạnh băng của nó.

Bên trong lớp. Lúc này Nhật Nam cũng vào lớp.

Giáo viên trên bục vẫn giảng đều đều nhưng chả có chữ nào vào đầu Nguyệt Nhi cả. Cô vẫn đang nhớ về đêm hôm ấy, trong lúc say rượu bỗng nhiên cô lại có chút tỉnh táo, ngay lúc ấy cô thấy anh hôn cô.

Nguyệt Nhi cứ tưởng đó là ảo giác, nhưng nó rất chân thật, không có một dấu hiệu nào là ảo giác. Anh thật sự đã hôn cô!

Nghĩ đến đây liền đỏ mặt, cô lắc đầu và cố gắng tập trung vào bài giảng, nhưng những suy nghĩ đó cứ quẩn vào cô, khiến cô không thể tập trung được.

"Nghĩ gì mà đắm chiêu giữ vậy?"

Từ nãy đến giờ, những biểu hiện của cô được thu vào tầm mắt anh, cảm thấy kì lạ nên liền lên tiếng.

Nguyệt Nhi quay qua nhìn anh một chút rồi hỏi:

"Anh... H... ờn? "

"Hả? Cái gì?"

"Ah không có gì" - Cô đỏ mặt quay đi, để lại cho anh dấu chấm hỏi to đùng.

Nhật Nam thấy thế cũng không hỏi nữa, anh suy nghĩ một chút thì lại nghĩ ra cái gì đấy, anh lại nhếch mép cười.

Chốc lát, cũng đến giờ ra về. Học sinh ủa ra như bão lũ, những vế mặt mỗi đều bay đi hết, chỉ còn nét hào hứng trên mặt của từng người học sinh.

Cả sáu lại cùng nhau về nhà.

Mấy ngày trôi qua, Nhật Nam bỗng nhiên không đi học.

Giáo viên chỉ nói là anh bệnh. Lâm Phong và Minh Trí có vẻ biết anh ở đâu nhưng chả ai tiết lộ cả.

Nguyệt Nhi chán chường nhìn cái chỗ ngồi bên cạnh rồi nhìn ra sân trường. Cô muốn biết tung tích của anh hiện giờ T_____T Cô nhớ anh lắm rồi.

Bỗng nhiên một ý nghĩ xẹt qua đầu cô, không lẽ là do Nhật Nam không thích cô nên mới trốn à? Mấy hôm nay bọn kia cũng có chọc anh và cô. Mỗi khi chọc ghẹo là Nhật Nam đều làm mặt lạnh kiểu như "Đủ rồi, đùa không vui đâu" (do chị tự nghĩ chứ ai -.-)

Nguyệt Nhi nằm dài ra bàn học. Cô cảm thấy có vẻ là anh không thích cô thì phải, không biết có nên từ bỏ tình cảm này không nhỉ? Nguyệt Nhi muốn giữ lấy tình bạn này, nhưng nghĩ đến việc từ bỏ có lẽ khó, bởi vì cô biết cảm giác đối với anh không phải là cảm nắng, mà đó chính là tình yêu chân thành.

Đi học về nhà, ăn cơm xong rồi Nguyệt Nhi trèo lên giường, những suy nghĩ vẫn vơ vẩn vẫn bám lấy cô. Cô cứ lẩn qua lẩn lại không biết nên làm thế nào.

"Umm đói quá"

Nguyệt Nhi lúi thủi đi xuống nhà kiếm đồ ăn, suy nghĩ nhiều quá làm tiêu hao đồ ăn trong bụng mất rồi. Nhưng xui xẻo thay là trong tủ lạnh không còn đồ ăn vặt nữa, toàn là nguyên liệu để làm đồ ăn, mà cô đâu biết làm đâu, người giúp việc thì về nhà, pama đi ngủ mất rồi. Giờ này cũng không còn sớm, cô không muốn làm phiền họ. Cô đành lấy tiền mà đi ra ngoài mua đồ ăn.

Đêm khuya vắng vẻ mà yên tĩnh, gió mát thổi qua rất thoải mái. Cũng khiến cho tâm trạng của cô thanh thản hơn. Nguyệt Nhi nhanh chóng vào cửa hàng tạp hóa mua đồ ăn rồi lại về. Cô sẽ đi sang đường vòng thứ, con đường này cô rất ít đi, nhưng bữa nay có hứng thì mình đi thôi!">

Đi một lúc thì Nguyệt Nhi thấy một bóng người đang dựa lên tường, người đó mặc áo sơ mi đen, quần đen, tay đút túi và ngược lên bầu trời, mái tóc úp bay bay theo gió, đèn đường chiếu lên người đó, tạo ra một cái bóng dài và trông rất cô đơn. Người này chính là người mà cô đang nhớ đến, nhớ rất nhiều.

"Thì ra là em à?"

Tiếng nói của Nhật Nam khiến cô chột tính. Cô ngược lên thì đập vào mắt cô là khuôn mặt của anh. Nhật Nam vẫn đứng trước mặt cô nhưng không tỏ ra nhiều biểu cảm. Ánh mắt của Nguyệt Nhi tràn ngập sự sung sướng và hạnh phúc.

"Anh về rồi đó hả? mấy hôm nay anh đi đâu mà biệt tích luôn vậy hả? Tôi lo lắm đó biết không?" - Nguyệt Nhi nói một tràng dài, nỗi nhớ mong của cô đều được thể hiện qua lời nói ấy.

"Tôi có việc bận thôi, yên tâm ngày mai tôi đi học được rồi, em không cần phải lo cho tôi" - Thấy Nguyệt Nhi lo cho mình đến thế, trong lòng anh cũng vui vẻ hẳn.

Sau đó là một khoảng im lặng, Nguyệt Nhi không biết nói gì đành nói băng quơ:

"Umm tôi có một chuyện liên quan đến anh mà không biết anh có nhớ không."

Nhật Nam khẽ cười.

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với em"

Chuyện mà Nhật Nam và Nguyệt Nhi đang nghĩ đến là buổi say rượu ngày hôm đó. Sự thật là đối phương đã biết hết tất cả nhưng cả hai nghĩ chỉ có mình mình biết.

"Vậy anh nói trước đi"

"Em mở lời thì em nói trước đi"

"..."

"..."

"Hôm đó, hôm mà chúng ta say rượu thì... chắc là anh không biết đâu nhỉ..." - Nguyệt Nhi áp ứng.

"Làm sao mà tôi không biết được"

"...!? Sao anh biết được, rõ là anh say đến mức vậy"

"Có dám chắc là tôi không say không?"

"Nhưng nếu anh không say thì tại sao anh lại làm như vậy?" - Đây là điều cô luôn muốn hỏi, nếu như không có gì thì tại sao anh lại hôn cô?.

"Biết tại sao không?" - Nhật Nam hỏi lại, mắt đầy ý cười.

"Sao?"

Nhật Nam không trả lời, anh đi đến gần cô. Khoảng cách càng ngày càng rút ngắn, Nguyệt Nhi đỏ mặt muốn lùi đi nhưng bị anh đẩy vào tường, một tay chống ở bên đầu cô để cô khỏi trốn thoát.

Nguyệt Nhi lấy làm lạ mở to mắt nhìn anh, đôi mắt xanh dương long lanh ấy phản chiếu lại hình ảnh của anh trong đó, đôi mắt của cô rất đẹp, càng nhìn anh càng ngày bị thu hút vào đó.

Cô cúi đầu xuống nhưng lại bị anh nâng cằm lên. Nhật Nam đưa mặt lại gần từ từ và chạm môi. Nguyệt Nhi ngạc nhiên đến ngỡ ngàng. Đây không phải là nụ hôn lúc say rượu, mà đây chính là nụ hôn lúc hai người đang tỉnh táo, trong nhất thời cô không biết làm gì, chỉ biết đứng yên ở đó. Nhật Nam rời khỏi môi cô và nói:

"Là như vậy đấy"

Thấy cô vẫn còn ngây ngô nhìn mình, anh nói tiếp:

"Tình bạn của chúng ta sẽ không còn vô tư nữa. Chúng ta có thể sẽ tiến thêm bước nữa. Em có muốn bước cùng tôi không?" - Nhật Nam nhìn thẳng vào mắt cô nghiêm túc. Anh đã suy nghĩ rất lâu rồi, bây giờ anh sẽ làm liều một lần với lòng tự trọng và tình cảm của chính mình.

Nguyệt Nhi không ngờ anh sẽ tỏ tình với mình. Những suy nghĩ trước kia đều đã bay theo gió, chỉ còn lại sự hạnh phúc. Cô mỉm cười và nói:

"Em sẽ cùng anh bước tiếp đoạn đường này"

Tác giả đã quay lại.v

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

...

...

"Nhưng mà mấy hôm ấy anh đi đâu vậy?" - Nguyệt Nhi lên tiếng hỏi.

"Anh nói là có việc bận mà" - Nhật Nam nhìn vào cô trả lời.

"Bận gì mà gần 1 tuần mới xuất hiện hở? Em lo cho anh lắm luôn, rốt cuộc là anh đi đâu hở??" - Nguyệt Nhi phồng má.

"Không thể nói được" - Nhật Nam xoa đầu cô, ánh mắt ôn nhu nhìn vào cô gái trước mặt.

"Anh không nói thì thôi, em cũng không hỏi nữa." - Cô quay mặt qua chỗ khác tránh cái xoa đầu của anh.

"Đối rồi à?"

"..."

"Thôi được rồi"

Nguyệt Nhi thấy Nhật Nam im lặng nên khẽ ngước lên thì bị anh kéo về phía trước, cả thân người đều đổ nhào vào lồng ngực ấm áp của anh. Nhật Nam ôm cô, nhẹ nhàng nâng niu như đang cầm một viên ngọc quý.

"Hết giận chưa mèo nhỏ?" - Nhật Nam kéo cô ra, nhếch mép hỏi.

"Anh..." - Nguyệt Nhi đỏ mặt tía tai quay mặt ra chỗ khác.

"Anh sao?"

"Hứ.... không nói chuyện với anh nữa!!!"

"Haha" - Nhật Nam bỗng nhiên cười to.

Nguyệt Nhi đứng sững lại 1 chút, lần đầu tiên mới thấy anh cười sáng khoái đến vậy. Cô vẫn đứng đó và nhìn vào anh.

"Làm gì nhìn dừ vậy?" - Nhật Nam đưa mặt lại gần Nguyệt Nhi và hỏi.

"Anh cười đẹp trai thật, chứ lúc nào cũng chưng cái mặt lạnh tanh kia nhìn thấy chán dễ sợ"

"Anh thấy vậy vẫn được hơn"

"Umm"

"Em đi đâu vậy? Khuya rồi mà còn ra ngoài đường..." - Nhật Nam quay lại chủ đề mà anh muốn hỏi nãy giờ.

"À quên mất, em đi mua đồ ăn, tại đói quá mà nhà hết đồ ăn nữa T_____T" - Nguyệt Nhi bắt đầu than thở.

"Được rồi, anh đưa em về. Bây giờ khuya khá nguy hiểm đấy" - Nhật Nam nói.

"Unmm cũng được" - Nguyệt Nhi vui vẻ đáp lại. Mặc dù cô có thể chống chọi nguy hiểm nhưng có anh đi bên cạnh thì vui hơn nhiều.

Cả hai cùng nhau bước đi. Con đường về đêm vắng vẻ, tạo sự yên tĩnh dễ chịu. Ánh sáng trắng chiếu xuống cùng với những cánh hoa bồ công anh bay bay khiến cho cảnh tượng càng thêm ảo diệu.

Không ai nói ai câu nào, cứ lặng lẽ đưa tay và nắm lấy rồi cùng dãi bước trên đường. Tình yêu giữa họ đã đâm chồi và lớn lên. Nhưng có thể tiếp tục phát triển hay không là một chuyện khác.

Ngày hôm sau. Cũng đã đến thời gian thi HK của học sinh. Ai ai cũng cầm một quyển đề cương để học bài hết cả.

"Tao muốn đi chơi quá à" - Ngọc Linh chán nản đập bàn liên tục.

"Lo mà học bài đi kia, mày soạn đề cương xong chưa mà đòi chơi?" - Nhật Anh nhắc nhở.

"Chời, tao soạn từ tám đời dương rồi con ạ" - Ngọc Linh đem cái cuốn sổ đề cương của mình ra cho nó xem.

"Vậy còn học thì sao?"

"À... Ai biết"

"Nhìn mặt mày biết là chưa học rồi, học lẹ đi mày. 2 ngày nữa thi cử đấy"

"Huhu nhưng tao muốn đi chơi!!!"

"Hay sau khi thi xong thì lớp mình tổ chức đi dã ngoại đi! ~" - Thiên Vy bỗng nhiên sáng mắt khi nói đến ý tưởng của mình.

"Đúng á, tao tán thành à nha, còn 2 ngày nữa là thi HK rồi, ráng học đi rồi mình bung lụa" - Nguyệt Nhi cũng vui vẻ nói theo.

"Đi dã ngoại hả? Được á" - Ngọc Linh từ vẻ mặt chán nản bỗng nhiên thay đổi thành vẻ mặt vui vẻ ngay lập tức.

"Ừ vậy đi, lớp 11B cố gắng lên!!!"

"Yeah"

...

Trong lớp, bỗng nhiên hôm nay cả lớp ngoan lạ thường, im thinh thít không có một tiếng động, chỉ có tiếng quạt, tiếng cô giảng đều đều trên bảng, tiếng ghi chép và lật sổ.

Nhưng trong đầu của cả lớp, ít ai quan tâm đến bài học. Phần lớn là nghĩ đến chuyện đi dã ngoại.

Ra chơi. Trên sân thượng. Chỉ có Nguyệt Nhi và Nhật Nam.

"Anh nghĩ tại kia có biết chúng ta đã thành đôi không?" - Nguyệt Nhi hỏi.

"Sớm muộn gì thì cũng biết" - Nhật Nam chống cằm trả lời. Đôi mắt anh bỗng nhiên liếc qua cửa sân thượng.

"Tự nhiên em thấy sao sao ý" - Nguyệt Nhi cúi đầu lấy hai đầu ngón tay chỉ vào nhau.

"Ngước mặt lên đi"

"Hửm?" - Nguyệt Nhi cũng tò mò ngước lên thì anh cũng cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô.

"Anh!?" - Nguyệt Nhi đỏ mặt ngạc nhiên.

"Tại kia biết rồi đấy" - Vừa nói anh vừa nhìn bên cánh cửa. Cô hiểu ý mà đến gần cửa và mở ra. Mấy người ngoài sau cửa bỗng nhiên té nhào ra.

"Ai ui-----"

"Bọn mi nghe lén?" - Nguyệt Nhi nheo mắt nguy hiểm.

"Không có, tội ta chỉ vừa mới lên đây" - Lâm Phong phủ nhận.

"Đúng vậy, tội tao không thấy gì cả, chỉ là tình cờ thấy được màn kiss của hai người nào đó thôi" - Ngọc Linh nói vu vơ.

"Tội mày....!"

"Ý, nó nổi giận rồi kìa. Nhật Nam đâu, đi bắt vợ mày lại kìa"

"Tao cho tội mày tự xử lấy" - Nhật Nam nhếch mép đứng dựa người trên lan can.

"Chạy nhanh đi tội mày!"

"Đứng lại!!!"

Sân thượng hôm nay có vẻ náo nhiệt hơn bình thường.

Auu vừa thi xong ngày hôm qua nên đến giờ viết cho các rds ạ =}} }

Tại mình lo cây Fake Love nên đến hôm nay mới viết được chút chút.

Good morning!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Mấy ngày trời qua liên tục, thời gian thi học kì cũng đã trôi qua, thời gian học sinh bung lụa bắt đầu.

Kế hoạch của lớp 11B vẫn không thay đổi, 42 học sinh trong lớp cùng nhau thẳng tiến đến khu du lịch biển BA (chế ra thôi v)

6h sáng. Cả lớp đã được tụ họp lại.

"Tao háo hức quá à" - Nguyệt Nhi sáng mắt khi nghĩ đến, cô tưởng tượng mình sẽ được tắm trong nước biển trong xanh, vừa tham quan vừa ăn vặt cùng với đám bạn,...

"Tao cũng vậy luôn!!" - Ngọc Linh và Nhật Anh cũng biểu hiện y chang.

"Ba người vẫn y chang con nít" - Minh Trí lên tiếng.

"Kệ tội ta" - Cả ba đồng thanh làm Minh Trí hoảng sợ rút lui.

"Nhật Nam ah~ anh đi chung với em nhé nhé!!!" - Nguyệt Nhi vui vẻ chạy đến chỗ Nhật Nam.

"Mua cho em mấy cái goods của idol đó phải không?"

"Quá chuẩn! Chỉ có anh là hiểu em"

Nhật Nam nhìn thấy Mèo nhỏ của mình vui mà trong lòng cũng vui theo. Anh ôn nhu xoa đầu cô.

Khoảng 15" sau, xe buýt đến. Cả đám xếp hàng lên xe. Thiên Vy đang lên thì nó bị trượt chân.

"Á"

Nó nhắm mắt tịt mắt chờ thân mình nằm xuống đất mẹ, nhưng 5s trôi qua vẫn không thấy gì cả. Thiên Vy mở mắt thì thấy Nhật Nam đang đỡ, còn nó nằm gọn trong lòng anh.

"Cảm ơn" - Thiên Vy đỏ mặt nhanh chóng đứng lên.

"Lần sau cẩn thận" - Nhật Nam đi vào bên trong. Thiên Vy cũng nhanh chóng đi vào.

Bên ngoài không nghe thấy gì nhưng bên trong xe nhồi kín người. Cả đám lấy micro bluetooth rồi hát hò, bấm nhạc rồi nói chuyện rôm rả cả lên. Trong đó nổi bật vẫn là Nguyệt Nhi.

Khoảng 3 tiếng sau, cả đám cũng đến BA. Nơi đây cát trắng biển trong xanh trông rất đẹp mắt. Là một nơi rất thu hút khách du lịch.

"Được rồi, chúng ta mau đi vào khách sạn thôi" - Hoàng Minh nói rồi đi, 42 học sinh cũng đi theo, vừa đi vừa ngắm cảnh đẹp ở BA này.

Đến khách sạn TK, cả lớp cùng nhau chia phòng. Một phòng sẽ có ba người, phòng có hai người và một phòng có một người cũng chính là phòng của thầy chủ nhiệm của lớp 11B.

"Thầy đọc tên rồi các em lần lượt lấy chìa khóa phòng nhé" - Hoàng Minh thông báo rồi bắt đầu đọc tên.

Một lúc sau, ai về phòng nấy. Nguyệt Nhi, Ngọc Linh và Nhật Anh chung phòng 109. Nhật Nam, Lâm Phong và Minh Trí chung phòng 312. Tụi nó và tụi hấn cách nhau 2 tầng.

Tụi nó chạy vào phòng của mình. Vừa vào thì Nguyệt Nhi và Ngọc Linh quăng túi hành lý của mình sang một bên và nằm trên giường, Nhật Anh thì đem đồ ra và sắp xếp, và cũng xếp đồ dùm hai cô bạn thân luôn.

Sau khi cả lớp sắp xếp xong liền tập trung xuống sảnh.

"Được rồi, đầu tiên chúng ta sẽ đi.. "

"Đi biển ạ"

"Biển đi thầy ơi"

"Vote đi biển nha"

"..." - Hầu như ý kiến của cả lớp đều là đi biển. Hoàng Minh thấy vậy liền nói:

"Được rồi, chúng ta đi biển đầu tiên nhé"

"Yay!!!!"

5" sau, cả lớp tập trung tại bãi biển. Biển ở đây rất đẹp, cát trắng tinh, nước biển trong xanh, nắng nhẹ, sóng biển dập dờn ở bãi cát. Đúng là một nơi lý tưởng để đi du lịch.

Và đây cũng là cơ hội tốt để cho các sắc nam và sắc nữ hành động. Vì con trai sẽ mặc quần đùi, còn con gái mặc bikini.

"Các em khi ra biển nhớ rằng không được bơi ra xa, không được nghịch quá trớn, không được..."

"Tụi em biết rồi" - Cả lớp đồng thanh cất luôn lời của Hoàng Minh, không để cho anh nói tiếp tụi nó đã nhanh chóng chạy ra biển.

"Aizz cái lũ này, chả bao giờ nghe mình nói hết câu, chiều quá hóa hư, để sau chuyến đi này tôi xử các em như thế nào" - Hoàng Minh nói rồi dụi dụi và ghé nằm, đeo kính mát rồi tận hưởng giấc ngủ của mình.

Trong lúc đó, ở biển.

"Anh ơi Anh à, sao ngực mày to quá vậy kia?" - Ngọc Linh nham hiểm hỏi.

Hôm nay Nhật Anh mặc bộ bikini màu cam chấm trắng, tôn lên đường cong chuẩn xác của nó. Ngọc Linh mặc áo bơi và váy bơi màu hồng, vì khá lép nên nhỏ trông rất giống con nít. Nguyệt Nhi cũng mặc áo bơi và váy bơi màu trắng, ngực cỡ trung nên nhìn

"Lâu rồi tao không thấy mày ăn mặc thiếu vải, không ngờ lại to đến cỡ này, lên cúp C rồi đây" - Nguyệt Nhi cũng chằm chằm đánh giá.

"Tụi mày ngưng soi đi >///<" - Nhật Anh đỏ mặt che lại.

"Trời ạ có gì đâu mà che, bỏ tay ra cho tao sờ thử nào" - Ngọc Linh và Nguyệt Nhi nham hiểm giờ tay.

"Thôi thôi tha cho tao đi" - Nhật Anh ngửi thấy mùi nguy hiểm liền chạy xuống biển, cả hai cũng đuổi theo.

Trong lúc đó, tại một chỗ cạnh bãi biển. Tụi hấn đứng đó nhìn.

"Thằng Trí chọn người yêu ngon dữ ha chặc chặc" - Lâm Phong nheo mắt đánh giá.

"..."

"Ê mày chảy máu mũi rồi đó hả thằng biển thái kia?" - Lâm Phong lay lay Minh Trí.

"Khỏi phải nói haha, tao mà" - Minh Trí lau máu mũi rồi tự hào vỗ ngực.

"Người yêu của thằng Nam nhìn cũng ngon đó" - Lâm Phong cười cười vỗ vai thằng bạn.

"Tự nhiên tao thấy tội nghiệp cho mày" - Nhật Nam nhếch mép châm chọc.

"Ý gì hả thằng kia? Ông đây thích loli nhé, bùi đưa gì sau này cũng thành mướp, bức tường là vĩnh cửu nha chưa!" - Lâm Phong bình tĩnh đáp lại.

"Tao nhớ hồi trước mày nói mày thích BB rõ ràng ha. Thôi đi, ngưng biện minh đi, chấp nhận sự thật đi" - Minh Trí vỗ vai an ủi Lâm Phong.

"Đm tụi mày, cút ngay hết cho bố" - Lâm Phong nổi nóng hét lên.

"Ê Nhật Nam, tao với mày tắm biển đi, cho thằng Phong ở đây chơi với khi đi" - Minh Trí khoác vai Nhật Nam. Anh gật đầu và cả hai cùng tiến ra bãi biển, Lâm Phong dù giận nhưng cũng lùi thui theo sau.

Bãi biển lúc này rất náo nhiệt, nhóm thì chơi bóng chuyền, nhóm đi tắm biển, nhóm đi xây lâu đài cát, nhóm thì ngồi tám chuyện.

"Eh Eh bỏ tao ra" - Ngọc Linh vùng vẫy dưới bàn tay của tụi nó và tụi hấn.

Hiện giờ nhỏ bị Lâm Phong nắm hai tay, Minh Trí nắm hai chân, Nguyệt Nhi và Nhật Anh đỡ hai bên sườn và chạy nhanh ra biển.

"Một... Hai... Ba... Yohh" - Tụi nó và tụi hấn đếm xong liền ném Ngọc Linh ra biển.

"Ahh đậu phụ... Ặc ặc... Chúng mày nhớ đấy, tao sẽ trả thù" - Ngọc Linh tức giận boi lên bờ.

Nhật Nam ngồi trên bờ nhìn cả đám làm trò con bò ở biển mà nhếch mép cười thú vị.

Cách đó không xa, Thiên Vy đang cùng với Thu Hà và Tuấn Anh nói chuyện, nó nhìn trộm anh. Ngay lúc đó anh đang cười làm nó ngơ ngác ngẩng nhìn mãi.

"Vy ơi" - Thu Hà gọi.

"..."

"Thiên Vy ơi" - Tuấn Anh gọi.

"..."

"TRẦN THIÊN VY!!!" - Thu Hà và Tuấn Anh đồng thanh lên tiếng làm Thiên Vy giật mình mà quay qua nhìn cả hai.

"Gì vậy hai má, làm tao giật mình"

"Đang nói chuyện mà mày lo nhìn đi đâu vậy? Ngắm anh nào hả gì?" - Thu Hà tra hỏi.

"À tao biết ngắm ai rồi, Nhật Nam chứ gì" - Tuấn Anh nhìn ra sau lưng Thiên Vy rồi bắt đầu châm chọc.

"Mày... Mày nói cái gì vậy??" - Thiên Vy đỏ mặt.

"Áy áy nhắc tới thôi làm người ta đỏ mặt kìa, trời ơi bạn Vy nhà mình biết yêu rồi nha" - Thu Hà vỗ tay nói lớn.

"Cái gì? Vy yêu ai? Lớp trưởng lớp mình yêu ai vậy?" - Một nhóm đang đánh bóng chuyền và cả tụi nó đến tò mò.

"Haha tao chỉ nói vậy thôi chứ có đâu, tại tao thấy Vy ngắm Nhậ-... ưm ưm" - Thu Hà chưa nói hết câu thì bị Thiên Vy bịt mồm lại.

"À tại thấy cúp C của Nhật Anh nên Vy ngắm đến chảy nước miếng. Nó còn nói nếu là con trai thì sẽ yêu Nhật Anh ớ" - Tuấn Anh bịa chuyện giải vây cho Thiên Vy. Nó cảm động nhìn cậu. Đúng là bạn thân mà.

"À ra vậy" - Cả đám gật gù rồi giải tán.

"Thu Hà à, mày giỏi lắm" - Thiên Vy liếc Thu Hà tặc lưỡi.

"Nhưng mà mày có thích Nhật Nam không?" - Tuấn Anh hỏi lại.

"Không có! Tao chỉ có hơi hơi có cảm mến thôi" - Thiên Vy chối lại.

"Cảm mến là bước đầu tiên dẫn đến tình yêu đấy" - Thu Hà nhón nháo nói.

"Giờ chứ? Làm sao mà tao có thể thích cậu ta được"

"Cậu ta soái ca thế kia mà. Nếu tao mà là con gái chắc tao thích cậu ta luôn à" - Tuấn Anh cười đùa nói.

"Thôi, bỏ qua chuyện này đi, mà mấy hôm nay..." - Thiên Vy tỏ lái sang chuyện khác, nó không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Cả đám chơi đùa ở bãi biển đã đời rồi đến khoảng giữa trưa mới nghỉ.

Sau khi tắm rửa thay đồ xong thì cả lớp cùng Hoàng Minh đi vào một nhà hàng gần đó và ăn uống, ai ai cũng ăn nhiều, vì đi biển chơi đùa mệt khá nhiều sức.

"À tối nay sẽ có hội chợ đấy, em nào muốn đi thì cứ đi nhé, còn em nào lười thì cứ ở yên tại phòng khách sạn" - Hoàng Minh vừa lau tay vừa nói.

"Vâng ạ"

Ăn xong thì nơi tiếp theo của lớp là đi tham quan. Cả lớp cùng chia nhóm ra và theo sự hướng dẫn của thầy chủ nhiệm mà mỗi nhóm đi hướng khác nhau.

Mỗi nhóm sẽ có 6 người. Sau khi chia xong thì nhóm của tụi nó là: Nguyệt Nhi, Ngọc Linh, Minh Trí, Thu Hà, Nam Tuấn và Hạo Thạc. Còn nhóm kia là Nhật Nam, Lâm Phong, Nhật Anh, Thiên Vy, Anh Thư, Tuấn Anh. Và các nhóm khác nữa.

"Huhu tại sao tụi mình lại xa cách nhau?" - Lâm Phong liếc nhìn nhóm kia mà khóc ròng.

"Có duyên sẽ gặp" - Nguyệt Nhi cười tinh nghịch. Cô có hơi tiếc vì Nhật Nam và hai người kia không chung nhóm.

.....

"Áy ây ở chung nhóm với Nhật Nam kìa Vy ơi" - Thu Hà nham hiểm nói nhỏ.

"Thì... Thì sao chứ"

"Haha nhớ bắt lấy cơ hội nha. Tuấn Anh có gì giúp Vy nhé." - Thu Hà nháy mắt với Tuấn Anh.

"Ok cứ tin tưởng vào anh đây, tụi mình là bạn thân mà" - Tuấn Anh vỗ vỗ ngực.

Sau đó, 7 nhóm chia ra 7 hướng để đi.

Vừa mới đi được 5" thì các nhóm có vẻ lộn xộn, điển hình là nhóm của Nguyệt Nhi, vì nơi mà nhóm đi là nơi bán goods và những thứ liên quan đến các thần tượng nổi tiếng, đồ ăn và thú nhồi bông nên Nguyệt Nhi, Ngọc Linh và Thu Hà bị thu hút nơi này đến nơi khác. Hạo Thạc, Nam Tuấn khuyên mãi chả chịu đi. Còn Minh Trí thì ngồi tự ki một mình trông ngóng Nhật Anh đi ngang.

Ngược lại với nhóm Nguyệt Nhi thì nhóm Nhật Anh vẫn trật tự. Nhật Anh thì đôi khi nói chuyện với Nhật Nam và Lâm Phong, Anh Thư im lặng quan sát, Thiên Vy từ lúc ở chung nhóm với Nhật Nam thì nó im lặng, trong lòng khá là vui vẻ chả hiểu tại sao.

"Chúng ta vào tiệm sách đi" - Nhật Anh quay lại nói với cả đám.

"Hó, vô đó làm gì, chán chết" - Lâm Phong trề môi.

"Mì nói nhiều quá, tụi mình vô thôi nào" - Nhật Anh vừa cười với đám còn lại vừa kéo cổ áo Lâm Phong vào nhà sách.

"Thà ta ra!!"

Trong nhà sách, phảng phất mùi hương của sách rất dễ chịu. Cả đám lại chia ra chỗ khác nhau, người thì đọc truyện chùa, người thì chọn sách, ...

Thiên Vy nhìn qua một lượt, thấy quyển sách ưng ý nhưng lại để trên kệ khá cao, nó nhón chân lấy vẫn không tới do chiều cao của mình, loay hoay không biết nên làm sao lấy sách thì một bàn tay từ đâu xuất hiện lấy cho nó quyển sách. Thiên Vy quay qua định cảm ơn thì nó bỗng chốc đứng hình.

"Cậu muốn lấy quyển này phải không?" - Nhật Nam cầm quyển sách và hỏi.

"Ừ-ừm, cảm ơn cậu" - Thiên Vy cầm lấy quyển sách và che lại khuôn mặt đỏ của mình.

"Cậu thích đọc mấy quyển triết lý thế này à?" - Nhật Nam ghé nhìn quyển sách mà hỏi, hành động của anh khiến cho khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

"Đúng vậy" - Thiên Vy ngửi thấy mùi thơm nam tính từ anh mà lồng ngực đập mạnh hơn, mặt lại đỏ hơn.

"Tôi tưởng cậu sẽ giống như Nguyệt Nhi chứ, cậu ấy cứ thích đọc manga" - Nhật Nam khẽ nhếch môi khi nhắc đến Nguyệt Nhi.

"Tại nhìn vậy nhưng sở thích của chúng tôi khác nhau, giống là cùng hâm mộ thần tượng thôi" - Thiên Vy gãi đầu cười cười.

"Ra vậy" - Nhật Nam gật gù.

Hai người cứ đứng đó tán gẫu. Nhật Nam hồi trước ít nói chuyện với người khác, nhưng sau khi quen Nguyệt Nhi thì tính cách cũng đổi, anh cũng bắt đầu cởi mở với người khác, nhưng cũng phải có sự chọn lọc, vì anh thấy ai thú vị thì sẽ nói chuyện, còn không thì bỏ. (=====))

Đến khi Nhật Anh kêu gọi đi nơi khác thì cả hai cũng ngưng nói chuyện mà đi. Nhật Nam dứt tay vào túi, thần nhiên đi. Thiên Vy đi phía sau, nhìn tấm lưng rộng và vững chãi của anh nó càng ngày càng có tình cảm với anh. Đường như là nó đồ anh mất rồi.

Tau thích câu huyết ㄟ (ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Sau khi ra ngoài các cửa hàng thần tượng kia thì cũng mất 2 tiếng. Thế là cả nhóm quyết định đi vào quán kem gần đó nghỉ mệt và đồng thời tận hưởng vị ngon của kem ở nơi BA này.

"Các em ăn kem gì?" - Tụi nó vừa ngồi thì chị phục vụ đi đến thân thiện hỏi.

"Cho bọn em 3 kem socola, 1 kem dâu, 3 kem vani ạ" - Nguyệt Nhi nhanh nhẩu trả lời.

"Được, vậy đợi chị chút"

Chị phục vụ rời đi, Ngọc Linh liền lên tiếng:

"Không biết là tụi mình có thể gặp nhóm kia không nhỉ?"

"Đề mày gặp anh Phong của mày à?" - Nguyệt Nhi chống cằm hỏi lại.

"Có đâu trời hìhì" - Ngọc Linh cười toe toét.

"Ngưng thảo mai, bà Nhi nói quá đúng luôn. Hồi trước hai người suốt ngày cãi nhau còn hơn chó với mèo, rồi bây giờ lại bám dính nhau hơn hai con sam nữa" - Minh Trí trề môi đáp.

"Ố hớ kệ ta, mi có liên quan không mà lên tiếng hờ cái tên kia?? Mi đừng nói là mi không có ngóng trông con Anh đi ngang nhé" - Ngọc Linh nhanh trí đáp lại.

"Nhà mi nhìn mặt ta có giống như là đang chờ Nhật Anh không?" - Minh Trí đứng dậy chỉ lên mặt mình tranh luận.

"Không phải giống. Mà là quá giống luôn đằng khác!" - Ngọc Linh chỉ vào mặt hấn đáp lại.

"Có mi mới thấy á!"

"Ê tên kia, mi là con trai mà sao giống đàn bà quá vậy hả? Nói câu nào là đáp lại câu đó, biết vậy đừng có cho Nhật Anh yêu quý của ta đến với mi rồi" - Ngọc Linh lắc đầu ngao ngán.

"Ủa bộ Nhật Anh đến với ta là phải có sự đồng ý của nhà mi à?" - Minh Trí nhưóng mày.

"Thôi được rồi hai người này" - Nguyệt Nhi nhanh chóng ngăn chặn cuộc chiến vô mồm của cả hai.

"Ủa ủa là sao? Nguyệt Nhi kể chuyện tình của cặp Phong Linh và Trí Anh cho tụi tao nghe với" - Thu Hà bắt đầu nổi hứng tò mò.

"Ngày xưa ngày xưa, xưa oi là xưa, xưa dữ dội xưa, xưa quá trời quá đất, xưa đến nỗi mà không ai có thể..."

"Vô chuyện chính lẹ" - Cả bọn còn lại (trừ Ngọc Linh và Minh Trí) đồng thanh.

"Thì bọn mày cứ biết rằng thằng Trí và con Anh là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, còn thằng Phong và con Linh là ghét của nào trời trao của đấy" - Nguyệt Nhi giải thích tóm gọn.

"À à..." - Cả bọn gật gù.

"Còn của mì/mày là mua dầm thắm lâu" - Ngọc Linh và Minh Trí đồng thanh chỉ vào Nguyệt Nhi làm cô hoang mang.

"Ấy ấy Nguyệt Nhi có người yêu á? Ai vậy?"

"Là Nhật...- Ấy kem tới rồi kìa, ổn định và ăn đi" - Ngọc Linh chưa kịp nói hết câu thì Nguyệt Nhi tổ lái sang chuyện khác.

Tụi nó còn muốn hỏi nhưng vì kem hấp dẫn quá nên bỏ qua chuyện đó mà tập trung ăn kem, định bụng ăn xong mà hỏi tiếp.

Khoảng một lúc sau, với sự dẫn dắt và tổ lái của Nguyệt Nhi đã khiến cho cả bọn quên luôn chuyện dự định hỏi.

Cứ thế, thời gian trôi qua, các nhóm bắt đầu tập trung lại nơi cũ. Hoàng Minh dặn dò một chút rồi cùng lớp trở về khách sạn.

"Nhật Anh ơi, anh nhớ em quá ~" - Minh Trí bắt đầu bám lấy Nhật Anh.

"E hùm, mày đi có tí xiu thì nhớ vợ rồi, đúng là cái thằng thê nô" - Lâm Phong khinh bỉ thằng bạn.

"Mày đang xách cái gì vậy?" - Nhật Nam chỉ vào cái túi đồ cậu đang xách, trông khá nặng.

"Đồ của Ngọc Linh yêu dấu" - Lâm Phong tự hào yêu thương trả lời.

"Thế mày cũng giống như thằng Trí thôi"

"Đúng rồi, thế mà bày đặt chột bố mày" - Minh Trí khinh bỉ.

"Nói chung là hai đứa mày đều là thê nô" - Nhật Nam chốt lại một câu khiến cho hai thằng kia im bật.

Cuối cùng, cả lớp cũng về khách sạn, phòng ai ở phòng nấy. Có một vài nhóm đi chơi nhưng đi gần đây.

Buổi tối. Tại sảnh.

"Được rồi, bây giờ em nào đi lễ hội thì đi, còn em nào không muốn đi thì ở lại khách sạn." - Hoàng Minh thông báo.

"Vâng ạ" - Cả lớp đồng thanh hô to.

Sau đó thì cả lớp cùng đi lễ hội, có một số ít lười biếng nên ở phòng. Tụi hần cũng có trong số đó nhưng vì tụi nó thuyết phục, nói trắng hơn là đe dọa nên mới chịu đi.

Lễ hội kỉ niệm ngày thành lập khu du lịch BA tổ chức mỗi năm một lần, và lần nào cũng đều rất hoành tráng.

Cổng vào là một hình cong có gắn đèn màu, ở giữa đỉnh là chữ "LIGHT FESTIVAL BA" làm bằng đèn có nhiều màu sắc.

Bên trong lại rất ấn tượng, xung quanh là những các tác phẩm lồng đèn khổng lồ mô phỏng các danh lam thắng cảnh, kiến trúc nổi tiếng, có những con rồng và những nhân vật hoạt hình nổi tiếng. Màu sắc cực kì rực rỡ, cực kì đẹp mắt, hấp dẫn các khách du lịch có dịp tham gia lễ hội này.

Ngoài tham quan thiên đường của ánh sáng và những chiếc lồng đèn rực rỡ đầy màu sắc này thì mọi người có thể trải nghiệm nhiều món ăn, mua những đồ lưu niệm và cùng thưởng thức đại tiệc âm nhạc siêu hoành tráng có sự góp mặt của nhiều ca sĩ, nhóm nhạc nổi tiếng.

"Wow, đẹp quá" - Nguyệt Nhi nhìn xung quanh mà trầm trồ, đôi mắt xanh dương lấp lánh của cô phản chiếu những màu sắc của lồng đèn. Nhật Nam nhìn vào đôi mắt long lanh ấy mà càng dần bị thu hút.

"Nhật Nam! Rõng khổng lồ kia" - Nguyệt Nhi như một đứa trẻ chỉ vào lồng đèn rõng khổng lồ màu vàng kia mà thích thú.

"Bộ em là con nít hả? Có mỗi con rõng thôi cũng sáng mắt" - Nhật Nam nhéo má cô.

"Hứ kẹ em" - Nguyệt Nhi phồng má liếc anh. Nhật Nam thấy thế liền vuốt mái tóc của cô bằng động tác ôn nhu và yêu thương.

"Ngọc Linh! Mày chụp ảnh cho tao và Minh Trí đi, cái trái tim to bự này đẹp quá" - Nhật Anh đưa điện thoại cho Ngọc Linh và sau đó kéo Minh Trí ra chụp ảnh.

"Xong rồi đây" - Ngọc Linh ném điện thoại qua cho nó.

"Tấm này quá đẹp, duyệt" - Thế là một tấm ảnh được vào bên trong bộ sưu tập của Nhật Anh.

"Ê hay tụi mình chụp chung đi, cả 6 luôn" - Nguyệt Nhi đề xuất ý kiến.

"Được á" - Nhật Anh nhanh chóng đồng ý.

"Ủầy lười chết, bỏ đi" - Lâm Phong lười nhác từ chối, Nhật Nam và Minh Trí có vẻ hưởng ứng theo thằng bạn.

"Không được từ chối. Nhi, Linh vô kéo 3 thằng vô, tao chụp" - Nhật Anh nói rồi liền giơ điện thoại ngay trước mặt. Ngọc Linh kéo Lâm Phong và Minh Trí vào, Nguyệt Nhi liền kéo Nhật Nam vào.

"Ê thả ra!!!"

"Một... hai... ba..."

"Tách"

Một tấm ảnh lại được ra lò, bên trong ảnh là Nhật Anh đang mỉm cười, ngoài sau là Ngọc Linh đang vừa cười vừa kéo hai thằng Minh Trí và Lâm Phong lại, dù cố gắng đi ra nhưng 2 tên này cũng vừa kịp thời làm "Vsign". Còn ngoài sau nữa là Nguyệt Nhi đang khoác tay Nhật Nam và cười tươi làm "Vsign", Nhật Nam thì về mặt không cảm xúc liếc nhìn camera. Bức ảnh này khá là tuyệt vời, Nhật Anh cười cười bấm lưu ảnh mặc kệ lũ ngoài sau vẫn đang đùa giỡn với nhau.

Cả sáu cứ đi tham quan, chơi đùa, điều ấy khiến cho tình bạn gắn chặt nhau hơn.

Khoảng một lúc lâu sau thì những học sinh đi tham quan cũng phải về khách sạn. Tụi nó và tụi hấn cùng nhau về chung. Phía sau là nhóm Thu Hà.

"Coi bộ hôm nay Vy nhà mình cũng xác định được rồi ha" - Thu Hà khoác vai Thiên Vy.

"Thiên Vy biết yêu rồi đó, cô lớp trưởng tìm lạnh năm nào lại đổ một chàng soái ca lạnh lùng, y chang như truyện ngôn tình ấy" - Tuấn Anh tiếp lời.

"Thôi đi!!!" - Thiên Vy đỏ mặt chối lên chối xuống.

"Haha" - Thu Hà và Tuấn Anh cười như được mùa.

Sau đó cả ba lại nói chuyện với nhau, Thiên Vy vừa nói chuyện và vừa ngắm nhìn phía sau Nhật Nam đắm đuối.

Khi về khách sạn thì Ngọc Linh và Nguyệt Nhi kéo nhau ra chơi game LQM, còn Nhật Anh thì xem phim kinh dị tiếp.

Phòng 312, cả ba tên cũng đang chơi LQM cùng với Ngọc Linh và Nguyệt Nhi. Trong lúc chơi cũng ồn ào không kém.

"Cái thằng Trí lên top gank tao coi, 3 con team địch đang hăm he tao kia, mày ở đó ăn rừng quài" - Lâm Phong vừa chơi vừa bắt mẫn nói.

"Trời đậu thằng Nam lên top đi, đường giữa để cho bà Nhi giữ, tao đang cướp rừng mà kêu quài, tụi bên kia thấy là vỡ mồm"

"Cút luôn đi"

.....

"ĐMM Nam ơi, ai cho mày ks bố!!!"

"Tao thích đấy"

"8@+ \$! \$+\$+4("

Phòng 109

"Nhường bùa cho tao đi" - Nguyệt Nhi.

"Méo" - Ngọc Linh trả lời.

"Đậu phụ thằng Trí nó ks bùa luôn rồi kia"

"Kê, qua rừng bên cướp, tao đi chung với mày"

"Ok"

Trận game cứ tiếp diễn với sự ồn ào của tụi nó và tụi hấn. Còn cả thêm tiếng bình luận của Nhật Anh khi nó đang xem phim kinh dị của nó.

12h khuya, tất cả mọi người đều đi gặp chu công hết. Căn phòng rất yên tĩnh.

Nguyệt Nhi nằm lăn lóc qua bên này đến bên khác, chả thể nào chợp mắt nổi. Lúc trưa sau khi kết thúc chuyến tham quan tự do cô có ngủ một giấc dài, hại bây giờ ngủ không được.

Điện thoại thì cũng hết pin do trận game lúc này, cô không biết nên làm gì cả nên bèn đi ra ngoài ban công.

Ánh trăng bị khuất bởi một cái cây to và đám mây. Khách sạn này khá gần biển, chỉ cách nhau bởi 2 hàng cây và 1 con đường.

"Không biết bãi biển buổi tối sẽ ra sao nhỉ? Mình thật muốn xem" - Nguyệt Nhi vừa suy nghĩ vừa lặng lẽ vào bên trong, đi đến cửa phòng và ra ngoài không một tiếng động.

Hiện tại trên đại sảnh chỉ có mỗi cô tiếp tân vẫn còn ngồi đấy, có một vài người xin phòng. Cô nhanh chóng đi ra ngoài biển.

Lúc này ánh trăng xanh không còn gì để che khuất nữa, tự do tỏa sáng cùng với hàng ngàn ngôi sao trên bầu trời rộng lớn, những ánh sáng ấy chiếu xuống đại dương trong xanh khiến chúng trở nên lấp lánh. Đúng là một cảnh tượng rất đẹp mắt.

"Wow! Đẹp quá!" - Nguyệt Nhi trầm trồ khen ngợi, lần đầu tiên cô mới thấy cảnh tượng này. Đôi mắt xanh dương ấy lại phản chiếu những vì sao trên bầu trời.

"Đôi mắt của em đẹp thật" - Một tiếng nói từ đâu vang vọng lên, Nguyệt Nhi nhìn xung quanh, thấy Nhật Nam đứng bên cạnh cô từ hồi nào.

"Anh... Anh ở đây hồi nào vậy?" - Nguyệt Nhi ngạc nhiên hỏi.

"Anh ở đây trước em cơ, mà em không để ý" - Nhật Nam trả lời, trong giọng nói có chút không hài lòng.

"Tại biển ở đây đẹp ý mà" - Nguyệt Nhi cười trừ.

"Biển ở đây với anh cái nào đẹp hơn?" - Anh nhướn mày nhìn cô.

"Cả hai" - Cô ngây ngô trả lời.

"Một thứ thôi chứ"

"Hiện tại là biển vẫn đẹp hơn anh" - Nguyệt Nhi nói câu phủ phàng.

Nhật Nam im lặng lạnh lùng liếc qua cô nhưng cô lại không để ý mà cứ ngắm cảnh đẹp nơi đây. Bỗng một cơn gió thổi qua, khiến cho cô run rẩy vì lạnh, nhưng rồi một cái áo khoác từ đâu choàng lên cô, cảm giác lạnh lẽo được thay bằng sự ấm áp. Chưa kịp định thần thì Nhật Nam lại kéo cô lại gần anh.

"Khuya thì trời lạnh lắm"

Nguyệt Nhi cảm động nhìn lên vẻ mặt lạnh lùng của anh. Anh khô khan, không biết nói những lời lãng mạn, chỉ biết thể hiện tình yêu qua những hành động. Nhưng đối với cô như vậy là quá đủ, cô không cần những lời nói ngọt ngào qua loa, chỉ cần những hành động ấm áp cũng đủ khiến cô hạnh phúc.

Cứ thế, cả hai ngồi đó, đầu tựa vai cùng ngắm biển cùng với ánh trăng xanh và những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Bỗng ở ngoài biển kia, một chú cá heo nhảy lên và rơi xuống, sau đó là một đàn cá heo cùng nhảy lên tạo thành một cảnh tượng vui mắt.

"Cá heo kia!" - Nguyệt Nhi reo lên như những đứa trẻ.

Nhật Nam thấy vậy vẫn như thói quen cũ, vuốt nhẹ mái tóc của cô, sau đó hôn lên trán cô.

Nếu anh là biển.

Em sẽ là sóng.

Chúng ta gắn bó với nhau như biển sóng.

Mãi mãi chả thể tách rời.

"Vào trong được rồi đấy"

"Ừ, em cũng buồn ngủ rồi"

Sau khi cả hai vào bên trong, tại một bụi lùm gần đó, một bóng người xuất hiện, nhìn cả hai và trầm ngâm im lặng.

//////////

Con tác giả sau hơn 1 tuần ẩn náu đã trở lại:

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tam Đại Thiếu Gia Siêu Quậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.